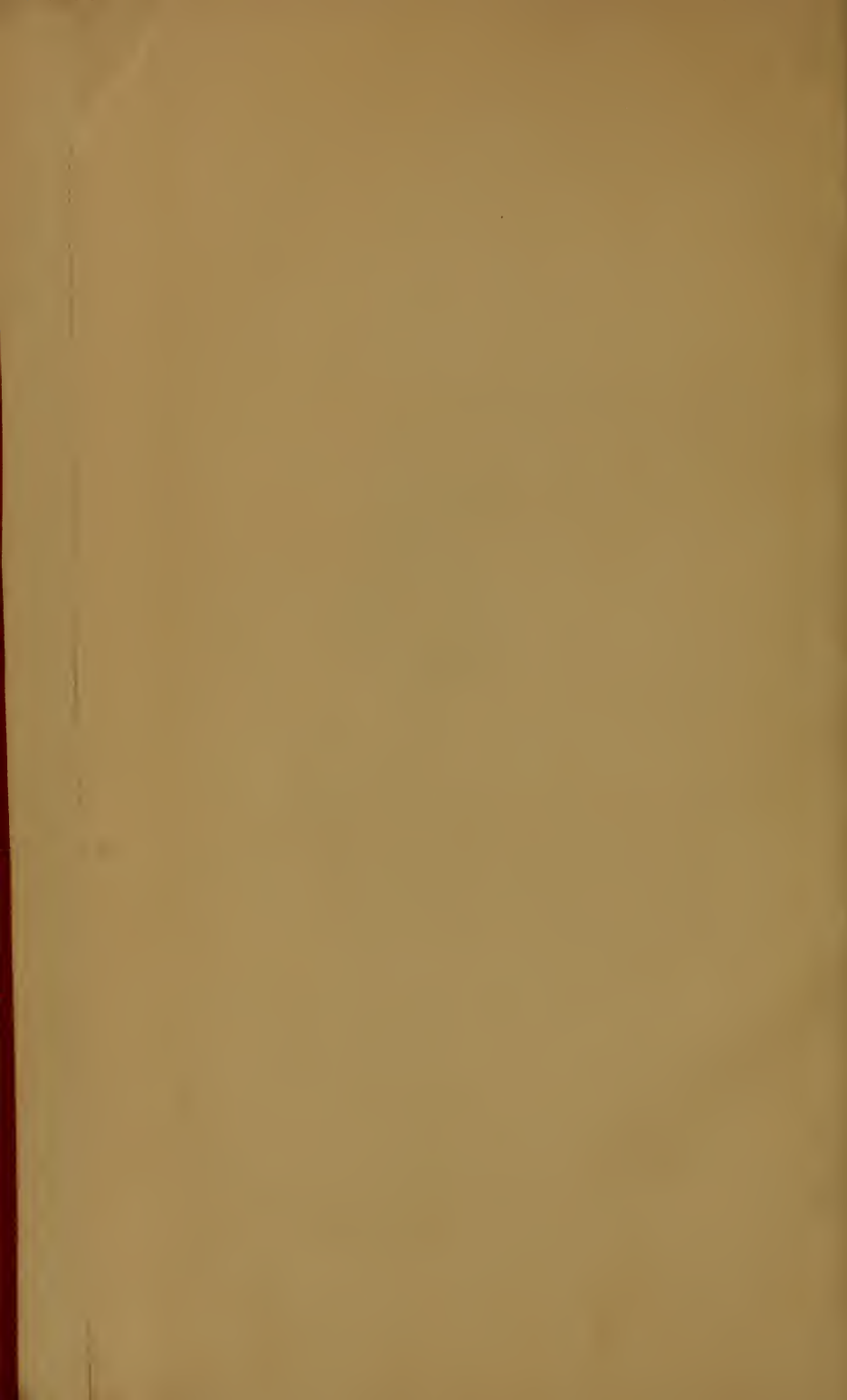

Class PA 3527

Book M 9

84

1

f 130060
5175-g

alla noi 65.
vii. Id. Apr. xliii.

ANALECTA ALEXANDRINA

SIVE

COMMENTATIONES DE EUPHORIONE CHAL-
CIDENSI RHIANO CRETENSI ALEXANDRO
AETOLO PARTHENIO NICAENO

SCRIPSIT

AUGUSTUS MEINEKE

PHIL. DOCT. GYMN. REG. JOACHIM. DIR. ACAD. SCIENT. BEROL. SOC.
ORDINIS RUB. AQU. CL. III C. LEMN. EQUES.

BEROLINI

SUMPTIBUS TH. CHR. FR. ENSLINI

MDCCCXLIII.

PA 3527
.M4

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF VIRGINIA

JOHN BRADSHAW...
...
...
...
...

Exchange
Univ. of Va. Lib.
3/12/36

UNIVERSITY OF VIRGINIA
LIBRARY
...
...

Ms. 18436

ILLUSTRI SCHOLAE PORTENSI
BONARUM ARTIUM ALTRICI FELICISSIMAE

D. XXI MAI A. MDCCCLIII

QUARTUM SAECULUM SOLENNITER AUSPICANTI

PROSPERRIMAM FORTUNAM APPRECATUS

SACRAVIT

AUGUSTUS MEINEKE

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF THE HISTORY OF ARTS
AND ARCHITECTURE
PUBLISHED BY THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
CHICAGO, ILLINOIS
1963

PRAEFATIO.

Duplex huius libri dos est, altera antiqua nova altera. de utraque paucis dicendum est. Euphotionem ante hos viginti annos primum edidi, cuius qui censuras scripserunt I. Geelius et Fredericus Osannus, ille in Bibliotheca critica nova vol. I p. 40 — 64. alter in Ephemeridibus Halensibus a. 1824 p. 336 sqq. haud pauca attulerunt, quibus in nova editione cum fructu uti licuit, alia autem ab iisdem allata nunc ne ipsis quidem auctoribus probari arbitror, ex quo genere ut unum exemplum afferam sunt ea quae Osannus de Harpocrate v. *γεωγράφιον* disputavit, quae vana esse Bekkeri codices evincunt. haec igitur et quae his sunt similia non operorius refutanda sed silentio premenda existimavi. at plurimum mihi in renovando opere iterata rerum a me tractatarum perscrutatio profuit, qua hoc effecisse mihi videor, ut iam dissimillima sui illa commentatio evaserit et novi libri instar haberi possit. ac quum in superiore editione pravo quodam philologorum more haud raro extra oleas, ut dicunt, evagatus essem, nunc ita rem institui, ut quae nimium a

proposito aliena viderentur, aut resecuerim aut in epimetra coniecerim, veluti digressionem de Caryatidibus et Dymaenis. Cum Euphorione coniunxi Rhianum, cuius poetae memoria quum diu quasi sepulta iacisset, mirabili casu accidit ut recentissima aetate et eodem ferme tempore quater in eodem argumento elaboraretur, primum a Carolo Godofredo Siebelisio in dissertatione quae a. 1829 Budissae prodiit, deinde a Nicolao Saalio Bonnae 1831, tum a me ipso Siebelisii et Salii ignaro in commentatione quam praelegi in consessu Academiae Berol. Scient. cuius inter commentarios recepta est a. 1832 p. 99—136. postremo a Friderico Iacobsio qui Siebelisii et Salii censuram egit in Diurnis scholast. a. 1833 P. II fasc. 14 — 16. Ex horum commentationibus supplevi quidquid mihi ad illustrandum argumentum facere visum est.

Rhianum excipiunt commentationes de Alexandro Aetolo et Parthenio Nicaeno, de quibus poetis me copiosius commentari velle in praefatione ad Euphorionem professus eram. Interim de Alexandro prodiit Bonnae a. 1826 Aloysii Capellmanni dissertatio, in qua etsi vir optimus operae pretium fecisse censendus est, plurima tamen paulo aliter tractanda fuisse vel certe tractari potuisse mea scriptio ostendisse mihi videor. Parthenio, licet in Alexandrinorum quos proprie dicimus numero non habendo, quibus causis motus in hoc Alexandrinarum quaestionum syntagmate locum concesserim, neque peritos fugiet et ipse indicavi p. 258. Eiusdem poetae narrationes amatorias, quamquam ab huius libri consilio propemodum alienas, tamen ne quid omissum esset eorum quae ad hunc scriptorem pertinent, ceteris eius operum reliquiis addendas putavi. in recensendo

libello codicem Palatinum ita sequutus sum, ut nisi monito lectore nunquam ab huius libri fide recesserim. eius lectiones quum ex Antonii Westermanni Scriptoribus poet. hist. p. 152 — 181 cognovissem, postea ipsum codicem inspicendi facultatem nactus sum. in afferendis criticorum coniecturis eum tenui modum, ut quaecunque rem accuratius contemplanti vel inutiles vel falsae viderentur ne verbo quidem commemorarem.

De Epimetris hoc unum quod moneam habeo, excursus de Heliodoro poeta p. 381 ex programmatae scholastico (Comment. Miscell. 1822) repetitum esse, sed ita repetitum ut et nova quaedam accesserint et quae minus recte disputata essent resciderim.

Unum est quod addam. edidit nuper Cramerus in quarto volumine Anecdotorum Parisiensium p. 348 sqq. centum et viginti versuum carmen *εις τὸ ξαρ* inscriptum. id cuius auctoris esset intellexisse mihi videbar ex Suidae annotatione, *Θεόδοτος: ἔγραψε δι' ἐπῶν εἰς τὸ ξαρ καὶ ἕτερα διάφορα. ἦν δὲ Τριπολίτης.* hinc carminis illius vs. 52 ut Theodoti laudavi p. 403. neque id temere factum esse etiam alio argumento, si id ageretur, probare possem.

Scribebam Berolini Calendis Decembr. a. MDCCCXLII.

CONSPECTUS.

Euphorio Chalcidensis	1 — 168
Rhianus Cretensis	169 — 212
Alexander Aetolus	213 — 252
Parthenius Nicaenus	253 — 338
Epimetra I. De Euphorione Priapeiorum carmi- num auctore. II. De Philetæ Coi Mercurio et Naxiacis. III. De Archyta Amphissensi. IV. Ti- maei historici locus de somnio Himeræae. V. De Neoptolemo Pariano. VI. Dymaenæ et Ca- ryatides. VII. De Heraclea Panyasidis. VIII. De Arriano poeta. IX. De Alexandro Ephesio. X. De Heraclidis Pontici Leschis. XI. De Helio- doro poeta. XII. De Cercida Megalopolitano poeta et legislatore. XIII. De Anthologiae grae- cae supplemento nuper edito	3 239 — 400
Addenda et Corrigenda	401 — 406
Indices. I. Index graecus. II. Index rerum et scriptorum	407 — 410

EUPHORIO CHALCIDENSIS.

I.

**DE EUPHORIONIS CHALCIDENSIS
VITA ET SCRIPTIS.**

De Euphorione Chalcidensi quamquam multi passim vel scripsere vel scribere se velle professi sunt, nemo tamen inventus est qui collectis undique veterum scriptorum de eo testimoniis et ingenii monumentorum, quae satis multa condidit, reliquiis in unum corpus coniunctis, iustam, quoad quidem hodie fieri potest, poetae imaginem adumbraret. Neque profecto indignus videri debet Euphorio, cuius memoria paullo diligentius recolatur et a diuturna hominum oblivione vindicetur: nam si poeticam viri facultatem intuearis, non immunem eam quidem servavit a saeculi sui ad deteriora vergentis labe et contagio: at idem tanta excelluit ingenii ubertate tantaque industria in plurimarum diversissimarumque rerum investigatione versatus est, ut doctissimis Alexandrini aevi sive poetis sive grammaticis accensendus sit. Fragmenta autem si spectes, sunt ea numero quidem perpauca nec nisi fractae quaedam tabulae ex ingenti naufragio servatae: eadem tamen tantam rerum scitu dignissimarum copiam complectuntur, ut vel inprimis, quae diligenti opera colligantur, digna censi debeant. Itaque non ingratum fore arbitratus sum harum literarum cultori-

bus, si quae ipse passim inter legendos veteres scriptores de Euphorione adnotassem et ad privatos usus literis mandassem, in publicam lucem prodire iuberem: non quod ita me susceptam provinciam administrasse existimarem, ut nihil aliis sive addendum sive rectius constituendum reliquissem, sed quod de nonnullis certe rebus ad Chalcidensem poetam pertinentibus aliquanto rectius, quam vulgo fieri solet, iudicare posse mihi videbar.

Patriam igitur Euphorio habuit Chalcidem, Euboeae urbem celeberrimam, eandemque bonarum literarum laude florentissimam. Qua in re tantus est veterum qui de Euphorione memoriae prodidere scriptorum consensus, ut nihil tribuendum videatur glossatori anonymo apud Meursium ad Helladii Chrestom. p. 967, qui Servii annotationem ad Virgilii Aen. III, 17: *Aenus oppidum Thraciae: Euphorio et Callimachus etiam hoc dicunt*, ita interpolavit, ut post Euphorionis nomen haec verba, *qui illuc natus dicitur*, infereret. Attica civitate Euphorionem donatum fuisse diserte testatur Helladius apud Photium Biblioth. p. 532, 18 *παρὰ Εὐφορίωνι τῷ φύσει μὲν Χαλκιδεῖ, θέσει δὲ Ἀθηναίῳ*. Hanc enim esse potestatem vocabuli θέσις, intelligitur ex Meleagri epigrammate Anth. Pal. VII, 418, ubi poeta Gadareus semet ipsum *θετὸν Κόρων ἀστὸν* vocat. Prorsus ut Helladius de Euphorione, ita Suidas de Aristarcho, *Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμόθραξ* vol. I p. 321 ¹). Patrem

1) Paulo alio sensu Tzetzes ad Lycophr. 580 *Ἄριόν γησιν υἱὸν Ζάρηκος οὐ φύσει ἀλλὰ θέσει*, i. e. *adoptione*. Cfr. Diog. Laert. IX, 25 de Zenone Eleate *φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παριενίδου*.

Euphorionis unus omnium commemoravit Suidas: *Εὐφορίων Πολυμνήτου*, prout ex cod. A. edidit Kusterus. Vulgo *Πολυμνήστου*, quae inusitata huius nominis forma est. Aetatem viri certissimis tenemus indi-
ciis, si quidem Suidas eum natum dicit *ἐν τῇ ροστί ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύρρος ἠττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων*. Ita enim recte Suidas Kusteri, consentientibus libris manu scriptis praeter cod. A. qui cum vulgatis habet *ἐν τῇ ρστί ὀλυμπιάδι*, quod manifesto repugnat iis quae deinceps addit lexicographus: *ὅτε καὶ Πύρρος ἠττήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων*. Quamquam ne sic quidem calculi accuratissime subducti sunt. Victus enim est Pyrrhus capitali proelio a Romanorum Consule M' Curio Dentato a. Chr. 276 h. e. Olymp. CXXV anno primo. In eam autem quam Suidas posuit Olympiadem, et quidem in primum eius annum, obitus Pyrrhi incidit.

In philosophiae studio, Suida testante, duces habuit Lacyden et Prytanidem, in poesi Archebulum: *Μαθητὴς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λακύνδου καὶ Πρυτανίδος, ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς Ἀρχεβούλου τοῦ Θηραίου*. Lacydes Cyrenaeus, Acusilai in Academia successor et novae Academiae princeps, notus est e Diogene Laert. IV, 61. Cicerone Acad. II, 6. Clemente Alex. Strom. II pag. 213, 6. Sylb. Suida s. v. *Λακύνδης* vol. II p. 411 et s. v. *Πλάτων* vol. III p. 124. Obiit Olymp. CXXXIV, 4 immodicae potationi deditus, teste Diogene, quod confirmat etiam Athenaei X p. 438 a. narratio, ubi cum Timone coniungitur, quem esse Timonem Phliasium, Sillorum auctorem nobilissimum, vix dubitari poterit, praesertim si compares Diog. Laert. IX, 110. At vero alium praeterea Lacyden, Peripateticum, commemorat Aelianus Hist. Anim. VII, 41. Sed is

quidem error est ipsius, ut equidem opinor, Aeliani. Certe eadem, quae de Peripatetico memoriae prodit Aelianus, simpliciter de Lacyde philosopho refert Athenaeus XIII p. 610 c. quem de Academico loqui veri est simillimum. Itaque magnopere vereor ne inmerito Fabricius Bibl. Gr. Vol. III p. 497 duos Lacydas distinxerit. Aliquanto obscurior Prytanidis est memoria. Non diversus tamen esse videtur ab eo, quem commemorat Anonymus de vita Aristotelis apud Fabr. B. G. III p. 503, ubi inter Peripateticos numeratur, Hieronymi successor. Ipsi rursus successere Phormio et Critolaus. Nec obstant, ut vides, temporum rationes. Celeberrimis Peripateticis accensetur a Polybio Lib. V, 93, ex quo discimus etiam eum Olymp. CXL, 3 Antigono iubente civilium legum tabulas condidisse Megalopolitanis, id quod Plato superiore aetate gravissimas ob causas facere recusaverat ¹⁾. Inter Symposiacorum auctores idem memoratur a Plutarcho Quaest. Sympos. I p. 612 d. Qui praeterea viri mentionem iniecerit scio neminem nisi Athenaeum XI p. 447 e. ubi tamen Schweighaeuserus improspere conatu nomen eius obliterare instituit. *Ἡγήσανδρος*, inquit, *Εὐφορίωνά φησι τὸν ποιητὴν παρὰ πρυτάνιδι δειπνοῦντα, καὶ ἐπιδεικνυμένου τοῦ πρυτάνιδος κιβώριά τινα δοκοῦντα πεποιῆσθαι πολυτελεῶς, τοῦ δὲ κώθωνος εὐμάλα προβεβηκότος, λαβὼν ἐν τῶν κιβωρίων ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησεν.* Quo loco neminem adeo grammaticae rationis imperitum esse arbitror, quin utrobique *Πρυτάνιδι* et *Πρυτάνιδος* scribendum esse intel-

1) V. Plutarchum adv. Colot. p. 1126 c. et Diog. Laert. III, 23.

ligat, ut recte habent editiones superiores. Schweighaeuserus autem se Rhodi rem actam esse suspicari dicit, cuius urbis „prytanis“ abacum habuerit Aegyptiis vasis instructum ¹⁾. Archebulum denique, quo in arte poetica doctore usus est Euphorio, eundem esse suspicor a quo metrum Archebuleum dicitur, de quo vide Diomedem pag. 513, Diogen. Laert. IV, 8 aliosque apud Gaisfordum ad Hephaest. p. 275. De patria viri non satis constat. Thebanum vocat Hephaestio VIII p. 49 et qui Hephaestionem exscripsit Tricha p. 25, Theraeum Suidas. Veri tamen simillimum est etiam Hephaestionem scripsisse *Θηραῖον*, non *Θηβαῖον*. Quod addit Suidas, *οὗ καὶ ἐρώμενος λέγεται γενέσθαι*, non mirum videri potest in homine Chalcidensi, *ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐτοῖς οἱ παιδικοὶ ἔρωτες*, ut ait Hesychius vol. II p. 1538. Hinc *χαλκιδίξιεν*, eodem Hesychio teste, idem quod *παιδεραστεῖν*. Sed haec uberius explicavit iam Athenaeus XIII p. 601 e. Eodem spectat Ganymedis raptus, quem vindicasse sibi Chalcidenses docuit Hemsterhusius ad Lucian. vol. I p. 210. Chalcidensium cantilenam *ἔρωτικὴν* servavit Plutarchus Amat. p. 761: *ὦ παῖδες, οὐ χαρίτων τε καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν, | μὴ φθονεῖθ' ὄρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν· | σὺν γὰρ ἀνδρεία καὶ ὁ λυσιμελῆς Ἔρως | ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν*. Sed hic honestior fuerit amor, non cadens ille fortasse in Euphorionem, cuius turpes et spurcos amores acerbo sale perfricuit Crates grammaticus in Anthol. Pal. XI, 218.

*Χοιρίλος Ἀντιμάχου πολὺ λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσιν
Χοιρίλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος.*

1) *Πρωτάδι* et *Πρωτάδος* revocavit nunc Dindorfius.

καὶ κατάγλωσσ' ἐπόει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
ἀτρεκέως ἦδει· καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν.

Sensum obsceni lusus cum alii aperuere a Jacobsio laudati tum nuper attigit doctissimus Naekius de Choe-
rilis XII p. 97, qui egregie disputat de verbis τὰ φί-
λητρα ¹⁾). Postrema, καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν, explicatu-
rus Toupius Emend. in Suid. II p. 606 Oxon. non
uti debebat Antiphanis loco apud Athen. XV p. 681
c. cuius emendatio petenda est ex iis, quae refert
Aeschines c. Ctesiph. p. 524 ²⁾). Rectius usus esset
copiis Menagii ad Diogen. Laert. VII, 172, quibus
adde quae collegit Jacobsius ad Anthol. Gr. Vol. VIII
p. 7. Similiter in Merionis lusit nomine omnis nequi-
tiae interpres disertissimus Strato in Anthol. Palat.
XII, 247.

καὶ σὺ τὰ μὲν βιότοιο πανήμερος ἔργα τέλει μοι·
νῦν δ' ἄγε πεινώμεν καὶ διὰ Μηριόνην,

sive potius, ut Hermannum aliquando coniecere me-
mini, νῦν δ' ἄγ' ἐπειγόμεν h. e. ἐπειγόμεθα. Amores
Euphorionis, quamquam honestiores illos quam quos
Crates tecto lusu significavit, certe non pathicos, tan-
git etiam Theodoridas in Anthol. Pal. VII, 406 in epi-
grammate postea apponendo. Nec omittendus Suidas,
apud quem proxime sequuntur haec: ἐγένετο τὴν ἰδέαν
μελίχρους, πολύσαρκος, κακοσκελής. τῆς Ἀλεξάνδρου
τοῦ βασιλεύσαντος Εὐβοίας, υἱοῦ δὲ Κρατέρου γυναι-
κὸς Νικίας ³⁾ στερξάσης αὐτόν, εὐπορος σφόδρα γε-
γονὼς ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον. In his qui memoratur

1) Haec olim scripsi: nunc haud scio an verum viderit Do-
braeus τὰ φίλητᾶ corrigens.

2) V. Comic. graec. III p. 64.

3) I. e. Νικαίας. V. Wesseling ad Itin. Anton. Aug. p. 141.

Craterus Alexandri, Euboeae regis, pater, Craterum esse minorem, historici operis, quo Atheniensium psephismata diligentissime collegerat, auctorem celeberrimum, docuit Niebuhrius Opusc. hist. et philol. I p. 225. Huius igitur filius fuit Alexander, qui postea Euboeae imperio exutus Corinthum se contulit, eamque urbem moriens (post Olymp. CXXXII, 1) Nicaeae uxori tandem reliquit. Nicaea ingravescente vi Macedonum in arcem urbis compulsata est, usque dum Antigonus, Nicaea dolo et fraudibus circumventa, Acrocorintho potiretur. V. Plutarchus v. Arat. 17 et Polyaeus Strat. IV, 6 in. quibus ex locis Nicaeam illo tempore grandiore aetate fuisse intelligitur. Postea Nicaea sive Chalcidem sive Athenas videtur concessisse, ubi Euphorionis amoribus indulset, eumque opibus, quibus multis usa est, ditavit. Plutarchus de tranquill. anim. p. 472 d: *τούτου δὲ οὐδὲν βελτίων ὁ βουλόμενος ἅμα μὲν Ἐμπεδοκλῆς ἢ Πλάτων ἢ Δημόκριτος εἶναι περὶ κόσμον γράφων καὶ τῆς τῶν ὄντων ἀληθείας, ἅμα δὲ πλουσία γράει συγκαθεύδειν, ὡς Εὐφορίων.*

Auctus igitur opibus Euphorio ad Antiochum Magnum, Syriae regem, se contulit, καὶ προέστη ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐκεῖσε δημοσίας βιβλιοθήκης. Sunt Suidae verba. Quo aetatis anno Antiochiae domicilium vitae posuerit, non addidit Suidas; quum autem Antiochus demum Olymp. CXXXIX anno primo (a. Chr. 224) Syriae imperium susceperit, conficitur Euphorionem minimum quinquagesimum aetatis annum egisse, quum ad Antiochi aulam sese conferret. Erat autem Antiochia cum aliarum rerum copia florentissima, tum artium literarumque studio fervebat ita, uni prope ut cederet Alexandriae. Quem bonarum literarum amo-

rem primus in ea urbe excitasse videtur Antiochus Soter, qui cum alios viros ingenio et doctrina insignes ad se invitaverat, tum etiam Lyconem philosophum et Aratum poetam celeberrimum. De Lycone testis est Diogenes Laert. Lib. V, 67 ¹⁾, de Arato Anonymus de Vita Arati apud Petavium Uranol. p. 269 et grammaticus Matrit. apud Ernestum ad Callim. p. 591 ²⁾. Nec minus artium literarumque studia fovit Antiochus Magnus, qui praeter Euphorionem multos alios ingenio praestantes viros ad se arcessiverat, ex quibus nominasse sufficiat Simonidem Magnesium, poetam epicum, Mnesiptolemum et Hegesianactem, historicos. Praefuit igitur Euphorio bibliothecae Seleucidarum liberalitate conditae: quod tamen repugnat quodammodo verbis Eudociae Viol. p. 61, ex quibus facile quis poetam nostrum non Antiochenae, sed Alexandrinae bibliothecae praefuisse coniciat. Sic enim illa: *Ἀπολλώνιος, μαθητὴς Καλλιμάχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐυεργέτου, διάδοχος Ἐρατοσθένους, καὶ Εὐφορίωνος, καὶ Τιμάρχου.* Si vero Suidam comparaveris vol. I p. 283, Eudociae locum ita fere sanandum esse intelliges: *διάδοχος Ἐρατοσθένους, καὶ σύγ-*

1) De quo loco fallitur Luzacius Lectt. Att. p. 204 in Antiochi locum Antigoni Gonatae nomen audacter sufficiens, quem non sequi debebat Hübnerus.

2) Matritensis grammatici verba haec sunt: *Ἄσωθθεος δὲ ὁ πολιτικός ἐλθεῖν φησιν αὐτὸν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου κ. τ. λ.* ubi legendum suspicabar *Σωσίβιος* δὲ ὁ Ἐπιλυτικός sive ὁ *Λυτικός*, quem historiam et chronologiam ornasse constat ex iis, quae monuerunt Scaliger Thes. Temp. p. 370 et Vossius de Hist. Gr. I p. 100. De Lyticis nota est Lehrsii disputatio in Aristarcho.

χρονος Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου ¹⁾). In Syria eum obiisse Suidae testimonio scimus: *τελευτήσας ἐκεῖ τέθαιται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὡς δὲ τινες, ἐν Ἀντιοχίᾳ*. Quae postrema magnopere repugnant epigrammati Theodoridae Anth. Pal. VII, 496.

Εὐφορίων ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποιῆσαι

Πειραϊκοῖς κεῖται τοῖςδε παρὰ σκέλεσιν.

ἀλλὰ σὺ τῷ μύστῃ ῥοιὴν ἢ μῆλον ἄπαρξαι

ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει.

Ubi Euphorionem ad Piraei brachia sepultum videmus. Quam controversiam Jacobsius et Schneiderus Anal. crit. p. 8 verissime ita composuerunt, ut poetae nostro cenotaphium in Piraeo exstructum fuisse dicerent.

Praeter haec nihil a quoquam scriptore commemoratum memini, ex quo aliquid lucis Euphorionis vitae rebusque affundi queat. Itaque his absolutis ad alteram dissertationis partem accedamus, in qua ingenii quae condidit monumenta quorumque notitia ad memoriam nostram pervenit, enumerabo singula. Ac quoniam ille epicis potissimum carminibus famam suam fundavit, rationi consentaneum est, ut primum de his, tum de caeteris viri scriptis exponamus. Utar autem tanquam fundamento, cui tota haec quaestio superstruatur, Suidae loco notissimo eodemque multis dif-

1) Timarchus ille a Suida et Eudocia commemoratus non dubito quin idem fuerit, quem docto et operoso commentario magnum Eratosthenis poema *Ἐρμῆς* inscriptum illustrasse perhibet Athen. XI p. 501 e. Nam falli puto Ruhnkenium Praef. Hesychn. p. VIII duos Timarchos ideo comminiscens, quod non credibile sit, grammaticum aequalis poetae opus commentariis illustrasse. Cuius argumenti levitatem, ne longe abeam, vel unum Lyncei Samii exemplum refutat, quem Menandri, cuius aequalis extitit, comoedias illustrasse docent Suidas et Athenaeus.

facultatibus obscurato. *Βιβλία*, inquit, αὐτοῦ [ἐπικά
 ταῦτα]. *Ἡσίοδος*. *Μοψοπία* ἢ *Ἄτακτα*. ἔχει [γὰρ]
 συμμιγεῖς ἱστορίας. *Μοψοπία* δέ, ὅτι ἡ Ἄττικὴ τὸ
 πρὶν *Μοψοπία* ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς
Μοψοπίας, καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς
 τὴν Ἄττικὴν χιλιάδα. ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀπο-
 στερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο [ὡς δίκην
 δοῖεν καὶ εἰς μακράν]. εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν
 χρησμούς ἀποτελεσθέντας. εἰσὶ δὲ βιβλία ἐ. ἐπιγράφε-
 ται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς [περὶ χρησμῶν, ὡς χιλίων ἐτῶν
 ἀποτελοῦνται]. Verba uncis inclusa desunt in cod.
 Leidensi. Suidae locum ita in brevius contraxit Eu-
 dodia Viol. p. 167: φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα ἐπικά·
Ἡσίοδος, *Μοψοπία*, *Ἄττικὴ χιλιάς*, *πέμπτη χιλιάς*. In
 his quod primo loco commemoratur carmen *ἩΣΙΟ-*
ΔΟΣ inscriptum quale argumentum tractaverit, cum
 nemo veterum excepto Suida mentionem eius iniiciat,
 ne divinando quidem assequi licet. Virorum docto-
 rum hariolationes si quis cognoscere cupiat, eum ad
 Heynii disputationem remittimus Excurs. ad Virgil.
 Bucol. III p. 199. *ΜΟΨΟΠΙΑ Η ΑΤΑΚΤΑ* varias
 continebant historias ex Atticarum fabularum cyclo
 petitas. *Ἀτάκτων* titulo nihil apud illius temporis
 scriptores frequentius, ut docuere Menagius ad Dio-
 gen. Laert. vol. II p. 196 Valesius ad Harpocr. p. 60
 et Wowerius Polymath. XIII p. 110. Mopsopia an-
 tiquum Atticae nomen non ab Oceani filia, ut Sui-
 das, sed a Mopsopo deducit Strabo Lib. IX p. 397 et
 ubi de Mopsio Thessaliae oppido agit p. 443. *Μό-*
ψιον, inquit, ὠνόμασται οὐκ ἀπὸ *Μόψου* τοῦ *Μαν-*
τοῦς τῆς *Τειρεσίου* ἀλλ' ἀπὸ τοῦ *Λαπίθου*. — ἄλλος
 δ' ἐστὶ *Μόψοπος* ἀφ' οὗ ἡ Ἄττικὴ *Μοψοπία*. Ubi

revoca librorum lectionem ἀπὸ Μόφου τοῦ μάντεως τοῦ Τειρεσίου, quam in suo Strabonis exemplari reperit etiam Eustath. ad Dionys. Perieg. 423. Cfr. Meursius Reg. Att. p. 73 et Naekius Dissert. de Hecale Cap. VI p. 87. Fragmenta huius carminis praeter Choeroboscum et scholiasten Dionysii nuperrime demum a Bekkero et Bernhardio in lucem prolatos nemo servavit. Itaque mirari licet Marxium saepenumero versus ex Atactis a grammaticis excitari scribentem ad Ephorum p. 6. Verba εἰς τὴν Ἀττικὴν Ruhnkenius apud Wytttenbachium ad Plutarch. S. N. V. p. 67 mutabat in εἰς τὸν Ἀντίοχον, qui quam huius carminis formam ac speciem animo conceperit non explicuit. Quod autem supra significavi, miscellaneas illas historias ex Atticarum fabularum orbe petitas fuisse, feci Toupii auctoritatem sequutus Emend. in Suid. vol. II p. 602 Ox. recte post Ἀττικὴν maiori signo incidentis, et sequens χιλιάδα mutantis in ΧΙΛΙΑΔΕΣ ¹⁾, quod opus, si Suidae fides habenda, in eo versabatur argumento, ut qui Euphorionem deposito defraudassent, iis ignominiae nota inureretur. Quintam autem Chiliada (nam quinque libris constitisse opus diserte testatur Suidas) περὶ χρησμῶν inscripserat; qua in re magnam difficultatem obiiciunt verba διὰ χιλίων ἐτῶν ἀποτελεσθέντας, oracula annorum mille eventu comprobata, ut interpretatus est Vossius de Hist. Graec. I p. 86 et Toupius l. l. p. 602. Eiusmodi autem oraculorum magna esse debuit paucitas; neque intelligitur, si ultimo carminis libro oracula mille annorum eventu probata collegerat, qua ratione haec res etiam

1) Id nunc ex tribus codd. edidit Bernhardius.

reliquis libris millenarii numeri inscriptionem impertire potuerit. Itaque Heynius Exc. ad Virgil. Buc. III p. 199 in eam concedit sententiam, ut deleta, quam in *χιλιάδες* mutavit Toupius, νόce *χιλιάδα*, omnia ad Mopsopiam sive Atacta referenda censeat, quorum quintus liber Chiliadis nomen in fronte scriptum habuerit, a millenario versuum numero ductum; *ἐτῶν* enim mutandum esse in *ἐπῶν*, postrema autem verba, deletis illis *ὡς χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται*, ita esse constituenda ut scribatur: *ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς ἢ περὶ χρησμῶν*. Haec fere Heynius, cuius disputatio, si summam rei spectes, multis magnisque laborat incommodis. Ac primum quidem illud adverti velim, nusquam huius carminis titulum singulari numero vocari *χιλιάς*, sed quotiescunque eius mentio iniicitur, sine ulla librorum varietate plurali numero dici *χιλιάδες*, ut mirum profecto videri deberet, si ter quaterve librarii tanquam ex composito eadem ratione eodem in verbo peccassent. Tum vero quod Mopsopiam sive Atacta et Chiliada illam suam unum idemque opus fuisse suspicatur Heynius, id eiusmodi est, ut si vera sunt quae Suidas de argumento carminis tradit, non intelligas profecto, quo consilio poeta Mopsopiae titulum adsciverit. Denique, ut mittam non perspicere ex Heynii ratione posse, unde illud *χιλιάδα* in Suidae verba irreperit, quis credat Suidam, si postremum Mopsopiae librum *Chilias* inscriptum fuisse docere voluisset, tam ambigue locuturum fuisse *ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιάς*, pro quo haud dubie *τὸ πέμπτον* scripsisset, praesertim quum proxime antecedant verba *εἰσὶ δὲ βιβλία ἑ*. Illud vero rectissime ab Heynio factum iudico, quod postremis verbis *ὡς χιλίων ἐτῶν*

ἀποτελοῦνται, quae desunt etiam cod. Leidensi, litura sanatis, *ἐτῶν* mutavit in *ἐπῶν*. Itaque, ut nunc res est, non video quid relinquatur nisi ut Chiliades, quinque librorum opus, a millenario versuum numero, quo singuli libri absoluti fuerunt, nomen traxisse dicamus, Suidam autem, quum non nisi quintum operis librum mille versibus constitisse innuit (neque enim diserte affirmat), minus accurate loquutum esse statuamus. Argumentum autem, ut iam supra vidimus, poeta ab eorum duxerat perfidia, quibus opes suas custodiendas tradiderat. Qua tamen in re versatus esse videtur liberius atque ita, ut ad alias sive historias sive fabulas exspatiaretur latissime. Denique oraculum quoddam commemorasse videtur, quo impostores aliquando perfidiae poenas duros esse doceret. Hinc quinto libro, ut oraculo illi fidem conciliaret, ea deorum responsa, quae eventum habuissent, collegerat.

Sed age reliqua Euphorionis carmina recenseamus a Suida, quod mirere, silentio praeternissa ¹⁾: in quo quum literarum ordinem sequi placeat, primo loco commemorandus est *ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ*, cuius scripti quamquam ne unus quidem versus ad nostram memoriam transmissus sit, neminem tamen, si reliquorum carminum titulos consideraverit, dubitaturum confido, quin epicis poetae nostri carminibus accenseri debeat. De argumento scripti nihil compertum habeo, quum ne hoc quidem constet, quem fuisse dicamus Alexandrum illum, cuius nomine carmen suum insignivit poeta. Alexandrum Macedonem quo minus poematis argumen-

1) Probabile est nonnulla eorum Euphorionis carminum, quae Suidas commemorare neglexit, partes fuisse Mopsopiae vel Chiliadum.

tum fuisse existimem, plura sunt quae impediunt. Rectius carminis inscriptionem ab amico aliquo vel familiari Euphorionis, cui Alexandro nomen inditum fuerit, ductam putabimus. Ex eodem genere fuerunt opinor Apollodorus, Artemidorus, Demosthenes, fortasse etiam Polychares, de quibus suo loco dicetur. Ita Parthenius scripserat Crinagoram, ut constat ex Etym. M. p. 148. 33, cuius tituli rationem non expedire potuit Jacobsius ad Anthol. Gr. III, 3 p. 878. Mihi dubitari non posse videtur, quin intelligi debeat idem ille, quem omnes novimus, poeta Crinagoras Mytilenaeus, cui carmen aliquod suum dedicaverit Parthenius. Neque ex alio genere fuisse suspicor Antipatrum Antigoni apud Athenaeum III p. 82 b., Hermeam Philetæ apud Strabon. III p. 255 Alm., ubi male legitur *Φιλητᾶς ἐν Ἐρμηνείᾳ*, et alia aliorum. Alexandrum autem intelligo Aetolum, cui si Euphorionem carminum suorum aliquod inscripsisse statuas, nihil certe feceris, quod temporum rationi repugnet ¹⁾. Sequitur *ΑΝΙΟΣ*, cuius poematis argumentum ex interiore graecanicarum fabularum orbe petatum fuit. De Anio, Delii Apollinis filio et sacerdote, vaticinandi artis peritissimo, Clemens Alex. Strom. I p. 144. Sylb. et Servius ad Virgil. Aen. III, 82, post mortem divinis honoribus culto, Clemens Alex. Protr. p. 12, 16 ²⁾)

mul-

1) Male olim Alexandrum intellexi Cotyensem. Quem errore ut aliquo modo compensem, moneo apud Etymol. M. p. 276, 26: *Ἀλέξανδρος δὲ ὅτι Ἀσκληπιάδης ἐν τῷ ἰ τῶν παντοδαπῶν παρὰ τὸ κόρος ὃ σημαίνει τὸν κλάδον*, scribendum esse *Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Ἀσκληπιάδου*, i. e. Asclepiadis discipulum, cll. Stephano Byz. v. *Κοτυάειον* p. 473: *Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου . . . ὃς περὶ παντοδαπῆς ὕλης τεσσαράκοντα δύο ἔγραψε λόγους*.

2) Ubi quod vulgo legitur *παρὰ δὲ Ἡλείοις Ἄλιον*, correxit iam Sylburgius. Praeterea *Ἄλιον* scribendum, de quo disertim

multa et varia apud Graecos ferebantur, quae largam docto et recondita captanti poetae materiam praebere potuerunt. Quibus, ut natales eius ab aliis aliter narratos omitam, adnumero fabulas de uxore eius Dotippe, Etym. M. p. 293, 36 et Eudoc. Viol. p. 127 ¹⁾, de filiabus Oenotropis, Oenone Spermone Elaide, in columbas mutatis, Simonides ἐν ταῖς κατερχαῖς apud Schol. min. ad Odys. ζ', 164 Tzetzes ad Lycophr. 570, 583 Ovidius Metam. XIII, 640 sqq., de Graecorum hospitio, Photius Lex. p. 571, 9 et Heynius Exc. ad Virg. Aen. III p. 470, denique de Thaso, Agenoris filio, a canibus laniato, schol. ad Ovidii Ibin vs. 480 ²⁾. Haec igitur et alia fortasse plura hoc carmine persequutus esse videtur Euphorio, qui ut in aliis Cypriorum auctorem (Tzetzes l. l.) et Simonidem sequutus fuerit, ita in aliis fingendis suo ipsius ingenio obtemperasse censendus est.

admonent veteres magistri. V. Etymol. M. p. 521, 10. 780, 52. Schol. Ven. ad Il. ε, 39. Eustathius ad Iliad. p. 75, 13 aliisque locis.

1) Eudociae verba haec sunt: Δωροππη ἡ μήτηρ τῶν Οἰνοτρόπων καὶ Οἰνέου γυνή. ὠνόμασται δέ etc. Legendum Ἄρτου γυνή. Idem nomen corruptum legitur apud Steph. Byz. s. v. Μύκονος. ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνέου, τοῦ Καρυστοῦ καὶ Πυοῦς τῆς Ζάρηκος. Lege Ἄρτου et Ποιοῦς, de qua vide Diod. Sic. V, 62 Tzelzen ad Lycophr. 570 et Apulei. de Orthogr. p. 4, qui quem reliqui omnes dixere Anium, a Zenone aliisque Ananium dictum esse nugatur.

2) Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit, ad quem quum venisset per noctem Thasus, a canibus laniatus est: unde nullus canis Delon accedit. Ubi Thasum significari puto Agenoris filium missum a patre, qui Europam quaereret. V. Pausanias V, 25. Postrema scholii verba optime Strabo illustrat X, 5 οὐκ ἔστιν δὲ οὐδὲ κίνα ἐν Δήλῳ τρέφειν.

Aliquanto maiores dubitationes obiiciunt *ANTI-ΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΣ ΘΕΩΡΙΑΝ* ab uno Clemente laudatae, de quibus nihil quod certum sit excogitare potui. Quamquam ex ipso scripti titulo intelligitur impugnasse poetam hoc carmine sententias quasdam a Theorida, quicumque is fuerit, in medium prolatas. Ita novimus Istri historici *ἀντιγραφὰς πρὸς Τιμαίον* apud Athen. VI p. 272 b. et Polemonis *ἀντιγραφὰς πρὸς Νεάνθη* ibid. XIII p. 602 f. cuius scripti quae ratio fuerit suspicari licet e Stephano Byz. p. 384 s. v. *Κράστος*. De Theorida autem, contra quem scripsit hoc carmen Euphorio, nihil compertum habeo; quamquam nomen ipsum a Graecorum usu non alienum fuisse e Plutarcho V. Cleom. 24 et Pausania perspicitur 10, 20 ubi Boeotarchum habes *Θεαρίδαν*, qui 7, 14 male vocatur *Θερίδας*. Cfr. Polybius 32, 17 et 38, 2. Antipater Sid. in Anal. Brunck. II p. 10. *Θεωρίς* vocatur amica Sophoclis. V. Lobeck. Aglaoph. p. 666. Nihilominus verum vidisse puto Meursium ad Hellad. p. 697 et Schneiderum Anal. crit. p. 7 pro Theorida apud Clementem Theodoridae nomen repentes. Fuit autem Theodoridas patria Syracusanus, idem procul dubio qui Euphorionem sepulcrali carmine ornavit, et cuius XVIII epigrammata leguntur in Anal. Brunck. II p. 41 sqq. De eo docte disseruit Jacobsius Anth. Gr. III, 3 p. 959, nisi quod Eustathium neglexit ad Odys. p. 1476, 39 glossematicam vocem *δάμνιον* e Theorida et Nicandro proferentem, et Stephanum Byz. p. 361 s. v. *Κάρυστος*. Proximo loco sequitur *ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ*, de quo scripto vix dici potest quam varias et ineptas viri docti sententias in medium attulerint. Barthius quidem ad

Statii Theb. I p. 28 eo usque ἀκριστάς processit, ut Euphorionem hoc libro Apollodori mythographi Bibliothecam, quam omnes hodie in manibus habemus, in compendium redegisse sibi persuaderet, in quo enormi errore refutando plus operae, quam necessarium erat, consumsit Reinesius Epist. ad Daum. LXXXV p. 215. Comoediam fuisse putabat Fabricius Bibl. Gr. Vol. II p. 304, cui affinis est Mülleri sententia ad schol. Lycophr. 513 Apollodorum dramatibus accensentis. A Barthii opinione non multum discrepant Harlesius ad Fabric. B. G. Vol. V p. 594 et Heynius ad Apollod. Tom. II p. 459, simile scriptum designari putantes, quale Apollodori Atheniensis fuerit super Epicharmo, et alia aliorum haud dissimilia. Quanto his rectius Galeus, qui Apollodorum partem τῶν Ἀτάκτων fuisse suspicatur ad Parthenii Erot. 28 p. 64. Quod quamquam probari nullo modo potest, ostendit tamen, eum naturam huius scripti melius quam ceteros omnes perspexisse. Fuit procul dubio Apollodorus epicum sive malis hexametricum carmen, Apollodoro cuidam dedicatum, cuius argumentum fuit haud dubie maximam partem fabulosum; certe Clitae et Cyzici fabulam in eo locum habuisse docent fragmenta. Similis, ut suspicari licet, ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ratio fuit, ab uno Stephano Byzantio laudati. Fabricii coniectura pro Ἀρτεμιδώρῳ scriptum fuisse suspicantis Ἀρτέμιδος ὕμνῳ nihil habet quo commendetur. V. Bibl. Gr. IV p. 651 ed. pr. Minori periculo de argumento carminis ΑΡΑΙ Η ΠΟΤΗΡΙΟΚΛΕΠΙΤΗΣ inscripti pronunciare licet. Memoriam eius servavit Stephanus Byzantius et qui eundem versum ex eo protulit schol. Theocriti Id. II, 2, ubi vulgo legitur Ποτηριογλύπτης,

quod in causa fuit ut scriptoribus de arte statuaria adnumeraretur Euphorio a Iunio de Pict. vet. I, 3, quem sequutus est Fabricius Bibl. Gr. Vol. IV p. 249 ed. Harl. Atqui corrigendum est *Ποτηριοκλέπη*, ut dudum monuit Meursius ad Hellad. Chrest. pag. 967. Errat qui utrumque recte habere credit Casaubonus Lectt. Theocr. III p. 245 ed. Commel. Ipse titulus carminis docere potuit, Euphorionem in illo carmine diris devovisse nescio quem, qui poculum ei surripuerat. Qua in re non dubito quin similem rationem inierit poeta, quam in Ibide sequutus est Callimachus. Utriusque fortasse vestigia presserunt Ovidius in Ibide, Cato atque Virgilius in Diris. Multo diversum argumentum in *Ἀραῖς* tractaverat Moero. Prorsus incerti haeremus de argumento carminis *ΓΕΡΑΝΟΣ* inscripti. Varios vocabuli *γέρανος* significatus exposuit Spohnius de extrema parte Odyss. p. 161, in quibus tamen nihil invenio, ex quo Euphorionei carminis inscriptio probabiliter explicari possit, nisi forte eam vocis vim huc trahendam existimes, qua *γέρανος* saltationis genus quoddam significat. V. intpp. Luciani de Saltat. Vol. II p. 288 et Merrikius ad Thryphiod. p. 316 Wern. Quamquam videndum est, ne magis poetae nostri ingenio consentaneum sit, si fabulam de Gerana, muliere apud Pygmaeos formosissima, sed propter morum insolentiam in gruem mutata, in illo carmine tractatam fuisse ponamus. V. Athen. IX p. 393 e. Ceterum minime silentio premendum, fuisse inter veteres qui de auctore Gerani dubitarent, aliis Archytae, aliis Euphorioni hoc carmen vindicantibus. Testis est Athenaeus III p. 82 a. ubi Schweighaeuserus recte Archytam intelligit Amphissensem, quem aequalem fuisse

Euphorionis ex hoc ipso conicio, quod dubitavere veteres, utri eorum Geranus tribuendus esset, id quod in scriptoribus aetate diversis fieri non potuisset¹). Sequitur *ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ*, cuius notitiam uni debemus Choerobosci loco, nuper demum Bekkeri opera in lucem prolato. Tituli rationem quo modo expediendam censeam, ex iis quae supra dixi satis intelligitur. Demosthenes, cuius nomini carmen illud inscripsit poeta, fortasse non diversus fuit a Demosthene Bithyno, quem Euphorionis fere aetate vixisse, plura sunt quae fidem faciant. Auctor fuit operosi carminis, quod in enarrandis Bithyniae rebus versabatur. Eius decimum librum ad partes vocat Stephanus Byz. s. v. *Μανσωλοί: οἱ Κᾶρες. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν „Δαίδαλα Μανσωλῶν.“* Pluribus an libris constiterit incertum est, quandoquidem apud eundem Stephanum s. v. *Ἡραία*, ubi longior carminis locus servatus est, pro *ἐν τῷ τῷ βιβλίῳ* corrigendum est *ἐν τῷ δ̄ βιβλίῳ*. Etymol. M. enim p. 437 diserte citat *ἐν τῷ τετάρτῳ*. In *ΔΙΟΝΥΣΩΙ* videtur Euphorio universum Bacchicarum fabularum orbem complexus esse²), quo magis iactura, quam in eo fecimus, dolenda est. Nonnum permulta ex hoc fonte in vastum suum Dionysiacorum opus derivasse, haud temere opinor suspicari liceret, si vel maxime certissimis rei documentis careremus. *ΕΠΙΚΗΛΕΙΟΝ ΕΙΣ ΗΠΩΤΑΓΟΡΑΝ* an epicis Euphorionis carminibus accenseam, anceps haereo, quum etiam ex elegiaco genere fuisse potuerit.

1) De Archyta plura dixi in Epimetris.

2) Dissentit Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 510 Euphorionem *Διονύσιῳ* nil nisi commenta pervagatissima complexum esse contendens.

Unus eius notitiam, eamque tenuissimam, servavit Diogenes Laert. IX, 56, docens ille Protagoram, cuius memoriae hoc carmen consecraverat Euphorio, fuisse astrologum. In *ΘΠΑΙΚΙ* poetam inter alia de Amphiarao, de Harpalyce, de Apriate egisse ex fragmentis intelligitur; inscriptioni quid causam dederit frustra indagare studui. Cogitabam aliquando de Dionysio, grammatico celeberrimo, cui incertum quam ob causam Thracis nomen inditum fuit, quum ipse Alexandriae natus esset. *Ἀτάκτων* partem fuisse temere suspicatur Galeus ad Parthen. p. 61.

Proximum locum *ΙΙΙΠΟΜΕΔΟΝΤΙ* tribuimus, quo nomine apud veteres complures ferebantur heroes, in quibus prae reliquis eminebat is qui in septem contra Thebas ducibus commemoratur, de quo exquisita quaedam notavit Valckenarius ad Euripidis Phoen. 425. Probabile est hunc ipsum Euphorioni carminis scribendi occasionem praebuisse: quamquam in tanto nostri poetae remotissima quaeque captandi studio nihil impedit, quo minus alium Hippomedonta illius carminis argumentum fuisse credamus, veluti Epidamnium illum, de quo vide quae narrat Ptolemaeus apud Photium Bibl. 191 p. 153, 30. *ΙΝΑΧΟΣ* et *ἸΣΤΙΑ* memorantur a scholiasta Clementis Alexandrini recenti demum aetate edito. In utroque carmine (carmina enim quin fuerint non dubitari posse videtur) de Carano Argivo, qui primus Macedoniae regnum occupavisse ferebatur, poeta egerat. Hinc suspicari licet in Inacho antiquitates expositas fuisse Argolicas. Sed de *Ἰστίαι* quod statuum non habeo, nisi forte *Ἰστιάων* carminis titulum fuisse suspiceris. Histiaea sive Hestiaea (nam utroque modo scribitur) haud ignobilis

fuit grammatica Alexandrina quaestionibus de agro Troiana clara, cuius memoriam celebravit Strabo XIII p. 599 et hinc Eustathius p. 280, 20. Cfr. schol. Il. γ', 64. Huic igitur Euphorio carmen aliquod suum inscribere potuit. Sed ipse quam anceps haec coniectura sit intelligo. Nec melius successit conatus in ΞΕΝΙΟΥ titulo expediendo, quamquam non male opinor poematum intelligas hospitalis munusculi loco amicorum alicui transmissum. Forsan tamen non ΞΕΝΙΟΝ scripti titulus fuit, sed ΞΕΝΙΟΣ, cuius hominis aliunde mihi non cogniti memoriam servavit Etymol. M. pag. 521, 10 τὰ εἰς ὄς λήγοντα τριβράχεια ἐπὶ κυρίων παροξύνονται — ἀντιπίπτουσι δὲ κατὰ παράδοσιν τὸ Ἥλιος ¹⁾), Ἄμιος, Ξένιος, Κρόνιος. Quae eadem ferme leguntur apud scholiastam ad Hom. Il. β' 495. Rem conficere dicerem scholiastam Iliad. ε', 39: ἔστι μέντοι γε διαπεφευγότα τινά, ὡς τὸ Ἄμιος καὶ Εὐφορίωνος Ξένιος, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ Κρόνιος, nisi is scripsisse videretur ὡς τὸ Ἄμιος Εὐφορίωνος καὶ Ξένιος. Epicis an elegiacis carminibus adnumerandum sit, quum ne unum quidem versum eius superstitem habeamus, ut incompertum in medio relinquam. Idem de eo carmine, quod ΠΟΛΥΧΑΡΟΥΣ nomine inscripsit, dictum velim. ὙΑΚΙΝΘΟΝ, cuius fabulam etiam Nicandrum et Bionem peculiari carmine exposuisse constat e Schol. ad Ther. 585 et Stobaeo Ecl. vol. I p. 170, verbo tetigisse sufficiat. Neque de ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ argumentum, universam, ut videtur, Poeantii herois fabulam complexo, ulla esse potest dubitatio.

Haec habui quae de iis Chalcidensis poetae car-

1) Scribendum Ἄμιος cll. Hom. Od. VIII, 370.

minibus, quae brevitatis causa epica appellare placuit, in universon dicerem. Quibus an liber de re rustica, a Columella lib. I, 1 et Varrone lib. I, 1 laudatus, accensendus sit, quum ne unum quidem fragmentum eius ad nostram memoriam pervenerit, diiudicari hodie non potest. Nec de titulo libri constat. *ΤΕΩΡΤΙΚΑ* appellavit Meursius ad Hellad. p. 967. Fortasse recte. Ceterum Vossius de Hist. Graec. p. 170 huius scripti auctorem a Chalcidensi poeta diversum fuisse suspicatus est; quod quibus rationibus inductus statuerit non indicandum putavit. Argumentum certe ab illius aevi poetis non alienum fuisse docet Nicandri exemplum.

Susceptae materiae ordo ad elegiaca Euphorionis carmina me ducit. Heynium enim Exc. ad Virgillii Bucol. p. 201 quid moverit, ut poetam nostrum in amatorio poesis genere elaborasse negaret, non perspicio. Diomedes certe lib. III p. 482, 3 inter eos elegorum scriptores, quos Propertius Tibullus et Gallus imitati sint, Euphorionem commemorare non dubitavit. Nec minus diserte Donatus V. Virgil. X p. 332: *is* (Corn. Gallus) *transtulit Euphorionem in latinum et libris quatuor amores suos de Cytheride scripsit*, et Probus ad Virg. Ecl. X, 50: *Euphorion, inquit, elegiarum scriptor Chalcidensis fuit, cuius in scribendo colorem sequutus videtur Cornelius Gallus*. Elegos Euphorionis argumenti fuisse mollioris et ad effeminandos animos compositi, subindicat Ciceronis locus Tuscul. III, 19, ubi postquam Ennii versus, plenos illos magnificentiae et gravitate insignes, apposuit, *O poetam egregium, inquit, quamquam ab his cantoribus Euphorionis contemnitur*. Scilicet iam tum gliscebatur apud Romanos, quae postea latius serpebat, in-

vidia, qua antiquos poetas, Ennium Pacuvium alios, ini-
que deprimebant et prae novitiis poetillis molli terso-
que sermone laudem quaerentibus aspernabantur. Can-
tores autem Euphorionis non eos dici a Cicerone cre-
diderim, qui graeca eius carmina cantarent, quae Sal-
masii ad Solin. p. 601 et Casauboni ad Sueton. Ti-
ber. cap. 70 sententia fuit, sed qui Euphorionis ele-
gos (de his enim intelligenda esse Ciceronis verba
apertum est) vel in latinum sermonem converterent
vel imitatione exprimerent, id quod Gallum fecisse ex
Diomede et Probo docuimus. Cfr. Rud. Merkel ad
Ovidii Ibid. p. 345.

Epigrammatum quae scripserat Euphorio duo su-
persunt infra apponenda. Probabile est fuisse plura,
argumenti procul dubio magna ex parte amatorii, ut
ex Meleagro conicias, qui quum Euphorionis *λυχνί-
δας* Coronae suae se intexuisse testatur Carm. I, 23,
videndum est, ne consulto huic florum generi poetae
nostri epigrammata comparaverit. Lychnidem enim in
amatoriis floribus a veteribus habitam fuisse ex eo col-
ligas, quod fuerunt qui eam ex aqua natam dicerent,
qua Venus, postquam cum Vulcano concubuit, cor-
pus lavaverat. Testis est Amerias apud Athen. XV
p. 681 *f.* optimam lychnidem gigni dicens in Cypro
Eryce Cytheris Lemno et Strongyle, locis, ut vides,
Veneris atque Vulcani cultu nobilitatis. Conficit rem
Nonni testimonium Dion. XXXII, 18 *λυχνίδας* Amoris
ὀμοστόλους appellantis.

Vidimus poetam nostrum non epicae tantum poe-
sis, verum etiam elegiaci et epigrammatici generis
fuisse studiosissimum. Quaeritur an dramaticae quo-
que poesi operam navaverit. Navavit vero, si audias

Ernestum Clavi Cicer. s. v. *Euphorio*, et Müllerum ad schol. Tzetzae p. 651, qui eum tragici poetae nomine condecorarunt. Quod quibus argumentis inducti fecerint quaerere non vacat, sed credo nullis. At comicis poetis annumeratur a Fabricio B. G. II p. 304, qui duas eum comoedias edidisse refert, *Ἀπολλοδώρου* alteram, alteram *Ἀποδιδούσης* nomine inscriptam. Atqui Apollodorum ex epico genere fuisse supra docuimus. Una igitur restat *Ἀποδιδούσα*, quam ad partes vocat Athenaeus lib. XI p. 503: *Ἡρακλέων φησί — τοὺς Ἀττικοὺς καὶ κωμωδεῖν τὸν ψυγέα, ὡς ξενικὸν ὄνομα. Εὐφορίων ἐν Ἀποδιδούσῃ.*

*Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακίαν τὴν φακῆν,
τί δεῖ ποιεῖν; σὺ γὰρ εἶπον. Β. ὡσπερ χρυσίου
φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγὴν.*

Verum hanc quoque comoediam Euphorioni eripiamus. *Euphorioni* enim *Euphronis*, notissimi comici, nomen substituendum est: quamvis nihil mendii in Athenaei verbis suspicati sunt Meursius ad Hellad. p. 967 Piersonus ad Moer. p. 192 Porsonus ad Euripid. Hecub. 876 Buttmannus ad Platonis Menon. Exc. I p. 27. *Euphronis* et *Euphorionis* nomina permutantur etiam apud Proclum ad Hesiod. p. 6 Gaisf. quem vide. Aliam rationem a Vossio Hist. Graec. I p. 87 innotam video, qui *Ἀποδιδούσαν* non Chalcidensi Euphorioni, sed Aeschyli filio tribuit. At is tragicus poeta fuit, non comicus.

Superest ut de historicis grammaticis aliisque poetae nostri operibus breviter exponamus. In his primum locum occupant *ἸΠΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ἸΣΤΟΡΙΚΑ*, quod opus miscellaneam doctrinam comple-

xum et prosa oratione conscriptum fuisse e fragmentis quae supersunt tam liquido perspicitur, ut Vossii opinionem Hist. Graec. I p. 87, qui hos commentarios ab Atactis non diversos fuisse statuit, verbo tetigisse sufficiat. In eodem opere Euphorionem de Albanis regibus exposuisse crederem, si verum esset quod ex Eusebio ad Olymp. VII narrat Wachsmuth in libro quem de antiquissima Romana historia scripsit p. 106: „Eusebius sagt: der Grammatiker Apollodorus und der Dichter Euphorion von Chalcis hätten viel Zeit darauf verwandt, die Regierungszeit der albanischen Könige zu bestimmen.“ Atqui apud Eusebium nihil horum omnium reperio. Itaque vereor ne vir cl. alio eiusdem scriptoris loco deceptus in errorem illum inciderit. Ad annum enim millesimum centesimum haec adscripta sunt: „Agrippa apud Latinos regnante, Homerus poeta in Graecia claruit, ut testatur Apollodorus Grammaticus et Euphorbius Historicus.“ Ita haec leguntur p. 106 apud Scaligerum, qui recte monet, pro Euphorbio Ephori nomen restituendum esse.

Historicis item operibus adnumero librum *ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΛΕΥΑΔΩΝ* a Clemente Alexandrino et scholiasta Theocriti laudatum, quorum verba in fragmentis apposui. Sed ecce Suidas eundem librum Ephoro iuniori tribuit, scriptori alias a nemine veterum commemorato, „*Εφορος: ιστορικός, ὁ νεώτερος. ἔγραψε δὲ τὰς Γαλιηνοῦ πράξεις ἐν βιβλίῳ κζ'. Κορινθιακά. περὶ τῶν Ἀλευαδῶν.*“ ubi illud sane quam mirum videri debet, quod tertii vel quarti post Christum saeculi scriptor in tali argumento versatus esse dicitur, quod ab illius aetatis ingenio maxime alienum putandum est. Itaque in eam incidi suspicionem, ut Suidam,

aut suo ipsius aut aliorum errore deceptum, Ephoro tribuisse censerem, quae rectius Euphorioni tribuisset. Ephori nomen quum saepenumero in Euphorum depravatum sit, hoc ipsum rursus quam proclivi errore cum Euphorione permutari potuerit, in promptu est. Nec minorem dubitationem alterum opus Ephoro iuniori tributum *Κορινθιακά* iniicit, quod ipsum quoque si quis eodem argumento ductus Euphorioni vindicare voluerit, ego certe non repugnabo, nisi forte utriusque scripti celebrem illum, quem omnes novimus, Ephorum auctorem fuisse conicias. Sed de hoc utcunque status, illud certum est, falli Schurzfleischium Notit. Bibl. Vinar. p. 211, qui Suidae loco commotus etiam apud Clementem Ephori nomen restitui voluit, cuius errorem notavit Marxius ad fragm. Ephori. p. 7. Sequitur opus *ΠΕΡΙ ΙΣΘΜΙΩΝ* epicis Euphorionis carminibus minus recte adnumeratum a Passovio Proleg. ad Musaeum pag. 58. De argumento libri non constat, probabile tamen est, egisse auctorem in eo de origine progressu et institutis ludorum Isthmicorum. In quibus quum etiam musica certamina committerentur, ipse materiae ordo auctorem ducere debebat eo, ut de variis instrumentorum musicorum generibus exponeret, quod in iis quae supersunt fragmentis factum videmus. Eiusdem tituli, fortasse etiam argumenti, librum scripsisse perhibetur aequalis Euphorionis poeta Musaeus Ephesius, de quo vide Passovium l. c. p. 37, 78, 91, quem tamen falli puto, quum in tali argumento Musaei librum versatum esse statuit, quod si tractasset Musaeus, non *περὶ Ἰσθμίων* librum suum inscripsisset, sed aut *Ἰσθμιακά* aut certe *περὶ Ἰσθμιακῶν*. Quaestionem de instrumentis

musicis etiam in alio opere tractavit Euphorio, quod ΠΕΡΙ ΜΕΛΟΠΟΙΩΝ inscripserat. Citat Athenaeus IV p. 184 a. ubi tamen Jonsius Script. Hist. Phil. II, 9 legit *περὶ μελοποιῶν*, de *poetis melicis*, quod sequutus est etiam Vossius de Hist. Gracc. p. 86. Causam mutationis non video. Quid quod unicum quod superest fragmentum receptae lectioni patrocinator? in quo fragmento quum de variis syringum et calamorum generibus agatur, quam aptum haec quaestio locum habuerit in libro *περὶ μελοποιῶν*, sponte intelligitur. Deinceps dicendum de opere grammatico septem libros complexo, in quo dictionem Hippocrateam tanta diligentia explicuerat, ut ceteris, qui in eodem argumento elaborassent, grammaticis palmam praeriperet. Titulus operis fuisse videtur ΛΕΞΙΣ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ, vel simili modo. Testis est Erotianus Expos. Vocc. Hippocr. p. 10, ubi postquam inter eos qui orationem Hippocratis explanandam suscepissent etiam Lysinachum Coum commemoravit, ita pergit: καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος (ἀναδεξάμενος) αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν (Hippocratis) διὰ βιβλίων ξξ. τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν, ὅσπερ ἐλλόγιμος φανεῖς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. Quae verba Meursius ad Hellenad. p. 967 ita interpretatus est, ac si Euphorio Lysimachi libros de Hippocrate commentariis illustrasset; quo factum est, ut Euphorionis librum ita inscriptum fuisse existimaret: Ὑπόμνημα εἰς Ἀνσιμάχου τοῦ Κῶου πραγματείαν. Qua interpretatione nihil cogitari potest a mente Erotiani alienius.

His explanatis ad ipsa deinceps poetae nostri fragmenta accederem, nisi hoc a nobis merito expectari posse videretur, ut qualis Euphorioneae poesis color

et habitus fuerit explicaremus, et quibus ille sive vitii laboraverit sive virtutibus excelluerit doceremus. Quod tametsi in tanta fragmentorum non solum paucitate, sed etiam brevitate periculosum videri potest, habemus tamen veterum ea de re iudicia, quorum ductu certe aliqua ex parte susceptae quaestioni satisfacere licebit.

Eorum igitur, quorum de Euphorione iudicia ad nostram memoriam pervenere, neminem antiquiorem reperio Cratete Mallota, cuius de Chalcidensi poeta versiculi leguntur in Anthol. Pal. XI, 318:

*Χοιρίλος Ἀντιμάχου πολὺν λείπεται· ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι
Χοιρίλον Εὐφορίων εἶχε διὰ στόματος.
καὶ κατάγλωσσ' ἐπόει τὰ ποιήματα, καὶ τὰ φίλητρα
ἀτρεκέως ἤδει· καὶ γὰρ Ὀμηρικὸς ἦν.*

Quorum versuum flagitiosam elegantiam quum iam supra quantum satis est attigerimus, hoc loco de iis tantum dicemus quae ad perspiciendam Euphorioneae poesis indolem faciant. Ut ab ultimis ordiar, memorabile est Euphorionem a Cratete dici Homericum, quod quorsum pertineat primo adspectu non satis apparet. Crates ipse et Seleucus, nobiles grammatici, quo sensu dicantur Homerici satis constat: cf. Villoison. Proleg. ad Hom. p. XXIX; sed Euphorio, qui neque Homeri carminibus explanandis vel ad criticam rationem revocandis studium impendit, neque ad Homericæ poesis simplicitatem aliasque cognatas virtutes, quibus maxime eius præstantiam censere consuevimus, vel e longinquo adspiravit, Euphorio igitur quo iure Homericus a Cratete vocari potuerit non intelligitur. Itaque nihil relinquitur, nisi ut ideo hoc a Cratete factum esse existimemus, quod summa Homericorum carminum ad-

miratione captus eorum colorem et habitum acri quidem sed improspere studio imitari conaretur, et summae illius admirationis vestigia suis ipsius carminibus imprimeret, id quod eum fecisse videmus Fragm. LXX.

Μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὀμηρος.

Quod idem Choerili admirator fuisse eumque ipsi adeo Antimacho praetulisse innuitur, id docet certe sui hominem fuisse iudicii neque temere in aliorum sententias concessisse. Antimachi enim quanta fuerit tum temporis apud plerosque auctoritas notissimum est: cuius rei causam merito Schellenbergius ab honorifico Platonis de Colophonio poeta iudicio repetit, id quod etiam in causa fuit, cur Alexandrini Antimachum in ordinem reciperent excluso Choerilo. Sed hoc quidem post Euphorionis aetatem factum est, neque dubito quin illud Cratetis epigramma eo ipso tempore scriptum sit, quo de scriptoribus in canonem vel recipiendis vel non recipiendis gravissimae quaestiones non sine ira et studio in Museo Alexandrino agitentur. Quo tempore quum alii Choerilum, alii Antimachum, alii fortasse etiam Euphorionem recipiendum dicerent, Crates, acerrimus Aristarchi adversarius, suam de hac re sententiam propositurus illud scripsisse videtur epigramma. Imitatusne sit Choerilum Euphorio, ut nunc res est, certo diiudicari non potest, idoneam tamen rationem cur negetur, non video. At simplicitatem eius non assequutus est, multo minus Homericam. Cf. Naeke de Choerilo p. 99. Imo vero certissimum est, Euphorionis ingenium ita fuisse comparatum a natura, ut ad Antimachi imitationem vel invitus traheretur. Quod quamquam certis exemplis doceri non potest, tota tamen orationis conformatio et utriusque poetae in tractan-

dis argumentis similitudo plane admirabilis ita docent, nullus ut dubitationi locus relinquatur. Res ipsa me ducit ad decantatam in tota antiquitate poetae nostri obscuritatem, quam ipsam in caussa fuisse suspicari licet, ut Tiberius eum una cum Rhiano et Parthenio in deliciis haberet, nec in suis tantum carminibus eos imitaretur, sed „scripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et praecipuos auctores dedicaret, et ob hoc plerique eruditorum certatim ad eum multa de his ederent.“ Sunt Suetonii verba in V. Tiber. c. 70. Sed de Euphorionis obscuritate maxime omnium memorabilis est Clementis Alex. locus Strom. V p. 571. *Ἐυφορίων, inquit, ὁ ποιητῆς καὶ Καλλιμάχου Ἴβις καὶ τὰ Αἴτια καὶ ἡ Ἀνκόφρονος Ἀλέξανδρα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἐκκεῖται παισίν* ¹⁾). Quae Heynius Opusc. Acad. I p. 94 iusto negligentius interpretatus est. Cum Clementis iudicio optime congruit Cicero- nis locus de Divin. II, 64. *Quid? poeta nemo, nemo physicus obscurus? illi vero. nimis etiam obscurus Euphorion: at non Homerus. uter igitur melior? At quaeri potest, qua in re posita fuerit ista Euphorionis obscuritas. Omnis poetae obscuritas cernitur aut in argumenti quod tractandum sibi sumpserit natura, aut in orationis forma et indole. Utrumque cadit in Euphorionem. Qui quam abstrusas et reconditas fabulas tractaverit, fragmenta carminum docent certissime; ac nescio an idem significare voluerit etiam*

is

1) Ita scripsi ex emendatione Davisii ad Cicer. de Divin. II, 64. Vulgo ἄπασιν. Grammaticorum filios habes apud Athen. VIII p. 359 d. ipsumque Clement. Paed. p. 39 Sylb. Cfr. Boettiger Arch. Pict. p. 136.

is qui inscriptionem Theodoridae carmini praefixit in cod. Palat. Anthologiae, ubi Euphorio dicitur *μυστήσ των ἑλληνικῶν μυθολογημάτων καὶ τελεσιουργημάτων*. Maior etiam obscuritas Euphorionis carminibus ex eo adhaesit, quod passim fabulas pro suo arbitrio et consilio immutavit, cuius rei aliquot exempla videbimus in fragmentis. Orationis autem forma usus fere est ea, quae neque structurae haberet perspicuitatem neque in verborum delectu facilitatem. Prioris generis complura extant in fragmentis exempla; ad verborum autem delectum quod attinet, vocabulis vocabulorumque formis fere usus est obsoletis et a vulgari consuetudine remotis, quibus doctrinae copiam ostentaret et orationi antiquitatis quandam speciem conciliaret. Idque ipsum significare voluit Crates, qui *κατάγλωττα ποιήματα* eum condidisse dicit, quem ad modum etiam Lucianus locutus est Lexiph. T. II p. 349 *ἡμεῖς γὰρ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γραφόντας ποιήματα*. Sed non alienum fuerit ab hoc loco, quotquot in fragmentis dispersae latent notabiliores voces glossematicae, eas ordine referre. Ita *Δωδῶνα* dixit pro *Δωδώνην* Fragm. II. *ζάψ* de maris aestu III. *κελέβη* de poculo VI. *Μήδη* pro *Μήδεια* X. *φλοῖσβος* de belli tumultu XIX. *λίες* numero plurali XXVII. *δεδουπῶς* pro *θανών* XXXVIII. *εἶαρ* pro *αἶμα* ibid. *χάρων* de leone XLVII. *γενέτειρα* de filia ibid. *κόπροι* de stabulo XLIX. *μουνάξ* pro seorsim L. *δασπλής* LII. *λύθρον* de hydrae veneno LIV. *πλόμενος* pro *περιπλόμενος* LV. *ἄπαστος* pro *ἄγευστος* LVI. *ἀπροτίματος* LXII. *κνηηλατεῖν* pro *κνηηγετεῖν* LXIII. *ἀφαρήσ* investis LXVI. *ἀμεύσασθαι* pro *ἀμείβεσθαι* LXX. *ἠλέκτωρ* de sole LXXIV. *πέμφιγες* pro *σταγόνες ὄμβρων*

LXXVI. *Διγαλῆες* latiore sensu de Graecis LXXX. *εὐρυνόωσα* potens LXXXVI. *δάνος* pro *δῶρον* LXXXIX. *βύνη* de mari XC. *εὐβύριος* pro *εὐοικος* XCII. *ἀτρεὺς* pro *ἀτρεστος* XCIV. *ποιφύσσειν* pro *πνεῖν* XCV. *θιμβρός* pro *θερμός* XCIX. *πόποι* pro *θεοί* XCIX. *ὑποκυδῆς* pro *δίνυρος* CI. *εὐωρος* pro *ἀπαραφύλακτος* CII. *ἀτάρμυζτος* pro *ἀφοβος* CIII. *ἦλ* pro *ἦλος* CV. *ἀστέμβακτος* inconcussus CVI. *μῶσθαι* pro *ζητεῖν* CIX. *ἄλλιξ* pro *χιτών* CXII. *ἄνταρ* pro *διάσμα* CXIII. *Δαφνοῦσα* pro *Δαφνοῦς* CXIV. *Νεδέη* pro *Νέδη* CXIX. *βαλὴν* i. q. *βασιλεύς* CXXVII. *χαμαιεύνης* CXXVIII. *Αὐλιν* pro *Αὐλίδα* CXXIX. *κρεῖτον* pro *κρέας* CXXXIII. *ἀιδνήεις* CXXXIII. *βέθρον* pro *βέρεθρον* CXXXVI. *μιός* pro *ἀπαλός* CXXXVII. *Ῥειώνη* Iuno CXXXVIII. *νεκρηδόν* CLVII. *ζεβληγόνος* de Minerva ex Iovis capite nata CLVIII. *φλεγεθοίατο* numero singulari pro *φλεγέθοιτο* CLXI. fortasse etiam *χοιμψαίατο* pro *χοίμψαιτο* LIV. *χειρ* *ἵπποδάμεια* de manu aurigae CLXIV. Ex eodem doctrinae ostentandae studio fluxit frequens usus epithetorum quaesita obscuritate laborantium, velut *κελέβη* *Ἀλυβήτης* pro *ἀργυρᾶ* Fragm. VI. *Ἀσβώτιοι ἵπποι* pro *Θετταλικοί* Fragm. XIX. *Φοῶβος* *Αυκωρεὺς* pro *Δελφικός* Fragm. LIII.

Sed haec et alia eiusdem generis complura, quae enumerare nolui, Euphorio cum Antimacho Alexandrinis Parthenio aliisque fortasse poetis habuit communia. Neque profecto vitio vertendum poetae, quod rarioribus et a vulgari consuetudine remotis vocabulis utitur, modo suo loco id faciat, neque iusto frequentiori talium vocabulorum usu tenebras orationi obducatur, nisi glossariorum auxilio non dispellendas. Illud autem proprium et quasi peculiare habuit Euphorion,

quod passim vulgarium verborum significationem immutavit, novamque iis planeque inauditam vim tribuit. Cuiusmodi acyrologiae exemplum admodum memorabile attulit Helladius *ναυαγὸς Ἰάσων*, quo non naufragum, sed navis ductorem significari voluit. Vide Fragm. CXI. Similem sibi licentiam sumpsisse videtur in usu vocis *ἀνθρεσών*, de quo vide Fragm. LI. Paullo minus insolentiae vitio laborat quod ibidem affertur ab Helladio, *κηπουρός* de dracone Hesperidum mala custodiente: in quo inest quaedam figuratae dictionis audacia, a qua non alienam fuisse Euphorionis poesin docent Fragm. XC. CX et alia. Eodem retulerim usum verbi *πρηνίζειν* Fragm. XVI, iniuria ab antiquis grammaticis reprehensum. Nec obscuritatem tantum e doctrinae ostentatione natam, sed etiam molestam quandam orationis prolixitatem et loquacitatem veteres in Euphorione notaverunt. Loquacitatem autem non intellexisse videntur eam, quae in vano verborum strepitu et inepto quodam, qualem apud Nonnum similesque poetas deprehendimus, orationis tumore cernitur, sed illud potius veteres notasse videntur, quod in argumentorum tractatione nimio uteretur ambitu et ingrata orationis latitudine tum, ubi minime exspectasses. E paucis quidem, quae hodie supersunt, fragmentis hoc satis perspicere non potest: nisi forte Philoctetem huc trahas, in quo carmine etiam in Iphimachi rebus enarrandis iusto latius evagatus esse videtur. Sed idoneum habemus testem Lucianum de conscr. hist. vol. II p. 65. Amst. Monet eo loco Lucianus, brevitati esse studendum neque dicendi copiam importuno loco ostentandam. Tum Homerum laudat, qui Tantalum, Ixionem, Tityum aliorumque poenas et fata, quam-

quam amplissimam dicendi copiam nactus, tamen leviter et paucis versibus attigerit: εἰ δὲ Παρθένιος, inquit, ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλιμάχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οὐκ ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρῃ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἡγάγον; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίωνα ἐκύλισαν; ubi Piersonus ad Herod. p. 410 miratus, Battiadae βραχυλογίας studiosissimo loquacitatis crimen intendi, Callimacho Antimachi nomen substituit, qua emendatione satis ostendit, se Callimachi poesis indolem parum perspectam habuisse. Callimachus in summa brevitate est loquacissimus, eodemque vitio laborasse Euphorionem, docet huius cum Callimacho comparatio. Ceterum Heynius Opusc. Acad. I p. 93 male, ut equidem opinor, Luciani verba ad doctrinae copiam traxit, qua expromenda illi poetae sibi indulserint.

Quae adhuc disputavimus, magis ad vitia, quibus laboravit Euphorio, notanda, quam ad virtutes, quibus eminuit, explicandas pertinere sponte intelligitur. Habuisse tamen Euphorionem etiam, quo egregie commendaretur, non est quod dubitemus: quamquam hoc non tantum fuit, ut ideo dignus videri potuisset veteribus, quem in magnorum poetarum exemplis ponerent. Sed de virtutibus Euphorioneae poesis quaerenti praeter fragmentorum brevitem illud maxime molestum est et iudicandi facultatem praecidit, quod nemo veterum disertius de Chalcidensi poeta sententiam suam explicuit. Ita etiam is, qui ceteris fere acutius graecos poetas taxavit, Quintilianus Euphorionem paucis tantum verbis attigit et ita quidem, ut quibus potissimum in rebus probabilis fuerit eius poesis non perspicias. Sic enim ille Instit. orat. X, 1, 56: *Quid? Euphorionem transibimus? quem nisi probasset Vir-*

gilius, idem nunquam certe conditorum Chalcidico versu carminum fecisset in Bucolicis (X, 50) mentionem. Ex quo loco in neutram partem aliquid certi efficias, quamquam recte monuisse videtur Spaldingius, e sequentibus Quintiliani verbis „non utique damno“ intelligi posse, magis displicuisse Euphorionem Romano rhetori, quam placuisse. Videndum tamen, ne Quintilianus non nihil Ciceronis auctoritati tribuerit, quem non admodum honorifice de Euphorione sensisse supra vidimus. Sed de hoc utcunque statuatur, illud tamen haud contemnendum poeticae, qua poeta noster excellit, virtutis documentum censi debet, quod Gaius Cornelius Gallus, eximius poeta, ad Euphorionis imitationem sese composuit, non facturus profecto, nisi habuisset Euphorio, quae elegantis viro ingenii probarentur. Minus Tiberii Caesaris iudicio tribuam, qui Euphorionem haud aliam ob causam admiratus esse videtur, quam quod recondita eius doctrina mirifice delectabatur. V. Sueton. Tiber. c. 70. Vel sic tamen non dubitari potest, quin Euphorionis poesis, ut Antimachi aliorumque Antimacho similibus poetarum carmina, magis docta quadam elegantia et insolentioris dictionis artificio quam sententiarum pondere, affectuum veritate et gravitate ceterisque, quibus magnos poetas censemus, virtutibus excelluerit.

II.

EUPHORIONIS CHALCIDENSIS FRAGMENTA.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ¹⁾.

I.

Stephanus Byzant. s. v. Σόλοι p. 677: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηίου πόλις. Ἐκαταῖος Ἀσία. κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ. Ita cod. Rehdig. et MSS. Salmasii. Vulgo Εὐφορίων ἐν Ἀλε **, quod miris modis tentavere Tan. Faber, Bochartus et Menagius ad Diogen. Laert. vol. II p. 29. Solonem autem dubitari potest, utrum intelligi voluerit Euphorio Atheniensem an Lindium. Atheniensem Solorum conditorem facit etiam Diogenes Laert. I, 51 ἐκεῖθεν (a Croeso) ἀπαλλαγεῖς ἐγένετο ἐν Κιλικία, καὶ πόλιν ᾠκισεν ἣν ἀπ' αὐτοῦ (ἀφ' αὐτοῦ) Σόλους ἐκάλεσε. Quae mirifice pervertit Anonymus in Galei Opusc. mythol. p. 110: Κροῖσος μετὰ τὴν τοῦ Σόλωνος ἀπόκρισιν ἐν Κιλικία γεγωνὸς Σόλους πόλιν ᾠκισεν (sic). Cum Diogene consentit Eustathius ad Dionysii Perieg. 875: λέγονται δὲ Σόλοι κατὰ τινὰς ἀπὸ Σόλωνος, haud dubie Atheniensem intelligens.

1) V. supra p. 13.

Rectius opinor Anonymus in vita Arati apud Buhlium vol. II p. 444 ὀνομάσθαι δὲ τὴν πόλιν φασὶν ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Λινδίου. Quod firmat quodammodo Strabo lib. XIV p. 671: Σόλοι Ἀχαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Λίνδου. In Arati vita quod Ruhnkenii apographum (apud Blomfield. ad Callim. p. 330) praebet: ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Μινδίου, iure improbavit Hemsterhusius, cui miror placuisse Menagii Ἀθηναίου vel suum ipsius Σαλαμινίου. Solonis Atheniensis in Solis, Ciliciae oppido, condendis nullae fuerunt partes, at magnae fuerunt in condenda sive potius instauranda Aepea, Cypri urbe, quam Philocyprum, Cypri regulum, in Solonis hospitis sui honorem Solos nuncupasse auctor est Plutarchus V. Solon. c. 26: καὶ αὐτὸς δὲ μέμνηται τοῦ συνοικισμοῦ· προσαγορεύσας γὰρ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τὸν Φιλόκυπρον,

Νῦν δέ, φησί, σύ με Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ'
ἀνάσσω

τὴν πόλιν εὖ ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηϊ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆν πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος.

ΑΝΙΟΣ¹⁾.

II.

Ἴκτο μὲν ἐς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφητῆτιν.

Stephanus Byzant. s. v. Δωδώνη p. 332: καὶ τὴν αἰτιατικὴν φησὶν Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ Ἴκτο μὲν κτλ. Ita pro edito ἴκομεν ex cod. Coisl. scripsi. De

1) V. supra p. 16.

accusativo *Λωδῶνα* vide Iohannem Alex. praec. ton. p. 12 et Bekkeri Anecd. p. 1228.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΑΝ ¹⁾).

III.

Ζὰψ δὲ ποτὶ σπιλάδεσσι νεῶν ὀλέτειρα κακύνει.

Clemens Alexandr. Strom. V p. 243 Sylb.: *Ζὰψ δὲ τὸ πῦρ οἱ μὲν παρὰ τὴν ζέσιν ἀμαθῶς ἐδέξαντο· καλεῖται δ' οὕτως ἢ θάλασσα, ὡς Εὐφορίων ἐν ταῖς πρὸς Θεωρίδαν (leg. Θεοδωρίδαν) ἀντιγραφαῖς Ζὰψ κτλ. Pro κακύνει requiro verbum quale est καχλάζειν.*

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ²⁾).

IV.

*Ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον . . . ὀρχίλος ἔπη
Κυζίκου, ὃν δ' ἤεισε κακὸν γάμον ἐχθρομένη κρέξ.*

Tzetzēs ad Lycophr. 515: *κρέξ ὄρνεόν ἐστι θαλάσσιον, ἴβιδι ζοικός. — Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ ὄρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσσιώνιστον εἶναι. καὶ Εὐφορίων ἐν Ἀπολλοδώρῳ Ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον ὀρχίλοχος ἔπη Κύζικος κτλ. Ita Müllerus. Post μέλαθρον excidisse videtur epitheton ad ὀρχίλος. Laciniae signa posuit etiam Thryll. qui οὐδὲ ἐν δὲ mutabat. Eidem debetur *Κυζίκου* pro *Κύζικος*. Recte autem vet. editt. ὀρχίλος, pro quo inepte Müllerus ὀρχίλοχος. Gemello errore *χοιρίλοχος* scriptum repe-*

1) V. supra p. 18. — 2) V. supra p. 18.

ritur pro *χοιρίλος*, de quo vid. Naekius de Choer. p. 155. De orchilo, infausta avi, dixit Munkerus ad Anton. Lib. XIV p. 100 et Spohnius de extr. p. Odys. p. 123. Altero versu ante Müllerum *ἐχθόμενος*, quod correxit ille e codd. Vulgatum tenuit Heinsius ad Hesych. s. v. *κρέξ*. Ibidem forsán legendum οὐδ' ἤεισε *καλὸν γάμον*, vel ἤεισεν δὲ *κακὸν γάμον*. Spohnius locum sic scripsit:

ποικίλος ἄντα μελάθρων ὄρχιλος ἔπη

Κυζίκου, ἐν δ' ἤεισε κακὸν γάμον ἐχθομένη κρέξ.

De avi *κρέξ* vel *κερκάς*, Minervae sacra (Porphyrius Abstin. III, 5), pessimo nuptiarum omine, glossator Vict. ad Aristoph. in Actis Monac. I p. 397: *κρέξ ὄρνεόν τι, ὃ τοῖς γαμοῦσιν οἰωνίζεται*. Plura vide apud Wesseling. ad Herod. II p. 138. De Clitae et Cyzici nuptiis sermonem esse certissimum est. Similiter Ovidius Met. IV, 431 de infausto Terei et Procnes conubio cecinit:

Eumenides stravere torum, tectoque profanus

Incubuit bubo, thalamique in limine sedit.

In narranda autem de Cyzico fabula mirifice Euphorio ab aliorum ratione discesserat. Etenim non Clitam, Meropis, sed Larissam, Piasi filiam, ab ipso patre ante nuptias vitiatam, Cyzico desponsatam fuisse narraverat. Testis est Parthen. Erot. XXVIII p. 64 in capite de Clita. *Ἱστορεῖ Εὐφορίων Ἀπολλοδώρω, τὰ ἐξῆς Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν ἀ. Διαφόρως δὲ ἱστορεῖται περὶ Κυζίκου τοῦ Αἰνέου· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔφασαν ἀρμოსάμενον Λάρισσαν τὴν Πιάσου, ἣ ὁ πατὴρ ἐμίγη πρὸ γάμου, μαχόμενον ἀποθανεῖν. Quibus quae subiiciuntur ex Apollonio derivata sunt, cuius scholiastes ad I, 1063 haec habet: ὁ μὲν Ἀπολλώνιος*

νεόγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, *Εὐφορίων* δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. τὴν δὲ Κλείτην οὐ Μέροπος λέγει θυγατέρα, *Θρηῖσαν* δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, ἀπαχθῆναι δὲ οἴκαδε ὑπὸ τοῦ πατρὸς. *Εὐάνθης* δὲ ἐν τοῖς *Μυθικοῖς* συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ, περὶ δὲ τῆς Κλείτης φησὶ *Δηίλοχος* ὑπὸ λύπης τελευτῆσαι. Ubi non dubito, quin recte coniecerim: τὴν δὲ γαμετὴν οὐ Μέροπος λέγει θυγατέρα, *Λαρίσσαν* δὲ τὴν Πιάσου. *Euphorionem* sequutus videtur *Strabo* XIII, 3 ἐν δὲ τῇ *Φριζωνίδι* *Λαρίσση* τετιμῆσθαι λέγεται *Πιάσος*, ὃν φασιν ἄρχοντα *Πελασγῶν* ἐρασθῆναι τῆς θυγατρὸς *Λαρίσσης*, βιασάμενον δ' αὐτὴν τῖσαι τῆς ὕβρεως δίκην. Adde scriptorem incertum apud *Suidam* s. v. ἀθέμιστα vol. I p. 69: ἡράσθη *Πιάσος* *Θετταλὸς* τῆς ἐαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἀθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ. *Piasi* nomen recte *Müllerus* *Hist. Civitt. Graec.* I p. 126 ad *Thessaliae fertilitatem* trahit. Eodem *Larissae* nomen referendum, quo quum magnus urbium numerus insignitus fuerit, ne una quidem est, quae soli fertilitate non excelluerit. *Euanthes*, quem *schol. Apoll. l. l.* cum *Apollonio* consentire scribit, fortasse epicus poeta fuit, laudatus ille ab *Athen.* VII p. 296. Pro *Deiloch*, qui et ipse *Clitae* fabulam narraverat, *scholia Parisina* *Diiochum* offerunt, quum alibi tum ad v. 976, ex quo loco corrige *Etymol. M.* p. 518, I. Rectius videtur *Deilochus*, qui fuit forsitan *Proconnesius* ille, de quo *Dionysius Halic. Iudic. de Thucyd.* p. 818 Rsk.

V.

Didymus apud *Harpocr.* p. 136, 14: ὅτι γὰρ βο-
στροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι

δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. Eadem habent Photius et Suidas s. v. ὁ κάτωθεν νόμος. De ἄξοσι et κύρβεσι, Solonis legum tabulis, pleraque con-gesserunt Petitus praef. ad Legg. Att. p. III. Meursius Lectt. Att. I, 22 et Heynius ad Apollod. II p. 395.

ΑΡΑΙ Η ΠΟΤΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ 1).

VI.

Ὅστις μευ κέλεβην Ἀλυβηίδα μούνος ἀπηύρα.

Stephanus Byzant. s. v. Ἀλύβη p. 106: ἔστι καὶ Ἀλυβεὺς καὶ Ἀλυβηίς. Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς ἢ Ποτη-ριοκλέπτῃ. Ὅστις μευ κτλ. τουτέστι τὴν ἀργυρεῶν διὰ τὰ μέταλλα. Schol. Theocrit. II, 2: κέλεβη — πο-τήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν Ποτηριοκλέ-πτῃ Ὅστις ἐμὴν κέλεβην Ἀλυβηίδα μούνον ἀπηύρα. Apud Stephanum edebatur κέλκην, pro quo libri κέλβην. Certatim corrigunt κέλεβην. Initio versus verum vi- detur ὅστις μευ, pro quo schol. Theocr. ὅστις ἐμὴν, ubi Vat. 5 habet ὅστις ἐμεῦ. Steph. μεῦ. Male Sal- masius ad Dosiadae Aram. p. 135 ὃς μὲν τήν. Pro μούνος scholiastes Theocriti μούνον, quod praefert Toupius. In fine versus Xylander edidit ἀπούρα, pro quo priores edd. et MSS. habent ἀπηύρα, ut est apud schol. Theocriti.

1) V. supra p. 19.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ¹⁾).

VII.

Δαίμονος Ἀμφιλύσοιο ῥόον.

Stephanus Byzant. s. v. Ἀσσωρόν p. 185: Ἀσσωρόν, ὄρος Σάμου, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφιλύσος. Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον. Recte cod. Salm. Ἀμφιλύσοιο, quo ducit et Rehdig. Ἀμφιλύσιο. Praeterea malim Δαῖμον, ὃς Ἀμφιλύσοιο ῥόον.

ΑΤΑΚΤΑ.

Vide infra sub Μοψοπία et quae p. 12 disserui.

ΓΕΡΑΝΟΣ ²⁾).

VIII.

Ὠριον οἶά τε μῆλον, ὃ τ' ἀργιλώδεσιν ὄχθαις πορφυρόειν ἐλαχείη ἐνιτρέφεται Σιδόεντι.

Athenaeus lib. III p. 82 a.: διάφορα δὲ μῆλα γίνονται ἐν Σιδούντι, κόμη δ' ἐστὶν αὕτη Κορίνθου, ὡς Εὐφορίων ἢ Ἀρχύτας ἐν Γεράνω φησὶν Ὠριον κτλ. Legebatur ὁ δ' ἀργιλώδεσι, quod correxi, prius ex conjectura, alterum ex cod. A. Altero versu scripsi πορφυρόειν pro edito πορφύρεον. Apud Nicandr. Ther. 748 δειρῆ μὲν πυρόεν, ἄζη γὰρ μὲν εἶσατο μορφῆν, leg. πυρόειν. Tum Jacobsius ἐνὶ τρέφεται. Sine caussa. Nicander Ther. 419: κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θά-

1) V. supra p. 19. — 2) V. supra p. 20.

μνφ. Et sic ille, ni fallor, ubique. Cfr. vs. 439, 511, 914. Hinc etiam v. 45 *Θρήϊσαν ἐνὶ φλέξας πυρὸς λαῶν*, malim *ἐνιφλέξας*. Adde Alexiph. 106: *πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέησιν ἀκοσταῖς*, ubi quum cod. Med. pro *ὀπταλέησιν* habeat *ἀσταλέησιν*, scribendum videtur *πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἀϋσταλέησιν ἀκοσταῖς*. Ceterum consimili usu latine dicitur emetiri acervo pro metiri ex acervo. Vid. Lambin. ad Horat. vol. II p. 160.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ¹⁾).

IX.

Δαίμονος ἰλάσιοι.

Choeroboscus apud Bekkerum Anecd. graec. p. 1383: *ὅτι γὰρ ἐκτείνει (ἰλαος) τὸ ᾧ, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπὼν· Ἴλαος ταύτην δέχνησο πυρκαϊήν — καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον εὐρίσκειται, οἷον Δαίμονος ἰλάσιοι.* Producit etiam apud Theocr. V, 8 et alios.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ²⁾).

X.

Βλαψίφρονα φάρμακα χεῦεν

Ἄσος' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυτηῖας ἢ ὅσα Μήδη.

Scholion Hom. Odyss. IV, 228: *βέλτιον δὲ ὄνομα κύριον αὐτὸ (Πολύδαμνα) δέχεσθαι, ἐπεὶ καὶ Εὐφορίων ἐν Διονύσῳ φησὶ Βλαψίφρονα φάρμακα χεῦεν,*

1) V. supra p. 21. — 2) V. supra p. 21.

ὄσσ' ἐδάη Πολύδαμνά τε Κυταῖς ἢ ὄσα Μήδεια. Eadem sed peius etiam corrupta leguntur apud Eustath. p. 1493, 46 ubi deest *χεῦεν*, pro quo Ruhnkenius Epist. crit. p. 260 ex ingenio addiderat *πάσσειν*. Altero versu Eustathius *Κυταῖς ὄσα Μήδεια*. Hermannus ad Orph. Argon. 1009 scribebat *Κυταιῶς ὄσσα * * * Μήδει'*, ut *Μήδεια* ad sequentem versum pertinuerit. Mihi lenius visum est *Κυτηῖās ἢ ὄσα Μήδη*, qua forma usus est Andromachus apud Galenum vol. XIII p. 875 Chart. *οὐ θερμὴν θάψον τε καὶ ὠκύμορον πόμα Μήδης*. Ita *Ἰπποδάμη* pro *Ἰπποδάμεια* e codd. reddendum Nicandro Fragn. apud Schneid. p. 3, ubi editur *Ἰπποδάμεια φύτευσε*. *Εὐρυγάνη* pro *Εὐρυγάνεια* dixerat Pisander apud schol. Euripidis Phoen. 1748. *Μαντίνη* pro *Μαντίνεια* et *Ζέλη* pro *Ζέλεια* annotavit Eustathius p. 302, l. 354, 4. *Λαοδάμη* pro *Λαοδάμεια* dixit Maximus *περὶ κατ. vs. 93*. *Κυθέρη* pro *Κυθέρεια* habes in epigrammate apud Lucian. conviv. 41. Idem ex Manethone affert Lobeckius Paralip. p. 300, habetque etiam Antipater Sidonius Epigr. XXIV in Brunckii Anal. II p. 12 ¹⁾). Similia aliquoties iam tetigit Stephanus Byzantius, quem vide in *Ἀγάμεια* *Ἐρύθεια* et *Ψυττάλεια*. In aliis contra insolens est terminatio in *εια*, ex quo genere est *Ἐλίκεια* pro *Ἐλίκη* apud poetam incertum Philonis Iud. II p. 514 ed Mang. et *Ἀνδρομάχεια* pro *Ἀνδρομάχη* apud Leschen Tzetzae ad Lycophr. 1263 *ἐκ δ' ἔλετ' Ἀνδρομάχειαν ἐύζωνον παράκοιτιν*. Ita enim corrigendum. Vulgo *Ἀνδρομάχην ἠύζωνον*. Codd. *εὐζωνον*. Recte dicitur

1) Apud Andromachum Galeni ed. Chart. vol. XIII p. 876 *Κυθέρη* insulae nomen est, cuius formae monstrator fuit Hermesianax, qui Leont. III, 69 *Κυθέρηθεν* dixit pro *Κυθηρόθεν*.

ἡϋγένειος ἡύκομος et alia his similia. At ἡύζωνος non magis dictum est quam ἡύρροος, quod Wellauerus Apollonio Rhod. IV, 269 intulit, ubi legendum καὶ ποταμὸς Τρίτων εὐρύρροος, ᾧ ὑπο πᾶσα ἀρδεταὶ Ἡερίη. De Polydamna, cuius caussa excitavit Euphorionis verba scholiastes, vide Wesseling ad Diod. Sic. I p. 109. Themist. XVI p. 209 b. et Iustinum Mart. ad Gent. p. 20, qui eam Θέωνος uxorem vocat, pro quo Θῶνος scribendum. Quaeritur autem, qui sit ille, quem Euphorio βλαψίφρονα φάρμακα miscuisse dicit. Equidem Iunonem intelligam, privignum suum medicaminum ope in insaniam coniecturam. Itaque vide an Fragm. XIV probabiliter ita cum nostris versibus coniunxerim:

Ἵη ταυροκέρωτι Διωνύσω κοτέεσσα

Ῥειώνη ἀμυδις βλαψίφρονα φάρμακα χεῦεν,

ὅσσ' ἐδάη Πολύδαμνα, Κυτηϊὰς ἢ ὅσα Μήδη.

Ῥειώνην, Rheae filiam, Iunonem, ex Euphorione afferunt grammatici, de quo infra Fragm. CXXXVIII. — Comprobavit haec consensu suo Lobeckius Aglaoph. p. 1046, ceterum illum potius dolum Iunonis significari censens, quo Bacchi custodes consopivit, quam in rem affert Nonnum XIV, 171.

XI.

Ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἔρκεσιν ἀκλάσσαντο.

Stephanus Byzant. s. v. Ὠρύχιον p. 769: Ὠρύχιον, τόπος τῆς Ἀττικῆς. τὸ τοπικὸν Ὠρύχιος. Εὐφορίων ἐν Διονύσω Ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἔρκεσιν ἀκλάσσαντο. Ita codices teste Salmasio pro edito Ἴχνος ἐν Ὠρυχίοισιν ἔρκεσιν ἀκλάσσαντο. Cod. Rehd. Ἴχνος Ὠρυχίοισιν ἐν ἔρκεσιν. Praeterea scripsi ἀκλάσσαντο.

XII.

Ἄκτιος Διγεύς.

Stephanus Byz. *Ἀκτὴ* p. 82: τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία, καὶ Ἀκταῖς, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, ὡς αὐλὴ αὐλίτης. ἔστι καὶ Ἄκτιος Διγεύς, ὡς *Εὐφορίων Διονύσω*. De Ἄκτιος pro Ἀττικός quantum satis est dixere Meursius ad Lycophr. 111 et Heinsius ad Ovidii Fast. I, 711. Quod ex nescio qua traegodia affert Stephanus exemplum Ἀκτίτου πέτρα, fortasse de Thesei petra intelligendum, de qua Pausan. II, 32 et Naekius Diss. de Hecale III p. 561. Nisi potius πέτρου scribendum idque de marmore Pentelico interpretandum est. V. intpp. Hesychii vol. I p. 210, 10 cll. grammatico Bekk. Anecd. p. 370 *Ἀκτὴ: ἰδίως ἐπιθαλαττιδῖός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ ἀκτίτης λίθος.*

XIII.

Stephanus Byz. *Λύκαιος* p. 520: *Λύκαιος, κόμη πλησίον Λυδίας. Εὐφορίων Διονύσω.*

His alia quaedam fragmenta subiiciam, quae ex eodem carmine ducta esse non sine magna veri specie suspiceris.

XIV.

Ἦ γη ταυροζέρωτι Διωνύσω κοτέσσασα.

Scholiastes Arati Phaen. 172: ἡ δὲ προσωνομία ἐστὶν (ταῖς Ἰάσιν) ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ἦ γης δὲ ὁ Διόνυσος. *Εὐφορίων Ἦ γη ταυροζέρωτι κτλ.* Ad κοτέσσασα intellige Iunonem, ut monuit Lobeckius
de

de morte Bacchi II p. 1, ubi docte disseruit de "Υης Dionysii cognomine ¹⁾). Adde Valesium ad Harpocr. p. 101. Idem spectat Hesychius, *Γύης: Διόνυσος*, ut recte corrigunt pro *Διονύσιος*. Hyades Liberi nutrices primus, opinor, omnium Pherecydes dixerat apud schol. ad Germanici Arat. p. 55 Buhl. et apud Hyginum Astron. Poet. II, 21 correctum ab Hemsterh. ad Lucian. p. 312.

XV.

Ἐν πυρὶ Βάκχον δῖον ὑπὲρ φιάλης ἐβάλοντο.

Tzetzes ad Lycophr. 208: *ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὁ Διόνυσος ἐν Δελφοῖς σὺν Ἀπόλλωνι οὕτως. οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ διεσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῶ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο ἐμβαλόντες εἰς λέβητα, ὃ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὡς φησι Καλλιμάχος. καὶ Εὐφορίων λέγει Ἐν πυρὶ Βάκχον δῖον ὑπὲρ φιάλην ἐβάλοντο.* Eadem narrat, omissis tamen poetarum testimoniis, Etymol. M. p. 255, 14. In Euphorionis versu vulgo editur *φιάλην*. Correxerit Lobeckius dissert. I de morte Bacchi p. 13, improsperam Creuzeri in Dion. I p. 12 coniecturam merito ad quisquilias reiiciens. Ingeniose tamen Müllerus de tripode Delph. p. 11 *ὑπερφιάλοι ἐβάλοντο*. Pro *Βάκχον* praeterea Lobeckius *Βακχέα*. Codd. duo *Βάκχης*. Alii *Βάκχου*. De Baccho novercae impulsu et consilio a Titanibus lacerato disseruit Lobeckius Aglaoph. p. 557. Symbolicam fabulae interpretationem spectat etiam Plutarchus de usu carn. p. 995 c. *τὰ γὰρ δὴ περὶ τὸν Διόνυσον*

1) Eadem nunc aucta proposuit Aglaoph. p. 1045. Pro "Υης Herodianus probavisse videtur "Υῆς, si recte cod. Havn. Arcadii p. 23, 9 habet τὸ "Υῆς περισπᾶται.

μεμυθευμένα πάθη τοῦ διαμελισμοῦ, καὶ τὰ Τιτάνων ἐπ' αὐτὸν τολμήματα — ἀνηγμένος ἐστὶ μῦθος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν. τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον ἀλλὰ δαιμονικὸν οἱ παλαιοὶ Τιτᾶνας ὠνόμασαν. Ubi frustra viros doctos coniectasse ἠνιγμένος ἐστὶ μῦθος, docet qui eandem Bacchicae fabulae interpretationem attulit Origines c. Cels. IV p. 171 ubi memoratis Titanum insidiis et Bacchi laceratione ita pergit: ἢ "Ἐλλησι μὲν ἕξεστι τὰ τοιαῦτα εἰς τὸν περὶ ψυχῆς ἀνάγειν λόγον καὶ τροπολογεῖν, ἡμῖν δὲ ἀποκέκλεισται θύρα ἀκολούθου διηγήσεως;

XVI.

Etymol. M. p. 687, 26: Γυνῆ ἐστὶ κυρίως τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸ φασὶ ταῦτὸν τῷ προηγήσει. κακῶς· διαφέρει γάρ· οὐ δύναται γὰρ τις ἅμα προηγηθῆναι καὶ ὠκλακῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα. τὸ δὲ προηγηθῆναι ἐπὶ τὸ πρόσωπον· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε. μεταφορικῶς γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου, ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκλευσάμενος ἐπροηγήσε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν. τουτέστι τὸ Ἄργος. Εὐρυμέδων δὲ ὁ Περσεὺς ἐκαλεῖτο. Eurymedon Persei nomen memorat Hesychius, Εὐρυμέδων: ὁ Περσεύς, et memoraverat etiam poeta epicus (Euphorio?) apud Orum Etymol. M. p. 665, 45:

τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί,

οὐνεκεν ἄστεα πέρθεν ἀπειρεσίῳ ἀνθρώπων,

ubi verbum μετεκλήϊσαν indicio est in superioribus poetam Eurymedontis nomine usum esse. Cfr. Fragm. LXVII. Mycenae Περσέως πόλισμα Κυκλωπίων πό-

νον χερῶν ¹⁾ habemus etiam Euripid. Iphig. Aul. 1501. Cfr. idem in Helena vs. 1485 et Pausan. II, 15, 4. Fragmentum ex ea Dionysi parte ductum videtur, ubi poeta Bacchum contra Persea de Mycenis bellantem fecerat. Mulieres autem intelligo eas de quibus praeter alios Diodorus Sic. IV, 4: *κατὰ δὲ τὰς στρατείας γυναικῶν πλήθος περιάγεσθαι καθωπλισμένων λόγχαις τεθυρωμέναις*. Eusebius apud Sync. p. 162 c: *γράφεται Διόνυσος θηλύμορφος διὰ τὸ μίξοθηλύστρατον* (leg. *μίσόθηλυν στρατὸν*) *ὀπλίξειν*. Euphorio num nomine *τάξεις* usus sit dubitare licet. Fortasse scripserat ille hoc vel simili modo:

τελέεσσι γυναιόις

κεκλόμενος πρήνιξε κλυτὴν πόλιν Ἐϋρυμέδοντος.

Excitavit autem grammaticus Euphorionis verba propter metaphoricum usum vocis *πρηνίζειν*. Zonaras Lex. II p. 1585: *πρηνιχθῆναι τὸ ἐπὶ πρόσωπον πεσεῖν, μεταφορικῶς δὲ καὶ εἰς γόνυ κλιθῆναι· ἐπρήνιξε τὴν Ἐϋρυμέδοντος πόλιν*. Cfr. Eustathius ad Hom. p. 248, 43 *πρηνίξαι τὸ ἐπὶ πρόσωπον ῥῖψαι εἴτε ἄνθρωπον εἴτε καὶ πόλιν*. De hominibus huius verbi frequens usus apud Nonnum, quem vide XI, 221. XVIII, 299. XIII, 88. De urbe idem dixit loco ex Euphorione manifesta imitatione expresso XLVII, 688:

Καὶ νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκῆνας.

Quem indicavit Lobeckius diss. de morte Bacchi I p. 13. Herodoti locus ab Etymol. citatus est VI, 27:

1) Hesychius, *Κυκλώπων ἔδος*: *ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκῆνας*. Idem, *Τιρύνθειον πλίνθεισμα*: *ἀντὶ τοῦ τεῖχος. ὑπὸ Κυκλώπων δὲ κατεσκευάσθη*. Has glossas si coniunxeris, perfectum habes senarium, *Τιρύνθειον πλίνθεισμα Κυκλώπων ἔδος*, antiquae tragoediae poeta dignissimum.

ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλεν, ubi Wesselingius et Valckenarius plurima eiusdem dictionis exempla attulerunt. Herodoto praecivit Aeschylus Pers. 892:

αἰαῖ αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς
Ἰστίας δὲ χθῶν, βασιλεῦ, γαίας,
αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται ¹⁾).

Aliud fragmentum probabiliter e Dionyso petitum vide infra Nro. LXVII.

I Π Π Ο Μ Ε Δ Ω Ν ²⁾).

XVII.

Τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ ψαφαρῇ Σαλαμῖνι.

Tzetzes ad Lycophr. 451: ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυχχερεὺς Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν υἱός. ἐβασίλευε δὲ Σαλαμινίων, ὡς φησιν Εὐφορίων ἐν Ἰππομέδοντι. Τοῖος γὰρ κτλ. Codd. Vit. 1 et Ciz.: τοῖος γὰρ ἦν Κυχχερεὺς. Fortasse τοῖος ἄρ' ἦν Κυχχερεὺς ποτ' ἐνί, vel imperfecta sententia Κυχχερεὺς, ὃς ἐνί. Ad eundem versum respexere Eudocia Ion. p. 263 et iterum Tzetzes ad Lyc. 110: Κυχχερεὺς δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱός, ὡς φησιν Εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν δράκοντα (qui Salaminem devastabat) καὶ τὴν τῆς Σαλαμῖνος βασιλείαν κατέσχε. Quam fabulam mirifice variatam esse ostendit Stephanus Byzant. v. Σαλαμῖς, ubi Cychreum propter morum asperitatem (διὰ τραχύτητα τῶν τρόπων) Ὀφειωσ cognomen traxisse et

1) Horum versuum prior inficete Xerxi tribuitur. Omnia inde a vs. 914 — 926 choro esse tribuenda quisvis sentiat, qui ad totius carminis vim et tenorem attendat.

2) V. supra p. 22.

ab Eurylocho insula expulsum fuisse legimus, quo facto Ceres eum receptum Eleusinio templo praefecisse dicitur. Quae ducta videntur ex Hesiodo. Strabo IX p. 393 Casaub. ἀφ' οὗ δὴ (leg. δέ) καὶ Κυχρείδης ὄφεις, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τῆν νῆσον· ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον. Cum Stephano convenit Eustath. ad Dionys. Per. 512: Ὀφεις μὲν ἐπέκλήθη διὰ τραχύτητα τόπου (leg. τρόπου), ἀπηλάθη δὲ τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυλόχου. Ab his mirum quantum discrepat Etymol. M. p. 707, 42: Σαλαμίς, πόλις, ἀπὸ Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς, ὃς ἐλθὼν εἰς Σαλαμίνα καὶ εὐρὼν Ὀφιν βασιλέα ἀνείλε καὶ αὐτὸς ἐβασίλευε. ubi post θυγατρὸς excidisse videntur verba: ἦτις Ποσειδῶνι μιγεῖσα ἔτεκε Κυχρέα. De Cychreo heroe a Salaminiis divinis honoribus culto cfr. Plutarchus Thes. 10 et Sol. 9. In nomine ipso ita variatur, ut alii Κυγχρεύς, alii Κυχρεὺς scribant. V. Verheick. ad Anton. Lib. p. 252. Heynium ad Apollod. p. 341 et inprimis Bachmannum ad Lycophr. p. 110. Recte autem ψαφαρῆν h. e. asperam et confragosam dicit Salamina, pro quo ψαρῆ, fortasse calami errore, citat Blomfield. ad Aesch. Pers. 576.

XVIII.

Stephanus Byzant. p. 522 Λυκῶνη: πόλις Θράκης. Εὐφορίων Ἰππομέδοντι. Rehd. Θράκης ὄρος. Utrum rectius sit diiudicari non potest.

ΘΡΑΙΞ¹⁾.

XIX.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὄκα φέροντες
ὑστάτιον ῥώσαντο κονισαλέησιν ἐθειραῖς
ἵπποι καλὰ νάουσαν ἐπορνύμενοι Φυσάδειαν.

Stephanus Byzant. s. v. Ἀσβώτιος p. 176: Ἀσβω-
τος, πόλις Θεσσαλίας· τὸ ἐθνικὸν Ἀσβώτιος. Εὐφο-
ρίων Θρακί Τὸν μὲν ἄρ' — ἐπορνύμενοι φυγάδειαν.
περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου. De Amphiarai equis
etiam schol. Pind. Olymp. VII, 21: τοὺς δὲ ἵππους
αὐτοῦ φησὶν Ἀντίμαχος εἶναι ἀσυστάτους, οἱ δὲ Θεσ-
σάλους, ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θόας καὶ Δίας (α δίομαι).
Ubi nescio an corruptum sit ἀσυστάτους. Antimachea
apud Schellenbergium non reperio. Thessalorum equo-
rum praestantia in vulgus nota. Sed in loco poetae
lyrici apud Plutarch. quaest. conv. p. 748 b: ἀπέλα-
στον ἵππον ἢ κύν' Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος
ποδὶ μίμεο καμπύλον μέλος διώκων, non recte corri-
gunt Θεσσαλὸν ἵππον. Rectius, opinor, Πελασγὸν ἵπ-
πον, h. e. Argivum²⁾. — Vs. 2 rarissimam vocem κο-
νισάλεος Euphorio Antimachi exemplo adscivisse vi-
detur. V. Etymol. M. p. 261 et Herodianum dict.
solit. p. 4. — Vs. 3 vulgo φυγαδείαν, fugam, quod
casu retinuit Lobeckius ad Phryn. p. 385. Fontis no-
men hic latere certissimum est etiam propter καλὰ νά-
ουσαν. Apollonius Rhod. IV, 1300 καλὰ νάοντος

1) V. supra p. 22.

2) Schneidewinus, qui haec recte Simonidi vindicasse vi-
detur p. 56, tuetur ἀπέλαστον. Poetam specialia consecrantem
magis decere mihi videbatur Πελασγόν.

Πακτωλοῦ. Bernhardii ad Dionys. Perieg. pag. 615 mentem non assequor. Cfr. Ruhnck. Epist. ad Ernest. a Tittm. ed. p. 22 et Jacobsius Anth. Gr. III, 3 p. 894, quorum ille comparat Callim. Lav. Pall. 47 ubi *Φυσάδεια* dicitur et cum Amymone coniungitur. Ruhnkenius utroque loco malit *Φιγάλειαν*. Sed Phigalea, si hoc nomine fontem fuisse credere licet, in Arcadia potius quam in Argis quaerenda fuerit, quod ineptum esset in Callimachi loco, ubi Argivum fontem commemorandum fuisse quis non videt? Retinendum igitur in Callimachi loco *Φυσάδεια*, idemque Euphorioni restituendum ¹). Quaeritur autem ex quo proelio poeta Amphiaräum fuga servari faciat; si ex Thebano, luculento locus est documento, quantum Euphorio in fabulis pro arbitrio vel fingendis vel mutandis licere sibi putaverit ²).

XX.

Parthenius Erot. XIII. *Περὶ Ἀρπαλύκης*. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὴ καὶ Δεκτάδας. Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἄργει, γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραρον, θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην, πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσιν. ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιῖν τοῦ παθήματος. ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. ἐπεὶ μέντοι

1) Eandem Ruhnkenii (Opusc. II p. 836) sententiam fuisse monuit Geelius Bibl. cr. nov. I p. 45.

2) Geelius l. l. non de Thebano proelio, sed de certamine aliquo agi suspicatur, ex quo Amphiaräus salvus redierit extrema vice.

γάμου καιρός ἦν, καὶ παρῆν Ἀλάστορ, εἰς τῶν Νη-
λειδῶν, ἀξόμομος αὐτήν, ᾧ καθωμολόγητο, παρα-
χρημα μὲν ἐνεχείρισε, πάνυ λαμπροὺς γάμους δαΐσας.
μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι
καταθεῖ τὸν Ἀλάστορα καὶ περὶ μέσσην ὁδὸν αὐτῶν
ἤδη ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἄρ-
γος ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσητο. ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα
πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθῆναι, τὸν νεώτερον
ἀδελφὸν κατακόπτει καὶ τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ'
Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ἧ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦν-
ται, τότε σκενδάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθησι
τῷ πατρί. καὶ ταῦτα δράσασα αὐτῇ μὲν εὐξαμένη θε-
οῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν
εἰς χαλκίδα ὄρνιν. Κλύμενος δὲ ὡς ἔννοιαν ἔλαβε τῶν
συμφορῶν διαχρηῖται ἑαυτόν.

Fallitur Bastius Epist. crit. p. 231 eandem fabu-
lam ab Antonino Lib. IV expositam dicens. Alios
auctores sequutus est Hyginus Fab. 206 p. 284 ubi
Clymenus non Telei, sed Schoenei filius dicitur et
suam ipse filiam occidit. Cfr. Salvagnius ad Ovidii
Ibin 547 et schol. Homeri Il. ξ', 291: τινὲς δὲ φασιν
αὐτόν (leg. αὐτήν, scil. χαλκίδα avem) εἶναι Ἀρπαλύ-
κην, ἣ μιγεῖσα τῷ Περικλυμένῳ κατὰ βίαν ἐψή-
σασα τὸν υἱὸν Πρέσβωνα παρέθηκεν αὐτῷ, ἢ ὅτι Διὶ
συνῆλθεν, Ἥρα δὲ ὠρνίθωσεν αὐτήν· ἐν Χαλκίδι δὲ
διῆγεν ἄνθρωπος οὔσα. A quo ne quis Periclymenum
vocari existimet qui ceteris dicitur Clymenus, leniter
corrigere τῷ πατρὶ Κλυμένῳ. Cfr. Eustathius p. 986,
38. In postremis Parthenii verbis χαλκίδα pro καλ-
κίδα Schneiderus. Denique pro Dectada, qui eandem
fabulam narrasse dicitur, recte, ut videtur, Galeus de-
dit Διευχίδας, qui notissimus est historicus.

XXI.

Parthenius Erot. XXVI. *Περὶ Ἀπριάτης.* Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακί. Ἐν Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην. ὡς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ ἐνεδίδου, ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγευέσθαι αὐτῆς. πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινιδίοις ἐπὶ τι τῶν πατρῶων χωρίων, ὃ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λοχήσας εἶλεν. ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγγιβαθῆς οὔσα. καὶ ἢ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει· τινὲς μέντοι ἔφασαν, διωκομένην ἑαυτὴν ῥῖψαι. Τράμβηλον δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ Θεῶν. ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμόμενος ἤγαγεν, οὗτος ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθόν, συνίσταται αὐτῷ, ἔνθα δὴ πληγείς εἰς τὰ στέρα παραχρῆμα πίπτει. ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ἔτι ἔμπνου ἀνέκρiven, ὅστις τε ἦν καὶ ὀπόθεν. ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε. τοῦτο ἔτι νῦν ἠρῶον Τραμβήλου καλεῖται. Pro ἠρῶον nescio an ἠρίον scribendum sit. Cfr. Schaeferus ad Plutarch. Vit. vol. IV p. 344. Ceterum similia de Trambelo ex Istri Συμμίκοις rettulit laudatus a Galeo Tzetzes ad Lycophr. 468. Vitiose apud Athen. II p. 43 d. hoc nomen scribitur Στράμβηλος, docente versu Lycophronis l. l. ἐλῆ δὲ πάτρας τῆλε Τραμβήλου κάσιν.

XXII.

Stephanus Byzant. p. 602: Ὀγκαῖαι πύλαι Θεβῶν. Εὐφορίων Θρακί. Ὀγκα γὰρ ἢ Ἀθηναῖα κατὰ Φοίνι-

και. De Minerva Ὀγυγία dixit Kuhnius ad Pausan. IX p. 134. Aegyptiacam vocem dicit schol. Aeschyli S. c. Th. 492, Phoeniciam schol. Pind. Olymp. II, 44. Oncaeus portas, quas Oncaidas vocat Apollod. III, 6, 6, ab Ogygiis non diversas esse recte statuit Porsonus ad Eurip. Phoen. 1150 ¹).

XXII b.

Scholiastes Clementis Alex. Protrept. vol. IV ed. Klotz. p. 107: Ἴπποκόων τις ἐγένετο Λακεδαιμόνιος, οὗ υἱοὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς λεγόμενοι Ἴπποκοωντίδαι ἐφόνευσαν τὸν Λικυμνίου υἱόν, Οἰωνὸν ὀνόματι, συνόντα τῷ Ἡρακλεῖ, ἀγανακτήσαντες ἐπὶ τῷ πεφονεῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ κύνα αὐτῶν. καὶ δὴ ἀγανακτήσας ἐπὶ τούτοις ὁ Ἡρακλεῆς πόλεμον συγκροτεῖ κατ' αὐτῶν καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ, ὅτε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα ἐπλήγη. μέμνηται καὶ Ἀλκιμᾶν ἐν ἁ. μέμνηται καὶ Εὐφορίων ἐν Θρακῇ (sic) τῶν Ἴπποκόωντος παίδων τῶν ἀντιμνηστήρων τῶν Διοσκούρων. „De Hippocoontidis Dioscurorum ἀντιμνηστήρσιν nihil constat aliunde: nisi forte Euphorion reconditiorem quandam et paene intermortuam famam sectatus est, ex qua fama non Apharetidis et Dioscuris, sed Dioscuris et Hippocoontidis de Leucippidibus fuerit contentio.“ Schneidewin. Coniect. crit. p. 7.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ¹).

XXIII.

Athenaeus lib. IV p. 154 c: Εὐφορίων δὲ ὁ Χαλκιδεὺς ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γράφει. Παρὰ

1) Haec nunc pluribus persequutus est Rob. Unger Parad. Theb. I p. 267 sqq. — 2) V. supra p. 26.

δὲ τοῖς Ῥωμαίοις προτίθεσθαι πέντε μῶς τοῖς ὑπο-
 μένουν βουλομένοις τὴν κεφαλὴν ἀποκοπῆναι πελέκει,
 ὥστε τοὺς κληρονόμους κομίσασθαι τὸ ἄθλον· καὶ
 πολλάκις ἀπογραφομένους πλείους δικαιολογεῖσθαι
 καθ' ὃ δικαιοτάτος ἐστὶν ἕκαστος αὐτὸς ἀποτυμπανι-
 σθῆναι. Ex Athenaeo profecit Eustathius ad Odysseum.
 p. 1837. Cfr. Roberti Titii Assert. V, 14 p. 120.

INAXΟΣ. ΙΣΤΙΑ ¹⁾.

XXIV.

Scholiasies Clementis Alex. vol. IV ed. Klotz.
 p. 96: Καρᾶνῳ τῷ Ποιάνθουσι υἱῷ ἐξ Ἄργουσι μέλλοντι
 ἀποικίαν στέλλειν ἐπὶ Μακεδονίαν εἰς Δελφοὺς ἐλθόντι
 ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων·

φράζοο διε Καρᾶνέ, νόω δ' ἐμὸν ἐνθεο μῦθον·
 ἐκπρολιπὼν Ἄργος τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα
 χῶρει πρὸς πηγὰς Ἀλιάκμονοσ, ἐνθα δ' ἂν αἶγασ
 βοσκομένασ ἐσίδησ, πρῶτον τόθι τοι χρεῶν ἐστὶν
 ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεάν τε πρόπασαν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ χρησμοῦ προθυμότεροσ γενόμενοσ Καρᾶνοσ,
 σὺν τισιν Ἑλλησιν ἀποικίαν στείλάμενοσ ἐλθὼν εἰσ Μα-
 κεδονίαν ἔκτισε πόλιν καὶ Μακεδόνων ἐβασίλευσεν. καὶ
 τὴν πρότερον καλουμένην Ἐδεσσαν πόλιν Αἶγασ (leg.
 Αἰγᾶσ) μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν αἰγῶν. ᾠκεῖτο δὲ τὸ πα-
 λαιὸν ἢ Ἐδεσσα ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν καὶ τῶν μετὰ
 Μίδου διακομισθέντων εἰσ τὴν Εὐρώπην. Ταῦτα Εὐ-
 φοριῶν ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἰστίᾳ καὶ Ἰνάχω. De Carano,
 Phidonis fratre, qui primus Macedoniae regnum occu-

1) V. supra p. 22.

pavisse dicitur v. Wessel. ad Diodori Sic. II p. 637 et O. Müllerum Aegin. p. 59. Pro Carano alii nominant Perdiccam, v. Herod. VIII, 137 et Diodorus Sic. Exc. Vat. ed. Lips. p. 4 cl. O. Müllerero Dor. I pag. 156.

XXIV b.

Athenaeus lib. XV pag. 700 d: *Εὐφορίων δ' ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι Διονύσιόν φησι τὸν νεώτερον Σικελίας τύραννον Ταραντίνοις εἰς τὸ Πρωτανεῖον ἀναθεῖναι λυχνεῖον δυνάμενον καίειν τοσοῦτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστὶν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν.* Idem hoc λυχνεῖον memorari a Theocrito Id. XXI, 36 suspicatur Osannus Inscr. 275.

XXV.

Aelianus H. A. XXVII, 28: *Εὐφορίων δὲ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμον ἐν τοῖς παλαιοτάτοις τοῦ χρόνου ἐρήμην, γενέσθαι τε ἐν αὐτῇ θηρία μεγάθει μὲν μέγιστα, ἄγρια δὲ καὶ προσπελάσαι τῷ δεινῷ, καλεῖσθαι δὲ (fort. γε) μὴν νηάδας, ἅπερ οὖν καὶ μόνῃ τῇ βοῇ ὀηγνύναι τὴν γῆν. παροιμίαν οὖν ἐν τῇ Σάμῳ διαρρεῖν τὴν λέγουσαν Μεῖζον βοᾷ τῶν νηάδων. ὅστ' αὖ δὲ ἔτι καὶ νῦν αὐτῶν δεῖνυσθαι μεγάλα ὁ αὐτός φησι.* Vides quae hodie vocamus ossa Mammutina ¹⁾, quorum effodiendorum frequens Samiis fuit opportunitas, quum eam insulam metallorum fodinis si quam aliam abundasse constet. Vid. Pollux VII, 99 et Valesius

1) Eodem refero Gigantum ossa a Suetonio Octav. Aug. 72 memorata et immanis magnitudinis costas corporum, ut ferebant, humanorum in Dalmatia repertas teste Phlegonte Trall. cap. 12, 15. Confer quae ex Alexandro tradit scholiasta Iliad. IV, 109.

ad Harpocrat. p. 108. Quas Aelianus *νηάδας* vocat, easdem haud scio an rectius Heraclides Polit. p. 518 dicat *νηίδας*, quo ducit etiam Photius Lex. 298, 7: *Νηίς: οὐκ εἰδώς· ἄπειρος· τὴν δὲ Νηίδα νύμφην παρὰ τὰ νάματα ἔνιοι· καὶ τὸν Νεῖλον· καὶ ἐν Σάμῳ δὲ θηρία γενέσθαι [φασίν], ὧν φθεγγομένων ῥήγνυσθαι τὴν γῆν. ἐκαλοῦντο δὲ νηία ὡσεῦται ἄν.* Suidas ὡς *Ἐνταίων*, ubi Kusterus ὡς *Ἐνφορίων*. Recte Dobraeus ὡς *Ἐνγαίων*¹⁾. Mirifice corruptus est Apostolius Proverb. XI, 12 ubi proverbium illud ita legitur: *καὶ μία μείζων βία τῶν Μηνιάδων, ἐπὶ τῶν ἀφορήτοις περιπεσόντων δεινοῖς.* Ex iis, quae statim addit Apostolius, emendandus est Aelianus, apud quem male legitur *ἐρήμην γενέσθαι τε ἐν αὐτῇ*, pro quo recte Apostolius habet *ἐρήμην γενέσθαι, φανῆναι τε ἐν αὐτῇ κτλ.* Pro Aelianeis *ἄγρια δὲ καὶ προσπελάσαι τῷ δεινῷ*, idem habet *ἄγρια δὲ προσπαλαῖσαι*. Quod autem *Μηνιάδας* vocat Apostolius belluas istas pro *νηάδας* vel *νηίδας*, id fluxit ex vitioso, quo usus est, Aeliani codice, in quo scriptum invenerat *καλεῖσθαι γε Μηνιάδας* pro *καλεῖσθαι γε μὴν Νηάδας*. Mire Dobraeus *καλέεσθαι δὲ μιν νηίδας*, ut servata sint ipsa Eugaeonis verba. Atqui Euphorionem citavit Aelianus, non Eugaeonem.

Alia fragmenta probabiliter ex iisdem commentariis petita in Incertis exhibui.

1) De Eugaeone, antiquissimo scriptore Samio, Dobraeus affert Museum crit. Cantabr. I. II. V. Eiusdem nomen G. Cuperus restituit Suidae s. v. *Ἀῖσωπος*, sed male scripsit *Ἐνγείων*. Idem nomen restitue auctori Certaminis Hom. et Hesiodi ed. Goettl. p. 241, 20 ubi vitiose legitur *Ἑλλάνικος καὶ Κλειάνθης Βίωνα* (Homeri patrem) *λέγουσι, Ἐνμαίων δὲ Μέλητα*.

ΛΕΞΙΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ¹⁾).

XXVI.

Erotianus Expos. Voc. Hipp. p. 104: *Βλιγῶδες, Ἐπικλῆς μὲν φησι τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου, Εὐφορίων δὲ τὸ ἐκπεπισμένον καὶ κατάξηρον.* Vid. Foesium Oecon. Hipp. p. 132 b.

ΜΟΨΟΠΙΑ Η ΑΤΑΚΤΑ ²⁾).

XXVII.

*Ἀκτῆς δὲ παροίτερα φωνηθείσης,
οἱ μὲν δὴ ἐνέπουσιν καὶ Ἀσίδα κκλήσεσθαι,
οἱ δὲ Ποσειδάωνος ἐπάνυμον αὐδηθῆναι.*

Scholiasta Dionysii Perieg. 620: *καὶ ἡ Ἀττικὴ δὲ Ἀσία πρῶν ἐκαλεῖτο, ὡς ἰστορεῖ ὁ Διονύσιος ὁ Κυζικηνός. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ποσειδωνία ἐκαλεῖτο ὡς Εὐφορίων φησὶν Ἀκτῆς δὲ παροίτερα κτλ. Vs. 1 Ἀκτῆς δὲ παροίτερα Bernhardius. Cod. Ἀσίης δὲ παυροτέρα. Idem recte vidit locum ad Mopsopiam referendum esse. De Acte vel Anchiale (Hesych. v. Ἀγχιάλη) et Asia, vetustis Atticae nominibus, etiam aliunde constat; de Posidonia non item. Cfr. Bernhardium. Ceterum adverte tres deinceps hexametri exitus spondiacos. Nusquam id a vetustis, aliquoties ab Alexandrinis epicis factum est. V. Lehrsium Epic. quaest. p. 310. Alexandrinos sequutus est Catullus Carm. LXIV, 78 sq.*

1) V. supra p. 29. — 2) V. supra p. 12.

XXVII b.

Choeroboscus apud Bekker. Anecd. gr. p. 1194: εἰ γὰρ καὶ εὖρηται τὸ λῖς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ἰ, ὡς ἐπὶ τοῦ „ὥστε λῖς ἡϋγένειος“ ποιητικῶς, ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν μοιροποίᾳ (leg. Μοιροποίᾳ) ὡς ἐπὶ τοῦ „οἱ ἐπιθύουσι βῶν λῖες“ καὶ πάλιν „κάπροι τε λῖες τε.“ ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό. ὡς ἐπὶ τοῦ „λῖες μέντοι λῖεσσιν.“ Haec, nisi hariolatus est Choeroboscus, ita constitui debent: εἰ γὰρ καὶ εὖρηται τὸ λῖς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ἰ ποιητικῶς, ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοιροποίᾳ ἐπὶ τοῦ

Οἱ δ' ἐπιθύουσιν βουσὶν λῖες

(vel simili modo) καὶ πάλιν

Κάπροι τε λῖες τε.

ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό, ὡς ἐπὶ τοῦ „ὥστε λῖς ἡϋγένειος“ (Hom. II. ὁ, 275 et alibi) καὶ ἐπὶ τοῦ „λῖες μέν ῥα λῖεσσιν.“ Postrema Callimachi verba esse suspicor. Vid. schol. Venet. ad Hom. Iliad. λ, 480 (Fragm. CCCCLXVIII) τὸ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ αἰ μέν ῥα λῖεσσιν, ex quo assumsi μέν ῥα pro μέντοι. Αἰ autem vides quam facile e λῖες corrumpi potuerit. De accentu vocis, quam alii λῖς alii λῖς scribebant, vide Lobeckii Paral. p. 85 et Hermannum ad Euripidis Bacch. 1166.

ΞΕΝΙΟΣ¹⁾.

XXVIII.

Scholiastes Apollonii Rh. II, 354: Ἡρόδοτος τε καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ Ξενίῳ ἐκείνῃ (apud Heracleam

1) V. supra p. 23.

Ponticam) φασὶ τὸν Κέρβερον ἀνῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐμέσαι χολήν, ἐξ ἧς φυῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον. Aelius Promotus MS apud Schneiderum ad Nicandri Alexiph. p. 92: τὸ ἀκόνιτον φύεται μὲν ἐν ἀκόναϊς· λόφος δέ ἐστιν ἐν Ἡρακλείᾳ οὕτω καλούμενος Ἀκόναϊ, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος ¹⁾ καὶ Εὐφορίων δὲ ἐν Ξενίῳ. De Aconis scholiasta Nicandri Alexiph. 41: τὰς δὲ Ἀκόνας οἱ μὲν ἐν Ἡρακλείᾳ φασὶ γίνεσθαι, οἱ δὲ ἐν Ἐρμιόνη, οἱ δὲ ἐν Τανάγρα. Ubi pro Τανάγρα fortasse Ταινάρῳ scribendum, quoniam Ἀκόναϊ iis fere locis commemorantur, ubi Orci fauces esse putabantur. Euphorionis locum respexit forsitan Etymol. M. p. 50, 43: Εὐφορίων δὲ θηλυκῶς λέγει τὴν βοτάνην. ἢ ἦν οὐδεὶς δύναται κονῖσαι, τουτέστι κνήσαι. Zonaras Lex. p. 108: Ἀκόνιτον: Εὐφορίων λέγει τὴν βοτάνην ἣν οὐδεὶς δύναται κονῖσαι, et mox p. 110: Ἀκόνιτον, εἶδος βοτάνης δῆλητηριώδους. „Ἀλλὰ πῶν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί.“ Qui versus, cuius sedes fugit Tittmannum, est Diogenis Laertii lib. V p. 273. De aconiti origine et nomine eadem rettulit Ovidius Metam. VII, 407. Cfr. Plinius H. N. 27, 3. Intpp. Ovidii Metam. l. l. et Meursius in Theophr. cap. 5. De infernalibus prope Heracleam faucibus multa veterum scriptorum testimonia prostant, ex quibus totam illam regionem subterraneis ignibus olim expositam fuisse coniciamus ²⁾. Conf. Spanhemius ad Callim. in Del. 291 et Salmasius Exercitt. Plin. p. 623. Acherusiam paludem iisdem in locis commemorat Etymol.

1) V. Antigonus Caryst. 131 p. 181.

2) Contra hanc opinionem dubitationem movit Bernhard. ad Dionysii Perieg. 789.

mol. M. p. 180 fin. Cfr. Libanius vol. I p. 13 ed. Reisk. Herodorus, quem cum Euphorione coniungit scholiastes Apollonii, non dubito quin sit Ponticus, qui suam de aconiti origine sententiam haud dubie in libro de rebus Herculis proposuerat. V. Heynium ad Apollod. II p. 135.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΛΕΥΑΔΩΝ ¹⁾.

XXIX.

Clemens Alex. Strom. I p. 389 Sylb.: *Εὐφορίων* δὲ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων κατὰ Τύγην αὐτὸν (Homerum dicit) τίθησι γεγονέναι, ὃς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ὀκτωκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος. ὃν καὶ φησι πρῶτον ἠνομάσθαι τύραννον. Recte Valesius ad Harpocr. p. 75 et Toupius ad schol. Theocr. XVI, 34 corrigunt Ἀλευαδῶν. sic enim, non Ἀλευάδων, scribere debebant, cuius erroris consortem nacti sunt praeter alios Marxius ad Ephor. p. 7 qui latine vertens Euphorionei libri titulum scripsit de Aleuadibus. *Nec melius Burmannus ad Ovid. vol. IV pag. 78. Editam lectionem Ἀλιάδων retinet non solum Vossius de Hist. Graec. I p. 86, sed Scaliger etiam in *Συναγωγῇ ἱστορικῇ*, notatus ob eam causam a Ruhnkenio ad Timaei Lex. Plat. p. 23. Quod Gygen Euphorio primum omnium tyrannum appellatum fuisse scripserat, de eo olim actum fuisse videtur in scholiis Archilochi Iamb. 21 in Schneidew. Delect. pag. 178. Vide Etymol. M. pag. 771, 55 ibique Sylb.

1) V. supra p. 27.

XXX. XXXI.

Scholiastes Theocr. Idyll. XVI, 34: τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίον πάντα ἀνείλετο Εὐφορίων. Reiskius ἀνείλετο. Pro Σιμίον legendum esse Σίμου iam olim monui Comment. Misc. I p. 52. Vide nunc Boeckh. ad Pind. p. 338 et Buttmannum Mythol. II p. 251. Aleuadarum familiae cognatos fuisse Scopadas quum aliunde constat tum Ovidius docet in Ibid. 513:

Lapsuramque domum subeas ut sanguis Aleuae,
Stella Leoprepidae quum fuit aequa viro.

Hinc admodum probabile videri potest in eodem de Aleuadis scripto Euphorionem nobilem illam et a multis commemoratam fabulam de Simonide praesenti Dioscurorum ope servato exposuisse. Quintil. Inst. XI, 2: *est autem magna inter auctores dissensio Glaucone Carystio an Leocrati an Agatharcho an Scopae scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit haec domus ut ipse quodam loco significare Simonides¹⁾ videtur atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorio, an Crannone, ut Apollas et Callimachus.* Ita enim recte haec quamquam dubitanter correxit Bentleius pro edito *ut Apollas Callimachus*, quod varie tentatum est ab editoribus. De Apolla, haud ignobili historico, vide Boeckhium Praef. ad Pind. schol. p. XXIII. Eiusdem scriptoris *Δελφικά* ad partes vocat Clemens Alex. Protr. p. 14 Sylb. Ab eo diversus videtur is, qui de Agrippa philosopho scripsit testante Diogene Laert. X, 106.

1) Ad hoc Simonidis carmen referendos esse quos Lucianus Imag. 19 affert anonymi poetae versus, monui ad h. l. in edit. prima, quod ignoravit Welckerus in Annalibus Jahni a. 1830 vol. I p. 62.

ΠΕΡΙ ΙΣΘΜΙΩΝ ¹⁾).

XXXII.

Athenaeus lib. IV p. 182 e: *Εὐφορίων δὲ ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ Ἴσθμίων, οἱ νῦν, φησί, καλούμενοι ναβλισταὶ καὶ πανδουρισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καινῶ μὲν οὐδενὶ χρῶνται ὄργάνῳ· τὸν γὰρ βάρωμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι, καὶ τὴν μάγαδιν καὶ τὰ τρίγωνα καὶ τὰς σαμβύκας ἀρχαῖα εἶναι· ἐν γοῦν Μιτυλήνῃ μίαν τῶν Μουσῶν πεποιῆσθαι ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ἔχουσαν σαμβύκην. Eadem fere leguntur lib. XIV p. 635 a: *Εὐφορίων δ' ἐν τῷ περὶ Ἴσθμίων παλαιὸν μὲν φησιν ὄργανον εἶναι τὴν μάγαδιν, μετασκευασθῆναι δ' ὅψι ποτε καὶ σαμβύκην μετονομασθῆναι. πλεῖστον δ' εἶναι τοῦτο τὸ ὄργανον ἐν Μιτυλήνῃ, ὡς καὶ μίαν τῶν Μουσῶν ἔχουσαν αὐτὸ ὑπὸ Λεσβοθέμιδος ποιηθῆναι ἀρχαίου ἀγαματοποιοῦ. Ibid. f: *Εὐφορίων τε ἐν τῷ περὶ Ἴσθμίων τὰ πολύχορδά φησι τῶν ὄργάνων ὀνόμασι μόνον παραλλάχθαι, παμπάλαιον δ' αὐτῶν εἶναι τὴν χρῆσιν.***

XXXII b.

Athenaeus lib. XIV p. 633 f: *Περὶ σαμβύκης ἔφη ὁ Μασσούριος, ὀξύφθογγον εἶναι μουσικὸν ὄργανον τὴν σαμβύκην, διειλέχθαι τε περὶ αὐτοῦ Εὐφορίωνα τὸν [αὐτὸν] ἐποποιὸν ἐν τῷ περὶ Ἴσθμίων, χρῆσθαι φήσας αὐτῷ Πάρθους καὶ Τρωγλοδύτας τετραχόρδῳ ὄντι, ἱστορεῖν δὲ τοῦτο καὶ Πυθαγόραν ἐν τῷ περὶ Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης.*

1) V. supra p. 28.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΟΠΟΙΙΩΝ ¹⁾.

XXXIII.

Athenacus lib. IV p. 184 a: *Εὐφορίων δὲ ὁ ἐποποιὸς ἐν τῷ περὶ μελοποιῶν τὴν μὲν μονοκάλαμον σύριγγα Ἐρμῆν εὐρεῖν, τινὰς δ' ἱστορεῖν Σεύθην καὶ Ῥωνάκην τοὺς Μαιδούς, τὴν δὲ πολυκάλαμον Σιληνόν, Μαρσύαν δὲ τὴν κηρόδετον.* Postrema Salmasius Exercitt. Plin. p. 584 b. ita constituit: *τὴν δὲ πολυκάλαμον Σιληνόν Μαρσύαν, τὴν κηρόδετον.* Quod verum videtur; certe non apparet quid discriminis intercedat inter tibiam πολυκάλαμον et κηρόδετον. Idem valet de Sileno et Marsya. Vulgatum tamen sequutus est I. H. Vossius ad Virg. Buc. vol. I p. 71. *Μαιδούς* Schweighaeuserus, libri *Μήδους*.

ΠΟΛΥΧΑΡΗΣ ²⁾.

XXXIV.

Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφορεῦντες.

Etymol. M. p. 223, 16: *Γαιζῆται, οἱ Γαλάται, παρὰ τὸ τὴν γῆν ζητεῖν. ἐκπεσόντες γὰρ τῆς ἑαυτῶν χώρας πολλὴν γῆν περιῆλθον ζητοῦντες ὅπη οἰκήσουσιν. Εὐφορίων ἢ Πολυχαρὴ· ὅθεν καὶ Γαιζῆται περὶ δείρεα χρυσοφορεῦντες.* Legendum videtur, *ζητοῦντες ὅπη οἰκήσουσιν· ὅθεν καὶ Εὐφορίων Πολυχάρει Γαιζῆται κτλ.* Nisi malis, *ὅπη οἰκήσουσιν. ἔστι δὲ ἔθνος χρυσοφοροῦν, ὅθεν καὶ Εὐφορίων Πολυχάρει Γαιζῆ-*

1) V. supra p. 29. — 2) V. supra p. 23.

ται etc. Cfr. Stephanus Byz. s. v. Γάζα p. 257: λέγονται δὲ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. — εἰσὶ δὲ καὶ διὰ τοῦ ἠ ἔθνος Γαλατῶν χρυσοφοροῦν, ὡς Εὐφορίων. Eustathius ad Il. β', 140 ex antiquis grammaticis: Γαιζῆται παρὰ τὴν γαῖαν οἱ Γαλάται, οὐ τῆς οἰκείας ἐκπεσόντες γαῖαν ἐζήτουν ἐφ' ἧς οἰκήσουσι. Priora Etymol. M. verba sunt etiam apud Zonaram Lex. p. 417. In Euphorionis versu Sylburgius coniecit *περιδέρρα*, quae vitiosa est forma et quotiescunque occurrit in *περιδέρρα* mutanda, ut apud grammat. Seguer. p. 388. Fortasse legendum *περὶ δειρῆν* vel *δειράδα*.

XXXV.

Choeroboscus apud Bekk. Anecd. Gr. p. 1381: θρᾶνυξ θράνυκος ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ Κορίννη. θρῆνυξ θρήνυκος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρ' Εὐφορίωνι ἐν Πολυχάρει.

Υ Α Κ Ι Ν Θ Ο Σ ¹⁾.

XXXVI.

Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φῆμις ἀοιδῶν
 ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδοπότος Αἰακίδαο
 εἶαρος ἀντέλλειν, γεγραμμένα κωκίουσαν.

Scholias Theocr. Idyll. X, 28: τὸ πάθος τοῦ Αἰαντος ὑποφαίνει εἰς ὃ Εὐφορίων ἀπιδὼν εἶπεν Πορφυρέη κτλ. Eundem locum respexit Eustath. ad Hom. p. 285: Εὐφορίων φησὶν ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ῥυέντος ἐκ γῆς τοῦ Αἰαντος ὑάκινθος ἐξέφυ. Ad Hyacinthum rettuli praeunte Reinesio Epist. ad Daum.

1) V. supra p. 23.

85 p. 215. Vs. 1 *πορφυρέη υάκινθε*. *Quemnam florem veteres hyacinthum vocaverint, saepe multumque disputatum est; hoc certum est, cum ex iridum genere fuisse. Vid. Salmasius ad Solin. p. 1042. I. H. Vossius ad Virgilio Ecl. II, 18, 50. III, 106. X, 39 et quos laudat Schweighauserus ad Athen. vol. VIII p. 150. Sequuntur verba σὲ μὲν μία φῆμις ἀοιδῶν. Pro σε duo codd. Vatic. σοί, alius σύ. Loco φῆμις vulgatur φάτις. Sensit vitium Bochartus Hierozoico tom. II p. 728, sed male corrigit: σὲ τοῦνομα φασὶν ἀοιδοί. Idem reperio apud Salmasium ad Solin. pag. 733 b. Toupius ad Theocr. schol. p. 218 tentabat σὲ μὲν φάτις ἐστὶν ἀοιδῶν. Non male id quidem, sed vereor ne invito poeta, qui quum dicit σὲ μὲν μία φῆμις ἀοιδῶν, significasse videtur se etiam reliquas fabulas, quas poetae de hyacinthi origine finxissent, in illo carmine explicaturum esse. Neque id alienum a more recentiorum epicorum esse docet Nonnus Dion. XII, 292 sqq. Καὶ τὰ μὲν ἀμπελόεντος ἀεῖδεται ἀμφὶ κορύμβου, πῶς πέλεν ἠβητῆρος ἐπάνυμος. ὑμνοπόλων δὲ ἄλλη πρεσβυτέρη πέλεται φάτις. Idem XLI, 155: ἀλλά τις ὀπλοτέρη πέλεται φάτις, ὅτι etc. Itaque recepi elegantem Hemsterhusii ad Lucian. p. 240 correctionem, etiam Geelio Bibl. or. nov. I p. 47 probatam, nisi quod μίαν φῆμιν de una et consentiente poetarum voce intelligit. — Vs. 2 *Ῥοιτείης ἀμάθοισιν*. Ea communis fama erat. V. Hemsterh. ad Lucian. p. 520. Ad sequentia *δεδονπότος Αἰακίδαο* mira scripsit Heinsius Lectt. Theocr. XVI p. 351: „Non capio quomodo dicat *Αἰακίδαο*, non *Αἴαντος*“ notatus ideo Valckenario ad Euripidis Phoen. 425, quem vide etiam ad Theocr. Adon. p. 440 b. sq. Omnino satis frequens*

est papponymicorum usus. Ita Perseus apud Ovidium Metam. IV, 771 a proavo vocatur Agenorides. De Protesilao Phylacide idem adnotavit Hemsterhusius ad Lucian. p. 426. Atque ipsum illud *Αιαζίδης* de Aiace usurpatum attulit grammaticus Crameri Anecd. IV p. 326, 25. Cfr. Suidas s. v. *Άλξειδης*. Nec desunt mammonymicorum exempla, ex quo genere est *Αητοίδης* de Aesculapio dictum ab Hesiodo Fragm. ed. Marckscheff. CI p. 317:

πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 χώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν πολόεντι κεραινώ
 ἔπιανε Αἰητοίδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίων.

In quibus praeter *φίλον* nil corruptum. — Vs. 3 *εἶαρος ἀντέλλειν*. Ita editum *εἶαρος ἀντελλομένου* emendarunt Casaubonus Lectt. Theocr. p. 264 et Heinsius ad Ovidii Metam. X, 215. Confirmant codd. duo Vatic. qui habent *ἀνατέλλειν*, alius *ἀντέλλειν*. Idem sequutus est Hemsterhusius ad Lucian. p. 240, qui primus omnium intellexit *εἶαρ* Euphorionem de sanguine dixisse. Quem usum ibidem docte illustravit. Cfr. Ruhnkenium ad Fragm. Callim. CCXLVII et Naekium de Hecale cap. VI p. 40. Denique *γεγραμμένα ζωκύνουσαν* quo spectet obscurum esse non potest; hinc *αἰαστήν ὑάκινθον* dixit Nicander apud Athen. XV p. 683 e. simul ad Aiakis nomen alludens. Ausonius Id. VI, 12 *et tragico scriptus gemitu Salaminus Aneas*. Claudianus Rapt. Pros. II, 131: *Te quoque flebilibus moerens, Hyacinthe, figuris*. Ante *γεγραμμένα* sine causa Salmasius ad Solin. p. 860 addidit articulum. Cfr. quod Dioscorides dixit *ἐβληχημένα βάζειν*, de quo vide Delect. poet. Anth. gr. p. 186. Non probari posse videntur quae de his verbis scripsit Geclius Bibl. cr. I p. 48.

XXXVII.

Κώκυτός τοι μῦνος ἀφ' ἔλκεα νίψεν Ἄδωνιν.

Ptolemaeus Heph. apud Photium Bibl. CXC p. 471. Schott. p. 146, 31 Bekk.: ὅτι τὸ παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ἰακίνθῳ ἀπορούμενον Κώκυτος μῦνος κτλ. τοιοῦτόν ἐστι. Κώκυτος ὄνομα Χείρωνος ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ μαθητῆς ἐθεράπευσε τὸν Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ σὸς τρωθέντα. Quae si vera est interpretatio, facile intelligitur, non recte Schottum Observ. Human. II, 26 aliosque composuisse hunc versum cum Propertianis lib. II, 25, 91:

Et modo formosa qui multa Lycoride Gallus

Mortuus inferna vulnera lavit aqua,
quorum verborum longe alia sententia est. Addidi autem cum Scaligero *τοῖ* et pro *ἀφελκέα* scripsi *ἀφ' ἔλκεα*, quod recepit Bekkerus. Non recte editum mihi tueri videtur Geelius Bibl. crit. nov. I p. 48.

XXXVIII.

Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήριζεν ἰνίου ἄχρισ.

Scholiastes Pind. Nem. VII, 39: Αἴας ἐπάξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος· οὕτω καὶ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο Πλευρά τε καὶ κτλ. Facit huc argumentum Sophoclis Aiacis p. 7 ed. Herm.: περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν ἰστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα ὅπερ ἐκάλυψεν ἢ λεοντῆ ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν. Alios auctores sequutus est Quintus V, 483 Ἐκτόρεον ξίφος ὃσε δι' ἀύχενος. Cfr. Hermannum Opusc. VII p. 374 et Lobeckium ad Sophoclis Aiac. p. 365. Ceterum non dubito quin recte hunc versum ad Hyacinthum

rettulerim, in quo carmine ut Aiakis obitus a poeta narraretur, consentaneum erat. Alium versum probabiliter ad idem carmen referendum vide infra fragm. LXXXIX.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ¹⁾.

XXXIX.

Τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο,
καὶ οἱ πήχες ἄκρον ὑπερβαίνοντο ταθέντες
ἀχρεῖ ἄσπαιροντος ἄδην Δολοπιονίδαο,
δυστήνου· ζωὴν δὲ μεθ' ὕδατος ἐκβαλε πᾶσαν
χεῖρας ὑπερπλάζων, ἄλμη δ' ἐκάλυψεν ὀδόντας.

Servavit Stobaeus Serm. LIX, 16 cum lemmate
Εὐφορίωνος Φιλοκτήτου. Latino carmine reddidit
Grotius:

*Ast illum vitae cupidum mare fluctibus hausit,
Lenta super pelagus tollentem brachia frustra,
Heu miserum Dolopionidem, manibusque micantis
Obruit unda animam, salsusque os occupat imber.*

Vs. 1 cod. Par. A λιλαιόμενον πλούτοιο. Cfr. Homer.
Odys. 24, 536: πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμε-
νοι βιότοιο. — Vs. 2 Gesn. 3 ὑπερβαίνοντο, qui ope-
rarum error est, propagatus inde in Florilegium Gro-
tianum. Recte Trinc. et prima Gesn. cum codd. ὑπερ-
βαίνοντο. Elegans est Lobeckii coniectura ad Phryn.
pag. 338 ἀχρ' ὑπερικταίνοντο, sed non necessaria. —
Vs. 3 vulgo ἀχρεῖα σπαίροντες, quod correctum ex
cod. Par. A. Atque ita ex coniectura iam Valckenarius

1) V. supra p. 23.

apud Gaisfordum et Blomfield. ad Aeschyli Pers. 970. Ibid. pro ἄλλης Valckenarius ἄλλης. Blomfield. ἀλόγος. Scripsi ἄδην. Nomen Δολοπιονίδης mirum est Valckenario propter productionem tertiae syllabae suspectum fuisse. Quaeritur autem, qui sit ille, cuius obitum describit poeta, Dolopionides. Respondet pro nobis Hyginus Fab. CII p. 164: *Sed quum Achivi ex vulnere tetrum odorem ferre non possent, iussu Agamemnonis regis, in Lemno expositus est cum sagittis divinis. quem expositum pastor regis Actoris, nomine Phimachus, Dolophionis filius, nutrit*, ubi legendum videtur: *Iphimachus Dolopionis filius*. Pro Iphimacho Euripides ipsum Actorem cum Philoctete conversantem induxerat, teste Dione Chrysost. LII p. 549 Mor.: ἀντὸς γοῦν Εὐριπίδης τὸν Ἄκτορα εἰσάγει ἕνα τῶν Ἀημινίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτῆτι προσιόντα καὶ πολλάκις συμβεβληγότα. Ita enim recte nuper editum Ἐκτορα correctum est. Eiusdem Actoris memoriam, quem alios auctores sequutus Hyginus Lemniorum regem appellavit, servavit, ni coniectura fallit, Ovidius Trist. I, 10, 17: *Fleximus in laevum cursus, et ab Hectoris urbe Venimus ad portus, Imbria terra, tuos*. Scribendum videtur ex bonis codd. *ab Actoris urbe*, i. e. ab insula Lemno. Certe Rud. Merckelii interpretatio, qui Hectoris urbem de Ophrynio intelligit, non videtur probari posse. — Vs. 4 ἐξβαλε scripsi pro ἔμβαλε¹). — Vs. 5 ἄλμη scripsi pro vulgato ἄλμη. Ibid. probabiliter Geelius Bibl. crit. nov. I p. 46 ἐκάλυψε θανόντα.

1) Ita in edit. prima. Nunc idem ex Valcken. adversariis protulit Gaisfordus.

Ex eodem Euphorionis carmine etiam sequens fragmentum ductum videtur.

XL.

Tzetzes ad Lycophr. 911: *Φιλοκτῆτης δ' ἐξώσθη εἰς Ἰταλίαν πρὸς Καμπανούς, καὶ πολεμήσας Λευκανοῖς πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου Κρίμισσαν κατοικεῖ, καὶ πανθεῖς τῆς ἄλης Ἀλαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν κτιζεῖ, ᾧ καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ ἀνέθηκεν, ὡς φησιν Εὐφορίων. Cod. alii Ὠρίων, alii Ἀρίων. De Apolline Alaeo vide Etymol. M. p. 58, 4 et Wesseling. ad Itiner. p. 490. Probabile est Euphorionem etiam alia, quae de Philoctete in Italiam delato ferebantur, hoc carmine explicuisse, veluti quod de Eileniae Minervae templo a Philoctete condito narrat ex antiquis scriptoribus Etymol. M. p. 298, 26: *Εἰλενία Ἀθηνᾶ: Φιλοκτῆτης γὰρ παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν ἰδρύσατο Εἰλενίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν.**

X I A I A Δ E Σ ¹).

XLI.

Καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιον τε [καὶ ὕδατα] Ναυαίθοιο.

Stephanus Byzant. p. 180: *ἔστι καὶ Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων Χιλιάσι Καὶ Ψιλοῖ Ἀσκάνιον τε Ναυαίθοιο. Ψιλῆς Μυσίας, Ναυαίθος Ἰταλίας. Recte cod. Rehdig. in Euphorionis versu Ψίλιν et mox Ψίλις. Cfr. Stephan. s. v. Ψίλις et Strabon. XII, p. 543, ubi male editur Ψίλλις. Verba καὶ ὕδατα pro-*

1) V. supra p. 13.

babili coniectura addidit Friedemann de M. S. P. p. 337. De Nauaetho vide Etymol. M. p. 598, 38 et Cluverii Ital. Ant. II p. 1313. Theocrito Id. IV, 24 dicitur *Νήαιθος*, cuius formae manifesta vestigia supersunt in hodierno nomine *Νεετο*. Suidas, *Ναίεθος*: ὄνομα ποταμοῦ. Lege *Ναύαιθος*.

XLII.

Δαίμων . . . σαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίαις.

Stephanus Byz. p. 312: *Δυμᾶν* (*Δυμᾶνες?*), φυλὴ *Δωριέων*· ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ *Δυμᾶνες*, ἐξ Ἡρακλέους . . . οἱ οἰκοῦντες *Δυμᾶνες*. καὶ *Δυμανίς* τὸ θῆλυ (*θηλυκόν?*). *Στέλλεο* νῦν ἐτι τῆλε *Δυμανι* πειροιο. καὶ *Δύμαινα*. *Εὐφορίων* χιλιάσι *Δαίμων* . . . σαιτο φιλοπλοκάμοισι *Δυμαίαις*. Ita cod. Seguer. apud Montefalconium Bibl. Coisl. pag. 281. Vulgo καὶ *Δυμανίς* τὸ θῆλυ καὶ *Δύμαινα*, ceteris omissis. Priorem versum auctoris incerti facile corrigas scribendo *Στέλλεο* νῦν ἐπὶ τῆλε *Δυμανίδος* ἠπειροιο. Sed Euphorionis verba non expedio. *Dymaenas* habes item in titulo fabulae *Pratineae* *Δύμαιναι* ἢ *Καρνάτιδες* apud Athen. X p. 392. De *Dymanibus* v. Boeckh. C. I. vol. I p. 579.

XLIII.

Ζηνὸς Χαονίοιο προμάντιες ηὐδάξαντο.

Stephanus Byzant. pag. 753: *Χαονία*, μέση τῆς Ἠπείρου. οἱ οἰκῆτορες *Χάονες*. λέγεται καὶ *Χαόνιος*. *Εὐφορίων* *Χιλιάσι* *Ζηνὸς* κτλ. Probabile est hunc versum ex ultimo *Chiliadum* libro ductum esse.

XLIV.

Athenaeus lib. X p. 436 f.: *Ξεναρχος* δ' ὁ *Ρόδιος* διὰ τὴν πολυποσίαν *Μετρητῆς* ἐκαλεῖτο· *μνημονεύει* δὲ

αὐτοῦ Εὐφορίων ὁ ἐποποιὸς ἐν Χιλιάσι. Hunc hominem Euphorio dixerat *Ξείναρχος*. Pro Xenarcho Aelianus Var. Hist. XII, 26 nominat Xenagoram: *ποτίστατοι γεγόνασιν ἄνθρωποι, Ξεναγόρας ὁ Ἰόδιος ὃν ἐκάλουον Ἀμφορέα*, ubi Perizonius et Fabricius Bibl. Gr. II p. 505 ex Athenaeo maluerunt *Ξείναρχος*. Quod potatorem illum *Μετρητὴν* appellatum fuisse scripsit Athenaeus, simili convicio Philonidem Tarentinum dicebant *Κοτύλην*, teste Anonymo apud Maium Excerpt. vett. auct. II p. 504.

XLV.

Tertullianus de Anim. 46 p. 346 ed. Rigalt. de somniorum eventu disputans: *Alexandrum qui sciunt, inquit, leonem annuli recognoscunt, Ephorus scribit. sed et Dionysii Siciliae tyrannidem Himeraea quaedam somniavit, Heraclides prodidit. et Seleuco regnum Asiae Laodice mater nondum ea enixa praevidit, Euphorion divulgavit*. Rem copiosius narrant Iustinus Hist. XV, 4 et Appianus Syr. p. 211, qui inter alia haec habet: *καὶ ὄναρ αὐτοῦ μητέρα ἰδεῖν, ὃν εὗροι δακτύλιον δοῦναι φόρημα Σελεύκῳ, τὸν δὲ βασιλεύειν ἐνθα ἂν ὁ δακτύλιος ἐκπέσοι. καὶ ἡ μὲν εὗρεν ἄγκυραν ἐν σιδήρῳ κευραγαμένην, ὁ δὲ τὴν σφραγίδα κτλ.* Ancoram illam Seleuci sigillo insculptam attigit etiam Clemens Alex. Paed. III pag. 106 et Ausonius Urb. III, 11. Eadem frequens in numis Seleucidarum. Vide Eckhel. Doctr. Num. I, 3 p. 211 sqq. Ephori locum apud Marxium non reperiō. Ad Chiliades autem haec et sequens fragmentum rettuli non alio indicio nisi rei probabilitate ductus.

XLVI.

Servius ad Virgilii Eclog. VI, 72: *Gryneum nemus est in finibus Ioniis Apollini consecratum, ubi est locus arboribus multis, iunco, gramine floribusque variis omni tempore vestitus, abundans etiam fontibus. quae civitas nomen accepit a Gryno, Eurypyli filio, qui regnavit in Moesia, qui adversus Troianos Graecis auxilium tulit. Eurypylos namque Telephi filius, Herculis et Auges filii, ex Astyoche Laomedontis filia, fuit, qui Grynum procreavit. is quum patris occupasset imperium et bello a finitimis tentaretur, Pergamum Neoptolemi et Andromaches filium ad auxilium de Epiro provocavit, a quo defensus duas urbes condidit, unam Pergamum de nomine Pergami, alteram Grynium ex responso Apollinis. in hoc nemore Calchantem vites serentem quidam augur vicinus praeteriens dixit errare, non enim fas esse, novum vinum inde gustare. at is, opere absoluto vindemiaeque facta, quum ad coenam vicinos eumque ipsum augurem invitasset, protulit vinum, et quum diis libare in focum vellet, dixit se non solum poturum, sed etiam diis daturum et convivis. cui ille eadem quae ante ei respondit. ob hoc deridens eum Calchas adeo ridere coepit, ut repente intercluso spiritu poculum abiceret. Et mox paucis interiectis: in quo luco aliquando Calchas et Mopsus dicuntur de peritia vaticinandi inter se habuisse certamen, et quum de pomorum arboris cuiusdam contenderent numero, stetit gloria Mopso; prae cuius rei dolore Calchas interiit. hoc autem Euphorionis continent carmina, quae Gallus transtulit in sermonem latinum. Haec omnia e*

diversis in Virgilium commentariis temere conflata, ex Euphorionis Chiliadibus, et quinto quidem earum libro ducta esse, vix est quod ambigas. Oraculum Apollinis Grynei, de quo peculiarem librum scripsisse perhibetur Hermeas apud Athen. IV p. 149 *d*, commemorant etiam Pausanias I, 21. Philostr. V. A. IV, 14. Aristid. I p. 620 *c*. Strabo XIII p. 622. De Calchante et Mopso quod narraverat Euphorio, id alii in Cilicia, alii ad Colophonem in nemore Apollinis Clarii accidisse referunt. In his fuit etiam Hesiodus, cuius de Mopsi et Calchantis certamine versus a Strab. XIV p. 642 servatos apposuit I. H. Vossius ad Virgilii Ecl. p. 238. Apud Guil. Marckscheff. leguntur p. 359. Narrat autem Strabo ex Hesiodo Calchantem Troia deleta una cum Amphilocho venisse Colophonem, ibique cum a Mopso, Mantus filio, Tiresiae nepote, vaticinandi peritiam victum occubuisse. Calchantis in illa loca adventum tractaverat etiam in *Νόστοις* Agias. Vide Proculi Chrest. p. 485. Gaisf. ubi quod legitur *οἱ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην περὶ πορευθέντες Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι*, mirifice ab aliarum narratione discrepat, nisi forte *Κάλχαντα ἐνταῦθα θάπτουσι* scriptum fuit, ut est apud Tzetzen ad Lycophr. 427. Alios auctores sequutus est Quintus Calab. XIV, 364 sqq. Has igitur de Apollinis Grynei nemore et de Calchantis cum Mopso congressu fabulas in postremo Chiliadum libro tractaverat Euphorio, in quo imitatore nactus est Cornelium Gallum. Egregie Virgilius l. c. Musas Gallo dicentes facit:

Hos tibi dant calamos, en accipe, Musae,

Asraeo quos ante seni;

His tibi Grynei nemoris dicatur origo,
 Ne quis sit lucus, quo se plus iactet Apollo.
 Ubi, monente I. H. Vossio, non aliam ob causam Musae Ascraci senis calamos Gallo offerre dicuntur, quam quod in eodem argumento etiam Hesiodus elaboraverat.

Alia probabiliter e quinto Chiliadum libro ducta vide infra fragm. L. CL et fragm. dub. I.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

XLVII.

*Κλαίοντες δέ τε κοῦρον ἐπ' ἀγγιάλοις πιτύεσσιν
 κάτθεσαν, ὀκκότε δὴ στεφάνων ἄθλοισι φορέονται·
 οὐ γάρ πω τρηχεῖα λάβη κατεμήσατο χειρῶν
 μνήμης παῖδα Χάρωνα παρ' Ἀσωποῦ γενετείρη.
 ἐξότε πυκνὰ σέλινα κατὰ κροτάφων ἐβάλοντο.*

Plutarchus Symp. V, 3 p. 677 a: ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγῶνων πάτριον, ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον (Wyttenbachius coni. ἤρωϊ ἀνεπιτήδειον)· εἶτα μέντοι χρόνῳ πάλιν ἀνακτησαμένη τὸ πάτριον γέρας ἡ πίτυς ἀνθεῖ τῇ τιμῇ. ἐγὼ οὖν ἀνεπειθόμην καὶ προσεῖχον, ὥστε καὶ τῶν μαρτυρίων ἐκμαθεῖν πολλὰ καὶ μνημονεύειν, Εὐφορίωνα μὲν οὕτω πως περὶ Μελικέρτου Κλαίοντες δέ τε κοῦρον κτλ. Hos versus, quos merito et re et verbis obscuros vocat Wyttenbachius,

ex Atactis petitos esse ait Fabricius Bibl. Gr. II p. 304, quod quibus rationibus inductus statuerit non exposuit. Aequo, imo maiori iure e Dionyso eos ductos esse suspiceris. Sed eiusmodi coniecturis nihil fallacius. Vertitur autem locus apud Wytttenbachium ita:

Plorantes puerum tunc frondibus imposuerunt

De pinu sumtis, unde et mos ferre coronam

Isthmia vincenti: neque enim illo tempore Mnemes

Natus ad Asopi partu proreperat undas

Ille Charon, apii primus qui tempora densis

Implicuit sertis, inventor moris et auctor.

Quae mihi quidem haud paulo graecis ipsis obscuriora videntur. Bene autem sit Plutarcho, quod de Melicerta sermonem esse diserte adiecit, cuius indicii ductu ex his Labyrinthi erroribus exitum tentare liceat. Constat Inonem, quum Athamas alterum filiorum Learchum ¹⁾ interfecisset, metu percussam per Geraneum montem fugisse et a Moluride petra (Pausan. I, 44. Tzetzes ad Lycophr. 219) cum altero filiolo Melicerta in mare se praecipitasse. Melicertae corpus (invidiose Clemens Alex. Protr. p. 10 Sylb. *ἐλεεινὸν σκύβαλον* vocat) littori appulsum quum tolli iussisset Sisyphus, Isthmiorum ludorum solennitatem, uni adhuc Neptuno consecratam, ita instituit, ut Melicertam in eiusdem honoris societatem admitteret. Minus accurate scholiastes Apollonii Rh. III, 1140: *Ἴσθμια*, inquit, *πρότερον μὲν τῷ Ποσειδῶνι, ὕστερον δὲ Μελικέρτῃ ἐτελείτο*. Rectius scholiastes Aristoph. Equ. 606 Isth-

1) Clearchum vocat Etymol. M. p. 24, 27. Utrumque recte habet. V. Eustath. ad Hom. p. 1543, 21. cll. scholiasta Iliad. ἧ, 86 et Crameri Anecd. Oxon. III p. 369, 3.

nia et Neptuno et Palaemoni consecrata fuisse memoriae prodidit. Hoc enim non minus quam Glauci nomine (Athen. VI p. 296 a.) abhinc celebratum fuisse Melicertam, quum aliunde constat, tum ex scholiaste Aristoph. Vesp. 1404¹⁾. Ab hoc inde tempore qui in Isthmiis victores evaderent, non picea corona, ut antea moris fuerat, sed apio, quod idem Nemeorum victorum praemium erat, donatos esse tradunt schol. Apoll. Rh. III, 1240 et Argum. Pind. Nem. p. 426 Boeckh.²⁾ Alii contra, in quibus Callimachus et Euphorio, apii usum ex Nemeorum ludorum imitatione in Isthmios concessisse tradiderunt. Iam ad singula transeamus. — Vs. I *κλαίοντες κάτθεσαν*, scil. Donacinus et Amphilochnus, quos Melicertae corpus sive fluctibus littori appulsum sive delphino in oram de-

1) Inonem abhinc Leucotheae nomine nuncupatam esse per vulgatum est. Illud autem memorabile, quod Etymol. M. p. 561, 44 tradit, Myrsilum Lesbium Leucotheae nomen omnino ad Nereidas transtulisse, quod tamen in illo fabularum novatore non mirandum est. Eius de Musis commentum refert Clemens Alex. Protr. p. 9, 24 Syll. Conf. schol. Apoll. Rh. I, 615.

2) Apium, cuius mysticam originem declarant Clemens Alex. Protr. p. 6 Syll. et Eusebius Pr. Evang. II pag. 40 Steph., frequentissime ad cippos ornandos adhibitum fuisse docuerunt Rigaltius ad Artemid. I, 21 et Casaubonus ad Theophr. Char. p. 38. 85. Cfr. Gellius N. A. XX, 4. Hinc notum proverbium, *δεῖται τοῦ σελίνου, ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς ροσοίντων· καὶ γὰρ εἰώθαμεν τὰ μῆματα στεφανοῦν σελίνοις, ὡς φησι Πλούταρχος* Suid. II p. 491 qui respicit Plutarchi V. Timol. 26, ubi recte legitur *ἐπισφαλῶς*. Itaque ratione fecerunt, qui ad tristem Melicertae sortem significandam apii usum in Isthmiis victoriis obtinuisse tradidere. At fuisse etiam qui apium victoriae symbolum haberent, docent quae de Danao refert Etymol. M. p. 743, 22. quae ex integrioribus Pindari scholiis ad Pyth. ϑ, 185 ed. Bkh. desumpta sunt. Herculis statuas apio coronatas commemorat Tertullianus de Cor. milit. 7.

latum (Pausan. II, 1) iubente Sisypho sustulisse testantur scholiastes Pind. Isthm. p. 515 Bkh. Tzetzes ad Lycophr. 229. Eudocia Ion. 238. Fortasse hunc ipsum Euphorionis locum, vel similem alius poetae, qui mortui Melicertae sive Palaemonis habitum descriperat, spectavit Staius Silv. II, 1, 180 Glaucia, puëri delicati, obitum deplorans:

Talis in Isthmiacos perlatus ab aequore portus
 naufragus imposita iacuit sub matre Palaemon.
 Nisi is picturam aliquam respexit, qualis illa est, quam Gerhardus (Abhandl. der Akad. 1836 p. 256 sqq.) illustravit, Archemorum egregio artificio repraesentans. Sequuntur verba ἐπ' ἀγγιάλοις πιτύεσσιν. Ita enim correxi editam lectionem ἐπ' αἰλίσι πιτύεσσι. MS ἐπ' αἰγιαλοῖσι πιτύεσσιν. Alius ἐπ' αἰγίλιπεσσι πίτυσσι. Schneiderus ad Nicandri Alex. p. 289 tentabat ἐπ' αἰγιαλοῦ πιτύεσσιν. Melius Boettigerus in Pictur. Vas. T. I, 2 p. 145 ἐπ' εἰναλίαις πιτύεσσιν. Sed unice verum videtur id, quod ipse reposui. ἀγγίαλον δάφνην habemus apud Apollon. Rhod. II, 160. Nisi forte alterius MS auctoritatem sequutus malis ἐπ' ἀγγιάλοισι πίτυσσι, quemadmodum passim legas μάρτυσσι, δάκρυσσι, γένυσσι et similia, de quibus Hermannus ad Orph. p. 471, Doctr. Metr. p. 45 et Iacobsius ad Anthol. Palat. p. LXV. Nec vero de nihilo est quod piceis frondibus Melicertae corpus impositum dicitur, quandoquidem totus ille Isthmii littoris tractus pinetis abundabat. Vid. Strabo lib. VIII pag. 273, Pausan. II p. 111, Philostr. Icon. II, 16 p. 833. Hinc etiam frequens est pinus in numis Corinthiacis, iis maxime, qui Melicertae imaginem exhibent. Vid. Millin. Theatr. Mythol. Nro. 401 sqq. — Vs. 2 reliqui editam lectio-

nem quamvis corruptam. Probabile tamen est sententiam expressisse Euphorionem hanc, ut illo tempore picea corona victores donati esse dicantur, de quo admonuit Geelius Bibl. crit. nov. I p. 50. — Vs. 3 libri, quod ego sciam, nihil mutant. Quarto autem versu, Schneidero annotante, pro *μνήμης* alii praebent *μήμης*, alii *λίμνης*, et *χάρωνι* pro *χάρωνα*, quibus nihil ad integritatem loci proficitur. Sententiam requiro fere hanc: *necdum enim Nemei ludi, ex quibus postea apii usus in Isthmios receptus est, instituti erant.* Itaque scripsisse poetam suspicor:

Ὅν γάρ πω τρηγῆια λαβὴ καταμήσατο χειρῶν

Μήνης παῖδα χάρωνα παρ' Ἄσωποῦ γενετείρη

h. e. *necdum enim Hercules saevo manuum pressu leonem, Lunae filium, ad Nemeam strangulaverat* ¹⁾. In his *λαβὴ* scripsi pro *λάβη*. Recte autem dici posse existimo *λαβὴ χειρῶν* de manibus quae faucium pressu leonem illum suffocaverant. Hoc enim modo intermentam esse belluam communi opinione ferebatur. V. Senecam Agam. 829, Silium Ital. III, 33 et quae collegit Victorius V. L. IV, 12. Verbum *ἀμᾶν*, quod etiam apud Sophocl. Phil. 749, Apollon. Rh. IV, 374 et apud ipsam nostrum poetam (Fragm. LI) primam syllabam corripit, passim etiam apud alios scriptores simpliciter est *interficere*, hoc igitur loco *faucium pressu interficere, strangulare*. Cfr. Valcken. Diatr. p. 225. Sed possis etiam *κατενήρατο* coniicere. Sequitur *χάρωνα, leonem*, quo sensu hanc vocem de Nemeo leone posuit Lycophr. 455:

1) Recepit has emendationes Dübnerus in edit. Plutarchi Paris.

ὃς χάρωνος ὠμηστοῦ δοράν
χαλκῷ τορητὸν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ.

Ubi scholiastes: *χάρων*, ὁ λέων κατὰ Μακεδόνιας. Eustathius ad Odys. ζ' p. 1666, 37: *χάρων* λέοντος ἐπίθετον ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν χαροπότητος. Conf. ibid. p. 1073, 30 intpp. Euripidis Alc. 578 et Sturzius de dial. Maced. p. 47. Adde poetam incertum apud Stephanum Byz. s. v. *Ἰώνη* p. 431: τὸ ἐθνικὸν *Ἰωνίτης* ἢ *Ἰωναῖος*, ὡς *Κλεωναῖος* ὁ *χάρωνος*, τοῦ *χαροποῦ* λέοντος. Ita enim haec in libris scripta sunt. Lege igitur *Κλεωναιοῖο* *χάρωνος*. Hunc leonem vocat *Μήνης* παῖδα, *Lunae filium*. Quod nemo melius illustrat quam Aelianus H. A. XII, 7: τὸν *Νεμεαῖον* λέοντα τῆς *σελήνης* ἐκπεσεῖν *φασί*. Tum Epimenidis versus affert:

Καὶ γὰρ ἐγὼ γένος εἰμὶ *Σελήνης* ἠῦκόμοιο,
ἢ δεινὸν φρίξασ' ἀπεσεῖσατο *Θῆρα* λέοντα ¹⁾
ἐν *Νεμέα*, ἀνάγοσ' αὐτὸν διὰ πότνιαν *Ἥραν*.

Quae adscripsi prout emendavit Bentleius Resp. ad Bayl. p. 335 ed. Lips. Eadem de ortu leonis Nemeaci tradidere Lactantius ad Statii Theb. II, 58. Servius ad Virgillii Georg. III, 391. Nigidius apud schol. German. p. 52. Cfr. Wesseling. ad Diod. Sic. IV p. 256. Gesnerus ad Claudian. Cons. Stil. III, 288. Eodem spectat schol. Apoll. Rhod. I, 498: τὴν δὲ *σελήνην*· *Ἀναξαγόρας* *χώραν* πλατεῖαν ἀποφαίνει, ἐν ἣ (leg. ἐξ ἧς) *δοκεῖ* ὁ *Νεμεαῖος* λέων *πεπτωκέναι*. Quod ad tau-

1) Pro hoc quod olim tentavi *Θουρολέοντα* dudum repudiavi. V. Callimachus II. Del. 119 *Θῆρες* *λέωναι* et Lobeckius Paral. gramm. p. 266. Leones κατ' ἔξοχὴν vocatos esse *Θῆρας* annotavit schol. Arati vs. 36. Quem usum Cephallenii assignavit schol. Ven. Hom. II. ὁ, 322.

rum Cretensem transtulit Nemesianus L. H. 120 apud Wernsdorf. P. M. I p. 291. Cfr. Timaeus apud Diog. Laert. VIII, 69. Sequuntur verba παρ' Ἀσωποῦ γενετείρη, h. e. apud Nemeam, quam Asopi filiam perhibent etiam Pausanias Eliac. V, 22. Corinth. II, 15. scholiasta Pind. Olymp. VI, 144. γενέτειρα enim passiva significatione capiendum, ut γενέτης apud Sophoclem Oed. Tyr. 472 ὁ Διὸς γενέτας (Ἀπόλλων) et Euripidem Ion. 931 ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός. In epigrammate Cyzic. 3 Anthol. Pal. I p. 58 Phoenix appellatur γενέτης Amyntoris. Ita etiam in compositis. Timotheus lyricus apud Plutarchum de Alexandri fort. et virt. p. 334 b: σὺ δὴ τὸν γαγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. Bacchum poeta incertus Anth. Pal. IX, 524, 19 appellat Σεμεληγενέτην, et Apollinem ibid. 525, 19 σεληγενέτην. Denique εὐγενέτης pro εὐγενής dixit Strato ib. XII, 195. Secundum alios Nemea Lunae et Iovis erat filia. Scholiastes Pind. argum. Nem. p. 425 Bkh.: ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χάρας μοῖρα, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης καὶ Διός, ubi quod post ἀπό addidit Boeckhiius Νεμέας, sponte intelligitur. Cfr. Siebelis ad Pausan. vol. V p. 2. At Suidae glossam, Νεμέας σέλινα, vereor ut recte tentaverit Kusterus: Νεμέα Σελήνης. Sensus igitur totius loci, si omittas ornatum poeticum, hic est: *Melicertae corpus pineis frondibus imposuerunt; necdum enim Hercules Nemeorum ludorum solennia, in quibus qui victores evaderent apio coronabantur, in leonis a se interfecti memoriam instituerat, a quo inde tempore etiam Isthmiorum certaminum victores coronis ex apio nexis donati sunt.* Hoc autem ipsum illud esse, quod Plutarchus ex his Euphorionis versibus probare vo-

luit, planissime docet Callimachi locus Euphorioneo proxime adiectus: λέγει δὲ ὁ Ἑρακλῆς περὶ σελίνου·

Καί μιν Ἀλητιάδαι πούλῳ γεγειότερον
 Τοῦδε παρ' Αἰγαίῳ θεῶ τελέοντες ἀγῶνα,
 Θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἴσθμιάδος,
 Ζήλω τῶν Νεμέηθε· πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
 Ἥ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη.

Atque haec Callimachum ex rei veritate cecinisse vel illud indicio est, quod veterum scriptorum ne unus quidem piccam coronam, omnes sarta ex apio nexa tanquam solenne Isthmiorum victorum praemium commemorant. Quare, si talia rimari fas est, non recte Schillerus nostras Ibycum picea fronde coronandum induxit. Postea tamen, h. e. primo post Chr. saeculo, pinus pristinam dignitatem recuperavit, ut diserte testatur Plutarch. l. l. p. 676 f. Pausanias igitur VIII, 43: ἐν Ἴσθμῳ ἡ πίτυς καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ σέλινα ἐπὶ τοῦ Παλαίμονος καὶ τοῦ Ἀρχεμύρου τοῖς παιδήμασιν ἐνομίσθησαν, non prisca tempora spectasse, sed ex suae aetatis more iudicasse censendus est. Cfr. Statium Silv. V, 3. Themist. Orat. 15 p. 186 a. et Gregorium Nazianz. Orat. XVIII fin. Apii usum qui etiam ad Olympios ludos refert Agathias Praef. hist. p. 5 b: οὐ γὰρ οἶμαι κοτίνου γε ἕνεκα καὶ σελίνου οἱ Ὀλυμπιονῆται ἐν ταῖς κονίστραις ἐναπεδύοντο, aut negligentius loquutus est aut scripsit οἱ Ὀλυμπιονῆται καὶ Νεμεονῆται. Schneideri errorem e Nicandro Alex. 605 constare dicentis, primam in Isthmicis ludis coronam fuisse ex apio, verbo tetigisse sufficiat.

XLVIII.

Ἄλλ' οὐπω Θήβῃ πεπρωμένα κείτο τάλαντα,
 τὴν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,

ὄν γαμέτην ὅτε πρῶτον ὀπωπήσασθαι ἔμελλεν
 νυμφιδίου σπείροιο παρακλίναςα καλύπτρην.

Scholiasies Euripidis Phoen. 688: δεδόςθαι γὰρ
 τὰς Θήβας τῇ Περσεφονείᾳ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυ-
 πτήρια λέγεται, ὡς Εὐφορίων Ἄλλ' οὐπω κτλ. Pro-
 serpinam Thebanos sanctissima religione coluisse, non
 est quod quisquam ambigat. Illud autem singulare
 est nec a quoquam alio traditum, Thebas Proserpinae
 ἀνακαλυπτηρίων die nuptialis muneris loco donatas esse,
 id quod alii de Agrigento (Boeckh. Expl. Pind. p. 123)
 alii de tota Sicilia tradiderunt. V. Plutarch v. Timol.
 cap. 3. schol. Pind. Nem. I, 17 et Theocr. XV, 4.
 Cfr. Eckhel D. N. vol. II p. 541. Eodem honore
 Cyzicus gloriabatur, Appian. Mithr. 75. Porphy. de
 Abstin. anim. I p. 38. Versu primo quid τάλαντα sit
 obscurum est. Geelius tentabat θέμεθλα Bibl. cr.
 nov. I p. 51. — Vs. 3 vulgo editur ἐγγαμετήν. Alii
 ἐγγαμετῆν vel γαμετῆν. Barn. ἐς γαμετήν. Rectius
 Valck. ἐς γαμέτην, vel ἐν γαμέτην. Scripsi ὄν γαμέ-
 την, *sponsum suum*. Mox Schaeferus ad Lamb. Bos.
 Ellipsis. p. 126 ὀπωπήσεσθαι. Sed vide Lobeckii Par-
 erg. ad Phryn. p. 745 sqq.

XLIX.

Ὅφρα νε μαντεύοιτο μεθ' υἰάσι Βοιωτοῖο,
 τὸν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέξεν Ἄρνη,
 Βοιωτὸν δ' ὀνόμηγε· τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες,
 ὅτι ῥα πατρῷσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Stephanus Byzant. s. v. Βοιωτία p. 228: γενέσθαι
 δέ φασι Βοιωτὸν Ἴωνοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ κατ'
 αὐτὸν (?) νεωτέρου τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρος παι-
 δων. Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρ-

νης ἦν παῖς. *Εὐφορίων Ὀφρα κε μαντεύσαιο κτλ.* Eustathius p. 270, 28 de Arne: *παῖδα ὑπὸ τῷ Ποσειδῶνι τεκοῦσα Βοιωτὸν ἐκ τῶν βοῶν ἐκάλεσε. φησὶ γοῦν Εὐφορίων Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε κτλ.* Tres postremos fragmenti versus habet etiam Etymol. M. p. 203, 10. *Βοιωτός. Ἄρνη ἢ μήτηρ αὐτοῦ τεκοῦσα αὐτὸν λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα ἔρριπεν εἰς βοῶνα. παρὰ τὸ οὖν μετὰ βοῶν τραφῆναι Βοιωτός καὶ Βοιωτός ἐκλήθη. Εὐφορίων Τὸν ἴα Ποσειδάωνι κτλ.* Denique duos postremos versus servavit etiam Eudoc. Ion. p. 80. — Vs. 1 *μαντεύοιτο.* Fortasse de Tiresia in iis, quae praecedebant, dixerat in eum fere modum, quo Tiresiae caecitatem enarravit Callim. Lav. Min. 125 sqq. De Boeoto, Itoni filio, Amphictyonis nepote, pluribus egisse videtur Armenidas in Thebaicis. Vid. schol. Apoll. Rhod. I, 551. — Vs. 2 Etymol. M. *τέκε μήτηρ.* Praestat quod e Stephano dedi. Eodem versu pro *δαμασσαμένη* malim *δαμασσαμένω*, ut infra Fragm. LXI: *Ἴφι βησαμένω Ἐλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.* Quamquam etiam illud explicari potest, *quae vim sibi inferri passa erat.* Quem ad modum Hesychius *μεταπεισασθαι* explicat per *μεταπεισθῆναι.* Cfr. Geelius Bibl. crit. nov. I p. 51. — Vs. 3 Etymol. M. Eustath. et Eud. *καλέουσι βοτῆρες,* in quo *βοτῆρες* fortasse praestat. — Vs. 4 *κόπροις* h. e. *βοῶν σταθμοῖς,* ut apud Hom. Iliad. VI, 575. Vid. Staveren in Miscell. Observ. vol. X pag. 297 et Bernhardium ad Dionys. Perieg. p. 906.

L.

*Πύραμον ἠχίεντα, πόλιν δ' ἐπίσσατο Μαλλόν,
ἧς πέρι δῆρων ἔθεντο κακοφράδες ἀλλήλοισιν*

Μόψος τ' Ἀμφίλοχος τε, καὶ ἄκριτα δηρινθέντες
μουνὰξ ἀλλίστοιο πύλας ἔβαν Αἰδονῆος.

Tzetzes ad Lycophr. 440: Μετὰ τὴν τῆς Τροίας πόρθησιν ἀμφοτέροι (Mopsus et Amphiloclus) ἦλθον εἰς Κιλικίαν. Ἀμφίλοχος δὲ ὁ Ἀμφιάρεω υἱὸς βουλόμενος χωρισθῆναι εἰς τὸ Ἄργος παρέθετο τῷ Μόψῳ τὴν βασιλείαν, ἥτοι τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ, κελεύσας φυλάξαι μέχρι ἐνιαυτοῦ ἐνὸς πληρωμένου. τελεσθέντος δὲ αὐτοῦ ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος καὶ οὐ παρεχώρει αὐτῷ ὁ Μόψος. διὸ περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους διαφερόμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀνηρέθησαν, οὓς θάψαντες οἱ ἐνοικοῦντες πύργον μεταξὺ τῶν τάφων κατεσκεύασαν, ὅπως μηδὲ μετὰ θάνατον ἀλλήλων κοινωνήσωσιν, ὡς καὶ Εὐφορίων Πύραμον ἠχῆεντα κτλ. E Mopsopia hos versus ductos esse censet Müllerus; credo propter Mopsi commemorationem. Rectius e quinto Chiliadum libro petitos esse suspicaris. — Vs. 1 Πύραμον ἠχῆεντα sc. venit Amphiloclus. Codd. Vitt. 2. 3. Πυραμόν. Mox scripsi πόλιν δ' ἐκτίσσατο Μαλλόν pro edito πόλιν δ' ἐκτίσαντο μᾶλλον. Similiter Spohnius de extr. p. Odyss. p. 207: πόλιν κτίσαντο δὲ Μαλλόν, in quo displicet δὲ duabus vocibus subiectum. Pro ἐκτίσαντο, quod Müllerus e Vitt. 2. 3. reposuit, vulgo legitur ἐκτίσατο. Vit. 1 et Ciz. ἐκτῆσατο. Nec urbem tantum sed etiam oraculum Amphiloclus ad Pyramum condidit, quod omnium sua aetate veracissimum nuncupant Pausan. Att. 34. Celsus apud Origin. c. Cels. VII p. 355 et Lucianus Philops. 38. — Vs. 2 vett. editt. cod. Vit. 1 et Ciz. ἦς περὶ δῆριν θέντε. Vitt. 2. 3. δερινισθέντες, quod in δηρινσθέντες mutavit Müllerus. Sed nec δῆριν θέντε sine offensione est, non solum propter sequentem versum,

in cuius fine idem sonus recurrit, sed eam etiam ob caussam, quod dubitare licet, num graece dici possit *δῆριν τιθέναι* pro *τίθεσθαι*. Ita recte dicitur *ἔχθραν* vel *μῖσος καταθέσθαι*, non item *μῖσος* vel *ἔχθραν καταθεῖναι*. Cfr. Matthiae ad Euripid. Bacch. 677. Nec orationis forma ab elegantia commendatur: *ἧς πέρι δῆριν θέντε καὶ ἄροια δηρινθέντες πύλας ἔβαν Ἄιδωνῆος*. Eas igitur ob caussas scripsi *ἧς πέρι δῆριν ἔθεντο*. Geelius Bibl. crit. nov. I p. 52 tentat *ἧς πέρι δὴν ἐρίσαντο*. — Vs. 3 τ' post *Μόπος* addidit Spohnius. Idem in fine dedit *δηρινθέντες* pro *δῆριν θέντες* sive, quae codd. lectio est, *δηρισθέντες*. Pro *ἄροια* libri *ἄροια*, quod correxi. — Vs. 4 legebatur *ἀλήστοιο*. Vitt. 2 et 3 *ἄληστοιο*. Scripsi *ἀλλίστοιο*, inexorabilis. Ita Crinagoras Anthol. Palat. I p. 502: *κούρην αἰμύλον εἰναέτιν ἠρπασας, ὃ ἄλλιστ' Ἄϊδη*. Ubi cod. *ἄλιστε*, editt. *ἄληστε* et *ἄλληστε*. Spohnius *ἀπλήστοιο*. — Vs. 4 recte Spohnius antiquam lectionem revocavit, Müllerus *Αἰδωνῆος*. In epigr. Antipatri Anthol. Pal. II p. 267 Iacobsius edidit *δάματα δ' Αἰδωνῆος ἐρευνήσαντος Ὀμήρου γέγραμμαι*. Cod. *Αἰδωνῆος*. Malim igitur *Ἄιδωνῆος*. Ac nescio an eadem forma reddenda sit Quinto XII, 179 aliisque locis. Phlego Trall. de Mirac. in Thesouro Gronovii VIII p. 2715 b. *Αἰδώνη Πλουτῶνι βοὸς κνανότριχος αἶμα*, utrum *Ἄιδωνεῖ* an *Αἰδωνεῖ* scripserit non decerno.

LI.

*Τέκνον, μὴ σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνθρεωῶνας ἀμύσης,
 ἡέλιους ἦτις σε τριηκοσίους ἐφόρησα,
 τέκνον, ὑπὸ ζώνῃ, φοβεράς δ' ὠδῖνας ἀνέτην
 ἐς φάος ἐρχομένου, λαρὸν δ' ἐπὶ χεῖλεσι πρώτη
 μαστὸν ἐπισχομένη λευκῇ σ' ἔμισα γάλακτι.*

Servavit Stobaeus Flor. LXXVIII, 5 p. 105 Gaisf. p. 333 Grot. cuius haec est translatio:

*Nate, caput miseræ ferro ne deme parenti,
hoc utero soles quae te gestare trecentos
sustinui, tristesque metus saevosque dolores
te nascente tuli: quae suavem prima papillam
immulgens tenero pavi te flumine lactis.*

Sunt Clytaemnestrae verba ad Orestem, caedem matri parantem. Similiter apud Aeschylum Choeph. 888 Clytaemnestra: ἐπίσχεες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἶδεσαι, τέκνον, μαστόν, et apud incertum poetam in Anthol. Palat. vol. II p. 43: πῆ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος ἢ κατὰ μαζῶν; γαστήρ ἢ (fort. μέν) σ' ἐλόχενσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Primo versu usus est Etymologus M. p. 109, 30: Ἀνθρεῶν: ὁ ἐπὶ τοῦ γενείου τόπος, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα. — οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀνθησιν τῶν τριχῶν. κατηγοροῦσι τὸ Εὐφρονίωνος εἰπόντος Τέκνον, μὴ σύγε μητρὸς ὑπ' ἀνθρεῶνος ἀνήσης. Recte Sylburgius correxit Εὐφρονίωνος et ἀμήσης, ut habet Zonaras p. 173 et schol. Victor. ad Hom. Il. XXIV, 165, qui utitur hoc versu propter correptionem primae syllabae verbi ἀμήσης. At hos omnes mirum est consentire in lectione ὑπ' ἀνθρεῶνος, me quidem quid genitivo faciam nesciente. Schol. tamen Vict. propius ad Stobaei lectionem habet ἀπ' ἀνθρεῶνος. Quod autem notasse grammaticos Euphorionem dicit Etymologus ob usum vocis ἀνθρεῶν, id illi eam potissimum ob causam fecisse putandi sunt, quod ἀνθρεῶν παρὰ τὴν ἀνθησιν τῶν τριχῶν dici censerent; itaque non poterant non reprehendere eum, qui vocem illam de mulieris gutture dixisset. Adde schol. Hom. Il. α', 501: ἀνθρεῶνος, τοῦ

ὑπογενείου, παρὰ τὴν ἐξάνθησιν τῶν τριχῶν. Confr. Foesius Oecon. Hippocr. p. 61 et intpp. Hesychii I, p. 173. — Vs. 2 Cocondrius apud Boissonadum Anecd. IV, p. 294: καὶ παρ' Εὐφορίωνι ἠέλιους — ἐφόρησα, ἀντὶ τοῦ ἡμέρας. Ita praeter alios etiam Dionysius apud Stephanum Byz. p. 258 ἀτὰρ μῆζός τε (leg. γε) καὶ ἰθὺν ὄσσον ἀνῆρ δοιοῖσιν ἐν ἡελίοισιν ἀνύσει (leg. ἀνύσσει). — Vs. 5 δέ σ' ἔλοισα vulgo σ' ἔψησα cod. A. σ' ἔθρεψα Gesnerus coniecit, recepit Grotius. Valckenarius apud Gaisfordum δέ σ' ἔδευσα. Iacobsius Animadv. ad Eurip. p. 176 σ' ἔπλησα, probante Schaefero ad Longi Past. p. 410. Idemque ego sequutus eram in editione prima. Nunc optimi cod. ductu scripsi σ' ἔψισα. Photius, Ψῖσαι: ψωμίσαι. Lycophron Alex. 639 οὐ γάρ τις αὐτῶν ψίσεται πύρονον γνάθῳ. Antipater in Anthol. vol. II p. 105: ἐξ ὑμῶν ἐψισμένον. At idem etiam de potu dictum fuisse docet haec glossa Orionis Theb. p. 168 Ψίω: ποτίζω. Quod eodem versu legitur ἐπισχομένη, in A scriptum est ἐποικομένη. Poeta incertus (Callimachus) apud Etymol. M. p. 372: κείθι δὲ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' ἐρίφῃ. Euripides Androm. 225: καὶ μαστὸν ἤδη πολλακίς νόθοισι τοῖς ἐπέσχον, ubi Porsonus ὑπέσχον tentabat, quod merito redarguit Pflugkius.

LII.

Πρόπρο δέ μιν δασπληῆτες ὀφειλομένην [ἄγον] οἶμον
 Εὐμενίδες ἀργῆτα θυγατριδέαι Φόρκυκος,
 ναρκίσσου ἐπιστεφές πλοκαμῦδας.

Scholiasta Sophoclis Oed. Col. 674: ὅτι δὲ (ὁ νάρκισσος) Ἐρινύων ἐστὶ στεφάνωμα δῆλον ἐν οἷς Εὐφορίων φησὶ Πρόπρο δέ μιν κτλ. Orestem dicit.

Vs. 1 addidi ἄγον, quod facile excidere potuisse in promptu est. Δασπλήτας vocat Eumenidas Homerum sequutus Odys. ó, 234. Docte hanc vocem illustravit Ruhnkenius Epist. crit. p. 156 qui nec Euphorionem neglexit. Immodicum in huius etiam vocabuli usu se praestitit Nonnus, qui, quod dubito num antiquiores fecerint, etiam ad res inanimatas hanc vocem transtulit, velut lib. XIV, 298: κοιρανίη δασπλής, XV, 32: δασπλήτα σιδηρείης γέννυ ἄρπης, XXI, 63: πέλεκυς δασπλής, XXII, 219: δασπλής μάχαιρα, XXIII, 25: μῦθος δασπλής, et aliis locis. Cfr. Paulus Silent. in Anthol. Pal. V, 241. — Vs. 2 ἀργήτα haud dubie corruptum. Suspiscabar μάργητα *furibundum*, quod Euphorione novatore non indignum videbatur. O. Müllerus ad Aeschyli Eumen. p. 171 audaci at ingeniosa coniectura tentabat γήλοφον εἰς ἀργήτα, eiecto Εὐμενίδες nomine, comparans Sophocleum ἀργήτα Κολωνόν. Ibid. Θυγατριδαί scripsi pro Θυγατριδαί. Furiarum quum Phorci Θυγατριδᾶς dicit, Noctem, quae Furiarum mater erat, Phorci filiam finxisse videtur. Quam enim olim huius loci interpretationem exhibui, eam merito improbavit Lobeckius Aglaoph. p. 864. — Vs. 3 excidisse videtur epitheton ad πλοκαμῖδας referendum, veluti ἀνσταλάας. Nisi scripsit poeta ναρκίσσου καλῆεσσιν ἐπιστεφέες πλοκαμῖδας, ut voluit Geelius Bibl. crit. nov. I p. 54. Hermannus Opusc. vol. VI p. 205 Mülleri de secundo versu coniecturam probans ipsum illud Εὐμενίδες a Müllero eiectum ante ναρκίσσου addendum suspiscatur. De narcisso Furiis sacro dixit Creuzerus Praef. ad Plotin. de Pulcr. p. 49. Eundem florem qui Cupidinis στέμμα vocavit Nonnus Dion. X, 38 haud dubie eo Amoris vim indicare voluit.

LIII.

Ὀπλοτέρου τ' Ἀχιλλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο,
 Δελφίδες ᾧ ὑπο καλὸν Ἰήϊον ἀντεβόησαν,
 Κρῖσαν πορθήσαντι Ἀνκωρέος οἰκία Φοίβου.

Argum. Pindari Pyth. p. 298 ed. Boeckh.: τὸν δὲ Εὐρύλοχον νέον ἐκάλουν Ἀχιλλέα, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ Ὀπλοτέρου τ' Ἀχιλλῆος κτλ. Crisaei quum iniustius vectigalia exigent ab iis, qui oraculum consulti Delphos proficiscerentur, tandem Eurylochus Larisaeus extitit, qui eorum temeritatem comprimeret et, debellatis Crisaeis, longo tempore intermissam Pythiorum solennitatem instauraret Olymp. XLVII. Vid. Strabo IX p. 418 et 421 et Helladius Photii Bibl. p. 533, 33. Cfr. Heynius ad Pind. Vit. p. 5 Bckh. Ad eandem Eurylochi contra Crisaeos expeditionem referenda est Polyaei narratio Strat. VI, 13: Ἀμφικτύονες Κίρραν ἐπολιόρκουν· καὶ δὴ κρυπτὸν ὑπόνομον εὖρον ἄγοντα ναματιαῖον ὕδωρ πολύ. καὶ τῇ Εὐρυλόχου γνώμῃ συλλέξαντες Ἀντικύραθεν πολὺ πλῆθος ἐλλεβόρου, κατέμιξαν τῷ ὕδατι. Κίρραῖοι πίνοντες διαφθείρονται τὰς γαστέρας — Ἀμφικτύονες ἀπονητὶ τὴν πόλιν ἔλαβον, κειμένων τῶν πολεμίων. — Vs. 2 malim ᾧ ἔπι. Ibidem vulgo ἀνεβόησαν. Correxerit Boeckhiius et Naekius ad Choeril. p. 119. Simile est ἀντηχεῖν παιᾶνα, de duabus chori partibus alterno cantu sese excipientibus. Cfr. Cuperi Observ. I, p. 4. — Vs. 3 addidi Κρῖσαν auctore Boeckhio. Dobraeo Advers. II, p. 7 πέτραν supplente non felicior Lenepius fuit ad Terent. Maur. p. 144 qui addebat Κίρριν, cll. Strabone IX p. 640 (416): χωρία πρὸς τῷ

Παρνασσῶ Δελφοί τε καὶ Κίρφης ¹⁾ καὶ Δαυλῖς. Quod initio versus legebatur ἀντηγώνισαν, delevit Boeckhiius. Est interpretamentum verbi ἀντεβόησαν. Tum Λυκωρέος i. e. Δελφικοῦ a Lycorea, vico vel oppidulo Delphico. V. Pausan. X, 6. Etymol. M. p. 571, 47. Schol. Apoll. Rh. II, 711. Similiter Callimachus H. in Apoll. 19: Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. Cfr. Stephanus Byz. s. v. Ἀνεμώρεια.

LIV.

ἼΗ μὲν πάνθ' ὅσα που φύει εὐδείελος αἴα,
ἢ φυτὸν ἢ ποίην, ὅτεφ' ἠχοίμψαίατο λύθρον,
ὡς πρὸ καρφόμενα ψαφαρῆ ἰνδάλλετο τέφρη.

Scholiasies Arati Phaen. 519: κανστικὸς γάρ ἐστιν αὐτῆς (hydrae Lernaeae) ὁ ἰός. καὶ Εὐφορίων ἼΗ μὲν πάνθ' ὅσα κτλ. — Vs. 1 vulgo ἢ μὲν. Emendavit Bentleius ad Callim. in Iov. 87. At praestat fortasse quod Theon ad Aratum ed. Buhl. p. 309 habet, τῆς μὲν, genitivus ut a λύθρον pendeat. — Vs. 2 vulgo ἢ φύλλον γ', pro quo mihi ἢ φυτὸν scribendum videri monuit Bekkerus ad Aratum p. 156. Nunc idem Lobeckius Aglaoph. p. 567. Tum vulgo editur ἢ ποίην ὅττ' ἐχοίμψατο λύθρον, quod apud Bekkerum l. l. ita corrigebam ἢ ποίη ἢ ὅτεφ' ἐγχοίμψατο λύθρον. Atque ita etiam Lobeckius, nisi quod is rectius ποίην retinuit. Nunc locum ita correxi ut supra adscriptus est. Verbum *χοίμψεσθαι* recte dativo iungi docet Aeschylus Eumen.

1) Notior est Cirphis mons. Apud Galenum Lex. Hippocr. ed. Franz. p. 520: πόλις δὲ αὕτη (Μέλαιναι) κατὰ τὸ Κρισσαῖον πεδῖον προκειμένη τῷ Κριφίῳ, νομῆς ἀγαθὰς ἔχουσα, ὡς φησὶν ὁ Διοσκορίδης, legendum προσκειμένη τῷ Κίρφει. De Melaenis, Phocico oppido, aliunde, si recte memini, nihil constat.

Eumen. 176 δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει. Sept. c. Theb. 84 ὡσὶ χρίμπτεται βοά. De optativi forma χριμψαίατο v. ad Fragam. CLXI. Nomen λύθρον, quod fere cruoris pulvere commixti significatum habet, Euphorio de hydrae veneno vel sanie dixit. De viri semine habet Nonnus Dion. 41, 101. — Vs. 3 vulgo καρφόμενον et ἰνδάλλεται. Correxerit Bentleius.

LV.

Ἡ οἱ Μούνιτον νῆα τέκε πλομένῳ ἐνὶ ὄρω·
ἀλλά ἔ Σιδονίη τε καὶ ἐν κνημοῖσιν Ὀλύνθου
ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

Servavit Tzetzes ad Lycophr. 494. Acamas quum Diomede comitante pacis leges Troianis laturus Troiam venisset, Laodicen compressit ex eaque filium, cui Munito nomen, suscepit. Capta Troia Laodice ἀπῆρε μετ' αὐτοῦ κομίζουσα καὶ τὸν Μούνιτον. περὶ δὲ τὴν Θυράκην γινομένων καὶ κνηγετοίντων ὄφρις δακῶν τὸν Μούνιτον ἀνεῖλεν, ὡς φησιν Εὐφορίων Ἡ οἱ Μούνιτον κτλ. Pro νῆα codd. νίον. Ibidem memorabile est πλομένῳ ἐνὶ ὄρω pro eo quod usus postulat, περιπλομένῳ. Compares quod eodem insolentiae vitio laborat τελλόμενον ἔτος apud Apollonium Rhod. I, 688. Nec dissimile est ἠνεκὲς pro διηνεκὲς, de quo dixit Naekius ad Choeril. p. 120, fortasse etiam ὠλύγιος pro διωλύγιος a Suida servatum vol. II p. 755. De ὄρος cfr. Plutarchi Quaest. Sympos. p. 677 d. — Vs. 2 legebatur κνήμησι. Scripsi κνημοῖσι, saltibus. Homerus Il. β', 820: τὸν ὑπ' Ἀγχίση τέκε δὲ Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Odyss. δ', 337: κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα. De Laodice quid praeterea tradiderit Euphorio subindicat Pausanias Phoc. XXVI, 3 propter

amicum Antenoris, in Graecos animum consentaneum fuisse dicens, ut Agamemno et Menelaus nihil hostile in Laodicen, Antenoris nurum, committerent, *Εὐφορίων δὲ ἀνὴρ Χαλκιδεὺς σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ ἐς τὴν Λαοδίκην ἐποίησεν.* Ex quo coniecere licet, apud Euphorionem Laodicen, antequam cum Acamante auferret, Atridarum iniurias passam esse. Laodicae fata alii aliter narraverunt. V. Heynium Observ. ad Apollod. p. 302. De Munito eadem quae Euphorio tradidit Hegesippus in Milesiacis apud Parthen. Erot. XVI: *χρόνου δὲ προϊόντος γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιτος, ὃν ὑπὲρ Αἰθήρα τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διεκόμισεν ἐπὶ οἴκου. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμπῳ τῆς Θοράκης ὄφεις ἀνεΐλεν.*

LVI.

*Ἐς Φθίην χιλοῖο κατήϊε πάμπαν ἄπαστος·
τύνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλέα φημίξαντο.*

Etymol. M. p. 181, 28: *Ἀχιλλεὺς* — διὰ τὸ μὴ θίγειν χεῖλεσι χιλῆς, ὃ ἐστὶ τροφῆς. ὅπως γὰρ οὐ μετέσχε γάλακτος, ἀλλὰ μυελοῖς ἐλάφων ἐτράφη ὑπὸ Χείρωνος. ὅτι ὑπὸ Μυρμιδόνων ἐκλήθη, καθά φησιν *Εὐφορίων Ἐς Φθίην χιλοῖο κτλ.* Apertum est haec de Achille dici ex Chironis disciplina ad patrios lares revertente. Idem locus est apud Eustath. ad Iliad. p. 15, 11, ubi *χιλοῦ* legitur pro *χιλοῖο* et *ἄγευστος* pro *ἄπαστος*, cuius illud interpretamentum est. Hesychius, *Ἄπαστος: ἄγευστος.* Eustath. ad Dionysii Perieg. 828: *πάσασθαι ὃ ἐστὶ γεύσασθαι.* Cfr. grammatic. Bekk. Anecd. p. 415, 24. Idem habet Tzetzes Exeg. Homer. p. 61: *διὰ τὸ χιλῆς ἄμοιρον εἶναι, ὡς Εὐφορίων φησὶν ὁ Αἰσχύλου πατήρ Ἐς Φθίην κτλ.,* ubi adverte

hominis imperitiam Euphorioni, Aeschyli patri, hos versus tribuentis. Nisi scripsit ille ὡς *Εὐφορίων φησὶν ὁ Χαλκιδεύς, οὐχ ὁ Δισχύλου πατήρ.* Cfr. Cramerii Anecd. Oxon. III p. 377, 33. In Achillis nomine explicando eandem etymologiae rationem sequuti sunt Suidas vol. III, p. 671. Eudocia Ion. 34. schol. Iliad. π', 36. Inepte illi quidem, ineptius tamen Tertull. de Pall. III, 6: *ille ferarum medullis educatus, unde et nominis consilium, quandoquidem labiis vacuerat ab uberum gustu.* Non minus miram rationem commentus est Ptolemaeus Hephaest. apud Photium Bibl. CXC p. 152, 31 Achillem vocatum dicens ὅτι ἐν τῶν αὐτοῦ χειλέων κατακαυθείη, quod disertius explicat Agamestor Larisaeus Epithal. Pel. et Thetidis apud Tzetzen ad Lycophr. 178. Ceterum eiusmodi lusus etymologici, quantumvis a nostro sensu alieni, non tamen displicuisse videntur poetis graecis. Tractavit hoc argumentum primus quod sciam Ios. Scaliger Coni. in Varr. VI p. 231 Bip. sed diversissima confundens. Ita Aeschylea Promethei originatio Prom. 85: *αὐτὸν γὰρ σε δεῖ προμηθείως, ὅτι τρόπῳ τῆςδ' ἐκκυλισθήσει τύχης,* nihil habet quod merito reprehendas, praesertim si ab eo prolatam memineris, qui acerbis et mordacibus diceriis Prometheum quoquo modo lacessit. Ad quod miror non attendisse elegantissimi virum ingenii Petrum Elmsleium ad Eurip. Bacch. 508, a quo illud etiam minus recte factum arbitror quod *προμηθείως* in *προμηθείας* mutari voluit ¹⁾. Substantivo *προμηθείως*, *prudencia*, usus est Pindarus Ol. VII, 44. ad quem

1) *Προμηθείως* tuentur etiam citationes schol. Eurip. Phoen. 470 et Eustathii p. 1497, 43.

locum vide Boeckhium. Magis etiam mira sunt, quae narrat Scaliger de Artapherne, quem unice metri necessitate coactus in Artaphrenem mutavit Aeschylus. Sed prima huius etymologici studii indicia et quasi semina sparsa videmus ab Homero Iliad. VI, 403, ubi Astyanactis, et Odys. XIX, 407, ubi Odyssei nominis rationem reddidit. Hunc proximo intervallo sequuti sunt Homeridae, veluti auctor Hymni Apoll. 373, ubi vide Hermannum. Nec aspernatus est hanc rationem Hesiodus in Theog. 209 in Genealogia Heroica p. 174 Gaisf. ubi de Ileo, et auctor Aegimii apud Stephan. Byzant. s. v. Ἀβαντες, ubi de Euboeae nomine agitur. Cyclicos poetas probabile est frequentius his lusus indulgisse, nec refugit eos severa Musa Antimachi, quem vide apud schol. Apoll. Rh. II, 296 et Stephan. Byzant. s. v. Τευμησσός. Parcius in illo etymologiarum captandarum studio sibi indulserunt poetae lyrici; neque id mirum. Quamquam ne apud hos quidem exempla plane desunt, v. Pindar. Olymp. VI, 91. IX, 71. Isthm. VI, 79. Apud tragicos poetas contra, praesertim apud Euripidem nihil hac re frequentius. V. Elmsleius ad Eurip. Bacch. 508. Alexandrinos et qui hos proximo intervallo praecesserunt verbo tetigisse sufficiat. De reliquis vide Lobeckium ad Sophoclis Aiacc. 420 coll. Valckenario ad Phoen. 639. Apud Etymol. M. p. 665, 46 qui leguntur incerti auctoris versus:

Τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί,
οὔνεκεν ἄστεα πέροεν ἀπειρεσίῳ ἀνθρώπων,

sunt fortasse Euphorionis, quem in Dionyso de Persei rebus exposuisse certissimum est. Cfr. quae supra attuli p. 21.

LVII.

Τῷ καὶ μέτρια μὲν τις ἐπὶ φθιμένῳ ἀκάχοιτο,
μέτρια καὶ κλαύσειεν· ἐπεὶ καὶ πάνμπαν ἄδακρυν
Μοῖραι ἐπημήναντο.

Servavit Stob. Flor. CXXIII, 12. Locus fortasse ex Epicedio in Protagoram derivatus est. — Vs. 1 τῷ καὶ cod. B. Vulgo καὶ τόκα. Omittunt καὶ A et Trinc. — Vs. 3 A. ἐσκμη . . ν superscripto το. B. ἐσημήναντο. Trinc. ἐπιμήναντο. Heinrich Observ. III p. 54 ἀπηνήναντο. Idem postea Gaisfordus, qui praeterea μοῖραν coniicit, ad ἀπηνήναντο subintelligens θεοί. Apertum est in cod. lectione aliquid reconditius latere, e. c. ἐσκυγήναντο, fastidiunt, de quo verbo vide Lobeckium ad Phryn. p. 226 et Blomfieldum ad Callim. Epigr. XXIX, 4. Parcas aversari dicit mortales lacrimarum expertes. Cfr. Callimachus fragm. 418: ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι ἀκλαυτεὶ μερόπεςσιν οἴζυροῖσιν ἔδωκεν.

LVIII.

Ἥ μὲν δὴ Φοῖβός τε Ποσειδάων τ' ἐκάλεσαν
Διακόν, οὐκ ἀβοήθητοι κρήδεμνα δέμοντες.

Scholiastes Pindari Olymp. VIII, 41 p. 194 Bkh.: τὸν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευὴν φησι τὸν Διακὸν προσλαβεῖν. — παρ' οὐδενὶ δὲ πρεσβυτέρῳ Πινδάρου ἢ ἱστορία. ὁ δὲ Εὐφορίων φησὶν Ἥ μὲν δὴ κτλ. Primo versu cod. ἡ μὲν Ἀητήφοβος. Correxerit Gerhardus. — Vs. 2 cod. ἀβοήθητοι πρὸς κρήδεμνα δέμονες. Correxerit Boeckhius; fortasse recte. Quamquam non intelligitur unde irrepserit vocula πρὸς, in qua vide an lateat πατρός.

Fortasse scripserat poeta, si quis alius, novandi studiosus, οὐκ ἀβοητὶ πατρός, non iniussu patris moenia condentes. Ab Iove iussos Phoebum et Neptunum Troiana moenia struxisse tradit Homerus Iliad. XXI, 444. Sed praefero nunc quod Lobeckius Aglaoph. p. 288 coniecit οὐκ ἀβοηθὶ πόλιος.

LIX.

Πολλάκις οἱ κλισίησι πυληγενέεσσι τε νηυσὶν
ἐννήχιοι πίτναντο νόσω ἄπερ ἰητῆρος.

Scholiasies Victor. ad Iliad. κ', 18 apud Heynium vol. VI p. 623: πρὸ ὀλίγου δὲ χωρισθεὶς (Agamemnon a Nestore) ὡς ἂν εἰς ἰατροῦ νόσων θέλει φοιτᾶν πάλιν. ὡς καὶ Εὐφορίων φησὶ Πολλάκις οἱ κλι. Codex πυληγενεῆσι, quod correxit Heynius. Νῆες πυληγενεῖς, naves Pyliae sive Nestoreae, ut Graiugenas domos dixit Catullus Epithal. P. et Th. 35 et συρηγενεὲς ἄρμα oraculum apud Herod. VI, 140. Pro πίτναντο Heynius recte, ut videtur, πίλναντο. Totus locus ita scribendus videtur:

Πολλάκις ἐν κλισίησι πυληγενέεσσι τε νηυσὶν
ἐννήχιοι πίλναντο, νόσων ἄπερ ἰητῆρος.

Nisi malis πολλάκι οἱ et νόσων ἄπερ ἰητῆρι. Κλισίας nescio quid moverit Heynium, ut non de tentoriis, sed de lectis aegrotorum explicaret. Sensus est: Saepe ad Nestorem Graeci tanquam ad medicum accesserunt.

LX a. b.

Ἡ Αἶτην ψολόεσσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον
Αἰγνὸν δὲ ψολόεσσαν αἰδνήεντά τε καπνόν.

Scholiasies Nicandri Ther. 286: σημαίνει δὲ ἡ λέξις (ψολόεις) τρία. ἔστι γὰρ ψολόεν τὸ μέλαν, τὸ σπο-

δοειδές, τὸ λαμπρόν. Εὐφορίων Ἡ Αἴτην πολόεσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον. καὶ ἔτι Λιγνὺν δὲ πολόεσαν κτλ. — Vs. 1 Schneiderus Ἀστεροπαίου. Idem voluit Heynius ad Apollod. I p. 4 nisi quod praeterea scripsit ἐναυλόν τ' Ἀστεροπαίου. Poterant etiam Ἀστερόπαο. Atqui neque Ἀστερόπαιος neque Ἀστερόπης legitimam huius nominis formam esse docuit Mützell. de Emend. Theog. p. 224. Itaque lenissima correctione refingere malim:

Ἡ Αἴτην πολόεσαν, ἐναύλιον ἀστεροπάων.
 Ἐναύλιον, *habitaculum*, Euphorionem fortasse sequutus dixit Nonnus Dion. XLI, 147: Βάχχου τερπνὸν ἔδεθλον, ἐναύλιον Ἰοχειρῆς. Secundo versu editur vulgo ἀγλόν. Cod. Goett. λιγνύν, quod in λιγνύν recte mutavit Schneiderus. Tum αἰδνήεις, quae incognita lexicis forma est, Euphorio fortasse novavit. Usitatae formae sunt αἰδνός et αἰδνής. Nisi id αἰδνήεις scribendum est, ut τεχνῆεις, τολμῆεις etc.

LXI.

Οὔνεκα δὴ μιν

Ἴφι βησαμένω Ἐλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ.

Etymol. M. p. 480, 18: Ἴφης, ὄνομα κύριον παρὰ τὸ Ἴφι, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ πάντα διὰ τοῦ ἰ γράφεται, οἷον Ἴφιμέδουσα, Ἴφιγενής, Ἴφικλῆς. Εὐφορίων αὐτὴν ἐτυμολογεῖ [ἀγνοῶν αὐτὴν Ἀγαμέμνονος, οἶεται δὲ αὐτὴν] Ἐλένης καὶ Θησεώς, ὑποβλητὴν δὲ δοθῆναι Κλυταμνήστρα. Οὔνεκα δὴ μιν — Θησεῖ. ἐξ Ἐλένης καὶ Θησεώς. In his ante Εὐφορίων inserendum Ἴφιγενεία, a qua voce novus orditur articulus a priori, qui in Ἴφικλῆς desinit, seiungendus. De hoc admonui iam in editione prima. Confirmant nunc Cra-

meri Anecd. II p. 450, 29. ubi haec leguntur: Ἰφιγένεια: οὐνεκα δ' ἡμῖν ἴρι βησαμένῳ Ἑλένη ὑπεγείνατο Θησεῖ. ἢ ἐξ Ἑλένης καὶ Θησεῶς. Verba uncis inclusa ex cod. Barocc. supplevit Bekkerus Anecd. gr. p. 1446 habetque etiam Etymol. Gud. p. 285, 6. Scribendum videtur: *Εὐφορίων, ἀγνοῶν αὐτὴν Ἀγαμέμνονος, ἐτυμολογεῖ [αὐτὴν] Ἑλένης καὶ Θησεῶς· οἵεται δ' αὐτὴν ὑποβλητὴν δοθῆναι Κλυταιμνήστρᾳ.* Scripsi autem βησαμένῳ pro edito βιασαμένη e cod. Barocc. apud Bekkerum et Cramerum. Pro ὑποβλητὴν Etymol. Gud. ὑποβλητῆν, cod. Paris. ὑποβλητῆν, qua ipsa voce Euphorionem usum esse male olim suspicatus sum. Quod autem Thesei et Helenae filiam dicit Iphigeniam, id Argivos et inter poetas primum Stesichorum tradidisse docet Pausanias lib. II, 32: ἔχειν μὲν γὰρ αὐτὴν (Helenam) λέγουσιν ἐν γαστρὶ, τεκοῦσαν δὲ ἐν Ἀργεῖ — τὴν μὲν παῖδα ἦν ἔτεκε Κλυταιμνήστρᾳ δοῦναι· συνοικεῖν γὰρ ἤδη Κλυταιμνήστρᾳ Ἀγαμέμνονι· αὐτὴν δὲ ὕστερον τούτων Μεγάρῳ γήμασθαι· καὶ ἐπὶ τῷδε Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώμιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος, κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησεῶς εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. Stesichorum sequutus est etiam Nicander apud Antoninum Lib. 27 p. 178 et Duris Samius apud Tzetzen ad Lycophr. 103. 513. 851. Cfr. schol. Homeri Il. v', 626. De Iphigenia quae tradebantur apud Graecos, uberius persequutus esse videtur Pherecydes Leriensis, cuius de ea scriptum commemorat Suidas s. v. Φερεκύδης.

LXII.

Μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὀμηρος.

Eustathius ad Hom. p. 1183, 31: τὸ δὲ ἀπροτίμαστος ἀντὶ τοῦ ἀπρόσψαυστος, παρὰ τὸ μάσασθαι τὸ ἄψασθαι. ὄθεν καὶ Εὐφορίων φησὶν Μοῦσαι — "Ὀμηρος. ἤγουν οὗ δυσχερὲς ἐφάσασθαι τῆς δυνάμεως. Paulo alio sensu eodem nomine usus erat poeta, quem respicit Hesychius, Ἀποτίμαστος, ἀνύβριστος. Euphorionis versus est etiam apud schol. Victor. Hom. II. τ', 263 sive apud Heynium vol. VII p. 664.

LXIII.

Ἀὐτῶ σὺν τελαμῶνι κνηλατέων νεοτμήτω.

Scholiasies Nicandri Ther. 22: κνηλατέοντος δὲ ἀντὶ τοῦ κνηγετοῦντος, ὡς Εὐφορίων Ἀὐτῶ σὺν τελαμῶνι νεοτμήτω. Excidisse vocem κνηλατέων in promptu est; itaque addidi. Pro νεοτμήτω rectius legas νεοκμήτω. Certe insolens correptio ante τμ. Euphorionis versum fortasse respicit Hesychius, Νεοκμήτω: ἀντὶ τοῦ νεωστὶ κατεσκευασμένω. Similiter, quamquam aliam ob causam, Aristarchus apud Homerum II. ἦ, 304 pro ἐϋτμήτω scribebat ἐϋκμήτω.

LXIV.

Πτῶγες ἀειχλώροισιν λαύεσκον μολοθούροις.

Scholiasies Nicandri Alex. 147: ἡ μολόθουρος βοτάνη ἐστίν, ἀειθαλῆς δέ· διὸ καὶ Εὐφορίων φησὶ Πτῶγες κτλ. Scribebatur ἀειχλωροῖσιν. Quamquam possis etiam ἀεὶ χλωροῖσιν.

LXV.

Ἰετόμαντις ὅτε κρώξειε κορώνη.

Scholiasies Nicandri Ther. 406: ὅτι δὲ χεიმῶνα δηλοῦσιν οἱ κόρακες, καὶ Ἄρατος μαρτυρεῖ καὶ Εὐφο-

ρίων ὁμοίως Ἐτεόμαντις ὅτε ζρώξειε ζορώνη. Iridem a poetis *ἑτεόμαντιν* dici annotavit Olympiodorus ad Aristot. Meteor. p. 132 ed. Idel.

LXVI.

Ὁρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφαρέσειν ὀρχηθέντα.

Pollux IV, 95: *τάχα δὲ καὶ Ὁρχομενὸς παρὰ τὴν τῶν Χαρίτων ὀρχησιν, ὡς Εὐφορίων· Ὁρχοῦμενον Χαρίτων φάρεσιν ὀρχηθέντα.* MS *Χαρίτεσσιν ἀφαρέσειν*, unde genuinam lectionem restituit Piersonus ad Moerin p. 79. Recte autem dicit *Χαρίτεσσιν ἀφαρέσειν*, *nudis Gratiis*, ut in proverbio *Χάριτες γυμναὶ* apud Suidam. Idem sequuti sunt artifices; certe non nisi antiquiori tempore Gratiarum signa vestiri solebant, teste Pausania IX, 35. ut Seneca de Benefic. I, 3 solutas et pellucas vestes Gratiis tribuens antiquiora artis opera spectasse videatur. Non defuisse tamen inter senioris aetatis artifices qui ad pristinum morem reverterentur, praeter Caracallae numum apud Millin. *Theatr. Mythol.* Nro. 202 p. 37 docent quae disputavit Boettigerus de Nuptiis Aldobr. p. 146. Cfr. Winckelm. *Hist. Art.* IV p. 112 et *Monum. Ined.* vol. I p. 40 ed. Berol. De Gratiarum cultu apud Orchomenios nota omnia e Pindaro Theocrito Pausania aliis. V. Manso *Mythol. Versuche* p. 425, Müllerus *Hist. Civitt. Graec.* I p. 177 sqq. et Boeckhius *Corp. Inscr.* I p. 763. Non indigna memoratu quae eam in rem ex Ephoro tradit schol. *Iliad.* *ι*, 381: *πολὴ δὲ τούτῳ (Orchomeno Boeotio) παράκειται πεδίον, εἰ πιστός ἐστιν Ἐφορος, πλήρες πολλῶν ἀγαθῶν, ὧν ταῖς ἐκεῖσε τιμωμένας Χάρισι πέμπουσιν οἱ περίοικοι.* Quod autem Orchomeni nomen ab ipsa illa Gratiarum ὀρχήσει

derivavit Euphorio, in eo praeter Alciphronem III, 1 ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας Ὀρχομενὸν λιπούσας, nactus est imitatorem Nonnum Dion. XXIV, 261: καὶ χορὸν ὠρχήσαντο χορίτιδες Ὀρχομενοῦτο, aliisque locis indicatis a Nackio Progr. acad. aest. 1836 p. III.

LXVII.

Ὁθνεῖον Πέρσης Λέων γε μὲν Εὐρυμέδοντα.

Schol. Victor. Hom. II. ξ', 319: Δανάης, ἐξ Εὐρυδίδης καὶ Ἀκροσίου. Εὐφορίων Ὁθνεῖον κτλ. Corruptissimum versum ingeniose Lobeckius Aglaoph. p. 574 ita restituit, Ὁθνεῖον Πέρση τελέων γάμον Εὐρυμέδοντι. „Acrisius scil. Perseo peregrinas nuptias (Andromedae) parans, aut Cepheus aut Iupiter.“

LXVIII.

Ἡ τις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης.

Stephanus Byz. s. v. Δύμη p. 314: Δύμη πόλις Ἀχαιῶν ἐσχάτη πρὸς δύσιν ὅθεν καὶ Καλλιμάχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν Ἐς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαιῶν ¹⁾ — ὁ πολίτης Δυμαῖος. τὸ θηλυκὸν δὲ Δυμαία. Εὐφορίων Ἡ τις ἔχεις κληῖδα ἐπιζεφύροιο Δυμαίης, διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον. Haec postrema ita intelligo, quasi scriptum esset διὰ τὸ πρὸς δύσιν κεῖσθαι ἐπιζέφυρον αὐτὴν καλῶν. Adiectivo ἐπιζεφύρος qui praeter Euphorionem usus sit scio neminem, nisi forte Callimachum apud schol. Dionysii Perieg. 364, si tamen is de Locris Epizephyriis in hexametro carmine lo-

1) Ita enim corrigendum. Cod. τὴν Ἀχαι... Male Bentleius Fragm. LXXIII τὴν Ἀχαιῶν, quod nomen nunquam trisyllabum est. Praeterea ἐσχάτην vel simile quid excidit.

quutus est. Pro κληΐδας vulgo κληΐδα. Cod. κληΐδας. Accentum correxit Friedemann de M. S. P. p. 325. Contra reliquorum poetarum usum mediam eius vocis corripuit Pindarus Pyth. IX, 66 κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς πειθοῦς. In Δυμαΐης primam syllabam corripuit, ut fere fieri solet in dilatatis verborum formis; velut in ἀνύω, Τυφάων, ὑδέω, de quo Naekius ad Choeril. p. 183, aliisque apud Lobeckium ad Sophoclis Aiac. p. 184, 13. Differunt tamen illa aliquantum a Δυμαΐα, quod prima syllaba producta dictum esse docet Perses in Anal. Brunck. II p. 5 et Apollodorus in Chronicis apud Stephanum Byz. p. 314 b. πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις τότεν [καὶ τοῖς Πατρῆσι] ¹⁾. Non improbable igitur Euphorionem scripsisse ἐπιξερύρου Δυμαΐης. Formam Δυμαΐα sive Δυμαΐαι servavit etiam Etymol. M. p. 291, 12: Δύμη ἡ πόλις τῆς Ἀχαΐας — λέγεται καὶ Δῦμαι καὶ Δυμαΐαι. Implorat autem, quemcunque haec dicentem fecit Euphorio, Minervam, cuius templum et vetustissimum simulacrum apud Dymaeos commemorat Pausanias VII, 18. Quod claves urbis tenere dicitur dea, id ad urbis tutelam Minervae commissam recte trahit Wesseling. Observ. I p. 7 laudans eam in rem Aristoph. Thesm. 1152, ubi itidem habes Παλλάδα κληδοῦχον, et Eurip. Iphig. T. 132, ubi Diana vocatur κλειδοῦχος.

LXIX.

Ἀλλίς τ' Ὠρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά.

Stephanus Byz. s. v. Ὠρωπός p. 770: Ὠρωπός, πόλις Μακεδονίας — καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐ-

1) Sic scribendum videtur, de quo alias dicam. Omisit Apollodori locum cum plurimis aliis Heynius.

φορίων Κλιτοῖς Ἀύλις τ' Ὀρωπός τε κτλ. In corrupto κλιτοῖς, pro quo in cod. Rehd. κλίτορις scriptum est, indicem potius carminis Euphorionei quam urbis nomen latere existimo. Suspicebam Κλειτορι, qui fuit Azanis Arcadici regis filius, τῶν βασιλέων δυνατώτατος, ut est apud Pausaniam Arcad. IV, 3. et propter funebres ludos, quos primus omnium instituit, celebratus. V. scholiasten Pind. Ol. III, 19. Idem etiam Ungero Parad. Theb. I p. 460 in mentem venisse video. Pro Ἀύλις τ' vulgo legitur Ἀύλητής. Cod. Rehd. Ἀύλιστής. Hinc scripsi Ἀύλις τ', praeunte Salmasio Exerc. Plin. p. 104 f, nisi quod ille minus recte Ἀύλις ἴδ' Ὀρωπός τε etc. Memorabilis est forma Ἀμφιάρειος pro Ἀμφιαράειος, ut Ἰολάειος Μενελάειος et alia, de quibus Lobeckius ad Phryn. p. 870. Repetenda videtur ab aeolico Ἀμφιάρης, ut Τυνδάρειος a Τυνδάρης, quas formas ex Herodiano commemorat Etymol. M. p. 175, 23. Quod apud Suidam habes, Ἀμφάρης: ὄνομα κύριον, dubitari potest utrum ex Ἀμφιάρης corruptum sit, an ex Ἀφάρης, quod pro Ἀφαρέυς dictum fuisse annotavit Etymol. M. l. l. Amphiarai λοετρά, locum in Atticae et Boeotiae confiniis prope Oropum, commemorat etiam Aratus apud Brunck. Anal. I p. 253 ubi vide Iacobs. et Ungerum l. l.

LXX.

Ἵδατα δινήεντος ἀμευσάμενος Ἀθύραο.

Stephanus Byz. s. v. Ἀθύρας p. 45: Ἀθύρας ἐπίγειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. ἔστι δὲ καὶ κόλπος Ἀθύρας. κλίνεται δὲ ἰσοσυλλάβως, ὡς Εὐφορίων Ἵδατα κτλ. De Athyra et fluvio et navali classicus locus est Agathiae hist. V, 14. Verbum ἀμεύσασθαι illustravit Ruhnkenius Epist. crit. p. 209.

LXXI.

Ἄστεα Δυρραχίης τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

Stephanus Byz. s. v. *Δυρραχία* p. 317: λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας Δυρραχία. *Εὐφορίων Ἄστεα* κτλ. Idem s. v. *Ταυλάντιοι* p. 697: Ἰλλυρικὸν ἔθνος. *Εὐφορίων* δὲ μετὰ τοῦ ἄνω Ταυλαντίνους αὐτοῦς φησι. De Taulantiis, gente Illyrica Epidamniis vicina, nota sunt omnia. Eosdem *Δαυλαντίους* vocat Nonnus Dion. XLIV, 1 Ἰλλυρίας *Δαυλάντιον* ἔθνος ἀρούρης, nisi hic etiam *Ταυλάντιον* scribendum.

LXXII.

Ἡέ ποθεν ποταμῶν κελέβη ἀποήφυσας ὕδωρ.

Athenaeus lib. XI p. 475 f. de voce κελέβη disserens: καὶ *Εὐφορίων Ἡέ ποθεν ποταμῶν* κτλ. Fortasse πόθεν — ὕδωρ; Ex Ἀραῖς ἢ Ποτηριοζλέπτῃ ductus videtur hic versus Casaubono Lectt. Theocr. III p. 245 haud aliam ob causam, quam quod in unico huius carminis fragmento Euphorio voce κελέβη usus est.

LXXIII.

Δωροφόροι καλειόιαθ' ὑποφρίσσοντες ἄνακτα.

Athenaeus VI p. 263 d: τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ *Εὐφορίων* ὁ ἐποιοῖς τοὺς *Μαριανδυνούς* δωροφόρους κέκληκεν *Δωροφόροι καλειόιαθ' ὑποφρίσσοντες ἄνακτα*. Ita Schweigh. recte emendavit codicis lectionem *καλειόιαθ'*. Vulgo *καλέονται*. Ad sententiam loci tenendum, Mariandynos ab Heracleotis devictos et sub iugum missos ea conditione perpetua victoribus ministeria pollicitos esse, ut nunquam extra Heracleotarum fines venderentur. Vid. Posidonius apud Athen. I. c. et

Strabo XII p. 51. Eustath. ad Hom. p. 295, 31. 1090, 55. Δωροφόροι autem h. e. *munera ferentes* sive potius *accipientes* vocabantur propterea quod ab Heracleotis victu quotidiano sustentabantur; idque nomen eam ob causam iis imponebatur, ne unquam servilis conditionis obliviscerentur. Idque ipsum significare voluit Euphorio, quum dicit ὑποφρίσσοντες ἄνακτα, sive ut mihi legendum videtur ἄνακτας, *dominos*, quae verba ex ea carminis alicuius parte desumpta suspiceris, ubi ipsa illa Heracleotarum de Mariandynis victoria eiusque leges et condiciones enarrarentur: δωροφόροι *appellentur, dominos suos reverentes*. Similis Helotum conditio apud Lacedaemonios, Penestarum apud Thesalos et, si Eustathio fides, apud Macedonas, Callicyriorum apud Syracusanos, Corynephorum apud Sicyonios, Gymnesiorum apud Argivos, Clarotarum apud Cretenses. De quibus accurate exposuit Ruhnkenius ad Timaei Gloss. Plat. p. 214. De Clarotis adde grammat. Seguer. p. 292: οἱ τῶν Λακεδαιμονίων Εἰλωτες καὶ τῶν Κρητῶν κροταί. Corrige Κλαρωταί. Photius: Κλαρωταί, μέτοικοι (adde Κρητῶν), ὡς Μαρριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ Εἰλωτες ἐν Λακεδαίμονι, καὶ ἐν Θετταλίᾳ Πενέσται καὶ Καλλικύριοι ἐν Συρακούσαις.

LXXIV.

Καὶ οἱ γείνατο κοῦρον, ὅς οὐκ ἠλέκτορα εἶδεν.

Clemens Alex. Strom. IV p. 207 Sylb.: ἀντίτα πρὸς τῶν ποιητῶν τυφλὸς (ὁ Πλοῦτος) ἐκ γενετῆς κηρύττεται Καὶ οἱ γείνατο — εἶδεν, φησὶν ὁ Χαλκιδεὺς Εὐφορίων. In antecedentibus Euphorio de Iasione et Cerere egisse videtur, quorum amores a mul-

tis commemoratos (vid. Empedocles ed. Sturz. vs. 128 Theocr. III, 49. Diodor. Sic. V, 49, 77. Ovidii Amor. III, 10, 25. Munker. ad Hygin. Fab. 270) nemo praeclarius cecinit Goethio Eleg. Rom. XII, 24 sqq. Ἡλέκτορα de Sole dixit, Homerum sequutus Iliad. VI, 513. Apud Isidorum lib. XVI, 23: *Sol a poetis electron vocatur, lege elector.*

LXXV.

Οἱ δ' οὐπω Σιμόεντος Ἀχαιίδας ἤρσαμεν ἵππους.

Clemens Alex. Str. V p. 240 Syll.: Ἀριστοκρίτος μέμνηταί τινος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης· „Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων δήμῳ. Μὴ βλάπτετε προσόδους ἐμάς, ἵνα μὴ ἐμαὶ ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πῶσιν.“ Συμβολικῶς γὰρ ὁ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάξεισθαι παρεδήλωσεν. ὁμοίως καὶ Εὐφορίων ὁ ποιητὴς τὸν Νέστορα παράγει λέγοντα οἱ δ' οὐπω κτλ. Eadem habet Eusebius P. E. p. 703. Locum Euphorionis fortasse expressit Virgilius Aen. I, 473: *ardentesque avertit equos in castra, prius quam pabula gustassent Troiae Xanthumque bibissent.* Pro ἤρσαμεν legebatur ἄρσαμεν. Conqueri videtur Nestor lente procedere Troiae expugnationem. In οἱ δέ i. e. ἡμεῖς δέ non est cur quis offendant. Pro Ἀχαιίδες Potterus nescio unde Ἀχαιίδες. Verbum ἄρδεν genitivo iunxit, ut Chaeremo apud Athen. II p. 43 c. *χῆμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται.* Alcman. ibid. XIII, p. 601 b. *μηλίδες ἄρδόμεναι ῥοᾶν.* Parthenius apud Etym. M. p. 137, 32: *νυψάμεναι ζοήνης ἔδραμον Ἀργαφίης.* Cfr. Ruhnk. Epist. crit. p. 61. Ceterum qui Clementi Ἀτοίας (cod. Ἀντέας), Ἀτέας dicitur Straboni VII p. 307, Plutarcho de senis admin. reip.

reip. p. 792 c. et de Epic. p. 1095 f. Eadem forma reddenda Frontoni Strat. II, 4, 20. Cfr. intpp. Luciani Macrob. vol. III p. 215.

LXXVI.

Ἦπεδανὸν πέμφιγες ἐπιτρούζουσι θανόντα.

Galenus Comment. ad VI Epid. p. 455 Bas.: τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρησθαί φασὶ τὰς πέμφιγας· ὁ δὲ (leg. μὲν) Καλλίμαχος ὧδε Μὴ διὰ πεμφίγων ** ἐνάγουσιν ἕα. ὁ δὲ Εὐφορίων οὕτως Ἦπεδανὸν κτλ. Pro ἠπεδανὸν vulgo εἶπε δ' ἀνθῆ. Bentleius Epist. ad Mill. p. 501 Lips. εἰ πεδαναὶ vel ἠπεδαναί. Schneidew. ad Ibyci Fragm. p. 205 εἶτ' ἀνθῆ πέμφιγες ἐπικλύζουσι θαλόντα. Sequutus sum emendationem Hermanni Opusc. vol. IV p. 277 Callimachi verba ita corrigentis μὴ διὰ πεμφίγων ἐναγίσματα. Naekius de Callimach. Hecale p. 15 praeterea δεῖδια pro μὴ διά. De verbo τρούζειν dixit Iacobsius ad Anthol. Palat. p. 714 et Geelius Bibl. crit. nova vol. I, 56.

LXXVII.

Ὅς ῥά τε πᾶσιν ἔϊκτο θαλάσσιος ἤντε Πρωτεύς.

Scholiastes Apollon. Rhod. I, 156 de Periclymeno: τοῦτον δὲ ὡς ἔγγονον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν — ἄλλοις τε ἐκόσμησε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ εἰς πάντα μεταβάλλεσθαι, ὡς καὶ Εὐφορίων Ὅς ῥά τε πᾶσιν κτλ. De Periclymeno vide Ruhnkenium Epist. crit. p. 111 et Heynium ad Apollod. vol. II p. 62.

LXXVIII.

Φοιταλέος δ' ἀνὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρονφ.

Scholiastes Apollon. Rhod. IV, 55: φοιταλέην, ἐμμανῆ, μανιωδῶς πορευομένην. φοῖτος γὰρ ἢ μανία

λέγεται. καὶ Εὐφορίων Φοιταλέος δ' ἀνὰ πᾶσαν κτλ. Ita scholia Parisina, Stephaniana διὰ πᾶσαν. Valckenarius ad Ammon. p. 149 διὰ πᾶσαν ἄλλην, probante Blomfieldio Gloss. Aesch. Agam. p. 183. Caussam mutationis idoneam non video; ἀνὰ vel διὰ πᾶσαν sc. γῆν. Tum ἄδην esse videtur *continuo*. Apollonius Rhod. II, 81: ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται δοῦπος ἄδην. Ubi scholiastes *συνεχῶς*. Cfr. Nicander Alex. 426 et Menophilus apud Stobaeum Floril. LXV, 7, 6: ὑπ' ἀμφασίῃ δ' ἀλεγεινῇ θυμὸς ἄδην πεπότητο. Hoc etiam sine causa attentavit Ruhnkenius Epist. crit. p. 108 coniciens ἄλη πεπέδητο. Melius Bergkiius in Zimmermanni Ephem. 1841 p. 85: θυμὸς δὴν πεπότητο. Sed cfr. Quintus Smyrn. XIII, 33: ὦν ἀπὸ νόσφιν ὑπνος ἄδην πεπότητο. Idem hoc ἄδην recte mihi restituisse videor Fragm. XXXVI, 3. Ad κοθόρονφ desidero adiectivum, quod nisi in iis quae ommissa sunt affuisse statuas, pro φοιταλέος legi possit φοιταλέω, vel φοιταλέοις κοθόρονφ. Quamquam nec singularis offensionem habet. Nonnus Dion. XXVI, 40: καὶ πάλιν ἔνθα καὶ ἔνθα θυελλήεντι πεδίλω — ἦϊε κήρυξ. At idem XXXII, 260: ὀκλάζων ταχύγονος ὀλισθηροῖσι πεδίλοις. Ceterum versus noster de Oreste intelligendus et fragmento LII praefigendus videtur. De quo admonuit Geelius Bibl. crit. nov. I p. 57.

LXXIX.

Στεψαμένη θαλεροῖσι συνήντετο δικτάμνοισιν.

Scholiastes Arati Phaen. 33: δοκεῖ δὲ (τὸ δίκταμνον) πρὸς εὐτοκίαν συμβάλλεσθαι, διὸ καὶ τὴν Εἰλεῖθυιαν τούτῳ στέφουσι. καὶ πού ἐπ' αὐτῷ Εὐφορίων φησί Στεψαμένη κτλ. Eadem quae scholiastes habet,

sed corrupta, leguntur apud Theon. p. 271 ed. Buhl. Vim dictamni *ἐστρωτικήν* commemorat etiam Plutarchus de Aquat. et Terrestr. p. 974 *d.* qui quod de Creticis capris refert, plane convenit cum Ciceronianis de Nat. Deor. II, 50, ubi Creuzeri notatis adde Plutarchum Gryllo p. 991 *f.* et Statium Sylv. I, 4, 101. Omnino miram quandam et singularem huic herbae vim tributam esse a veteribus etiam illud indicio est quod dictamnium igne combustam angues fugare crediderunt, v. Etymol. M. p. 108, 38.

LXXX.

Οὐκ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὄρμους αἰγιαλοῖο.

Eustathius ad Hom. Iliad. p. 266, 20: *Ταναγραῖοι οὐκ ἐστράτευσαν, ὡς Εὐφορίων Οὐκ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὄρμους αἰγιαλοῖο.* Eadem schol. Venet. ad Iliad. II, 498, ubi pro *ὄρμους αἰγιαλοῖο* legitur *ὄρκον αἰγιαλήων.* Eustathii lectionem praefert Heynius vol. IV p. 295. Immo legendum:

Οὐκ πλόον ἠρνήσαντο καὶ ὄρκους Αἰγιαλήων.

Ubi qui *ὄρκοι* dicantur obscurum esse non potest. Intelligitur enim fides Agamemnoni data a Graecis. Cfr. Hom. II. β', 339, ubi Nestor: *πῆ δὲ συνθεσῖαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;* Quamquam etiam de eo iuramento cogitare licet, de quo Sophocles Aiac. 1113: *οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός — ἀλλ' οὐνεκ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνάμοτος,* ubi scholia: *τῶν γὰρ ἀριστέων συνελθόντων ἐπὶ τὴν τῆς Ἑλένης μνηστείαν, ὁ Τυνδάρεως πάντας ὄρκους ἀπήτησεν συναγωνίζεσθαι τῷ γαμοῦντι αὐτὴν καὶ συστρατεύειν, εἴ τις ἀρπαγὴ γένοιτο περὶ τὴν Ἑλένην, τῷ γήμαντι.* Philoct. 72: *σὺ μὲν πέπλευκας οὐτ' ἐνορκος οὐδενί, οὐτ' ἐξ ἀνάγκης.*

Poeta apud Cicer. Off. III, 26, ubi de Ulixe: *cuius ipse princeps iuris iurandi fuit, quod omnes scitis, solus neglexit fidem*. Recte autem *Αἰγιαλήων* h. e. *Graecorum*. Ut enim Achaei, ita etiam vetustum Achaeorum nomen *Aegialenses* in universum pro Graecis ponitur. Vid. Strabo lib. VIII, 7. Etymol. M. p. 28, 15. Idem tradit Helladius Chrest. p. 873 a: καὶ αἰγιαλὸν ἐξηρημένως φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἐλίην παράλιον μέρος· ἔστι δὲ τῆς Ἀχαιῶν ἀφ' οὗ καὶ πάντα τοὺς Ἀχαιοὺς αἰγιαλοὺς τινες εἰώθασι καλεῖν. Lege *Αἰγιαλεῖς*¹⁾. Hesychius, *Ἀγγεῖλω*: Ἀργείων. Lege *Αἰγιαλέων*. Antimachus apud Etymol. M. p. 289, 6 οἱ οἱ (leg. οἴοι) ἔσαν βασιλεύτορες *Αἰγιαλήων*, ut e Valckenarii coniectura haec dedit Schellenb. pag. 53 comparato Theocrito Idyll. XXV, 174: ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τάδε πλήμεναι *Αἰγιαλήων*. Ita etiam poeta inc. Anthol. Pal. IX, 464 de Graecis Troiam oppugnantibus: ἔρρετέ τοι ξύμπαντες, ἐλεγγέες *Αἰγιαλῆες*. Et Aegialeam de tota Peloponneso dictam fuisse dicit schol. Homeri Il. α', 22. Tanagraeos noluisse participes esse expeditionis Troicae ideoque ab Achaeis oppugnationem passos esse tradidit etiam Plutarchus Quaest. graec. p. 299 c: *Ποίμανδρος τοίνυν, ὁ Ἐφίππου πατήρ, ἔτι τῆς Ταναγραικῆς κατὰ κόμας οἰκουμένης, ἐν τῷ καλουμένῳ Στέφοντι πολιορκούμενος ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι συστρατεύειν, ἐξέλιπε τὸ χωρίον ἐκεῖνο νύκτωρ*. Pro Tanagraeis Artemidorus Onirocr. IV, 63 nominat Thebanos: *μόνοι οἱ Θηβαῖοι τῶν Βοιωτῶν οὐχ ἑστράτευσαν ἐς Ἴλιον*.

1) Ita nunc edidit Bekkerus p. 534, 29.

LXXXI.

Ἀγχιάλον Βραυρωῶνα κενήριον Ἰφιγενείης.

Scholiastes Aristoph. Lysistr. 648: οἱ δὲ τὰ περὶ Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρωῶνι φασιν οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων Ἀγχιάλον κτλ. Brauron quam nobilis fuerit sacris et cultu Dianae, e multis multorum scriptorum testimoniis intelligitur. Eodem Iphigeniam, quum e Taurorum finibus profugisset, vetus illud Tauricae deae simulacrum attulisse refert Pausan. I, 30. Non mirum igitur fuisse qui Iphigeniae fabulam ab Aulide ad Brauronem referrent; quamquam qui ante Euphorationem id fecerit, scio neminem. Ceterum monuit iam Lobeckius de Morte Bacchi I p. 14 integrum Euphorationis versum sibi vindicasse Nonnum Dionys. XIII, 186 ex quo Ἰφιγενείης scripsi pro Ἰφιγενείας. Idem mutato accentu Βραύρωνα, quem ad modum etiam aliis in locis scriptum reperio. De situ Brauronis dixit Leakeus de Demis Attic. ed. West. p. 61, qui quam ea de re coniecturam proposuit, ei neque Pausanias favet neque scholiastes Statii Theb. XII, 615: *Brauron locus Atticae regionis in Boeotiam vergens.* Sed de hoc quaerere nunc non vacat.

LXXXII.

Χαλκείη ἀκάτω βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείης.

Eustathius ad Dionys. Perieg. 558: ἄδεται δὲ Ἡρακλῆς εἰς αὐτὴν (Erytheam) πλεῦσαι χαλκῶ λέβητι, ὅτε καὶ τὰς Γηρουνοίους ἀπήλασε βοῦς. Χαλκείη ἀκάτω βουπληθέος ἐξ Ἐρυθείας, ὡς ὁ Εὐφορίων λέγεται ἰστορεῖν· ὁμοίως δὲ ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος εἰπών, χαλκείῳ δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον.

Eadem fere habet Eudocia Ion. p. 214. De Solis poculo, quo Hercules pro navigio usus in Erytheam navigasse dicitur, nota omnia ex Athenaeo et Macrobio. Vid. Bentleius Resp. ad Boyl. p. 213. Lips. et Welcker Zeitschrift für Kunst III p. 501.

LXXXIII.

Δίρφον ἀνά τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίῃ κεκόνιστο.

Tzetzes ad Lycophr. 374: τὸν δὲ Δίρφωσσὸν (Euboeae promontorium) ὁ Εὐφορίων Δίρφον καλεῖ, Δίρφον πλ. Pro Εὐβοίῃ quod duo libri habent, vulgo Εὐβοίᾳ. Vit. 2 Εὐβοίας. Idem pro κεκόνιστο habet κεκένιστο. Suspiciabar κεκόνητο, occisus erat, ell. Sophocle Elect. 1386 νεοκόνητον αἶμα. Sed videant alii. Pro Δίρφον Vit. 2 Δίρφον. Editum tuetur Euripides Herc. Fur. 185. Simonides Epigr. ed Schneidew. p. 145 et Stephanus Byz. Δίρφως: ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. Quamquam non mirer si quis Euphorationem novatorem Δίρφον scripsisse suspicetur pro usitatiore Δίρφως. Ita variant στέρφος et στέφρος, de quo Valckenarius ad Callim. Eleg. p. 288, τέρχνος et τρέχνος, de quo Ruhnken. Auct. ad Hesych. p. 1369, τράφος pro τάφος ap. Hesych. Tab. Heracl. I, 82. II, 51, 53, 64 et Eustathium ad Hom. p. 582, 8. συβριάζειν pro συβαρίζειν Etym. M. p. 732, 26 et fortasse Aristoph. Pac. 343, ubi συβαρίζειν invito metro legitur. De χορτεῖν pro χορτεῖν dixi ad Fragm. Com. gr. III p. 188; ἀργυπνία pro ἀγρυπνία adnotavit alibi Eustathius, et ἐφάρξαντο pro ἐφράξαντο servavit Etym. M. p. 667, 22. Quam insulam ceteri Καρπασίαν, eam Dionysius, Bassaricorum auctor, dixerat Κραπάσειαν, teste Steph. Byz. p. 452: οἱ τε πόλιν Κινύ-

ρειον (leg. Κινύρειαν) ἰδ' αἰπεινήν Κραπάσειαν, quem versum expressit Nonnus XIII, 451: οἱ τε πόλιν Κινύρειαν et 455: οἱ τ' εἶχον Κραπάσειαν. Multa huius generis habet Hesychius, ut θιδρακίνη et θιδραξ pro θριδακίνη et θριδαξ, νίζλον pro λίζνον, νάθραξ pro νάρθηξ, πρέκνος pro πέρονος. Alia eiusdem generis comparaverunt Salmas. ad Herod. Inscr. p. 123 et Valcken. ad Theocr. Adon. p. 149 a.

LXXXIV.

Βουκολέων Τρηγνίδα Τυμφορηστοῖο αἰπῆς.

Tzetzēs ad Lycophr. 420: Τυμφορηστὸς πόλις, καὶ ὄρος Τραχῖνος ἀπὸ Τυμφορηστοῦ τινος βασιλέως ἢ Τέφραντος υἱοῦ Ἡρακλέους· λέγεται δὲ τὸ ὄρος ἄρσεικῶς, ἢ δὲ πόλις θηλυκῶς, ὡς Εὐφορίων Βουκολέων Τρηγνίδα Τυμφορηστοῖο αἰπῆς. Euphorio fortasse de Endymione agebat, cuius cum Diana consuetudinem fuisse qui Trachinem transferrent docent quae ex Nicandri Aetolicis refert Etymol. M. p. 153, 4. De Τρηγνίς adiectivo, quamquam alias non lecto, non dubitari posse videtur; fortasse in fine praecedentis versus positum erat γαῖαν vel χώραν. Quamquam nec hoc necessarium. Nec in βουκολέων cum accusativo loci coniuncto haereo. Similia composuit Naekius de Callim. Hecale p. 70. Quibus multa addi possunt, fortasse etiam τρέχειν χεῦμα ex Hedylo apud Strabonem XIV p. 683: Μυρίον ἀνδράσι θαῦμα νοεῖν πάρα, πῶς ἀνόδευτον χεῦμα δι' εἰαρινῶν ἐδράμομεν ζεφύρων. Nisi hic χεῦμα δι' εἰαρινῶ — ζεφύρων legendum. Hactenus igitur recte omnia habent; sed postrema Τυμφορηστοῖο αἰπῆς, in quibus duo codd. habent Τυμφορηστῆς, non expedio, nisi forte spreta Tzetzae admonitione et

aliorum librorum ductu, in quibus Τρηχινίδου Τυμφρηστάς αἰπῆς, legendum Βουκολέων Τρηχινίδ' ὄπου Τυμφρηστίον αἶπος vel ὄπου Τυμφρηστιὰς ἐκτὴ ἰ. e. ἄκρα. De Tymphresto vide ad Parthen. Fragm. XLV.

LXXXV.

Χθιζόν μοι κνώσονται παρ' Ἀργανθώνιον αἶπος.

Etymol. M. p. 135, 26: Ἀργανθών, οἶον, Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο (Apoll. Rh. I, 1178). τινὲς δὲ Ἀργανθώνην αὐτὴν φασιν. Εὐφορίων δὲ καὶ Φιλίας Ἀργανθώνιον λέγουσιν διὰ τοῦ τ οἶον Χθιζόν μοι κτλ. Pro Φιλίας sunt qui Φιλητᾶς corrigant. Scribendum Φιλίας cum Toupio Emend. ad Suid. I p. 82.

LXXXVI.

Ἡ οἱ Εὐάροιο φέρε κλέος ἀμφὶ ῥέεθρον.

Etymol. M. p. 388, 42: οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ἄνητάς εὐάρχους καλοῦσι. φασὶ δὲ καὶ ποταμόν τινα παρὰ τὴν Σινώπην Εὐάρχον ὑπὸ Ἀργοναυτῶν προσηγορεῦσθαι, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔπιον, ὡς φησιν Εὐφορίων Ἡ οἱ Εὐάροιο κτλ. Sinopen appulisse Argonautas tradidit etiam Apollonius Rhod. II, 946 sqq. Euarchum autem non in vicinia Sinopes ponit Marcianus Heracleota, sed octoginta stadiorum intervallo abesse testatur. Cui consentit Menippus apud Stephanum Byz. p. 445: Καππαδοκία χώρα τῆ Κιλικία πρόσβορρος, ὡς φησι Μένιππος, ἀπὸ Σινώπης εἰς Εὐάρχον ποταμόν, ὃς ὀρίζει Παφλαγονίαν καὶ Καππαδοκίαν. Itaque probabile est apud Euphorionem de alio flumine agi, quod Argonautae boni ominis causa Εὐάρχον appellaverint.

LXXXVII.

Ὅσσοις εὐρυκόωσα Τυφάου κύσσατο Κητώ.

Etymol. M. p. 396, 28: *Εὐρυκόωσα*, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὸν καὶ κόον. ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. *Εὐφορίων Ὅσσοις* κτλ. De κόος vide Salmasium ad Simmiam Rhod. p. 193. Aliam vocis explicationem servavit Hesychius, *Εὐρυκόας*: μεγαλόνοτος, μέγα ἰσχύων. Quod idem affert *Εὐρυκόωσα*: εὐρυνόμος, πολυάστερος νύξ, ex epico poeta ductum est. Comparatio similitum nominum, Laocoosa Hippocoosa Democoosa aliorumque, satis docet in eiusmodi compositis κοῶν idem fere significasse quod μέδειν, quasi dicas εὐρυμέδουσα, λαομέδουσα etc. De κύσσατο i. e. ἔτεκε vide Lobeckium ad Sophoclis Aiac. 239.

LXXXVIII.

Τῆς οὐδ' αἶθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηρες.

Etymol. M. p. 493, 48: *καύηξ*, ὁ λάρος, διὰ τὸ ἀδηφάγον. *καύη* γὰρ ἡ τροφή. ἢ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ. *Εὐφορίων Τῆς οὐδ' αἶθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηρες*. Idem versus est apud Suidam s. v. *κάβηξ*, Zonaram Lex. p. 1149 et scholiasten Lycophr. 425. 740. Vide T. Hemst. ad Plut. p. 313.

LXXXIX.

Οὔτος μὲν Ζωστήρ Φοίβου πέδον.

Etymol. M. p. 414, 20: *Ζωστήρ* — καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. *Εὐφορίων Οὔτος μὲν Ζωστήρ Φοίβου πέδον. καὶ Ζώστριος* (leg. *Ζωστήριος*) Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. καὶ Ἡδ' ἐπαπηδήσασα (?) Ζω-

στηρίφ Απόλλωνι. Postrema verba fortasse ipsa etiam sunt Euphorionis. Zoster locus in occidentali Atticae littore situs et antiqua sanctitate conspicuus. Ferebant enim Latonam, Iunonis ira agitatam, post multos viarum errores in Atticam venisse ibique eo loco, cui postea Ζωστήρος nomen inditum, zonam solvisse, in Delo autem peperisse. Stephanus Byzant. p. 377: Ζωστήρ τῆς Ἀττικῆς ἰσθμός, ὅπου φασὶ τὴν Ἀητὼ λῦσαι τὴν ζώνην (add. καὶ) καθῆσαν ἐν τῇ λίμνῃ λούσασθαι. ἐνταῦθα θύουσιν ἀλιεῖς (fort. Ἀλαιεῖς) Ἀητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίφ. Hyperides Io. Siciliotae apud Ruhnkenium Hist. crit. Orat. p. LXX: λέγεται γὰρ τὴν Ἀητὼ κούσαν ἐκ Διὸς ἐλαύνεσθαι κατὰ πᾶσαν γῆν τε καὶ θάλασσαν — ἤδη δὲ αὐτὴν ἢ ὠδὶς καταλαβοῦσα (nominativus pendens), εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν (add. ἐλθοῦσαν) λῦσαι τὴν ζώνην — ἔπειτα εἰς Ἀῆλον διαβᾶσαν διδύμους τεκεῖν. Apollinem tamen iuisse qui in Ζωστήρι natum dicerent, docet Semi Delii locus apud Steph. Byz. s. v. Τεγύρα. Latonae Apollinis et Dianae aras in Zostere praeter Stephanum Byz. l. l. commemorat Pausan. I, 31. Apollinis Ζωστηρίου sacerdotio Euripidem functum esse discimus ex vita eius Ambros. p. 173 Lips. Eodem nomine deus colebatur apud Cumanos in Aeolide, teste glossatore Lycophr. Alex. 1279. Etiam Minervam Athenienses sub Ζωστείρας nomine coluisse colligas e grammatico Seguer. p. 261: Ζωστήρ Ἀπόλλων τιμᾶται παρ' Ἀθηναίους. καὶ τόπος, ἐνθα Ἀητὼ ἐλύσατο τὴν ζώνην καὶ Ἀθηναῖ ζωστήρα. Lege τὴν ζώνην. καὶ Ἀθηναῖ Ζώστειρα. Quo loco ne quis Minervam pro Diana errore commemoratam suspicetur, prohibet allatus Pausaniae locus, Minervae quoque aram in pago

isto fuisse testantis. Adde quod etiam Locros Epi-
cnemidios et Boeotios Minervae Ζωστείρας sacra co-
luisse constat ex Stephano Byz. v. Ζωστήρ et Hesy-
chio, Ζώστειρα: Ἀθηναῖς ἐπίθετον ἐν Βοιωτίᾳ. Ubi
non erat quod Alberti Σώτεια reponi vellet.

XC.

Τό ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἐκτωρ.

Etymol. M. p. 247, 51: δάνειον παρὰ τὸ δάνος, ὃ
σημαίνει τὸ δῶρον. Εὐφορίων τὸ ῥά οἱ δάνος ὤπα-
σεν Ἐκτωρ. Intellige gladium Aiaci ab Hectore da-
tum, de quo cfr. Meursius ad Lycophr. 464 et inpr-
mis Lobeckius ad Sophoclis Aiac. p. 302. Locus for-
tasse ex Hyacintho desumptus est. Cfr. ad Fragm. XL,
quod vide an cum hoc loco ita coniungendum sit:

τὸ ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἐκτωρ,

πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου ἄχρως.

Vocabulum δάνος, quod constanter primam syllabam
corripit, qui eam syllabam producere tradit Herodianus
dict. solit. p. 36, 2. pro δάνος scripsisse videtur πᾶ-
νος i. e. πῆνος.

XCI.

Πολύτροφα δάκρυα Βύνης.

Etymol. M. p. 565, 45: Εὐφορίων δὲ βύνην τὴν
θάλασσαν λέγει. οἷον Πολύτροφα δάκρυα βύνης, τοὺς
ἄλλως βουλόμενος εἰπεῖν. Etymol. Gudian. p. 117, 9:
βύνη ἢ θάλασσα, καὶ ὄνομα θεᾶς. Nimirum Leuco-
theam seu Inonem ita vocatam fuisse tradit Etymol.
M. p. 217, 14: Βύνη ἢ Λευκοθεᾶ ἢ Ἰνώ. οἷον Βύνης
καταλέκτριαι ¹⁾ ἀυδήσεως. Quae suum in usum con-

1) G. Dindorfius ad Stephani Thesaurum tentat κατὰ λέκτριαι

vertit Eudocia Ion. p. 238. Cfr. intpp. Hesychii s. v. βύνη et Potter. ad Lycophr. 167. Nominis rationem qui reddidit auctor Etymol. Gud. l. l.: ὅτι ὕδατος ἐπληρώθη (Ino)· βλῦσαι (leg. βῦσαι) γὰρ τὸ πληρῶσαι, ἢ παρὰ τὸ δῦναι εἰς τὸ ὕδωρ, Boeoticam vocem esse addit. Ceterum similiter Timotheus lyricus apud Athen. p. 465 c. aquam dixit νεόρρυτα δάκρυα Νυμφῶν.

XCII.

Καὶ ὀχθηρῆς Γερανεΐης.

Etymol. M. p. 228, 20: Γεράνεια, ὄρος Μεγάρων. Εὐφοριῶν Καὶ ὀχθηρῆς Γερανεΐης. Vid. Tzetzes ad Lycophr. 229 et T. Hemst. ad Lucian. p. 307.

XCIII.

Ἄστν κατ' εὐβύριον.

Etymol. M. p. 389, 24: Εὐβύριον, τὸ εὖοικον, ὡς φησιν Εὐφοριῶν Ἄστν κατ' εὐβύριον. εἴρηται δὲ ὅτι κατὰ τὴν Βαυρίαν ἢ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὡς φησι Κλέων ὁ ἐλεγοποιός

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο

Βαυριόθεν βριαροὶ γοργοφόνοι νέποδες.

κατ' ἔλλειψιν οὖν τοῦ ᾱ τὸ βάυριον βύριον, καὶ ἐν συνθέσει εὐβύριον. Sylburgius tentabat, εἴρηται δὲ ὅτι βάυριον ἢ βύριον κατὰ Μεσ. Equidem malim, εἴρηται δὲ παρὰ τὴν βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν. Hesychius, Βύριον: οἴκημα. Idem Βυριόθεν: οἴκοθεν, ubi vides ipsum illud Cleonis βαυριόθεν. Fortasse cognata fuere βυρίον sive βαυρίον et

ἔεν. Mihi καταλέττρια dici potuisse videntur Nymphae Inonis θαλαμηπόλοι.

βάρεις, de quo Stephanus Byz. Βάρεις, ἡ οἰκία, ὡς Ποσειδίππος, καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος. Cfr. Sylburg. ad Etym. l. l. et Geelius Bibl. crit. nov. I pag. 58. Cleon ab Etymologo commemoratus num idem sit cum eo qui Argonautica scripsisse perhibetur, patria Curien-sis, pro certo non affirmaverim. Nam alius etiam Cleo, genere Siculus, commemoratur a Curtio lib. VIII, 17, 8, ubi cum Agide Argivo, pessimorum post Choerilum carminum auctore, coniungitur ¹). Certe Alexandrinae aetati eum adscribendum esse, dubitare vix sinit usus vocum glossematicarum βαυριόθεν et νέποδες, in quo postremo, sive id pro piscibus sive pro posteris usurparunt, mirum est quantopere sibi placuerint poetae Alexandrini et qui horum vestigiis insisterent ²). Altero Cleonis versu nescio an Γοργοφόνου νέποδες scribendum sit, *Persei posteri*, i. e. *Persae*. Γοργοφόνος Persei cognomen habes apud Euripid. Plutarchi Symp. IX, p. 747 d. et Chrysermum Plutarchi de Fluv. p. 1159.

XCIV.

Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο.

Strabo lib. XII, p. 566: ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσοῶν ἢ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυροῖται Σκύλαξ ὁ Κα-

1) Qui a Polluce X, 113 laudatur Κλέων μελοποιὸς ἐν δευτέρῳ μελῶν, ei recte ex codd. suffecerunt Alcaeam, quod fugit eos qui Alcaei fragmenta collegerunt.

2) Apud Moschum Europ. 135 ex optimis libris dedi: πῆ με φέρεις θεότανρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον ἀργαλέην γε πύδεσσι διέρχεται; quod etsi vulgato aliquanto melius est, pro genuino tamen haberi non posse diligentior loci contemplatio docet. Scribo certus coniecturae ἀργαλέην νεπόδεσσι, *viam piscibus gratam*.

ρυσανδεὺς φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύ-
 γας καὶ Μυσσοῦς — ὃ τε Εὐφορίων Μυσοῖο παρ' ὕδα-
 σιν Ἀσκανίῳ λέγων, καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος —
 τὸ αὐτὸ ἐκμαρτυροῦσιν. Idem XIV, p. 681: ἐξ ἧς (As-
 canium lacum dicit) καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ῥεῖν,
 οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων Μυσοῖο παρ' ὕδασι Ἀσ-
 κανίῳ, καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος.

XCV.

Ἄτρεα δῆμον Ἀθηνέων.

Hermog. de Ideis p. 123 (325) de dictionibus, quas
 δοριμεῖς appellant rhetores, agens: καὶ ὁ Εὐφορίων ἄτρεα
 δῆμον Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ ἄτρεστον. ἄλλως τε πολὺς
 κίνδυνος ἐν ταῖς τοιαύταις δοριμύτησιν ἐμπροσθεῖν εἰς ψυ-
 χρότητα, ἐπεὶ καὶ οἱ τὰ σπουδαῖα γελοῖα (fort. σπου-
 δογέλοια vel σπουδαιογέλοια) ταυτὶ συντιθέντες τοῦ
 γελοίου γε ἕνεκα οὐδὲν ἄλλ' ἢ ταῖς τοιαύταις χρώμε-
 νοι δοριμύτησιν εὐδοκιμοῦσιν. MS Ἀθηναίων, quod
 emendavit Blomfield. ad Aeschyli Prom. p. 206. Tze-
 tzes apud Cramerum Anecd. Oxon. IV p. 130: ἄτρεα
 δῆμον ἄτρεστον, ὡς Εὐφορίων λέγει. Usus est no-
 stro loco Salmasius ad inscript. Triop. pag. 66 bene
 comparans Δία ἔκτορα Sapphonis, ἔκτορα κεκρύφαλον
 Leonidae Tarentini, et alia aliorum, quibus adde χεῖρα
 ἰπποδάμειαν ex Euphoriōne Fragm. CLXIV, σποδὸς
 ἀντήνωρ ex Aeschyli Agam. 451, κύκλωψ σελήνη ex
 Parmenide Fragm. 130, διομήδης ἀνὴρ de Achille di-
 ctum in epigr. adesp. Anth. Pal. ed. Iac. III, 29, quod
 vereor ut recte explicaverit Eustathius ad Hom. p. 453,
 55. Eiusdem generis sunt παρθένος μέανδρος, de
 quo vide Fragm. CXI. Ζεὺς ἀρίσταρχος apud Bac-
 chylidem Apollonii de Synt. II, 31 et Simonidem Athe-

naei III p. 99. *Ἀγησίλαος* de Plutone dictum illustravit Bentleius ad Callim. Lav. Pall. 130. *Ἄρτεμις τηλέμαχος* ridet Lucianus Lexiph. T. II p. 335. *ἔμπορος πλημυρίδος* de ancoris dixit nescio quis apud Eustathium p. 1479, 30. Cfr. Etymol. M. p. 383, 25.

XCVI.

Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος.

Scholiastes Nicandri Ther. 179: τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται· καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς *Σώφρων* ἐν τοῖς *Μίμοις* „*Παιδικὰ ποιφύξεις*“ ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς *Εὐφορίων Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος*. Sophronis locus est etiam apud Athen. VII p. 324 e. ubi vide intpp. Neutrali significatione verbo *ποιφύζειν* usa est etiam Anyte in Anthol. Palat. I p. 368, cuius de loco v. Delect. poet. Anth. gr. p. 98. Active, ut Sophron, eo usus est Lycophron Cass. 198. cfr. Eustath. p. 160, 33 et intpp. Hesychii s. v. *ποιφύξεις*.

XCVII.

Ἀλεξίκακον φύε ῥάμνον.

Scholiastes Nicandri Ther. 861: τὴν δὲ ῥάμνον ἀλεξιάρην φησὶν, ὅτι καὶ εἰς φαντάσματα βοηθεῖ. ὅθεν καὶ πρὸ τῶν *Θυρῶν* ἐν τοῖς ἐναγίσμασι κρεμῶσιν αὐτήν. ἔστι δὲ λευκὴ καὶ μέλαινα. μέμνηται τῆς βοτάνης καὶ *Εὐφορίων Ἀλεξίκακον φύε ῥάμνον*.

XCVIII.

Θιμβρόην τε Σεμίραμιν.

Scholiastes Nicandri Ther. 35: *Θιμβρόην* δὲ τὴν *Θερμὴν* καὶ ὀξείαν διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένης φλεγ-

μονάς. Καλλιμαχος· Θιβροῆς Κύπριδος ἀρμονίης. καὶ
 Εὐφορίων Θιμβρήν τε Σεμίραμιν. Praestare videtur
 forma Θιβρός, qua usus est Nicander Alex. 568. Vid.
 intpp. Hesychii vol. I p. 1718. cll. Salmasio ad He-
 rod. inscr. p. 87. Eandem varietatem in scriptura no-
 minis proprii Θίμβρων et Θίβρων deprehendas.

XCIX.

Ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο.

Apollonius Lex. Hom. p. 133, 19: πόποι ἐπιφώ-
 νημα σχετλιαστικόν· τινὲς δὲ ἔδοξαν σημαίνειν ὧ θεοί.
 ὁ γοῦν Εὐφορίων φησὶν „Ἐν δὲ πόποις ἔσσαντο.“ τι-
 νὲς δὲ τούτῳ βοηθοῦντες φασὶ συναλοιφήν εἶναι, ἐν
 δὲ ἐπόποις, ἀντὶ τοῦ ἐπόπταις. Cfr. Eustath. ad Hom.
 p. 99 in Dryopum fuisse λέξιον testantur Plutarchus de
 Aud. poet. p. 22 c. et schol. min. ad Odyss. I, 32.
 Alii Scythas subterranea deorum signa appellasse πό-
 πους referunt v. c. Etymol. M. s. v. ὧ πόποι et gram-
 maticus Bekkeri Anecd. p. 1433. Cfr. Alberti ad He-
 sychium s. v. πόποι. Apud Tragicos si quando oc-
 currit ὧ πόποι, non sunt intelligendi dii; neque apud
 Homerum. Alia Euphorionis et omnino Alexandrino-
 rum poetarum ratio, rarissima quaeque et obscurissima
 avide occupantium. Pro ἔσσαντο fortasse θέσσαντο
 scribendum, de quo verbo v. intpp. Hesychii vol. I
 p. 1704. Cfr. Fragm. Com. graec. vol. III p. 8.

C.

Οὐ γὰρ Ἀλήσιοι ἔστε.

Stephan. Byz. s. v. Ἀλήσιος p. 97: ἔστι καὶ Ἀλή-
 σιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πήγνυται πολὺ ἄλας. ὁ
 δὲ Εὐφορίων „Οὐ γὰρ Ἀλήσιοι ἔστε“ φησὶν. Campum
 Ha-

Halesium idem memorat p. 712: *Τραγάσαι, χώρα ἐν Ἠπειρῷ — ὅθεν Τραγασαῖοι ἄλεις, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Ἀλήσιον καλεῖται.* Salinas in Epiro habemus apud Polluc. VI, 63. Cfr. Lycophr. 138.

CI.

Οἶόν θ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος.

Harpocratio 179, 16: *ὑποκυδῆς ἐστὶν ὁ δινυρος, ὡς ἐκ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων Οἶόν τ' εἰαμενῆς ὑποκυδέες. Recte ὑποκυδέος corrigunt Salmasius et Ruhnkenius Auct. Hesych. ad pag. 1472. Grammaticus Bekk. Anecd. p. 313: Ὑποκυδεῖς — κοῖλοι τόποι. Schol. Apollonii Rhod. IV, 316: εἰαμεναὶ οἱ κάθυγροι τόποι καὶ στεγανώδεις. Lege τεναγώδεις. Locis editioribus opponuntur apud Callimachum H. Dian. 192: ἢ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπ' ὄφρουσι κρύπτετο νύμφη, ἄλλοτε δ' εἰαμενῆσιν. Ita enim ex codd. Voss. legendum pro edito ὑπὸ δρουσί¹). Praeterea scripsi οἶόν θ' εἰαμενῆς.*

CII.

Οὐδέ τοι εὐωροὶ θυέων.

Zonaras Lex. p. 905: *εὐωροὶ, ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων Οὐδέ τε εὐωροὶ θυέων. Rectius Etymol. M. p. 401, 39 οὐδέ τοι. Cfr. Suidas s. v. εὐωρος.*

1) Eodem errore in eodem hymno vs. 159 scribitur *Φρυγίη περὶ ὑπὸ δρουὶ γυῖα θεωθεῖς. Lege Φρυγίη περὶ ὑπ' ὄφρου, in colle Phrygio. Prope a vero abfuit Ruhnkenius corrigens Φρυγίης περὶ ὑπ' ὄφρουσι. Apud Hesychium pro Ὅφρουόεν: τραχύ, ὑλώδες, δασύ, κνημῶδες, legendum Ὅφρουόεν.*

CIII.

Ἀτάρμυκτον πρόπευ ὄμμα.

Etymol. M. p. 162, 5: *Ἀτάρμυκτον*: τὸ ἄφοβον. κυρίως τὸ μὴ μῦον. *Εὐφορίων* ὅτι *ἀτάρμυκτον* πρόπευ ὄμμα. Eadem habet Zonaras p. 336. Pro edito πρόπευ (Zonaras τρέπεν) cod. apud Schneiderum ad Nicandri Alexiph. p. 130 habet *πρόπευ*, quod melius convenit cum oculis *ἀταρμύκτοις*, de qua voce v. Bentleium ad Horatii Carm. I, 3, 18.

CIV.

Ἀπόπρο δὲ Βέβρουκα πύκτην.

Choeroboscus apud Bekker. Anecd. gr. p. 1353: τὸ *Βέβρουξ* — εὐρέθη γὰρ καὶ ἐκτεταμένον ἔχον τὸ $\bar{\upsilon}$, οἷον *Βεβρούκων βασιλῆος ἀγήνορος* (Apollon. Rhod. II, 2), καὶ συνεσταλμένον, οἷον *Οὐδ' ἄρα Βέβρουκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος, καὶ παρ' Εὐφορίωνι Ἀπόπρο δὲ Βέβρουκα πύκτην*. Amycum dicit. Alter versus οὐδ' ἄρα *Βέβρουκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος* Apollonii Rhodii est II, 98, ubi pro *ἀκήδησαν* rectius legi *ἀφείδησαν* ostendunt ea quae de verbo *ἀφειδέω* collegit Iacobsius Anth. Palat. p. 116.

CV.

Strabo VIII, 364: *Εὐφορίων* δὲ καὶ τὸν ἦλον λέγει ἦλ. παρὰ *Φιλητᾶ* δὲ *Δμωίδες* εἰς *ταλαροὺς λευκὸν ἄγουσιν ἔρι*. Ad Euphorionis locum respexit Eustathius ad Iliad. p. 217, 6. indeclinabile esse docens *κρῖ* pro *κρῖμμον*, *δῶ* pro *δῶμα*, ἦλ pro ἦλος. Idem p. 295, 2: ὁ δὲ *γεωγράφος* ἐκτίθεται *καινότερα ἕτερα*, ἐν οἷς καὶ ὅτι ὁ ἦλος ἦλ, et p. 566, 35: *ιστέον δὲ ὅτι τοῦ γεωγράφου ἱστοροῦντος καινὴν τινα ἀποκοπὴν τοῦ ἦλος ἦλ, οἷον δαιμόνιος ἦλ*, ex quo manifestum est, Eusta-

thium integriore Strabonis exemplari usum esse. Denique Apollonius de Pronom. p. 372 *a. καὶ ἀπὸ τοῦ δῶμα δῶ, ἥλος ἥλ.* Idem sequutus est Phavorinus ed. Dind. p. 160. Igitur Strabo Apollonius et Eustathius in eo omnes consentiunt, Euphorionem ἥλ dixisse pro ἥλος. Aliam vero lectionem et explicationem praebet Epitome Strab. ed. Siebenk. p. 119: *Εὐφορίων τὸν ἥλιον λέγει ἥλ*, cui favet Buttmanus Grammat. mai. I p. 214 laudato Servio ad Virg. Aen. I, 696: *Solem colunt (Assyrii) qui ipsorum lingua Hel (alii El) dicitur; et ἥλιος. ergo addito digammo et in fine facta derivatione a sole regi nomen imposuit.* Ἡλ Assyriorum idem sine controversia qui alias *Bῆλ* vel *Bῆλος* dicitur. Vid. Rubnken. Auct. Hesych. ad I p. 723. cl. D'Orvillio ad Charit. p. 511 Lips. et Seldeno de diis Syr. II, I p. 220. Equidem, inprimis propter Apollonii auctoritatem, alteram explicationem, qua ἥλ pro ἥλος ab Euphorione dictum sit, praeferre non dubito. Similia sunt praeter ea, quae iam commemoravimus, *φῦν* pro *φῦναι*, de quo Buttmanus Museo Antiqu. Stud. I p. 248, *πῦν* pro *πίνειν* Anal. Brunck. II p. 323, *βᾶν* pro *βῆναι* apud Etymol. M. p. 187, 43, *πῶ* pro *πῶθι* ibid. p. 698, 52, *κτᾶν* pro *κτανεῖν* quod attigit Hesychius *Κτάν: κτάναι, φονεύειν, ἀνελεῖν*. Sed tota haec de nominibus monosyllabis doctrina uberrime tractata est a tecnico Regimontano in Paralipomenis grammaticae graecae.

CVI.

Κλέος ἀστέμβακτον.

Eustathius ad Iliad. p. 235, 10 *στέμβειν ὃ δηλοῖ οὐ μόνον τὸ ὑβρίζειν ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχῶς κινεῖν, ὅθεν*

καὶ ἀστέμβακτα παρὰ Λυκόφρονι. λέγει δὲ καὶ Εὐφο-
 ρίων Κλέος ἀστέμβακτον. Lycophronis locus est Alex.
 1117 ubi vulgo ἀστένακτα. Vatic. ἀστέμβακτα, ut
 praeter Eustathium legerunt etiam Etymol. M. p. 158,
 39 et Zonaras Lex. p. 320. Müllerus Etymologi lo-
 cum festinantius inspexit.

CVII.

Πεσσά [τε] Ναυπλιάδαο.

Eustathius ad Odys. p. 1397, 8: ὁ τὰ περὶ ἐλ-
 ληνικῆς παιδιᾶς γράψας ¹⁾ διαφορὰν καὶ αὐτὸς εἰδὼς
 κύβων καὶ πεσσῶν — παλαιοτάτην εἰπὼν τὴν κυβευ-
 τικὴν παιδιάν, παράγει Σοφοκλέους μὲν ἐκ Παλαμή-
 δους τό Οὔτος ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀρ-
 γίας ἄκιος. καὶ Εὐφορίωνος τό Πεσσά Ναυπλιάδαο.
 Copiose haec explicuit Salmasius ad Flavium Vopisc.
 p. 746. Sophoclis locum Brunckius in Nauplii frag-
 mentis posuit cum alio loco apud Achillem Tatium
 servato coniunctum, cuius priores versus correxit Sal-
 masius de Usur. p. 430. Cfr. Scaliger ad Manil. p.
 288. Quod ad Nauplium eos versus retulit Brun-
 ckius, id dubitari potest num recte fecerit. Palamedis
 enim argumentum etsi ignoramus, nil tamen prohibet
 ne Nauplii quoque partes in eo fuisse credamus. Is
 enim, audita filii nece, in castra Graecorum venisse
 dicitur, ubi si versus illos ab eo pronunciatos fuisse
 statuas, omnia bene conspirant. Celeritatem itineris
 nemo obiiciet ²⁾.

1) Dicere videtur Suetonium. Suidas vol. III p. 495: Τραγ-
 κύλλιος — ἔγραψε περὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι παιδιῶν βιβλίον α'. Ubi
 Kusterus laudat Tzetzzen Chil. VI, 875.

2) Haec non legerat Fr. Vaterus Diss. de Alcadis p. 26 sq.

CVIII.

Scholiastes Ven. ad Iliad. σ', 486 (p. 507, 32 ed. Bekk.): Ὑριεύς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυνόης, μιᾶς τῶν Ἀτλαντος θυγατέρων, ᾗκει μὲν ἐν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας, φιλοξενώτατος δὲ γενόμενος ὑπεδέξατό ποτε καὶ Θεούς. Ζεὺς γὰρ καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ τὴν φιλοφροσύνην ἀποδεξάμενοι, παρήνεσαν αἰτεῖν ὅ τι ἂν βούλοιο. ὁ δὲ ἄτεκνος ὦν ἠτήσατο παῖδα. λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱεροργηθέντος αὐτοῖς βοῴς βύρσαν ἀπεσπέρμησαν. εἰς αὐτήν, καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελεῖσθαι. ὦν διελθόντων ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ (?) τοὺς Θεούς, ἔπειτα δὲ κατ' εὐφημισμὸν Ὠρίων. συγκυνηγετῶν δὲ οὗτος Ἀρτέμιδι ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὄργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς ἀνέδωκεν ἐκ γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πληξῆς κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηστέρισεν αὐτόν· διὸ τοῦ σκορπίου ἀνατέλλοντος Ὠρίων δύνει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Hinc sua derivavit Eudocia p. 441 et Arsenius Viol. p. 490, ubi quum alia vitiose scripta sunt, tum Ἑρετριεύς pro Ὑριεύς et Ἀλκμήνης pro Ἀλκυνόης. Spurcissimam de natalibus Orionis fabulam quomodo sine magna offensione explicare potuerit Euphorio docet Nonni narratio Dion. XIII, 96 — 103 ex Euphorione fortasse expressa. Quod atrectasse Dianam Orion dicitur, id Aratus Phaen. 634 sqq. iam veteres poetas tradidisse testatur; eosdem sequutus est Callimachus apud Hygin. Astron. 34, Nicander Ther. 15 ubi v. schol., Horatius Carm. III, 4, 71, Nonnus Dion. IV, 331 sqq. In alio autem carmine Euphorionis non

Dianae sed Upi incontinentes manus Orionem inie-
cisse ex sequenti fragmento intelligitur.

CIX.

Οὔπις ἀμαλλοφόρος.

Scholiasies Hom. ad Odys. V, 121: *τούτου* (Orionis) *ἐρασθεῖσα ἢ Ἡμέρα ἤρασεν ἀπὸ Τανάγρας εἰς Δῆλον, ἔνθα τὴν ἀμαλλοφόρον Οὔπιν ἰδὼν ἠθέλε βιάσασθαι. ἐφ' ᾧ ὄργισθεῖσα ἢ θεὸς ἀναιρεῖ αὐτόν, ὡς Εὐφορίων δηλοῖ.* Aliorum loca, in quibus eadem narrantur, collegit Creuzerus Melet. I p. 34 a Buttmano laudatus.

CIX b.

Helladius apud Photium Bibl. p. 531 ed. Bekk.: *τὸ γὰρ ζητεῖν οἱ Δωριεῖς μῶσθαι* (ita Kusterus ad Suid. II p. 582 pro μῶ) *καὶ μῶται τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι* (recte Scaliger *Εὐφορίωνι*) *καὶ μῶμεναι* (leg. *μωμένη*) *ἢ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ.* Respicit, ni fallor, Trach. 1136, ubi ante Heathium legebatur *μνωμένη*. Photius p. 284, 3 *τὸ γὰρ μῶσθαι ζητεῖν.* Eodem verbo usus est Epicharmus apud Xenophont. Memor. II, 1, 20 *μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχης.* Ita enim pro edito *μῶεο* ex libris Stobaei legendum esse docebit H. L. Ahrens. Ac respicit, ni coniectura fallit, Epicharmi locum Hesychius, *Μῶσοι: ζητεῖ.* Scribendum enim *Μῶσο: ζήτει.* Sed apud Bionem Stobaei Ecl. phys. tom. I, 170: *Δίξετο φάρμακα πάντα σοφὰν δ' ἐπεβῶετο τέχνην,* non recte Salmasius *ἐπεμῶετο.* Scribendum potius quod nunc unice probō *ἐπεμαίετο.* Rarioris usus est activa forma *μῶ,* cuius exemplum praebet Epicharmus apud Etymol. M. p. 589,

42: *Πύρραν γε μῶ καὶ Λευκαλίωνα.* Confr. Bekkeri Anecd. G. p. 1201.

CX.

Helladius apud Photium Bibl. p. 533 ed. Bekk. ὁ *Εὐφορίων*, φησίν, *ἱστορεῖ τινὰ ἐνύπνια μηδέπου ἐωρακέναι.* Inepte Meursius: *refert quaedam somnia alicubi non videri.* Legendum *μηδέποτε* ¹⁾, *nescio quem nunquam somniasse*, ut constat de Thrasymene quodam et Cleone, teste Plutarcho Orac. def. p. 437 *f.* Eandem fuisse Atlantum, Libycae gentis, sortem narrat Herodotus IV, 184 et ex Herodoto Plinius HN. V, 8. Cfr. Stephanus Byz. s. v. *Ἄτλαντες*.

CXI a. b.

Helladius apud Photium Bibl. p. 532 ed. Bekk.: *Παρὰ Εὐφορίωνι — κακοζήλους ἔστιν εὐρεῖν λέξεις. καὶ γὰρ τὸν Ἰάσονα ναυαγὸν εἶπεν, ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα μᾶλλον, τὸν δὲ ναῦν ἄγοντα δηλοῖ. καὶ τὸν τὰ χροσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων φρουροῦντα ὄφιν κηπουρὸν ἀνόμασε. παρεξήλωσε δὲ τὸν πρῶτον Διονύσιον, τὸν Σικελίας τύραννον.* Cfr. Fragm. CXL. Quod *ναυαγὸν* non de *naufrago*, sed de *navis ductore* dixit Euphorio, in eo sequutus est, si Suidae fides, vulgarem loquendi consuetudinem. Sic enim ille, *Ναυηγός: ὁ τῆς νεῶς ἀρχηγός. τοῦτο δὲ κοινῶς. ἢ δὲ ποίησις καὶ τὸν ναυαγήσαντα οὕτω γράφει.* Quamquam mirum est, quum Suidas dicat *τοῦτο δὲ κοινῶς*, nullum eius significationis exemplum apud alios scriptores reperiri; nec minus mirum quod addit ἢ δὲ

1) Ita nunc edidit Bekkerus.

ποίησις καὶ etc., quasi non omnes omnino scriptores eam voci *ναυαγός* vim tribuerint, qua naufragum significat. Rem tetigit etiam Alberti ad Hesych. II p. 599 et Naekius ad Choeril. p. 166. In Philemonis versu apud Stobacum Serm. XXX, 4 (Fragm. Comic. IV p. 31): *Οὔτε γὰρ ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος* etc. male Gesnerus *ναυαγόν* de *nauta* interpretatus est. Nec Schneiderum lex. gr. v. *ναυαγός* probō, qui ad eandem significationem revocavit incerti poetae verba apud Brunckium Anal. III p. 233, ubi *ναυηγοὶ ἄνεμοι* eodem modo dicti sunt, quo Horatius *naufragum mare* dixit. Cfr. Delect. poet. Anth. gr. p. 225. Illud autem memorabile, quod addit Helladius, in illa novandarum significationum licentia Euphorionem aemulatum esse exemplum Dionysii maioris, ex cuius tragœdiis exempla posuit haec: *βαλλάντιον* sive *βαλλάντιον* pro *ἀκόντιον*, *ἐλκύδριον* pro *κάδος*, *σέπαρον* pro *ἔριον* (Schol. Dion. Thrac. p. 734 et Pselus Anecd. Boisson. III p. 208 sq. Eustath. Epist. p. 46), *χλαῖνα* pro *ἐριωλή*¹⁾, *θυέστης* pro *δοίδυξ*. Similia purpurati poetae deliramenta apposuit Athenaeus loco admodum memorabili lib. III p. 98 d, ubi novorum vocabulorum architecti multis parasangis superare dicuntur ipsum Dionysium, quamvis ille virginem dixerit *μένανδρον* (Bekk. Anecd. pag. 1162), columnam *μενεκράτην*, iaculum *βαλλάντιον*, murium latibula *μυ-*

1) In hoc praeivit Dionysio iocus Aristophanis Vesp. 1148 per lusum *ἐριώλη* ab *ἔριον* deducentis, quae ratio etiam grammaticis quibusdam placuit, v. c. scholiastae Apollon. Rh. I, 1132: *γράφεται καὶ ὀξύτωνος ἐριωλή καὶ σημαίνει τὴν τοῦ ἔργου ἀπώλειαν*. Ubi scriptura *ἐριωλή* et *ἔριον* non scholiastae sed librarii errori debetur Γ scribentis pro I.

στήρια, bovem γαρόταν, porcum denique Ἰαζχον. Hinc sane non mirandum est, absurda et inconcinna tyranni carmina censuisse Philoxenum. Nec magis honorifice de Dionysii tragoediis sentiebat is, qui eum in pangendis carminibus adiuvisse dicitur, Antiphon. Vid. Philostr. Vit. Soph. I p. 499 et Plutarch. Vit. Orat. p. 833 c. Eodem spectat Melanthii dictum, qui interrogatus, quid de Dionysii quadam tragoedia sentiret, se eam vidisse negabat, quippe verborum tenebris obfuscata, Plutarch. de Aud. Poet. p. 41 c. ex emendatione Xylandri. Tanta igitur obscuritate quum laborarent inepti hominis tragoediae, non mirum est eas aut nunquam aut raro in scena fuisse exhibitas. Themist. Orat. IX p. 126: ἐνέπλησε δραμάτων Σικελίαν μᾶλλον ἢ τὴν σκηνήν. Affectatum dicendi genus satis ostendit etiam fragmentum ex eius tragoedia Adonis inscripta apud Athen. IX p. 401. Tragoediam dixi Adonin, non comoediam, ut fecit Casaubonus ad Athen. IX p. 404 e. Neque enim verum existimo, quod Suidas ait, etiam comoediis scribendis Dionysium operam dedisse ¹). Paeanas eundem composuisse constat ex Athen. VI p. 250 b. c.

CXII.

Hesychius Ἄλλιξ: χιτὼν χειρίδωτος. Εὐφορίων. Thessalam vocem dicit Etymol. M. p. 68, 33, qui non de tunica exponit sed per χλαμὺς explicat citato Callimachi versu: ἄλλικα χρυσείησιν ἐεργομένην ἐνέτησιν. Idque non dubito quin verum sit. Cfr. Suidas s. v.

1) Haec nunc copiosius persequutus sum Hist. Com. graec. p. 525.

ἄλλιξ, Spathemius ad Callimachum in Apoll. 32, Salmasius ad Tertullianum de Pall. p. 99 et Naekius Dissert. de Hecale III p. 576.

CXIII.

Hesychius Ἄνταρ: αἰετὸς ὑπὸ Τυρροηνῶν. Εὐφορίων δὲ διάσμα. Vellem haec expediisset Lobeckius Paral. gramm. p. 205 sqq.

CXIV.

Stephanus Byzant. s. v. Δαφνοῦς p. 292. Δαφνοῦς, Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη καὶ θηλυκῶς Δαφνουσίς. Δαφνοῦσαν δὲ αὐτὴν φησιν Εὐφορίων.

CXV.

Stephanus Byzant. s. v. Ἄλπωνος p. 105: Ἄλπωνος, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς Εὐφορίων.

CXVI.

Stephanus Byzant. s. v. Αἶγυς p. 56: Αἶγυς, πόλις Λακωνικῆ, ὡς Εὐφορίων. Vide O. Müllerum Doriens. I p. 95.

CXVII.

Stephanus Byzant. s. v. Νάξος p. 580: Νάξος νῆσος τῶν Κυκλάδων ἢ διάσημος, ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος. Εὐφορίων δὲ παρὰ τὸ νάξαι, ὃ φασὶ θῦσαι τινές. In his δὲ post Εὐφορίων addidi ex cod. Rehd. Pro θῦσαι Salmasius ad Solin. p. 183 et Kusterus ad Suid. III p. 586 scribunt βῦσαι. Apud scholiastam Apoll. Rhod. IV, 1492 Naxus dicitur Acacallidis et Apollinis filius.

CXVIII.

Stephan. Byzant. s. v. Τριζόρουνθον p. 717: οὐδέτερος Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς.

CXIX.

Stephanus Byzant. s. v. *Νέδη* p. 584: *Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδέην καὶ αὐτὸς φησι· τὸ κτητικὸν Νεδεήσιος. Pro πόλις recte corrigunt ποταμός* ¹⁾). Postrema verba ita corrigenda videntur, *Εὐφορίων δὲ Νεδέην φησι. καὶ ὁ αὐτὸς τὸ κτητικὸν Νεδεήσιος. De Neda Arcadiae fluvio et Nympha Iovis nutrice vide Callimach. Ion. 33. 38 cl. Hermanno de Musis Fluvial. p. 9.*

CXX.

Iohannes Lydus de Mens. II p. 124: *Περὶ τοῦ Δουρείου ἵππου ὁ Εὐφορίων φησί, πλοῖον γενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν ἵππον λεγόμενον. V. Heynium Exc. II ad Virg. Aen. II, 15. Ad Euphorium hoc fragm. refert Alf. Hecker Philolog' III. 485.*

CXXI.

Athenaeus II p. 44 f: *Εὐφορίων δὲ ὁ Χαλκιδεὺς οὕτω που γράφει „Λασύρτας Λασιώνιος οὐδὲ προσεδεῖτο ποτοῦ καθάπερ οἱ ἄλλοι, οὕρον δὲ προίετο καθάπερ πάντες ἄνθρωποι. καὶ πολλοὶ διὰ φιλοτιμίαν*

1) Frequentissimi erroris exempla vide apud Schaeferum ad schol. Apollonii Rhod. p. 323. Adde Etymol. M. p. 544, 30: *Κυλιστανος πόλις Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἐκαλεῖτο· διὰ δὲ τὸ τὸν Ἡρακλῆα φορεῖσθαι δράκοντά τινα ὑπερμεγέθη καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν Κυλιστανος ἐκλήθη. Quae ita corrige Κυλιστανος, ποταμός Ἰταλίας. Πάρθαξ ἐν τῷ πρώτῳ. ἐκαλεῖτο δὲ διὰ τὸ τὸν Ἡρακλῆα etc. Cylistarnum fluvium memorat Lycophr. 930. 946. Parthax autem historicus est, cuius Ἰταλικὰ habes apud Herodianum de dict. solit. p. 19, 9: ἔστιν Ἴς καὶ τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν „ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς” ἔστι δὲ ποταμός Ἴς καλούμενος μέγας.“ Ac fortasse idem scriptor commemoratur ab Heraclide Eustathii p. 734, 48, ubi hodie legitur τὴν Ἀύλωνίαν Χάραξ Κανλωνίαν φησὶ ἐν Ἰταλικοῖς. Certe de Characis Italicis aliunde non constat.*

ἐπεχείρησαν παρατηρῆσαι· καὶ ἀπέστησαν πρὸ τοῦ εὐρεῖν τὸ πραττόμενον. Θέρουσ γὰρ ὥρα καὶ τριακονθήμερον προσεδρεύοντες, καὶ οὐδενὸς μὲν ὀρῶντες ἀπεχόμενον ἀλιουροῦ, τὴν κύστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντα, συνεπίσθησαν ἀληθεύειν. ἐρχῆτο δὲ καὶ τῷ ποτῷ, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον οὐ προσεδεῖτο τούτου.“ Ita correxit Dindorfius vulgatum τὴν κύστιν δ' αὐτοῦ ἔχοντα, qua correctione admissa nihil iam difficultatis restat in loco antea obscurissimo. Nimirum non alienam, ut praestigiatores facere solebant, vesicam urina impletam subligaverat Lasyrtae. Athenaeus I p. 21 a: Διοπέθης ὁ Λοκρός, ὡς φησι Φανόδημος, παραγενόμενος εἰς Θήβας καὶ ὑποζωννύμενος οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος, καὶ ταύτας ἀναθλίβων ἀνιμᾶν ἔλεγεν ἐκ τοῦ στόματος.

CXXII.

Aelianus H. A. VII, 48: "Ἴδιον δὴ τῶν ζώων καὶ ἡ μνήμη καὶ συναδὸν τοῖς προειρημένοις καὶ ἐς τὸ αὐτὸ δ' ἔστιν εὐδόντος ἐν τῇ Σάμῳ, ἐπὶ τοῦ κεκηνότος Διονύσου νομίζοιτο ἂν καὶ τὸ φωλιὸν εἰδέναί. καὶ τοῦτο ἀκούετω Ἐρατοσθένους τε καὶ Εὐφορίωνος καὶ ἄλλων περιηγουμένων αὐτό. Quid dicere voluerit scriptor satis apparet, verba ipsa sine librorum ope restitui vix possunt. Recte Schneiderus monuit respici fabulam a Plinio H. N. VIII, 16 enarratam: *Elpis Samius natione in Africam delatus nave, iuxta litus conspecto leone hiatu minaci arborem fuga petit Libero patre invocato, quoniam tum praecipuus votorum locus est, quum spei nullus est. neque profugienti, quum potuisset, fera institerat, et procumbens ad arborem, hiatu quo terruerat, miserationem quaerebat. os morsu avidiore inhaeserat dentibus crucia-*

batque inedia, tum poena in ipsis eius telis suspectantem ac velut mutis precibus orantem; dum fortuita fidens non est contra feram, multo diutius miraculo quam metu cessatum est. degressus tandem evellit praebenti et quam maxime opus esset accommodanti. traduntque, quamdiu navis ea in littore steterit, retulisse gratiam venatus aggerendo. qua de caussa Libero patri templum in Samo Elpis sacra-
vit, quod ab eo facto graeci *κεχηνότος Διονύσου* appellavere. Ut Samii, apud quos frequens Bacchi cultus erat ¹⁾, hiantem Dionysum, ita alios Graecos *κεχηνότα Απόλλωνα* coluisse docet Clemens Alex. Protr. p. 11 Sylb. Samiorum *Διόνυσον κεχηνότα* memorare videtur Callimachus Epigr. 72 p. 322 Ern. Cfr. Bernhardium Eratosth. p. 87. Caussa cognominis fortasse non alia erat, quam quod artifices, quum canentem deum repraesentare vellent, hiantem ore eius imaginem effingebant. Quis autem nescit, ut de Apolline taceam, Dionysum *μελπόμενον*? V. Pausan. I, 2, 31 cl. Millin Cours de mythol. p. 84.

CXXIII.

Clemens Alex. Protr. p. 11 Sylb.: *πρόβατον, ὡς φησιν Εὐφορίων, σέβουσι Σάμοι.* Aelianus H. A. XII, 40: *τιμῶσι δὲ ἄρα Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμοι δὲ πρόβατον.* Caussam cultus Aelianus ex Aristotele addit hanc, quod ovis sacros thesauros furto subductos indagaverit: *καὶ ἐντεῦθεν Μανδράβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἥρᾳ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψε.*

1) V. Bergk. ad Anacr. p. 173. Apud Stephanum Byz. p. 276: *Γόργυια, τόπος ἐν Σάμῳ ὡς ἱστορεῖ Δουῆρις, ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυιεύς τιμᾶται, scribendum est Γόργυια et Γοργυριεύς.*

CXXIV.

Diogenes Laert. III, 37: *Εὐφορίων δὲ καὶ Παναίτιος εἰρήκασι πολλάκις ἐστραμμένην εὐφῆσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς πολιτείας* (Platonis). Vid. Astius de Vita et scriptis Platonis p. 54.

CXXV.

Scholiastes Lycophr. 266: *Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς οἱ ποιηταὶ φασὶ τὸν Ἐκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος*. Schol. Venet. ad Iliad. γ, 314: *Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις φησὶν ὅτι τὸν Ἐκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος Ἀλέξανδρος Εὐφορίων καὶ Ἀνκόφρων*.

CXXVI.

Scholiastes Lycophr. 658: *Στησίχορός φησιν, Ὀδυσσεὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος φέρειν δελφῖνος τύπον. καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τοῦτω συμφθέγγεται*. Stesichorum eiusdem rei testem producit Plutarchus de Terrestr. et Aquat. p. 985 b: *ἡ δὲ Ὀδυσσεώς ἀσπίς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφίνα καὶ Στησίχορος ἰστόρηκε*.

CXXVII.

Scholiastes Aeschyli Pers. 659: *βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται*. *Εὐφορίων δὲ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον*. Pro *Θουρίων*, quod certissime corruptum, aut *Τυρίων* legendum cum Huschkio in Comment. de C. Annio p. 51 et O. Müllero in Museo Rhen. III, 1 p. 37, aut quod mihi aliquanto probabilius videtur *Φρυγίων*, quibus diserte usus nominis *βαλὴν* vel *βαλλὴν* adscribitur a Sexto Empir. ed. Fabr. p. 286, Pseudo-

Plutarcho de Flum. p. 1155 et Hesychio v. *Βαλλήν*. Vix differunt ΘΥΡΙΩΝ et ΦΡΥΓΙΩΝ. Ceterum vide Valesii Dissert. crit. ad Harpocr. p. 391, cuius notatis adde Herod. solit. dict. p. 17, 5: *βαλλήν, οὔτος* (leg. οὔτως) ὁ βασιλεύς.

CXXVIII.

Scholias tes ined. ad Il. XVI, 235 apud Valckenarium Diss. de Schol. in Hom. p. 128 ed. Lips.: *χαιμαιεῦναι δὲ οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι λέγονται παρὰ Εὐφορίωνι*.

CXXIX.

Scholias tes Venet. ad Iliad. II, 496 *Ἀυλίδα*: ὡς ἀπὸ ὀξύτονου εὐθείας ἢ ἀνάγνωσις, καὶ εἰ μέντοι παρὰ τῷ Εὐφορίωνι „*Ἀῦλιν τ' ἔσφαγον*“ αἰτιατικὴ ἀπὸ εὐθείας βαρυνομένης γέγονεν. ἢ γὰρ εἰς *ω* κατάληξις ἀπὸ βαρυντόνων ἐστίν, ἢ δὲ εἰς *δα* καὶ βαρυντόνων καὶ ὀξύτόνων. Stephanus Byz. v. *Δαυλῖς* p. 291: ὀξύνεται τὸ *Δαυλῖς*. τὸ δὲ *Ἀῦλις* αἰολικῶς βαρύνεται, nisi ibi *Δαῦλις* legendum. Forma *Ἀῦλις* usus est etiam Euripides Iphig. Aul. 120. Euphorionis verba Heynius vol. III p. 293 ita corrigebat *Ἀῦλιν ἐρισφάραγον*. Cui non repugnat Euripides l. l. *ἀκλύστην* Aulidem vocans, quod ad portus Aulidensis tranquillitatem referendum. Probabilius tamen corrigas *Ἀῦλιν τέ σφ' ἄγαγον*, *Aulidem deduxerunt*, sc. Iphigeniam.

CXXX.

Scholias tes Venet. ad Iliad. II, 157 Iovem *Αἰγίοχον* dici tradit ὡς *τινὲς φασι*, διὰ τὸ *αἶγα ἀνελόντα τὴν μὲν δορὰν ἀμφιέσασθαι, τοῖς δὲ κέρασιν εἰς τόξον χροῖ-*

σασθαι. ὅθεν καὶ αἰγιόδοκον τόπον τινὰ ἐν Κρήτῃ καλεῖσθαι ἱστορεῖ Εὐφορίων.

CXXXI.

Scholiasstes Venet. ad Iliad. II, 212: Οἶνεϊ ἀμελήσαντι τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν ἕνεκα ἢ θεὸς ὀργισθεῖσα ἐπεμψε τῇ πόλει σὺν ἄγριον, ἐφ' ὃν ἦλθε στρατεία τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος — μεθ' ὧν ἦν καὶ ὁ Θερσίτης, ὃς δειλωθεὶς κατέλειψε τὴν παραφυλακὴν ἐφ' ἧς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν ἐπὶ τινα τόπον ὑψηλόν, τὴν σωτηρίαν θηρώμενος· ὄνειδιζόμενος δὲ ὑπὸ Μελεάγρου ἐδιώκετο, καὶ κατὰ κρημνοῦ πεσὼν τοιοῦτος ἐγένετο οἶον ὁ Ὀμηρος παρίστησιν. ἱστορεῖ Εὐφορίων.

CXXXII.

Scholiasstes Venet. ad Iliad. XIII, 21: Αἰγὰὶ δὲ πόλις Ἀχαιῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα τιμᾶται μὲν ὁ Ποσειδῶν, ἀγεται δὲ καὶ Διονύσῳ ἑορτή, ἐν ἧ ἑπειδὴν ὁ χορὸς συστάς τὰς τοῦ δαίμονος τελετὰς ὀργιάζει, θανμάσιον ἐπιτελεῖσθαι φασιν ἔργον· ἄμπελοι γάρ, ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε τρέποντας αὐτοὺς εἰς ἐσπέραν οἶνον ἀφθονον ἔχειν. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Divinam hanc et prodigiosam vitem non apud Aegaeas sed Euboicas commemorat Sophocles Thyeste fragm. 239. Cfr. schol. Sophocl. Antig. 1126. Stephan. Byz. s. v. Νῦσαι et Valcken. ad Euripidis Phoen. p. 40. Parnasi vitem ἐφήμερον praeter alios habemus apud Nonnum Dionys. XXVII, 255 et ἐλαίαν ἐφήμερον Atheniensium apud Dion. Chrysost. IV p. 182.

CXXXIII.

CXXXIII.

Scholiasies Venet. ad Iliad. IX, 206 *αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλε· ἢ διπλῆ, ὅτι Εὐφορίων κρεῖον τὸ κρέας ἐξεδέξατο, Ὅμηρος δὲ κρεοδόχον ἀγγεῖον, et mox: κρεῖον δὲ ὡς θείον· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κρέας.* Etymol. M. p. 536, 58: λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι τὸ κρεῖον ὁμοίον ἐστι τῷ θείον ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσφιδία¹). ἰστέον ὅτι ἢ μὲν κοινὴ δόξα ἔχει, ὅτι τὸ κρεῖον κρεοδόχον ἀγγεῖον σημαίνει. ὁ δὲ Εὐφορίων τὸ κρέας λέγει εἶναι· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὴν ἐκ τῶν ὠμῶν κρεάτων πεπληρωμένην τράπεζαν· ὁ δὲ Πτολέμαχος²) τὸν ἀπὸ τοῦ στέατος πλακοῦντά φησι αὐτὸ σημαίνει. Cfr. Eustathius p. 747, 15: *Εὐφορίων δὲ κρεῖον αὐτὸ τὸ κρέας νοεῖ, ὡς φησιν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, διὰ τὸ τὸν ποιητὴν κατωτέρω μηδαμοῦ μεμνησθαι κρεῶν ἐφθῶν ἐν ἀγγείῳ, ἀλλὰ μόνον ὀπτῶν, et mox: Πανσανίας δὲ κανοῦν παραδίδωσι τὸ κρεῖον ἢ ἄλλο τι ἐφ' οὗ τὰ κρέα κόπτεται.* Schol. Odys. φ', 61 *ὄγκειον συνεπτικόν (leg. συνεκτικόν) τῶν ὄγκων ἀγγεῖον, ὡς κρεῖον τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον.* Cfr. Arcad. 119, 6. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 71 *κρεῖον, inquit, capiendum foret pro ipsa carne, an pro lebetes, veteres dubitarunt.* Non satis recte dixit veteres, quum unus omnium Euphorio pro sua novandi libidine κρεῖον de ipsa carne alicubi usurpaverit. Cf. Lobeck. Paral. p. 324.

CXXXIV.

Scholiasies Venet. ad Iliad. XIV, 295: *Ἦραν τρεφομένην παρὰ τοῖς γονεῦσιν εἰς τῶν Γιγάντων Εὐρου-*

1) Ita correxit Ritschelius Comment. de Oro p. 39.

2) Hic videtur idem esse qui Polemachus dicitur apud Erotian. Lex. Hippocr. ed. Franz p. 244 et in Etymol. Gud. p. 87, 56.

μέδων βιασάμενος ἔγκνον ἐποίησεν. ἡ δὲ Προμηθεῖα ἐγέννησεν. Ζεὺς δὲ ὕστερον γήμας τὴν ἀδελφὴν καὶ γνοὺς τὰ γενόμενα, τὸν μὲν Εὐρυμέδοντα κατεταρτάρωσεν, τὸν δὲ Προμηθεῖα προφάσει τοῦ πυρὸς δεσμοῖς ἀνήρτησεν. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Novo iterum exemplo videmus, quantum sibi Euphorio etiam in fabulis immutandis et interpolandis licentiae sumserit. Cf. Potter. ad Lycophr. 1283, Hemsterh. ad Luc. p. 250 et Huschkus Anal. litter. p. 322.

CXXXV.

Scholias Venet. ad Iliad. XXIV, 602: *Νιόβη θυγάτηρ μὲν ἦν Ταντάλου, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, γαμηθεῖσα δὲ τῷ Ἀμφίονι παῖδας ἔσχε δέκα δύο· ἐπαρθεῖσα δὲ τῷ πλήθει τῶν παιδῶν καὶ τῇ καλλονῇ ὠνείδιζε τῇ Αἴητοϊ ὅτι δύο μόνους ἐγέννησεν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, καὶ ὅτι εὐτεκνωτέρα αὐτῆς ἐστίν. ἀγανακτήσασα δὲ ἡ θεὸς ἔπεμψεν ἰοὺς τοῖς παισὶν αὐτῆς. καὶ Ἀπόλλων μὲν τοὺς ἄρρενας ἀναιρεῖ κυνηγετοῦντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, Ἄρτεμις δὲ τὰς θηλείας ἐπ' οἶκον οὔσας. θρηνοῦσαν οὖν τὴν Νιόβην τὸ τοιοῦτον δυστύχημα Ζεὺς ἐλεήσας εἰς λίθον μετέβαλεν, ὃς καὶ μέχρι νῦν ἐν Σιπύλῳ τῆς Φρυγίας ὁράται παρὰ πάντων πηγὰς δακρῶν προῖόμενος. ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. In Cithaerone interfectos esse Niobae filios etiam alii tradiderunt. V. Apollod. III, 5, 6. Ad postrema de Sipylo ex longinquo contemplantibus lacrimantis mulieris speciem referente non indignus memoratu est locus Quinti Smyrn. I, 300: καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν ἐχθρὴ μηλονόμοισιν ἀεὶ περιπίπτει ὁμίγλη· ἡ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν, οὐνεκ' ἔοικε γυναικὶ πολυ-*

στόμφ, ἢ τ' ἐπὶ λυγρῷ πένθει μυρομένη μάλα μυρία δάκρυα χεῖεν· καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῆς ἔμμεναι, ὅπποτ' ἄρ' αὐτὴν τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὶν δέ οἱ ἐγγύς ἵκηαι, φαίνεται αἰπήεσσα πέτρα Σιπύλοιό τ' ἀπορρώξ.
 Quae aptissime comparare licet cum Sophoclis Antig.
 823 sqq.

CXXXVI.

Etymol. M. p. 194, 23: Βέθρον: βέρεθρον καὶ συγκοπῆ βέθρον. Κράτης καὶ Εὐφορίων οὕτως. Similiter variant βάθρον et βάραθρον, de quo vid. D'Orvillius Vann. crit. 490. Cfr. Eustath. ad Homer. p. 381, 20 et 1715, 38.

CXXXVII.

Etymol. M. p. 472, 44: Ἴος σημαίνει τὸν μόνον. τὰ διὰ τοῦ ἰος̄ δισύλλαβα διαφόρως τονούμενα διὰ τοῦ ἰ γράφεται, βίος, βιός, Χίος, Χιός (leg. Χῖος), θριός, μνιός, ὁ ἀπαλὸς παρὰ Εὐφορίωνι. Vitiose Hesychius Μνοῖον, μαλακόν.

CXXXVIII.

Etymol. M. p. 703, 10. Ῥειώνη: τὴν Ἥραν φησὶν Εὐφορίων. Suidas, Ῥειώνη: τὴν Ἥραν. Neque aliter incertus apud Iriarte Cat. bibl. Matrit. p. 538. Miram huius nominis interpretationem commentus est Winkelmannus Hist. Art. VI, 1, 28 et Monum. Ined. I, 3 nro. 2 vertens *corio vestitam*. Imo Ῥειώνη est Ῥέας sive Ῥείας θυγάτηρ. Ita Αἰνειώνη, Οὐρανιώνη, Καδμειώνη et alia, quae omnia collegit Naekius Dissert. de Callim. Hecale cap. I p. 526, praeter unum Ἀργειώνη quod ex Antimacho affert Stephanus Byz. s. Ἀργος. Cfr. quae de his patronymicorum formis composuit Salmasius ad Inscr. Herod. p. 91.

CXXXIX.

Etymol. M. p. 708, 51. *Σαρωνίς: Εὐφορίων φησίν, ἐπειδὴ Σάρων τις κνηγὸς ἐπιδιώκων σὺν ἐξεῖθεν κατεκρομνίσθη εἰς Θάλασσαν, διὰ τοῦτο Σαρωνικὸν ἐκλήθη τὸ πέλαγος.* Alii aliter explicant. V. Wesseling. ad Hier. Itin. p. 600 et Spanhem. ad Callim. in Del. 42. Post ἐπιδιώκων addendum esse σὺν ex Eustathio et Paraphr. Dionysii Per. 420 monui Praef. Menandri p. VI. Pro apro cervum nominat schol. Euripidis Hippol. 1200 et Dionysii Perieg. p. 351.

CXL a. b.

Ἐνοσίχθονι ἀρότρῳ, Γλανκῶπις ἐλαία.

Scholiasies Dionysii Gramm. apud Bekk. Anecd. gr. p. 864: *ἰδὸν γὰρ Εὐφορίων ὁ ποιητὴς περὶ ἀρότρου εἶπεν ἐνοσίχθονι, καὶ τὴν ἐλαίαν γλανκῶπιν.* Similia vide Fragm. CXI. Ad *γλανκῶπιν ἐλαίαν* quo flavus, i. e. subviridis alboque mixtus sed idem splendens olivarum color exprimitur cfr. Pindarum Ol. III, 13 *γλανκῶροα καρπὸν ἐλαίας.* Nicephorus Hist. Eccl. II p. 172: *σιτέχροον, ξανθότριχα, ἔχουσαν ὑποξανθίζούσας καὶ οἰονεὶ ἐλαιώδεις (i. e. γλανκᾶς) τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν.*

CXLI.

Grammaticus apud Bekk. Anecd. gr. pag. 1185: *Ἀφίας Ἀφίαντος παρ' Εὐφορίωνι. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.* Osannus *Ἀφίας Ἀφίαντος*, cuius nominis exempla affert. Possis etiam *Ἀφίδας* vel *Ἀφείδας*, cuius nominis exemplo in eadem caussa passim utuntur grammatici. V. Schol. Homeri Il. IV, 66. Etymol. M. p. 465, 10 et 779, 24.

CXLII.

Eustathius ad Odys. p. 1784, 61 et ex eo Eudocia Ion. p. 160: *Εὐμαιος, ὁ Ὀδυσσεὺς δοῦλος, — ἐς τοσοῦτον ἠξιώθη λόγου τοῖς παλαιοῖς, ὥστε καὶ μητέρα αὐτοῦ ἐξευρίσκουσι, Δημόκριτος μὲν Πενίαν, Εὐφορίων δὲ Πανθείαν, Φιλόξενος δὲ ὁ Σιδώνιος Δανάην.*

CXLIII.

Harpocratio p. 153, 6. *Πεφοριῶσθαι: Αὐσίας . . . φησὶν „ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ πεφοριῶσθαι“ ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι. εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κατακεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἰονεὶ μύοντες· ἐὰν δὲ γράφηται πεφοριῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης. Eadem fere habent Photius, Suidas, grammaticus Bekk. Anecd. p. 293, 20. Zonaras Lex. p. 1544. Etym. M. p. 666. Unice vera est altera scriptura πεφοριῶσθαι, a φοριῶσθαι, corio obduci. Cfr. Schaefer ad Gregor. Cor. pag. 928.*

CXLIV.

Scholiastes Apollonii Rhod. I, 40: *Τὸν Πολύφημον Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος. Ἴσοκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Recte Toupius ad scholia Theocr. p. 219 corrigit Σωκράτης, qui scripserat illa in libro πρὸς Εἰδόθειον. Scholiastes Apoll. Rh. I, 1207 et Eudoc. Ion. p. 410. Σωκράτης ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθειόν φησι τὸν Ὑλαν ἐρώμενον Πολυφήμον καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Suidas s. v. Χιάζειν. Ἴσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδοθέαν. Hic etiam legendum Σωκράτης et Εἰδόθειον. Ex eodem opere petita sunt quae servavit scholiastes Pind. Pyth. III, 14 et Nem.*

III, 92, ubi Argivus dicitur. Eiusdem Argolica sive Ἄργους περιήγησις ad partes vocat Diogenes Laert. II, 47. Schol. Eurip. Rhes. 28 et si recte coniiicio Plutarchus Virt. Mul. p. 245 e. At multo frequentius eiusdem scriptoris Cretica laudantur, quibus in rerum Creticarum descriptione usus est Diodorus. Fuit etiam alius eiusdem nominis scriptor haud incelebris, natione Cous, cuius Ἐπιζλήσεις praeter schol. Apoll. Rh. I, 966. IV, 973 et Diogenem Laert. l. l. tacito auctoris nomine laudari suspicor ab Herodiano Dict. solit. p. 6, 10: τὸ δὲ Φλεὺς ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὡς ἐν ταῖς ἐπιζλήσεσιν εὐρομεν. . .

CXLV.

Scholiastes Apoll. Rh. I, 181: οὔτος (Tityus) ἐν ἄιδου τετιμώρηται διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Αἰτώ. ὁ δὲ Εὐφορίων Ἀρτέμιδος φησὶν αὐτὸν ἤφθαι καὶ διὰ τοῦτο τιμωρεῖσθαι. Pro ἐν Πυθῶνι forsan εἰς Πυθῶνα scribendum. Ita certe res describitur ab Hom. Od. XI, 581. Euphorio sequutus est Pherecydem apud schol. Pind. Pyth. IV, 160.

CXLVI.

Scholiastes Apoll. Rh. I, 1119: καὶ Εὐφορίων ἐκ τούτου κινήθεις τὸ ξόανον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν φησὶν ἀμπέλινον εἶναι, διὰ τὸ τὴν ἀμπελον ἴσως ἰερὰν εἶναι τῆς Πέας. Vitigineum Dianae Ephesiae simulacrum commemorat etiam Plinius H. N. XVI, 40, 79, item Dionysi apud Naxios Athen. III, p. 78 b. Horum immemor fuit Pausanias VIII, 17: τὸ ἀρχαῖον ὀπόσα καὶ ἡμεῖς καταμαθεῖν ἐδυνήθημεν, τοσάδε ἦν ἀφ' ὧν τὰ ξόανα ἐποιοῦντο, ξβενος, κνπάρισσος, αἱ κέδροι, τὰ δρύινα, ἡ σμιλαξ, ὁ λωτός· τῷ δὲ Ἐρμῇ τῷ Κυλλη-

νίῳ τούτων μὲν ἀπ' οὐδενός, θύου δὲ πεποιημένον τὸ ἀγαλμά ἐστιν. Ex citro (θύῳ) arbore Africana Rhodios deorum simulacra terrae motu deiecta confecisse tradit auctor incertus apud Suidam s. v. θύον vol. II p. 214: ἐφορολόγουν οἱ Ῥόδιοι τοὺς βασιλεῖς. Μασσάνας (fort. Μασσαννάσας) μὲν γὰρ ἀπέστειλεν αὐτοῖς ἐλέφαντος λ' τάλαντα, θύου δὲ ὕπρὸς κατασκευὴν τῶν ἀγαλμάτων, ὧν ἦσαν ἐψηφισμένοι κατασκευάζειν. Quae quo referenda sint docet opinor Polybius V, 88 sq.

CXLVII.

Scholiastes Apoll. Rh. II, 351: τὴν δὲ Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Βοιωτῷ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ. Idem ad II, 845: Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡρακλείαν καὶ Ἐφορος ἐν πέμπτῳ καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν. Quibus commotus Marcius ad Ephor. p. 6 priori loco Euphorionis nomini Ephorum substitui voluit. Fortasse recte: quamquam Euphorionem in eiusdem argumenti expositione versatum esse, colligi potest e Fragm. LXXIII. De re ipsa videatur Marcius ad Ephor. p. 197 et Müllerus de Orchom. p. 291.

CXLVIII.

Scholiastes Apoll. Rh. II, 459: τὸν δὲ Πέλοπα Παφλαγῶνα τὸ γένος εἶπεν. ἄλλοι δὲ Λυδὸν αὐτὸν ἱστοροῦσιν, ὁ δὲ Εὐφορίων ἀμφοτέραις ταῖς δόξαις συντίθεται. Puta in diversis operibus. Schol. Pind. Ol. I, 37: Πίνδαρος τὸν Πέλοπα Λυδὸν φησιν εἶναι, Ἰστρος δὲ Παφλαγῶνα, Αὐτεσιῶν Ἀχαιόν. Hoc postremum ab aliis scriptoribus traditum non memini. Nec de Autessione scriptore aliunde mihi compertum est.

CXLIX.

Scholiastes Theocr. XIII, 6: τὸν Ὑλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησί, Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος Φιλοδάμου καὶ Κήνκος, Εὐφορίων δὲ Εὐφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένου καὶ ἄλλοι ἄλλων. Multis modis haec perturbata esse docuere Rutgersius V. L. III, 8 et Toupius ad schol. Theocr. l. l. recte monentes Hy-lam ab Apollonio Thiodamantis, a Nicandro autem apud Antoninum Liber. XXVI Ceycis filium perhiberi. Proinde legendum cum Hemsterhusio: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος Θειοδάμαντος, Νικανδρος δὲ Κήνκος, Εὐφορίων δὲ Πολυφήμου τοῦ Ποσειδῶνος ἐρώμενον.

CL.

Servius ad Virgilii Aen. II, 32: *ut Euphorio dicit, Priamus ex Arisba filium vatem suscepit. qui quum dixisset, quadam die nasci puerum, per quem Troia posset everti, pepererunt simul et Thymoetae uxor et Hecuba, quae Priami legitima erat. sed Priamus Thymoetae filium uxoremque iussit occidi.* Fortasse exposuit haec Euphorio quinto libro Chiliadum.

CLI.

Servius ad Virgilii Aen. II, 79: *nec immerito Virgilius Sinoni dat et fallaciam et proditionis officium, ne multum discedat a fabula; quia secundum Euphorionem Ulyxes haec fecit.* Confr. Lobeckium Aglaoph. p. 1306.

CLII.

Servius ad Virgilii Aen. II, 201: *ut Euphorion dicit, post adventum Graecorum sacerdos Neptuni*

lapidibus occisus est, quia sacrificiis eorum non vetavit adventum. postea abscedentibus Graecis, quum vellent sacrificare Neptuno, Laocoon Thymbraei Apollinis sacerdos sorte ductus est, ut fieri solet, quum deest sacerdos certus. hic piaculum commiserat ante simulacrum numinis cum Antiope uxore sua coeundo, et ob hoc immissis draconibus cum suis filiis interemptus est. Haec etiam ad Chiliades trahit Heynius Exc. V ad Virgilii Aen. II p. 333.

CLIII.

Servius ad Virg. Aen. II, 341: *hunc Coroebum ut stultum inducit Euphorion, quem et Virgilius sequitur.* Coroebi stultitiam fere in proverbii usum abuisse, vel hoc docet, quod aliquoties cum Margita et Melitide coniungitur, ut apud Eusebium P. E. XIV p. 261, Gramm. Seguer. p. 229, Etymol. M. p. 577, 32: *Μελιτίδης καὶ οὗτος τῶν εὐηθῶν, ὡς ὁ Μαργίτης καὶ ὁ Κόρυβος, sive potius Κόροιβος.* Cfr. praeterea Eustathium ad Od. p. 1669, 46, Heynium Exc. X ad Aen. II p. 350, Perizon. ad Aeliani V. H. XIII, 15. Intpp. ad Ovidii Ibin vol. IV p. 146 Burm. Idem nomen eodem modo corruptum est apud Polybium in Maii Excerpt. auct. class. II p. 381 et Etym. M. p. 249, 6: *Δασπληῆτις: ἡ Ἐρινύς. καλὸν δασπληῆτα Κόρυβος.* Recte Ruhnkenius Epist. crit. p. 156 *καλῶν*, sed male *Κορύβας*. Leg. *Κόροιβος*. Quae forma ubique restituenda est.

CLIV.

Servius ad Virg. Aen. III, 17 de Aeno oppido Thraciae: *Euphorio et Callimachus etiam hoc dicunt, quod Aenus dicatur a socio Ulyssis illic sepulto eo tempore, quo missus est ad frumenta portanda.*

CLV.

Servius ad Virg. Aen. VI, 618: *Phlegyae secundum Euphorionem populi insulani fuerunt, satis impii et sacrilegi, unde iratus Neptunus percussit tridente eam partem insulae, quam Phlegyae tenebant, et omnes obruit.* Eadem Anonymus apud Maium Auct. class. III p. 73. Vid. Pausan. IX, 36. Schol. Iliad. v', 301. Sturzius ad Pherecyd. p. 140 et Müllerus de Orchomen. p. 188.

CLVI.

Κατώτερε Καλλικόωντος.

Herodianus de Dict. solit. p. 10, 6 sive apud Aldum Instit. grammat. p. 19: *τὰ περισπώμενα, εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ὄ λέγεται. Δημοφών, Καλλιμαχος· Νυμφίε Δημοφών, ἔδισε ξένε. Καλλικόων, Εὐφορίων· Κατώτερε Καλλικόωντος. Ἴπποθών· Εὐμολπος Δόλιχος τε καὶ Ἴπποθών μεγάλθυμος.* Quam postremo loco χρῆσιν posuit grammaticus, fortasse et ipsa Euphorionis est. Lobeckio enim Aglaoph. p. 212 hunc Choerili versum esse suspicanti quominus assentiar, prohibet ipse ille ad quem provocat Pausaniae locus lib. I, 14. ubi de Choerilo tragico agitur, non de Choerilo epico. In Euphorionis hemistichio Callicoontem intelligo proditorem Mileti famosissimum, de quo vide Eustath. ad Odyss. ζ', 552. τ', 249. Schol. Aristoph. Pac. 364. Photium Lex. pag. 165.

CLVII.

Πάντα δέ οἱ νεκρηδὸν ἐλεύκαινον τὰ πρόσωπα.

Herodianus de Dict. solit. p. 46, 12: *τὰ εἰς δὼν λήγοντα ἐπιρρήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς*

ὑς ληγόντων ὀνομάτων παράγεσθαι, καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ ὑ. μονῆρες ἄρα τὸ βοτρυδόν — ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς ὑς παράγωγον ποιήσας ἐπίρρημα οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ ὑ ἀλλὰ τὸ ἦ. Πάντα δέ οἱ νέκυνα ἐλεύκαινον τὰ πρόσωπα. Scribendum νεκνηδόν, de quo admonuit alicubi Osannus, minus recte tamen comparans adiectivum νεκνηγός, quod ab hac quaestione alienum est. Rectius comparari possunt νεκνηπόλος, σταχυηλόγος, βοτρυηφόρος, alia quae composuit Lobeckius ad Phryn. p. 681. Adverbium νεκνηδόν memorat schol. Dion. Thrac. p. 941, 29. Πρόσωπα pro πρόσωπον passim dixerunt poetae exemplo Homeri μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι. Empedocles vs. 170 ἀταρβήτοισι προσώποις. Cfr. Quintus Smyrn. I, 660. Eustathius ad Odys. p. 676, 57. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 337. Verbum λευκαίνειν nisi neutrali significatione posuit Euphorio (v. Lobeck. ad Ai. p. 383), scribendum est ἐλευκαίνοντο πρόσωπα. Neque enim dubito quin pallor oris describatur, quo terror nescio quem obduxerat. Nisi forte de bacchante haec dici statuas, quos gypso faciem illinere solitos fuisse constat. Confr. Nonnus Dion. XXIX, 274 χρίσας ἔνθα καὶ ἔνθα παρηίδα λευκάδι γύψω, et XXXIV, 144 μέτωπα πεφυρμένα λευκάδι γύψω. V. Lobeckium Aglaoph. p. 654.

CLVIII.

ἽΩκεανός, τῷ πᾶσα περίρρυτος ἐνδέδεται χθών.

Achilles Tati. Isag. ad Arat. 22 p. 168 Petav. οἱ δὲ ποιηταὶ ἽΩκεανὸν αὐτὸν (τὸν ὀρίζοντα) καλοῦσιν· ὁ γοῦν Εὐφορίων φησὶν ἽΩκεανὸς τῷ πᾶσα περίρρυτος κτλ. At MS Achillis apud Fulvium Ursinum Com-

par. Virg. p. 325: περι γὰρ τὴν σφαῖραν ἔξωθεν ὦν (ὁ ὀρίζων) τάξιν ἔχει τοῦ Ὀκεανοῦ, ὃς ἔξωθεν περι-κλύεν (leg. περικλύζει) τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ἀνατέλλειν καὶ εἰς ὃν δύνειν δοκεῖ τὰ ἄστρα, ὅθεν Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς ἐν τῇ τριχθονίᾳ (Ἐριχθονίδι;) φησί· τῷ πᾶσα περιόρουτος ἐνδέδεται χθών. Quibus allatis Ursinus *Hunc versum, inquit, alius interpres, qui apud me est, sine nomine Euphorioni tribuit.* Alius ille interpres ipse est, quem primus edidit P. Victorius, Achilles Tatius, cuius verba supra adscripsi. Eundem versum paulo aliter scriptum, Ὀκεανὸς δ' ὧ πᾶσα etc. ex Cyrillo citat Iunius de Coma III p. 145. Habetque eundem scholiastes Iliad. σ', 490: διὰ ποίαν δὲ αἰτίαν μόνος ὁ Ὀκεανὸς ποταμὸς οὐ πάρεστι τῇ ἐκ-κλησίᾳ τῶν θεῶν; ῥητέον δὲ ὅτι ἐπεὶ συνεκτικὸν ἔχει τοῦ κόσμου τὸ ῥεῖμα. φησὶ γὰρ Ὀκεανὸς ὧ πᾶσα π. ἐ. χθών. Ubi ante Ὀκεανὸς Neoptolemi potius quam Euphorionis nomen excidisse crediderim. Scholiastes Homeri igitur non de horizonte seu finitore, sed de Oceano flumine locum interpretatus est. De horizonte Oceani nomine passim usus est adhuc Aratus, cuius vide scholiasten ad vs. 26. cll. Gemino Elem. Astron. 13. De aere terram ambiente vocem Ὀκεανὸς olim censebam explicasse Hesychium, Ὀκεανὸς: ἀήρ. Nunc autem in hac glossa vocem ἀήρ de infernis tenebris dictam credo, monstrante eodem Hesychio, Ὀκεανοῖο πόρον: τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν.

CLIX.

Κεβληγόνου Ἀτρούωνης.

Scholiastes Nicandri Alex. 433: κεβληγόνου τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης — καὶ Εὐφορίων

περὶ τῆς Ἀθηνᾶς „κεβληγόνου Ἀτρυτώνης.“ Ita recte Schneiderus correxit cod. lectionem *Εὐφορίδης*. Consimili nomine Minervam alii *Τριτογένειαν* alii *Κορυφραγενῆ* dicebant. Confr. Mützell Comment. de Hesiodi Theog. p. 424.

CLX.

Scholiasies Dionysii Perieg. 64: αὐται δὲ (columnas Herculis dicit) πρότερον Κρόνου ἐλέγοντο στῆλαι, — δεύτερον δὲ ἐλέχθησαν Βριάρεω, ὡς φησιν *Εὐφορίων*, τρίτον δὲ Ἑρακλέους. Briarei illas seu Legaeonis columnas dixit diu ante Euphorionem poeta antiquus licet mendoso versu apud schol. Pindari Nem. III, 38: αἱ Ἑρακλεῖαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθό φησιν . . . στῆλαί τ' Αἰγαίωτος ἀλὸς μέδοντι Γίγαντος. Disertior etiam testis Aristoteles apud Aelian. V. H. V, 3: Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἑρακλείους στήλας καλουμένας πρὶν ἢ κληθῆναι τοῦτο φησὶ Βριάρεω καλεῖσθαι αὐτάς, et Parthenius Fragm. XXV de Hercule haec dicens: μάργυρα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γαδείρᾳ ἔλλιπε θημοσύνην, ἀρχαίου Βριαρεῶο ἀπ' οὐνομα τὸ πρὶν ἀράξας. Briarum in occidentalibus Europae partibus habemus etiam apud Plutarch. de Def. orac. p. 420 a. Cfr. Tzetzes Exeg. Iliad. p. 23.

CLXI.

Choeroboscus ap. Goettling. ad Theodosii Gramm. p. 243: σεσημειῶται παρ' *Εὐφορίωνι* ἀπαξ εὐρεθὲν τὸν βότρυα. Ita νηδύα dixit Quintus Cal. I, 616 et ὀσφύα Strato Anthol. Pal. XII, 213. Alia vide apud Schaeferum ad Theocr. p. 226 et Iacobsium ad Anthol. Palat. p. 502.

CLXII.

Scholiasies Hom. Iliad. ψ, 197. φλεγεθοΐατο: *Εὐφορίων κακῶς τῷ ῥήματι ἐνικῶς χρῆται. Eadem audacia Callimachus παρείατο dixerat ἐνικῶς, de quo auctor Epimerism. Homer. apud Cramerum Anecd. I p. 373 ita disputat: Παρείατο: Καλλίμαχος „κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα.“ τινὲς πλεονασμὸν ἠγήσαντο τοῦ ᾠ. ἀντὶ τοῦ παρῆν γάρ ἐστιν καὶ παρεκαθέζετο. οὐκ ἔστιν δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ πληθυντικὸν ἐστιν ἀντὶ ἐνικοῦ τεθειμένον. Ad eandem normam χριμψαίατο pro χριμψαίτο non male, opinor, restitui Euphorioni Fragm. LIV, 2. Nec distat Arateum ῥηγνύατο Dios. 716. Eadem forma nescio an usus sit Asclepiades in Anth. Pal. V, 164 sive Delect. poet. Anth. gr. p. 19.*

CLXIII.

Scholiasies Hom. Iliad. ὦ, 77: ἀελλόπος: *Εὐφορίων ἀελλόποδος αἰθαρούτας. Non expedio.*

CLXIV.

Scholiasies Euripid. Rhés. 36: τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους. ἀφ' ἧς ὄρος Κυλλήνης. ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων, ὃν ἔθρεψαν Νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγν αὐτόν φησι τραφέντα παρ' ἐκείναις. Priorem scholii partem pluribus modis redintegrare licet; vide F. Vaterum. In νυμφαγν latere putabam νυμφάγνητον, ut Hesiodus dixit διόγνητος Ἰόλαος. Sed nec hoc sufficit. Pana Penelopes et Apollinis filium nuncupavit etiam Pindarus Fragm. 68 p. 594. Pro Apolline Mercurium nominant Nonnus Dion. XIV, 92 et Plutarchus Def. orac. pag. 419 d.

Cfr. Davisius ad Cicer. Nat. D. III, 22. A Nymphis et prae ceteris quidem ab Oenoe Pana nutritum esse praeter Euphorionem tradidit Pausan. VIII, 30 ubi Panos signum apud Megalopolitanos commemorat: *ἐπίκλησιν δὲ Οἰνόεις ἐστὶν αὐτῶ, τὴν τε ἐπίκλησιν γενέσθαι τῶ Πανὶ ἀπὸ Νύμφης Οἰνόης λέγουσι, ταύτην δὲ σὺν ἄλλαις τῶν Νυμφῶν καὶ ἰδίᾳ γενέσθαι τροφὸν τοῦ Πανός.* Penelopes cur filium Pana fecerint veteres, nondum a quoquam quaesitum video, quamquam facilis est responsio cogitantibus fuisse qui Pana texturae inventorem perhiberent (Schol. Iliad. 23, 762. Eustath. ad Hom. p. 1328, 48) et Penelopes Panisque nomen ab eodem etymo *πῆνος, πηρίον, πᾶνος* (Salmas. ad Script. Histor. Aug. I p. 548) repeterent. De Minervae cognomine *πηνίτις* vide Delectum poet. Anth. gr. p. 114.

CLXV.

Χεῖρα ἱπποδάμειαν.

Tzetzes apud Cramer. Anecd. Oxon. IV p. 130: *τὸν Εὐφορίωνα μιμούμενος ἢ ἄλλον, τὴν Ἴπποδάμειαν αὐτὴν ὁμοίως καὶ Ἀτρέα οὐ θήσεις ὡς ὀνόματα, ὡς δὲ δριμείας λέξεις, ἀτρέα δῆμον* (Fragm. XCIV) *ἀτρεστον ὡς Εὐφορίων λέγων, καὶ χεῖρα ἱπποδάμεια* (sic) *τὴν ἠνιόχων χεῖρα.*

CLXVI.

Apuleius de Orthogr. §. 51: *Azania est pars Arcadiae, ubi natum Iovem tradit Euphorion.* Iovem hunc Azaniensem non diversum esse credo a Iove Lycaeo, in Parrhasia, quam partem fuisse constat Azaniae, nato. Callimachus H. in Iov. 10: *ἐν δὲ σε Παρρασίῳ Πείῳ τέκεν.* Hinc templum eius in Parrhasia

ab Lycaone dedicatum memorat scholiastes Euripidis Orest. 1642: *νιόν ἔσχε (Πελασγός) Λυκάονα, ὃς τὸ τοῦ Λυκαίου Διὸς ἱερόν ἰδρύσατο ἐν Παρρασίᾳ.* Memorabile item testimonium scholiastae Dionysii Perieg. 415: *μετὰ τὸν Ἀρχάδος θάνατον οἱ παῖδες αὐτοῦ τρεῖς ὄντες ἐνείμαντο τὴν ἀρχήν. Ἐλατος μὲν ἔλαχε μοῖραν Ὀρχομενόν — Ἀφείδας δὲ Τεγέαν καὶ τὰ περὶ μὲν ἄλλης, Ἀζάν δὲ καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ἀζανίαν τὸν διὰ παρρησίαν, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Λυκαίου Διὸς ἱερόν, εἰς τὰς κοινὰς εἰσόδους ἔλασαν.* In his verba καὶ τὰ περὶ μὲν ἄλλης Bernhardius non recte emendavit ita, καὶ τὰ περὶ τὴν Ἀλίαν. Scribendum haud dubie καὶ τὰ περὶ Μαίναλον, cui coniecturae locorum situs non repugnat. De Azane quae adduntur corruptissima sunt; nec dubitari potest quin plura exciderint, quae satis certa coniectura ita redintegrandae esse suspicor: Ἀζάν δὲ καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ἀζανίαν [καλουμένην καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Λυκάονος παρανομίας εἰς] τὸν Δία Παρρᾶσίαν, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Λυκαίου Διὸς ἱερόν. Nimirum Parthasiam propter Lycaonis in Iovem impietatem Παρρᾶσίαν appellatam esse testatur Nicanor in libro de Paronymis apud Stephan. Byz. v. Παρρασία: *Νικάνωρ δὲ Παρρᾶσίαν φησὶν αὐτὴν κεκλήσθαι διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν,* ubi vide Holstenium. Similiter Megalopolitani monumentum, quo civium suorum virtutem condecorabant, appellabant Παρραβᾶσιον, ὅτι ἐς αὐτοὺς παρεσπόνδησεν ὁ Κλεομένης, ut est apud Pausan. VIII, 28. 4. Ac fortasse etiam Callimachus l. l. non Παρρασίῳ scripsit, quae Arnaldi coniectura est, sed Παρρᾶσίῳ. Libri enim Παρρᾶσίῳ. Postrema scholii verba, quae ita corrigebam, εἰς ὃ τὰς κοινὰς εἰσόδους (publicos reditus) ἔθρεσαν, alii forsitan probabilius

lius expedient. Interim de hac significatione vocis εἴσοδος v. Thesaurum L. Gr. v. εἴσοδος. Lycaonis illam in Iovem impietatem tractaverat in Azanibus Achaeus Eretriensis, docente loco apud scholiasten Eurip. Orest. 373: τὸ δὲ „ἐξάπτων“ ἔφη παρόσον οὐς ἰκέτεον τούτοις παρετίθεσαν τὰς ἰκετηρίας. Ἀχαιοὺς Ἀζᾶσι „Νῦν οὖν ἡμεῖς ἰκέται θαλλοὺς τε θεῶν γέρας τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν λῆξαι τῆς ἀστεροποῦ Ζηνὸς θυσίας“. Quae chori verba esse suspicor Lycaonem, ut aut a Nyctimi (Tzetz. ad Lycophr. 481) aut Arcadis (Eratosth. Catast. 8) sacrificio absistat enixissime obtestantis¹). Verba poetae, quae non recte curavit Hermannus Opusc. VII p. 291, ita certissima coniectura restituo:

*Nῦν οὖν ἡμεῖς ἰκέται [στέμματα]
θαλλοὺς τε θεῶν γέρας [ἀθανάτων]
τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν λῆξαι
τῆς ἀστερόπου Ζηνὸς θυσίας.*

Pro στέμματα possis etiam στεφάνους. Cfr. Aeschylus Choeph. 1031: ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι.

CLXVII.

Stephanus Byz. p. 577: Μωριεῖς ἔθνος Ἰνδικόν, ἐν ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων. Hesy chius Μωριεῖς Indicorum regum nomen fuisse tradit, Μωριεῖς: οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

CLXVIII.

Stephanus Byz. p. 563. Μολύκρεια: πόλις Αἰτωλίας. Θουκυδίδης (II, 84) Μολύκρion αὐτὴν καλεῖ.

1) Video nunc similiter haec interpretatum esse Welckerum Tragodum. Vol. III p. 963.

Εὐφορίων δὲ Μολυκρίαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Μολύκριος, καὶ Θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. καὶ Μολύκρῃσαι καὶ Μολυκριάς. In his male Xylander pro Μολύκρῃσαι scripsit Μολυκρῃται. Cod. Rehd. Μολύκρῃσαι. Scribendum Μολύκρῃσαι aut Μολυκρίς.

CLXIX.

Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. II p. 239: *Λείπω: λέγει ὁ Ὕρρος ὅτι πάντα παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου γράφεται· οἷον λειπόνεως, λειποταξία, λειποτάξιον, λειποστράτειον. ὁ δὲ Ὠριγένης διὰ τοῦ ι λέγει γράφεσθαι· οἷον [ἔλιπον παρ' Εὐφορίωνι] λιποτρόφια παρὰ Νεοπτολέμῳ· ἐλλιπέες παρ' Εὐφορίωνι· λιποκτενίασσα· λιπονᾶνται· λιποταξίου παρ' Ἀριστοφάνει. In his verba ἔλιπον παρ' Εὐφορίωνι, utpote ex sequentibus ἐλλιπέες παρ' Εὐφορίωνι orta, seclusi. Pro λιποκτενίασσα recte Cramerus λιποκτέανος, quod et ipsum fortasse ad Euphorionem referendum. Eadem voce usus est Paullus Silent. Ecphr. 557. De Neoptolemo, qui λιποτροφίῃ dixisse videtur, vide Epimetr. V. Pro Ἀριστοφάνει fortasse Ἀντιφάνει scribendum esse indicavi Comic. graec. vol. III p. 72.*

EPIGRAMMATA ¹⁾.

I.

*Οὐχ ὁ τρηχὺς ἔλαιος ἐπ' ὅστέα κεῖνα καλύπτει,
οὐδ' ἡ κυνέου γράμμα λαβοῦσα πέτρῃ·*

1) V. supra p. 25.

ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
 Ἰκάριον ῥήσσει κῆμα περὶ κροκάλαις·
 ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκηδέος ἢ κενεὴ χιθῶν
 ὠγκώθην Δρυόπων διυράσιν ἐν βοτάναις.

Apud Brunck. Anal. I p. 256, apud Iacobsum Anthol. Palat. I p. 504 cum hac epigrapha: *Ἐὐφορίωνος εἰς ναυηγὸν ὁμοίως ἀνώνυμον ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει νενάυαγηκότα.* — V. 1. Codex *οὐχοτρηχὺς σέλι θαῖος.* Toupus *οὐ Τρηχίς λιθιαῖος*, quod recepit Brunckius. Probabilius est, in corrupta voce *σέλι θαῖος*, sive potius *ἐλιθαῖος*, nam litera initialis haud dubie e praecedente sigma adhaesit, probabilius igitur est, latere in ea arboris nomen, cuius sub umbra cenotaphium illud exstructum fuerit. Itaque scripsi *οὐχ ὁ τρηχὺς ἔλαιος*. Ubi quid *τρηχὺς* significet docebit T. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 184 cll. Theocrito Id. XXIV, 256 et Agathia in Anthol. Pal. I p. 176. Quod eodem versu legitur *κεῖνα*, iniuria opinor tentatum est. Similiter *κεῖνος* apud Pindarum aliquoties legitur, ut Pyth. II, 13, de quo passim admonuit Hermannus. — V. 3 *δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο.* Draconon sive Draconon (Hemst. ad Lucian. p. 228) Icarus insulae fuisse constat promontorium longo tractu in mare procurrens. Hinc ipsa Icarus ab aliis *Δολίχη* dicta est. Apollodorus II, 6, 4: *προσσχὼν νήσω Δολίχη τὸ Ἰκάρου σῶμα ἰδὼν τοῖς αἰγιαλοῖς προσφερόμενον ἔθαψε καὶ τὴν νῆσον ἀντὶ Δολίχης Ἰκαρίαν ἐκάλεσεν.* Stephanus Byzant. p. 414: *Ἰκαρος, μία νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Μάκρως καὶ Δολίχη.* Ac fortasse etiam Euphorio scripsit, ἀλλὰ τὰ μὲν *Δολίχης τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο*, orationis forma simili ei, qua usus est noster poeta Fragm. LI: *ἀλλά ἔ Σιθονίης*

τε καὶ ἐν κνημοῖσιν Ὀλύνθου. Ut enim Olynthus pars fuit Sithoniae, ita Dracantum Dolichae. Cfr. Herodot. I, 2: εἰς Αἰὼν τε καὶ τὴν Κολχίδα et Hermannum ad Viger. p. 838, ed. 2. — Vs. 5 cod. πολυμήδεος. Correxerit Salmasius. Cfr. Homerus Od. XXI, 35 ξεινοσύνης προσκηδέος. Pro κενεή, quod Reiskio debetur, codex habet κεινή. Iacobsio ne sic quidem hic versus persanatus videtur. Immerito, ut equidem opinor. Exspectare potuit naufragus, se comi et benevolo hospitio exceptum iri ab amicis sive cognatis, si pervenisset quo cursum suum dirigeret. Id vero non evenerat homini infelici, itaque ἀντὶ ξενίης πολυκηδέος cenotaphium ei exstruxerant amici in Dryorum agro, ubi ipsi habitabant. Simili orationis colore Anyte Anth. Pal. VII, 649: ἀντὶ τοι εὐλεχέος θανάτου σεμνῶν θ' ὑμναίων μάτηρ στῆσε τάφῳ τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ παρθενικάν. — Vs. 6 recte habet διράσιμ ἐν βοτάναις, nam tota illa regio aspera erat et saxosa, ut vel Τραχίτιος nomen docet.

II.

Πρώτας ὀπιότ' ἔπεξε καλὰς Εὐδοξος ἐθείρας,
 Φοίβῳ παιδείην ὤπασεν ἀγλαίην·
 ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Ἐκηβόλε, κάλλος ἐπεῖη
 γῶχαρνηθὲν αἰεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

Apud Brunck. Anal. I p. 256, apud Iacobsum Anth. Palat. I p. 272. Vs. 1 cod. ἔπλεξε. Illud e Suida I p. 680 dederunt Brunckius et Iacobsius. — Vs. 3 οἱ Brunckius. Cod. τοι. Suidas III p. 132 σοι. — Vs. 4 cod. ὄχαρνηθὲν. Correxerit Delect. poet. Anth. gr. p. 59.

FRAGMENTA DUBIA.

I.

*Αἱ καὶ ἀναμπέχονοι γυμνοῖς ποσίν, ἥύτε δοῦλαι,
ἡοῖαι σαρρῆσκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν,
νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἴκοιτο.*

Servavit Plutarchus de S. N. V. p. 557 d. Virgines dicit Locrenses, quas Locri ad piandum Aiæ scelus Minervæ Iliensi per mille annorum decursum quotannis consecrare oraculo iussæ sunt. Rem in Αἰτίοις tractaverat Callimachus teste schol. Iliad. ν', 66: Ἀθηναῖα δὲ οὐδὲ οὕτω τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίων. Aliorum testimonia indicavere Vales. ad Harpocr. p. 134, Meursius ad Lycophr. 1153 et O. Müllerus Hist. civit. græc. I p. 167. Euphorioni eos versus assignavit et ad Chiliades rettulit Toupius Epist. crit. p. 134. Persuasit Toupius Wytttenbachio, Valckenario, Boettigero de Raptu Cass. p. 37 et recenti ætate Müllero I. I.

II.

*Καλαὶ μὲν ποτ' ἔσαν καλαὶ φόβαι Εὐτελίδαο·
ἀλλ' αὐτὸν βάσκαυεν ἰδὼν ὀλοφάιος ἀνήρ
δινῆεντι ποταμῶ· τὸν δ' αὐτίκα νοῦσος ἀεικῆς —*

Plutarchus Quaest. Symp. p. 682 b. de fascino agens appositis his versibus, quos Valckenarius apud Wytttenbachium ad Plutarch. S. N. V. p. 76 Euphorioni tribuebat, ita pergit: ὁ γὰρ Εὐτελίδας λέγεται καλὸς ἑαυτῶ φανεὶς καὶ παθῶν τι πρὸς τὴν ὄψιν ἐκ τούτου νοσῆσαι καὶ τὴν εὐεξίαν μετὰ τῆς ὥρας ἀποβαλεῖν. De Eutelida, Narcissi simillimo, nihil aliunde constat,

nisi forte is idem est de quo Aelianus Suidae vol. I p. 87: Ἀνήρ Ἀρκάς, Εὐτελίδας τοῦνομα, ἀκολάστῳ τῇ γλώττῃ καὶ ἀκράτορι κακῶς πάντας ἀγορεύων ἀρρώστημα ἔσχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράττοντας. Versu primo καλαὶ φόβαι scribendum esse¹⁾ pro καὶ φόβαι, monui ad Theocrit. VIII, 73 ubi similiter καλὸς repetitur, τὸν δαμάλας παρελεῦντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν. Alciphro Epist. III, 1 καλὸς μὲν γὰρ ἐστι, καλὸς ᾧ μῆτερ. Plura attulit Hermannus Opusc. VII p. 120. Versu tertio Wytttenbachius tentat δίνῃ ἐν ποταμοῦ. Malim δίνῃ ἐνι ποταμοῦ, ut apud Homerum ἐνῆ ἐνι μαλακῇ in eadem versus sede. Aliquando tentabam δινηντι ποταμοῦ, de cuiusmodi formis v. Buttmanni Gramm. mai. I p. 172. Quemadmodum forsan Sophocli Oed. Tyr. 1279 reddendum ὄμβρος χαλαζῆς αἰμάτων ἐτέγγετο, i. e. ὄμβρος χαλαζήεις, ut γάλαξαν ὄμβριαν idem dixit Oed. Col. 1499. Cfr. Theodosium Expugn. Cret. 254: ὄμβρους ἀφῆκεν αἰμάτων πολυρρύτων. Sed teneo δίνῃ ἐνι ποταμοῦ. Ne quis vero miretur Euteli- dem in *vorticibus* fluminis imaginem suam contemplari, similiter loquutus est Callimachus H. in Min. 20: οὐδὲ Σιμοῦντος ἔβλεψεν διναν ἐς διαφαινομένην. Paulus Silent. Anth. Pal. V, 266: σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει, καὶ ποταμῶν διναι. Post tertium versum sequebatur fortasse ἔλλαβε.

III.

Scholias Apoll. Rh. II, 168: Νύμφις μὲν γὰρ φησιν ἰστορεῖν Ἀκαρίωνα, ὡς ἄρα Φρύγες διαπλευῦσαι βουλόμενοι τὸν πορθμὸν κατεσκεύασαν ναῦν ἔχουσαν ἐγκεχαραγμένην προτομὴν ταύρου, διαπλευσάντων δὲ αὐ-

1) Recepit hanc emendationem Dübnerus.

τῶν, ἀπὸ τοῦ εἶδους τοῦ περὶ τὸ σκάφος προσαγορευ-
θῆναι τὸ πέλαιος Βόσπορον. In his pro *Ἀκαρίωνα*,
quod Rubnkenius Opusc. p. 265 non suspectum habuit,
Reinesius Epist. ad Daum. 85 p. 255 corrigit *Εὐφο-
ρίωνα*. Ac sane res ipsa Euphorionis ingenio dignis-
sima, ut docet Fragm. CXX. At Nymphis Heracleota,
historiarum scriptor, quum sub tertio Ptolemaeo flo-
ruerit, non probabile est in testimonium advocasse
Euphorionem, scriptorem novitium. Itaque nescio an
rectius Weichertus Vit. Apoll. Rhod. p. 253 Charonis
nomen substituerit. Reinesio assentitur Unger. Parad.
Theb. I p. 237.

IV.

Apuleius de Orthogr. ed. Osann. p. 135. *Erida-
nus . . . est item Italiae qui et Padus, item Hiberiae,
auctoribus Aeschylō Pausania Euphorione minore*. Haec
si recte ad Chalcidensem poetam referuntur, eum „mi-
norem“ ideo dictum esse crediderim, ut distingueretur
ab Aeschyli filio, poeta tragico. Sed probabile est in-
telligi debere Euphorionem eum de quo egi Epimetr. I.

V.

Suidas, *Κοχύαι: αἱ πρόγονοι. Ἀφ' ὑμέων κοχύ-
ησι καθημένη ἀρχαίησιν*. In corruptis verbis ἀφ' ὑμέων
Iacobsio Anim. ad Anal. Brunck. II, 1 p. 205 Euphorio-
nis nomen latere videbatur. Quae si vera est con-
iectura, pro *καθημένη* legerim *παρημένη*, ut voluit Tou-
pius. Naekius autem Dissert. de Hecale V p. 545 Cal-
limacho versum attribuit hoc modo correctum: *ὑμείων
κοχύησι καθειμένη ἀρχαίησιν, a nobis descendens pri-
scarum aviarum serie*. Apud Suidam item alia quae-
dam fragmenta reperiuntur, quorum dictio eum habet
colorem, ut aut Euphorioni aut Callimacho assignari

posse videantur, e. c. vol. I p. 66: ἀήσυρον γόνυ κάμψας, ubi post ἀήσυρον excidit ὄν. Ibid. p. 127: ἄλυζόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Ibid. p. 427: βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο. Ibid. p. 648: αὐτόθεν ἐξ αὐτῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα. Vol. II p. 334: οὐδέ ποδι κνηγίς ὑπεφαίμετο, πέπτατο δ' αἰθήρ. Omitto alia, quae Callimacho assignanda putavit Ruhnkenius Epist. a Tittm. ed. p. 20, in quibus itidem nonnulla fortasse ad Euphorionem referenda sunt. Ferax item eiusmodi ἀποσπασματίων Etymol. M. veluti p. 41, 28: ἀγδην, πάσας δὲ σὺν ὀστέῳ Ἴνας ἄμερσεν. P. 48, 39: χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα. P. 81, 8: ἐπ' οὐρεος ἀμβώνεσσιν. P. 83, 47: ταῦρον ἀμίστυλλον. P. 94, 42: πολὺν τρύος ἤλασεν ἔξω. P. 96, 9: καὶ θῆρες ἀνὰ δρύμα προήνονται. P. 97, 30: ἦ χειμέριον ἄλὲν ὕδωρ. P. 182, 2: τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύι εἴβεται (leg. λείβεται) αἰών. P. 207, 16: Βουθοίη Δριλωνος ἐπὶ προχοῆσιν ἐνάσθη, qui versus per errorem Sophocli tribuitur, inter cuius fragmenta recipi non debuit. P. 241, 55: γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη. At qui p. 60, 4 legitur versus, ὀρφναίη ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῆ, non incerti poetae versus est, sed Apollonii Rhod. IV, 1095. ex quo apertum est de Echeti filia, non de Antiope haec intelligenda esse. Fallitur Ungerus Parad. Theb. I p. 82. Alia ita comparata sunt, ut satis confidenter Callimacho adscribas, ex quo genere sunt haec apud Suidam s. v. μετάκερας: ἐκ δ' ἔχσεν κελέβην, μετὰ τ' αὖ κέρας ἤφρυσσάτ' ἄλλο, apud Etymol. M. p. 418, 1: ἠγάλέην [δὲ] κάλιπιν ἀειραμένην (leg. ἀειραμένη) et p. 595, 33: μύρτον ἐς ὠτώεντα παλαιραμένης ἄγνοιο. Quae omnia ad Hecalen referenda videntur.

RHIANUS CRETENSIS.

RHIANUS CRETENSIS.

Inter poetas et grammaticos aetatis Alexandrinae honorificum locum tenet Rhianus Cretensis, de quo haec apud Suidam leguntur: *Ῥιανός, ὁ καὶ Κρής, ὢν Βηναῖος. Βήνη δὲ πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ Κεραίτην, ἄλλοι δὲ Ἰθάκης (ita cod. Par. pro Ἰθάκης) τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν. οὗτος δὲ ἦν τῆς παλαιστρας πρότερον φύλαξ καὶ δοῦλος. ὕστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο γραμματικὸς, σύγχρονος Ἐρατοσθένους. ἔγραψεν ἑξαμετρα ποιήματα, Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέτταρσιν.* His similia habet Eudocia Viol. p. 371: *περὶ Ῥιανοῦ τοῦ γραμματικοῦ. Ῥιανὸς Κρής, γραμματικὸς ἐκ Βήνης. πόλις δὲ αὕτη Κρήτης· τινὲς δὲ Κεραίτην, ἄλλοι δὲ Ἰθάκης τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστόρησαν κτλ.* Vitiösium istud *Ἰθάκης*, quod ante Kusterum apud Suidam quoque legebatur, ex *Ἰθάκης* corruptum est. Pausanias IV, cap. 1 Cretam Rhiani patriam esse dicit et cap. 6 Benaenum eum nuncupat. Eodem modo Stephanus Byz. p. 221: *Βήνη, πόλις Κρήτης ὑπὸ Γορτύνην τεταγμένη. τὸ ἐθνικὸν Βηναῖος. Ῥιανὸς γὰρ ὁ ποιητῆς Βηναῖος ἦν ἢ Κεραεάτης ἢ Κρής.* In his postrema in hunc sensum accipio, ab aliis Rhianum simpliciter

Cretensem perhiberi. Benae¹⁾ urbis in Creta sitae nusquam quantum scimus mentio facta nisi in iis locis quos modo attuli, et a Suida, *Βήνη: ὄνομα πόριον*. Contra notissima est *Λεβήνη* urbs, quae et ipsa in finibus Gortyniis sita et a Bene fortasse non diversa erat. Non minus dubia sunt nomen situsque loci, a quo Rhianus secundum alios a Suida et Eudocia *Κεραΐτης* sive *Κεραΐτης* et a Stephano Byz. *Κερεάτης* dicitur. Quod enim Siebelisius coniecit Rhianum propterea *Κεραΐτην* dictum esse a nonnullis, quod fortasse Gnossi, quae urbs Strabone teste X p. 476 etiam *Κέρατος* appellabatur, natus fuerit, id vehementer vereor ne ii ipsi loci quos attulit (Callim. in Dian. 44 et Virgil. Cir. 113) refellant. Inde enim apparet veram istius nominis formam non *Κέρατος* esse, sed *Καίρατος*. Atque ita etiam apud Hesychium est, *Καιράτιοι οἱ Κνώσσιοι*, non *Κεράτιοι*. Accedit quod vix credibile est, praeter poetas quemquam Gnossum urbem vetusto illo nomine insignivisse. Ex gentiliciis illis *Κεραΐτης* et *Κερεάτης*, alterum ad *Κερέα*, illud autem ad *Κεραία* ducit, quemadmodum ab *Ἐλαία* formatur *Ἐλαΐτης*, *Λυκαΐτης* a *Λυκαία* et alia id genus complura. *Κερέα* nomen non iniuria dixerit quispiam commendari et fulciri eo, quod Pausanias VIII, 34 Apollinem *Κερεάτην* commemorat, deum ab Arcadibus cultum, quibus cum Cretensibus mirum ut in aliis rebus ita etiam in eis quae ad deorum cultum spectant consensum fuisse scimus. Neque veri dissimile est apud Polybium, qui

1) Minus accurate Müllerus Doriens. vol. I. p. 143 Benna scribit, quod Thessalici oppidi et tribus Ephesiae nomen est. V. Stephan. Byz. v. *Βέννα*, ubi bis legitur *βουλή* pro *φυλή*, et semel *βουλευται* pro *φυλέται*.

lib. IV cap. 53 inter Arcadum socios praeter Polyrrhenos et Lampacos etiam *Κερέτας* affert, fortasse *Κερεάται* scribendum esse. Verumtamen non dubito quin et hoc loco et apud Stephanum *Κεραίτης* potius praefendum sit, et propterea quidem quod Eckhel. in doctr. num. vet. P. I. vol. I p. 306 numum cretensem describit, qui, quum *ΚΕΡΑΙΤΑΝ* i. e. *Κεραϊτῶν* nomine signatus sit, fuisse urbem cretensem *Κεραίαν* certo probat. Itaque patriam urbem Rhiani aut Benam aut Ceraeam fuisse apparet. Sed fuerunt etiam qui Ithomae, castello Messeniaco, cum natum esse perhiberent. Quae narratio inde opinor fluxit, quod Rhianus fortasse aliquantum temporis ibi commoratus erat, ut ea loca, in quibus Aristomenes immortalia ediderat opera, suis intueretur oculis eoque facilius istas regiones paragrando nobilissimi carminis, quod de bello Messeniaco condidit, materiam colligeret¹⁾. Ita fuerunt qui Homerum Cenchreatem fuisse sibi fingerent, quod Cenchreis, Troadis oppido, commoratus esse dicebatur, ut suis ipse oculis incluta ista loca pernosceret²⁾. Consimili ratione Nicander Colophonius a Dionysio Phaselita in libro, quem de Antimachi poesi composuit, Aetolus dictus est, quod eius Aetolica non potuisse scribi videbantur, nisi diuturna poetae in ista terra commoratio praegressa esset³⁾. Eoque verisimilior est coniectura quam

1) Non sufficit quod Siebelisius dicit: *hominem, qui Messeniorum res carmine persequutus erat, facile quis opinari potuit in Messenia ipsa eiusque urbe bello incluta natum esse. Melius Saalius: fortasse etiam a commoratione quadam in agro Messeniorum Ithomaeus dici potuit.*

2) Stephan. Byzant. v. *Κεγχρέαι* p. 464.

3) V. vita Nicandri apud Schneiderum ad Ther. p. 3.

de Rhiano feci, quo certius ex secundo epigrammate apparere videtur, eum per aliquod temporis spatium in Peloponneso versatum esse.

De aetate, qua vixerit Rhianus, satis constat. Fuit enim Suida teste Eratosthenis aequalis, qui Ol. 126 natus usque ad Ol. 149 vixit. Ac probabile est utrumque virum consuetudinis amicitiaeque vinculo consociatos fuisse. Certe Rhianus aliquamdiu Alexandriae degisse videtur. Nam quum eius studia grammatica maxime ad crisin carminum Homericorum pertinerent, non potuit alio facile loco ea sibi comparare subsidia doctrinae studiorumque adminicula, quae, nisi eum sine veteribus exemplis temerario quodam arbitrio in Homero recensendo grassatum esse credas, prorsus necessaria erant. Deinde Suidam vix credere licet ita aetatem Rhiani significaturum fuisse, ut eum Eratosthenis potissimum aequalem diceret, nisi inter utrumque hominem propior quaedam vitae studiorumque societas fuisset. Eratosthenes autem regnante Ptolemaeo III, qui Ol. 133, 2 imperium suscepit, certam Alexandriae sedem adeptus est ibique vitae domicilium collocavit. Itaque ab hoc demum tempore ei cum Rhiano necessitudo intercedere potuit. Praeterea nil fere de Rhiani vita scimus, nisi quod Suidas eum primum palaestrae custodem et servum fuisse dicit, *τῆς παλαίστρας πρότερον φύλακα, καὶ δοῦλον*¹).

1) Haec Siebelisius secum pugnare ait, quod munus *φύλακος παλαίστρας* non potuerit suscipi a servo, itaque Rhianum putandum esse iam liberum illud subiisse. Palaestrae custodem, quorum haud infrequens in antiquis titulis memoria (Welckeri Syll. Epigr. p. 45), non satis constat mihi semperne servilis condicio fuerit.

E scriptis Rhiani primo loco epica commemoramus. his enim maiorem sine dubio quam ceteris carminibus laudem sibi peperit. Hinc apud Athen. XI p. 499 *κατ' ἐξοχὴν* dicitur *ἐποποιὸς* et apud Suidam eo loco quo de Rhiano agit non commemoratis aliis operibus hexametrorum carminum auctor perhibetur. Neque enim dubitari potest, quin Suidas scripserit: *ἔγραψεν ἐξάμετρα ποιήματα*, non, ut nunc legitur, *ἕμμετρα ποιήματα*, in quibus iam Kusterus offendit, male tamen aut *ἕμμετρα* aut *ποιήματα* delendum esse opinatus. Proxime vero accessit I. Toupius Emend. in Suidam II p. 135 Ox. qui *ἐξαμέτρῳ* coniecit restituendum esse. Barke- rus apud Gaisfordum poet. minor. III p. 473 defensurus *ἕμμετρα ποιήματα* Stephani thesaurum comparari iu- bet, ubi e Xenophontis Memor. I, 2, 21 *ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη* et ex Isocratis Nicocl. 2 *ἕμμετρα* (Bekk. *σὺν μέτρῳ*) *ποιήματα* citantur. Sed in utroque loco lo- quutio illa et propter nexum excusatur et quod opponun- tur ei *λόγοι διδασκαλικοὶ* et *καταλογάδην συγγράμματα*. Neque Siebelisii mihi probatur opinio, qui *ἕμμετρα ποιήματα* ea carmina esse dixit, *in quibus omnia me- trorum legibus convenientia sint, quae metricae ra- tiones venustate ac pulchritudine h. e. summa omnium partium convenientia commendent*. Quasi vero de meliore nota poetae graeci alia unquam poemata fe- cerint, nisi quae metrorum legibus prorsus conveni- rent. Certum igitur est Suidam *ἐξάμετρα* scripsisse idque de epicis carminibus intelligi voluisse, quem ad- modum *πεντάμετρα ποιήματα* dicebantur quae elegiaco metro adstricta essent. cfr. Pollux IV, 32. Argumenta autem carminum epicorum Rhianus partim ex mytho- logia petiit partim ex gentium historiis. Priori generi

Heraclea annumeranda, posteriori Achaica Eliaca Thesalica et Messeniaca. Quale fuerit aliud carmen, *Φήμη* inscriptum, quod item epicum fuisse verisimile est, ex solo, quod Stephanus Byzantius servavit, fragmento non potest intelligi. Stephanus p. 153 *Ἀράκυνθος*, inquit, ὄρος Βοιωτίας, ἀφ' οὗ ἡ Ἀθηναῖα Ἀρακυνθιάς, ὡς Πιανός ἐν τῇ Φήμῃ

Κλῦθί μοι εὐχάων Ἀρακυνθιάς εὐπατέρεια.

Inscriptionem carminis tanto minus in dubium vocaverim, quum Helladius quoque teste Photio bibl. p. 536 *a* Bekk. unum ex carminibus suis eodem *Φήμης* verbo insigniverit, de cuius argumento tamen non magis constat quam de Rhiani. Plura novimus de reliquis Rhiani carminibus. Ex his primo loco ponenda est

I. *Ἡράκλεια*. Ita enim haud dubie Rhianus hoc carmen inscripserat, non *Ἡρακλειάς*, qua forma Suidas et hoc loco, ubi de Rhiano, et alio, ubi de Panyasis carmine agit, usus est. Ceteri, sive Rhiani vel Panyasis sive Pisandri Diotimi Phaedimi aliorumve Heracleas ad partes vocant, constanter altera forma utuntur¹⁾. De ambitu carminis Rhianeus nulla esse potest dubitatio. Quamquam enim Suidas quattuor tantum libros commemorat, *ἔγραψεν Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέσσαρσι*, tamen quum in Etymol. M. p. 153, 4 liber quartus decimus²⁾ citetur, non dubitari potest quin Vossius histor. gr. I, p. 111 recte Suidae eundem numerum restituendum esse coniecerit. Hunc autem carminis ultimum fuisse librum ex eo intel-

1) Singularis est qua Aristoteles A. P. utitur forma *Ἡρακλῆις*.

2) *Ῥιανός ἐν τῷ τετρασδεκάτῳ Ἡρακλειάς*. Sylburgius dedit *τεσσαρεσδεκάτῳ*. Recta forma videtur esse *τετρακαιδεκάτῳ*, qua Lobeck. ad Phryn. p. 409 Tzetzam usum esse ostendit.

telligitur, quod quae Etymologus ex eo attulit, ad suprema Herculis fata referenda sunt. Neque praetermittendum est, totidem libros Panyasis Heracleam complexam esse¹⁾. Materiam Heracleae Rhianus partim ex aliorum poetarum Heracleis, inprimis ex ea quam Panyasis condiderat, partim ex logographis sumpsisse videtur, alia ex Homero, alia denique ex eis, quae certis quibusdam locis ore hominum circumferebantur, intexit. Ac Homero quidem maximam partem eius narrationis acceptam refert, qua Iupiter compressa Alcmena Iunonis dolo circumventus iureiurando se obstrinxisse ferebatur, se ei ex filiis suis Argorum imperium traditurum esse, qui eo ipso die nasceretur; unde Iuno Alcmenae partu impedito effecit, ut Stheneli uxor Antibia septimo mense Eurystheum eniteretur, qui postea Herculi natu minori labores istos perficiendos imposuit, quibus exantlatis divinus heros Minerva et Apolline intercedentibus immortalitate donatus est. Haec enim fabula, quam schol. ad Iliad. 19, 119 servavit²⁾, dubitari non potest quin ex Heraclea Rhiani deprompta sit, etsi scholiastes operis nomen non ediderit³⁾. Quod autem Rhianum dixi nonnulla ex narrationibus derivasse, quae de certis quibusdam locis hominum ore et fama propagabantur, id non diffiteor in uno tantum loco eoque ambiguo inniti. Nam scholiastes Aristoph. Ran. vs. 664, ubi de attico demo *Δίομεια* loquutus est, addit deinde: *ἔστι δὲ Ἡράκλειον αὐτόθι, περὶ οὗ καὶ Πριανός φησι δηλῶν ὅτι Δίομος Ἡρακλῆς ἐγένετο.* Quod

1) De hoc admonuit etiam Saalius.

2) *Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριανῶν*, pro quo Bekkerus recte edidit *Πριανῶν*. Eiusdem erroris exempla infra videbimus in incertis.

3) Ita Siebelisium quoque iudicasse video.

si ex Heraclea sumptum est, de qua re vix dubitaveris, consequens est, ut Rhianus atticas quoque fabulas operi suo intexuerit, id quod ante eum ex eis, qui Heracleas scripsere, fecit quantum scimus nemo. De Diomo autem non verisimile est ea dixisse Rhianum, quae apud scholiasten leguntur; ac comparanti quae Meursius de populis Att. p. 64 et Od. Müllerus Doriens. I p. 438 congesserunt de Herculis et Diomi amoribus testimonia, vix dubium potest esse, quin Rhianus quoque de amore, quo Hercules erga Diomum flagravit, loquutus fuerit, ita ut corrupta scholiastae verba fortasse in hunc modum restituenda sint: *περὶ οὗ καὶ Πιανός φησι δηλῶν ὅτι Δίωμος Ἡρακλέους ἐγένετο παιδικά.* Nisi forte Diomum Rhianus Herculis filium fuisse perhibuit, ut praeter *Ἡρακλέους* nihil mutandum sit. Consimili ratione Hylas, qui a plerisque Herculis amasius (*παιδικά*) appellatur, ab aliis eius filius dictus est. Vid. schol. Theocr. 13, 6. Ac nescio an de Diomo idem tradiderit Etymol. M. p. 102, 44: *Δίωμος, κυρίως, ὁ πατὴρ Ἡρακλέους*, ubi quod Diomus Herculis pater dicitur, quum nimis absonum sit, pro *πατὴρ* scribendum suspicor *παῖς*. Quo consilio Sidus (*Σιδουῖς*), vicus Corinthiacus, cuius Rhianus referente Athenaeo 3, p. 82, *b* in primo Heracleae libro mentionem fecit, commemoratus fuerit, dubium est. Macries et Aethyssen- ses, gentes libycas, quas Stephanus ex incerto opere Rhiani affert (p. 61: *Αἰθυσσεῖς, ἔθνος Αἰθυζόν, Μαγμαρίδαις πάροικον, ὡς Πιανός*, et p. 531: *Μάκρουες, ἔθνος Αἰβύης. Πιανός δὲ Μάκριας διὰ τοῦ τούτους φησίν.*) commemorari poterant, ubi de Herculis itineribus, quae per Libyam fecit, agebatur. Sed utriusque populi etiam in Achaicis, in quibus aliae quo-

que Libyae gentes recensentur, mentio facta esse potuit. Aselenos montes prope Trachina, qui in Etymologico Magno ex ultimo Heracleae libro laudantur, eo loco credibile est commemoratos esse, quo de extremis Herculis fati et de eius conflagratione in Oeta monte exponeretur¹). Verba grammatici haec sunt p. 153, 4: *Ἀσέλινα ὄρη οὕτω καλούμενα, ἅπερ οἱ μὲν παρὰ τὴν Τραχίνα εἰρησθαι, ὡς Ῥιανὸς ἐν τῷ τετρασεκάτῳ Ἡρακλείας, Νικάνδρος δὲ ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς (leg. Αἰτωλικοῖς) ὅτι, φησὶν, ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ Ἐνδυμίῳ συγκαθευδούσης συνέβαινε τοῖς ἄλλοις τόπους ἀσελίην εἶναι.* Quae verba a manu scriptoris ita profecta esse arbitror: *Ἀσέλινα ὄρη οὕτω καλούμενα παρὰ τὴν Τραχίνα, ἅπερ οἱ μὲν παρὰ . . . λέγουσιν εἰρησθαι ὡς Ῥιανὸς cct.,* ita ut originitio nominis excidisse videri debeat. Hanc coniecturam, in quam prius me ignaro Sturzium in Nov. annot. ad Etym. M. p. 12 incidit, miror profecto a Iacobsio et Saalio reici. Nam ex totius loci nexu luculenter apparet, non de situ montium Aselenorum dissensionem fuisse, sed de nominis origine. Quod autem Saalium Nicandrum negavit in Aetolicis de Endymionis et Selenae amoribus loqui potuisse, propterea quod teste scholiaste Apollonii Rhod. 4, 57 eandem rem in secundo Europae libro tractaverit, id nemo non videt non recte conclusum esse. Quidni poeta de eodem argumento in diversis carminibus egerit, praesertim quum quae de Endymione tradebantur fabulae vel maxime pertine-

1) Idem sensere Saalium et Iacobsium Diurn. schol. 1833 p. 117, quorum hic conicit insuper, Aselenos montes nil fuisse nisi exquisitius nomen totius montium tractus, cuius pars fuerit Oeta.

rent ad Aetolica? Cf. Heynius ad Apollod. T. II p. 43. Denique controversiam dirimit idem illud quod Saalius attulit scholion Apollonii, in quo Nicander etiam in secundo Aetolicorum libro de Endymione egisse clare indicatur: τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκῃς παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφῶτα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτὰ φησιν καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης καὶ Νικάνδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἐποποιούῃς (leg. ὁ ἐποποιός). Ceterum Ἀσέληνον montem etiam Nicander commemorat in Theriacis 215, ubi in scholiis Locridis dicitur mons.

Denique ex eodem carmine petita esse videntur, quae a scholiasta Euripidis Alc. 2 de amore quo Apollo Admetum deperierit et de voluntaria eius servitute traduntur: Πανὸς δὲ φησιν ὅτι ἐκὼν (Ἀπόλλων) αὐτῷ (Ἀδμήτῳ) ἐδούλευσε δι' ἔρωτα. Non absonum quidem fuerit statuere, hoc argumentum a Rhiano in Thessalicis tractatum esse, verum si reputaveris Panyasis versus ex Heraclea desumptos, quos servavit Clemens Alexandr. Protrept. p. 22 d: Πανύσις γὰρ πρὸς τοῦτοις καὶ ἄλλοις παμπόλλους ἀνθρώποις λατρεῦσαι θεοὺς ἱστορεῖ, ὧδέ πως γράφων·

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ θητευσέμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκη,

hos igitur versus si consideraveris, quos cum Panyasis narratione de servitute, quam apud Omphalen toleravit Hercules, arte coniunctos fuisse evidenter demonstravit Müllerus in Doriens. vol. 2 p. 437, facile ad eam te

inclinabis sententiam, ut a Rhiano quoque simili loco Apollinis servitium commemoratum fuisse existimes. Alia fragmenta, quae ad Heracleam referri posse videntur, exhibui in Incertis.

II. Sequuntur ea poetae nostri carmina, quae brevitatis causa *ethnographica* dixerim. Horum quod et quale argumentum fuerit et argumenti quae qualisque descriptio, ex paucis quae supersunt reliquiis, quarum plerasque Stephanus Byzantius servavit, non certo potest diiudicari. Sed pro more et indole illius aetatis, qua poesis magis magisque ad ea transducebatur argumenta, quae a vivida imaginandi vi longissime aberant, haec quoque carmina verisimile est reconditae doctrinae magis quam poeticae virtutis laude excelsisse¹⁾. Quanquam et per se consentaneum et propter aliquot locos extra omnem dubitationem positum est, Rhianum digressionibus intextisque narrationibus varietatem his carminibus conciliasse et sterilem materiam orationis luminibus et egregio versuum pangendorum artificio illustrasse.

I. Ac primum quidem *Achaica* minimum ex quatuor libris constitisse scimus. Stephanus enim p. 674: *Σκόλις*, inquit, *Ἀχάϊας πόλις, ὁ πολίτης Σκολιεύς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Ἀχαιῶν*. Idem libri tertii meminit p. 731: *Φαιστὸς καὶ Ἀχάϊας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαιῶν τρίτῳ*, et ter libri secundi, primum p. 230: *Βολάνη, πόλις Ἀχάϊας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαιῶν δευτέρῳ*, deinde v. *Ἀτλαντες* p. 192 ubi haec leguntur:

1) Quod Tiberius Caesar Rhiani carmina summo opere admiratus est (Sueton. V. Tib. 70), id recte Saalius ad hoc ipsum doctrinae studium rettulit. Cfr. quae supra dixi de Euphor. p. 37.

Ἄτλαντες, ἔθνος Λιβυκόν, Ἡρόδοτος τετάρτη — Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρα Ἀτάραντας μετ' αὐτοὺς εἶναι φησι καὶ Ἄτλαντας, καὶ ὅτι οὐ βλέπουσιν οὔτοι ὄνειρους. Quum Atlantes apud Herodotum 4, 184 ab Atarantibus aperte dicantur occidentem versus habitasse, Stephani verba hoc potius ordine videntur collocanda esse: Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρα Ἀτάραντας εἶναι φησι καὶ μετ' αὐτοὺς Ἄτλαντας, quae mutatio confirmatur Eustathii verbis ad Dionys. Perieg. 66: ὁ τὰ ἐθνικὰ γράφας ἔθνος Λιβυκόν λέγει τοὺς Ἄτλαντας, καὶ Ῥιανὸς (ita Holstenius pro Ἀρριανὸς) δέ, ὡς φησιν, Ἀτάραντάς τινας ἰστορεῖ καὶ μετ' ἐκείνους λέγει οἰκεῖσθαι τοὺς Ἄτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν ὄνειρους. Atlantibus non fuisse somnia, Stephanus Herodoto tantum auctore neque vero teste Rhiano videtur tradere. Longius et dignius memoratu fragmentum secundi Achaicorum libri idem Stephanus s. v. Ἀπία p. 145 servavit, ubi Peloponnesum Apiae nomine a recentioribus tantum poetis insignitam esse docet¹⁾ et quidem propter Apim, Phoronei filium, quod testari Rhianum his versibus:

Ἡμετέρη τοι τέκνα Φορωνέως ἦν δ'
 ἀρχῆθεν γενεή. τοῦδε κλυτὸς ἐγγένει' Ἀπιας,
 ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.

In depravato primi versus fine ἦν δ' Iacobsius ad Anth. Gr. III, 3 p. 947 et in Diurnis scholast. l. l. p. 118 nomen uxoris Phoronei antiquitus positum fuisse sibi persuasit, quae apud Pausaniam 2, 21 Cerdo, apud Tzetzen autem ad Lycophronem et fortasse etiam apud Apollodorum Telodice audit. Sed ut taceam, in secundo versu

1) Idem animadvertit Eustath. ad Il. 3, 49.

non τοῦ δὲ sed τῶν δὲ scribendum fuisse, si exitus primi esset *Φορωνέως Τηλοδίξης τε*, hoc tantum premo, *Φορωνέως* formam legibus orationis epicae plane repugnare, de quo vere admonuit Mützell de Emend. Theog. p. 107. Peior etiam coniectura est, quam Friedemannus de med. syll. pent. p. 337 et post eum Saalius proposuere: *Φορωνέως ἦν διασήμου*, quod epicae dictioni non magis accommodatum est quam Salmasii commentum *ἦν ὀνομαστή*. Equidem in verbis *ἦν δ'* nil aliud latere puto nisi *Ἰναχίδαο*¹⁾, neque dubito quin recepto insuper *ὑμετέρη*, quod est in cod. Voss. pro *ἡμετέρη*, totum fragmentum hoc modo restituendum sit:

Ἵμετέρη τοι, τέκνα, Φορωνέος Ἰναχίδαο
 ἀρχῆθεν γενεή· τοῦ δὲ κλυτὸς ἐγένετ' Ἴπυς,
 ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιξε καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας.

In his vs. 3 *Ἀπιδανῆας* scripsi ex Eustathio ad Dionysii Perieg. 415 καὶ Ῥιανὸς δὲ φησι κλυτὸς Ἴπυς, ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιξε καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας. Cfr. Buttmanni Lexil. I p. 68. Eodem versu ἐφάτιξε ex libris restitui pro ἐφάτιξε, cui temporis nullus hic locus est. Sinceritatem formae adstruit doricum φάτιξις. Eandem Nonno Dion. IX, 81 restituit Graefius, et ipse requiro in Parmenidis vs. 114 Fülleb. ubi nunc editur: τόν σοι ἐγὼ διάκοσμον ἑοικότα πάντα φατίζω. Haec fere ex Achaicis Rhiani servata sunt.

1) In eandem coniecturam, quae palaeographicis rationibus optime commendatur, incidit, ut ipse mihi indicavit, Lehrsius meus et utroque nostrum prius Schubartus Quaest. geneal. hist. p. 5, qui tamen *Φορωνέως* retinuit. Insulse, ut id adiciam, apud Hesychium legitur, *Φορωνεύς*: ὄρος βασιλικός. Lege ὄνομα βασιλικόν vel βασιλείως.

2. Neque plura ex alio, ad quod transimus, poemate allata novimus, *Eliaca* dico: hoc enim fuit operis nomen, non, ut ubique fere apud Stephanum legitur, *Iliaca*¹). Quo in carmine quum crebro Arcadiae locorum mentio facta fuerit, ut patet e reliquiis quae Stephanus habet, poetam credible est inter alia etiam veteres Eleorum vicinarumque gentium inimicitias et concertationes tetigisse. Huc pertinent imprimis quae Stephanus ex primo libro v. *Μελαιναι* p. 546 affert. *Μελαιναι*, inquit, πόλις Ἀρκαδίας — Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρότω

Γόρτυν Ἡραίαν τε πολυδρόμους τε Μελαινάς.

Ita enim recte Iacobsius ad Anthol. III, 3 p. 947 correxit editum *Γόρτυναν*, quod ignoravit Bernhardius ad Dionys. Perieg. vol. II p. 546. *Πολυδρόμους* Salmasii est emendatio. Libri *πολυδρόμους*. De Gortyne Arcadica, ex qua Sosicrates apud Fulgentium Myth. p. 770 Aristomenem oriundum dicit, v. Pausaniam VII, 28. Eandem *Κόρτυνα* ab aliis appellatam fuisse indicat glossa Hesychii, *Κορτύνοι: οἱ Ἀρκαδες. ἢ γὰρ Κόρτυς τῆς Ἀρκαδίας*. Deinde in primo Eliacorum libro Nonacris locus Arcadicus et Lapersa mons Laconicus commemorati erant. Stephanus p. 510: *Λαπέρσα, Θη-*

1) Berkel. ubique recte emendavit. Similis error est in Etymol. M. s. v. *Ῥαδάμανθους* p. 701, 40: ἐν Ῥόδῳ παρὰ ταῖς Ἰλιάδεσσιν ἐπαιδεύθη, ubi *Ἠλιαίων* scribendum, et in Schol. ad Od. θ, 224 Buttm.: ὁ δὲ Εὐρύτου Ἀπόλλωνι ἤρισεν, ὡς ἐν Ἰλιάδι φησὶν, Εὐρύτω, ὃ πόρε ἰόξον ἐκήβολος, οὐδ' ἀπόνητο. Ubi Buttmanus „Egregia confusio. Versus est Apollonii I, 88.“ Corrigendum potius videtur: ὡς Ἠλιόδωρος φησιν h. e. Ἀπολλώνιος, qui frequentissimus error est. v. Gaisfordum ad Hesiod. p. 113. Apud Eustathium ad Hom. p. 1766, in. ὃ δὲ (τὸ αὐξητικὸν τῶν θρεμμάτων) καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἠλιος ἔχει, alterum nomen prioris correctio est.

λυκῶς, ὄρος Λακωνικῆς, οὗ μέμνηται Ῥιανὸς ἐν Ἡλιακῶν πρώτῳ, et p. 597: Νώνακρῖς, πόλις Ἀρκαδίας ἐν Ἡλιακῶν πρώτῳ. Sed vehementer falleretur, qui, quum Stephano teste in tertio Eliacorum libro Apollo Lithesius in Malea memoratus fuerit, Maleam Laconicae promontorium intelligendum esse putaret. Stephanus p. 515 haec dicit: Αἰθῆσιος, ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ. Ῥιανὸς Ἡλιακῶν τρίτῳ. Iam certum quidem est illud Laconicae promontorium interdum masculino genere dici τὸν Μαλέαν, veluti a Gaetulo poeta in Brunckii Anal. II p. 167 et Cinnamo in Hist. Byz. lib. 6 p. 166 b. At quum apud Homerum Odys. 3, 295. ubi portus Phaesti Creticae urbis describitur, in verbis

ἐνθα Νότος μέγα κῆμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ

ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῆμ' ἀποέργει,

pro μικρὸς λίθος veteres critici aliam lectionem, Μαλέου λίθος, probaverint, quod haec moles ante Phaesti portum, ut fama apud indigenas ferebat, a Malea Tyrrenorum Pelasgicorum duce (Hermannus de Minerva Gr. p. 6) exstructa esse ferebatur, vix dubium esse potest quin apud Rhianum Apollo Lithesius non intelligendus sit Apollo Μαλεώτης in Laconica, sed ille ipse Apollo Cretensis, cuius templum in mole illa Maleae — pro Μαλέᾳ enim Μαλέα scribendum¹⁾ — ante portum Phaesti aedificatum erat. Αἶθος de mole lapidea dictum nil habet offensionis. Consimili modo λᾶα dixit Philippus Anth. Pal. IX, 708 λᾶα βαθὺ στήριγμα κατερρίζωσε πέλωρον, de saxorum mole Iulio portui praetenta. Cfr. Philostratus V. Apoll. IV, 34 κατὰ

1) Ita Lobeckius quoque iudicat in Aglaoph. p. 586.

γοῦν τὴν Φαιστόν, ἔνθα τὴν πολλὴν ἀνείργει (fort. ἀπείργει) θάλατταν ὁ μικρὸς λίθος. Quibus verbis Homericum locum respici non vidit Olearius. Praeterea Stephanus hoc tantum ex Eliacis excerpisse videtur, quod partem Elidis Amythaoniam fuisse et ab Amythaone Crethei filio nuncupatam esse teste Rhiano tradit pag. 121: Ἀμυθαονία, μοῖρα τῆς Ἥλιδος ἀπὸ Ἀμυθάωνος τοῦ Κρηθέως, ὡς Ῥιανός.

3. Quae adhuc tractavimus carmina, Achaica et Eliaca, multum ambitu aliud superavit, quod *Thessalica* inscriptum erat. Ab initio operis, cuius sextus decimus laudatur liber, haud dubie versus positi erant, quos scholiastes Apoll. Rhod. 3, 1090 servavit de variis Thessaliae nominibus agens: ἐλέγετο δέ, inquit, καὶ Πυρραία ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς Ῥιανός

Πύρραν δὴ ποτὲ τὴν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης¹⁾ ἀλόχοιο,
Αἰμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἴμονος, ὃν ῥα Πελασγός
γεῖνατο φέρετατον υἷον· ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἴμων,
τοῦ δ' ἀπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίζαντο.

Scholiastae verba quae vulgo ita scribuntur: ἐλέγετο δὲ καὶ Πυρροδία ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος· ἢ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύρρα, ὡς Ῥιανός, correxit Heynius ad Apollod. I p. 430. Versu primo praeunte Scaligero scribendum videtur Πυρραίαν (Πυρραίην) ποτὲ τὴν γε, quum propter scholiastae verba, tum quod Strabo lib. 9, 5, 23 Rhiani locum aperte respiciens diserte dicit antiquissimum Thessaliae nomen Πυρραίαν fuisse. Sane apud Hesychium vol. II p. 1087 Pyrrhaea collis tantum dicitur Dotii Thessalici, sed

1) Ita schol. Paris. pro ἀρχαίας habent.

idem addit etiam partem Thessaliae ab aliis ita nominari. Ad quartum versum respicit Stephanus p. 63 v. *Αίμονια*: *Αίμων* δὲ υἱὸς μὲν *Χλώρου* τοῦ *Πελασγοῦ*, πατὴρ δὲ *Θεσσαλοῦ*, ὡς *Ῥιανὸς* καὶ ἄλλοι.

Ut in Eliacis et Achaicis, ita etiam in Thessalicis Rhianus pristinas Thessalorum vicinarumque gentium concertationes, fortasse etiam migrationes, fusius tractavisse videtur. Hinc frequens Epiroticarum Thesprotiarum Molossicarum et Chaoniarum gentium memoria, imprimis in quarto libro. Ita commemorantur a Stephano p. 168 Arctanes: *Ἀρκτᾶνες*, ὡς *Αἰνιᾶνες*, ἔθνος *Ἑπειρωτικόν*. *Ῥιανὸς* ἐν τετάρτῃ *Θετταλικῶν*. Genoaeci p. 268: *Γενοαῖοι*, ἔθνος *Μολοσσίας*, ἀπὸ *Γενόου* ἄρχοντος αὐτῶν. *Ῥιανὸς* τετάρτῃ *Θεσσαλικῶν*. Ethnestae p. 334: *Ἐθνέσται*, ἔθνος *Θεσσαλίας*, ἀπὸ *Ἐθνέστου* τῶν *Νεοπολέμου* παιδῶν ἐνός, ὡς *Ῥιανὸς* δ' καὶ *ἒ*. Celaethi p. 465: *Κέλαιθοι*, ἔθνος *Θεσπρωτικόν*, προσεχὲς τῇ *Θετταλίᾳ*, *Ῥιανὸς* δ'. λέγονται καὶ *Κελεθεῖς*, vel potius *Κελαιθεῖς*. Donetini p. 325: *Δωνεττῖνοι*, ἔθνος *Μολοσσικόν*, *Ῥιανὸς* δ' *Θεσσαλικῶν*.

Αὐτὰρ Δωνεττῖνοι ἰδ' ὀτρηροὶ *Κεραῖνες* ut Iacobsius ad Anthol. III, 3 p. 946 pro *ἀτὰρ* et *ἡδ'* ὀτρηροὶ scripsit. Posterius confirmat codex biblioth. Coisl. p. 286. Difficilior est ultimi nominis emendatio. Berkellii commentum *Μελαῖνεῖς* (pro *Μελαινεῖς*) vix dignum memoratu. Si incorruptum nomen est scribendum certe *Κεραῖνες*. Similiter formatum gentis nomen est *Λακτῖνες* apud Schol. Hom. II. ν', 5. — Deinde p. 626 Parauaci et Omphalienses: *Παραύαιοι*, ἔθνος *Θεσπρωτικόν*, *Ῥιανὸς* ἐν τετάρτῃ *Θεσσαλικῶν*.

Σὺν δὲ *Παραναίους* καὶ *ἀμύμονας* *Ὀμφαλιῆας*.

Καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἀῦον ποταμὸν οἰκοῦσθαι (leg. οἰκεῖσθαι), in quibus fortasse Ἀῦαν scribendum; ita certe Plinius fluvium appellat. Παραναίους pro Παραναίοις scripsi praeunte Iacobsio. Gentis huius Thucydides meminit II, 80 et Proxenus Stephani Byz. v. Χαονία. Porro Syliones p. 685: Συλίονες, ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θετταλικῶν.

Συλίονες δ' ἔσποντο ὁμοῦ,

nam ita codex Salmasii praebet pro Συλιόνες θ' εἴπονθ' ὁμοῦ. Rehd. Συλειόνες θ' ἔπονθ' ὁμοῦ. Denique in eodem libro commemoratos fuisse videmus Stephano teste p. 727 Ἡυραελόχιος: Ὑπαιλόχιοι, ἔθνος Μολοσσικόν, Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν, et Cestrinos, Chaunos et Elinos p. 755: Χαῦνοι, ἔθνος Θεσπρωτικόν, Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν

Κεστρήνοι Χαῦνοί τε καὶ ἀρχήεντες Ἐλινοί.

Ita enim recte Siebelisius correxit librorum lectionem Κεστρηνοί cll. Palmerio Graec. Ant. p. 273 ubi de Cestrinis erudite agitur. Elinos ex hoc ipso versu iterum memorat Stephanus p. 340 Ἐλινοί: ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν. Ἐλινοὶ an Ἐλινοὶ praeferendum sit incertum est. Ex eodem huius poematis libro Stephanus haec etiam sumpsisse videtur p. 122: Ἀμυμνοί, ἔθνος Ἡπειρωτικόν, Ῥιανός, quibus verbis quae mox subiiciuntur: Ἀμύνται, ἔθνος Θεσπρωτικόν· μένος πνείοντες Ἀμύνται. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἡπειρωτῶν πολιτείᾳ, in iis ante μένος Rhiani nomen excidisse locumque ad quartum Thessalicorum librum referendum esse suspicor. Amymni fortasse iidem sunt qui Proxeno apud Stephan. Byz. s. v. Χαονία p. 753 dicuntur Ἀμύμονες, nisi id Ἀμυμνοὶ scribendum est. In quinto libro Ethnestarum Thessalico-

rum iterum mentio facta erat (Stephan. p. 331), et in septimo Donettinorum, Stephanus p. 325 *Λωνετῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν — καὶ ἐν τῇ ζ'*
Ἐπὰ δὲ Λωνετῖνοι, ἀτὰρ δύο καὶ δέκα Κάρες,
 in quibus quod Cares cum Donettinis coniunguntur nihil habet offensionis, quia mercenarii a poeta habiti dictique videntur. Scripsi autem *δυοκαίδεκα* praecunte Friedemanno de M. S. P. p. 342 pro vulgato *ὀκτώ* καὶ *δέκα*. Iacobsius *ὀκτώδεκα* tentabat, cuius formae vereor ne certa exempla afferri non possint. Fallitur Gaisfordus de Simonid. LXVII, 4 quo de loco v. Delect. poet. Anth. gr. p. 189. Quod idem Cratinum alicubi *ἔκδεκα* dixisse narrat, cogitabat forsitan de Eupolide Dem. IV, 3 ubi fuerunt qui *ἐκ δέκα* in *ἔκδεκα* corrumperent. In libro octavo excensio in Echinadibus facta memorabatur. Stephanus p. 175: *ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτεμίτα*¹⁾. *Ῥιανὸς ἢ Θεσσαλικῶν.*

Νήσοις Ὀξειήσι καὶ Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον.

Sed frustra de nexu quaesiveris rerum. Praeterea Stephanus semel libri octavi mentionem fecit p. 615: *Ὀνθύριον, πόλις Θεσσαλικῆ περὶ τὴν Ἀρνην. τὸ ἐθνικὸν Ὀνθύριεύς, Ῥιανὸς ὀγδόω.* Libri noni p. 746: *Φυλλοῦς πόλις ἐν Θετταλίᾳ — Ῥιανὸς δὲ Φύλλον θηλυκῶς λέγει ἐν ἐννάτῳ Θεσσαλικῶν.*

Οἱ δ' ἄρα ὀπλισθέντες ἴσαν κραναὴν ποτὶ Φύλλον.
 Libri quarti decimi p. 388: *Θαμία, πόλις Θεσσαλίας. Ῥιανὸς τεσσαρεσκαίδεκάτῃ Θεσσαλικῶν, quinti decimi*

1) *Ἀρτεμίτα* scribendum, non *Ἀρτέμιτα*. Stephanus ut *ᾱ* longum esse significaret, diserte dixit: *ἢ γενικῇ Ἀρτεμίτας*, id quod ut omnia huiusmodi hausit ex Herodiani *καθολικῇ προσοδῷ*. Cuius operis haud exigua pars ex fragmentis hic illic apud Stephanum sparsis potest restitui.

p. 718: Τριπόλισσοι, ἔθνος Θεσπρωτικόν, οὗς καὶ Τριπολισσίου λέγει Ῥιανὸς ἐν πεντεκαιδεκάτῳ, denique sexti decimi p. 56: Αἰγώνεια, πόλις Μηλιέων — Ῥιανὸς ἐκκαιδεκάτῃ Αἰγώνην αὐτὴν καλεῖ. Phalaron et Phaloriam urbes Stephanus non addito libri numero enotavit p. 733: Φάληρον — ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἰτῇ, ἣν Ῥιανὸς διὰ τοῦ ᾱ γράφει Φάλαρον λέγων, καὶ Φάληρον διὰ τοῦ ἦ, et paulo post: Φαλώρη, πόλις Θετταλίας· ταύτην Ῥιανὸς Φαλωρίαν καλεῖ, quae potius ita scribenda videntur esse: Φαλώρεια π. Θ. ταύτην Ῥιανὸς Φαλώρην καλεῖ. Namque vulgare urbis nomen Phaloria erat, ut ex Livio constat, non autem Φαλώρη. Eadem ratione pro Αἰγώνεια Rhianus forma Αἰγώνη usus erat. Denique Thessalica citantur in Schol. Venet. ad Il. β', 175: τὸ εὐνήμις ἀμέλει ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς τέτακται παρὰ Ῥιανῶ ἐν Θεσσαλικοῖς·

Τοὶ δ' ἤδη ἐπὶ νηὸν εὐνήμιδος Ἰτώνης,
ubi in codice est νηῶν, quod Bekkerus in νηῶ, Gaisfordus autem in Poet. min. I p. 476 in νηὸν commutavit. Hoc confirmare poterat Etymologico M. p. 519, 1: καὶ τὸ εὐνήμις ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐπὶ νηὸν εὐνήμιδος Ἰτώνης. De Minerva Itonia quantum satis est disseruit Spanhemius ad Callim. Cer. 75 et Müllerus Orchom. p. 391.

4. Pervenimus ad *Messeniacā*, ad quae respicere Manilium III, 14 *non annosa canam Messenae bella nocentis*, observavit Iacobsius Animadv. ad Anal. Br. 3, 3 p. 945. Huius carminis reliquiae quum omnes ad bellum Messeniacum secundum et ad Aristomenem potissimum pertineant, dubitari non potest, quin non tam exilem historiae enarrationem terrae gentisque Messeniacaē continuerint, quam certum primariumque finem

habuerint hunc, ut Aristomenes eiusque res gestae celebrarentur. Itaque quanquam ea etiam hic illic operi intexta esse credibile est, quae de universa terra et gente poetae cognita essent et explorata: totum tamen carmen simplex et unum, ut Horatius ait, atque omnibus numeris absolutum fuisse cogitandum est. Hoc quam verum sit, luculenter apparet ex descriptione belli Messeniaci secundi, quam dedit Pausanias. Hic enim Rhiani potissimum vestigiis institit, et Aristomenem affirmat non minus splendidis laudibus condecoratum esse a Rhiano quam ab Homero Achillem. Idem Rhianum tradit priora belli eventa strictim tantum tetigisse, plenius autem et accuratius res gestas inde a pugna ad fossam magnam quae dicitur commissa persequutum esse¹). Neque id mirationem cuiquam faciet, qui re-

1) Pausan. 4, 6: τοῦτον γὰρ τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥιανὸς τε ἐν τοῖς ἔπεισι ἐποίησεν ὁ Βηραιὸς καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ περὶ Μύρωνος ἔστιν ἡ συγγραφή. συνεχῶς μὲν δὴ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευτήν οὐδενὸς διήρυσται, μέρος δὲ ὃ ἐκείσετος ἤρθεσκετο, ὁ μὲν τῆς τε Ἀμφειῆς τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐξῆς συνέθικεν οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς, Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ ἤψατο ἀρχήν· ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέβη τοῖς Μεσσηνίοις ἀποστᾶσιν ἀπὸ Λαικεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ἔσπερα ἦν ἐμαχέσαντο ἐπὶ τῇ τάφῳ τῇ καλουμένη μεγάλῃ. Et paulo post de Aristomenc: τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπεισήγαγε μὲν ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγραφὴν, Ῥιανῶ δὲ ἐν τοῖς ἔπεισι οὐδὲν Ἀριστομένους ἔστιν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι Ὀμήρω· διάφορα οὖν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρηκότων, πρόεσθαι μὲν τὸν ἕτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους ὑπελείπετο, Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆσαι μᾶλλον ἐφαίετο εἰκότι ἐς τὴν Ἀριστομένους ἡλικίαν. Hinc Müllerum falsum esse apparet, qui in Doriens. I p. 143 Rhianum scripsit bellum Messeniaticum secundum enarrasse inde a pugna ad Apri tumultum commissa. Pugna ad magnam fossam Pausania teste 4, 17, 2 in Ol. 25, 1 incidit; in priorem annum ea qua ad tumultum Apri concertatum est.

putaverit inde ab infelici illa pugna magnam rerum fortiter gestarum seriem ordiri, quibus Aristomenes amplissimam assequutus est gloriam. Reiectus in Iram arcem¹⁾ cum delecta ex trecentis quos secum duxerat manu, crebris excursionibus Lacedaemoniorum virtutem ferociamque fatigare non desinit. Mox impressione in Amyclas prosperrimo cum eventu facta, eo audaciae processit, ut in omnes partes incursando et vexando hostium ubique depopularetur fines, donec tandem acerrimo praelio cum Spartanis concertans lapide ictus concidit et cum quinquaginta sociis Spartam abductus in publicum carcerem coniicitur. Sed ibi quoque eum tutantur dii. Aquilae alis sustentus sospes voragine submergitur et iam tertio die per vulpeculam, Messeniorum symbolum et insigne, praesenti vitae discrimine mirabiliter ereptus libertatem recuperat. Vix dum in arcem sociis stupentibus redierat, quum maiora etiam molitur. Auxilia corinthiaca locum obsidebant. Noctu igitur in castra irruptione facta, Hypermenidem Achladaeum Lysistratum et Idectum duces cum ingenti militum multitudine trucidat et sanguine respersus in arcem revertit, ubi Iovi Ithomatae Hecatomphonia sacrificat. Totum hunc locum poeta ex decimo Iliadis libro effinxisse videtur, ubi Ulixes et Diomedes in Rhesi castra irrumpunt. Mox quum propter Hyacinthiorum festivitatem induciis factis et Spartani et obsessi domum abiissent, Aristomenes autem pacto confisus secure pervagaretur agros: ex improvise a sagit-

1) Stephan. p. 423: Ἰρά, ὄρος Μεσσηνίας. Πικρὸς ἐν Μεσσηνιαζῶν πρώτῳ. Constat nomen hoc aut Ἰρά sive Ἰρά scribi aut Εἶρα sive Εἶρα.

gittariis Cretensibus¹⁾, qui Lacedaemoniorum mercenarii erant, opprimitur et pharetrarum loris constrictus in casam abducitur, quae a vidua quadam eiusque filia habitabatur. Somnio monita audax virgo liberare captivum apud se constituit. Quapropter Cretensibus vino somnoque oppressis raptō pugione vincula intercudit et Aristomenem in libertatem restituit. Qui postquam ultione se et sanguine insidiosorum hominum explevit, iterum servatus in Iram arcem redit ibique Gorgum filium duodeviginti annorum iuvenem cum virgine, quae ipsi salutis causa extiterat, nuptiis iunxit. Per undecim annos, ut diserte affirmat Pausanias allatis hisce Rhiani versibus:

*Οὔρεος ἀργεννοῖο περὶ πτύχας ἐστρατόωντο
χείματά τε ποιᾶς τε δύο καὶ εἴκοσι πάσας,²⁾*

Aristomenes castellum ab hostium obsidione fortiter defenderat. Tum demum inexsuperabili fati vi accidit, ut Ira expugnaretur et Messenii cum Aristomene discessum parare cogerentur. Longum est et a pro-

1) Recte Müllerus in *Doriens.* vol. I p. 144 in eo quod Rhianus mercenarios Cretenses, populares suos, carmini intexuerit, recentioris poesis indicium esse animadvertit.

2) Pausan. 4, 17, 6 τὸν δὲ χρόνον τῆς πολιορκίας γενέσθαι τοσοῦτον (undecim annorum) δηλοῖ καὶ τὰδε ὑπὸ Ῥιανοῦ πεποιημένα ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους Οὔρεος etc. Χειμῶνας γὰρ καὶ θέρη κατέλεξε, ποᾶς εἰπὼν τὸν γλωρὸν οὔτον πρὸ ἀμῆτοῦ. Voce *πόα*, qua Rhianus ad aetatem significandam usus est, alii poetae de toto anno utuntur. Cfr. Callimachi fragment. 182 et schol. Euripid. *Troad* 20: ποιᾶς τοὺς ξνιαυτοὺς ἔλεγον ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἀναδόσεως. Alterum huius fragmenti versum Chardon de la Rochette (*Mélanges de Critique* T. II p. 140) in scholio quodam ex Pausaniae verbis consarcinato, quod margini edit. Wechel. anthologiae p. 378 adscriptum est, hoc modo corruptum invenit: *χείματα μὲν ποιᾶς τε δύο τε καὶ εἴκοσι πάσας.*

posito consilio alienum; continuam harum rerum narrationem contexere, etsi Pausaniae quidem descriptio iis poesis luminibus illustrata est, ut dubitari nequeat, quin diligentissime in his quoque Rhiani vestigia preserit. Sprevit tamen eius auctoritatem in temporibus definiendis. Ita quod Rhianus finxerat tempore belli Messenii secundi Spartaе regem fuisse Leotychidem, improbat Pausanias 4, 15, 1 Leotychidem post Demaratum demum regnasse affirmans. Aristomenes, antequam patriam relinqueret, Hagnagoram sororem et filias suas natu maximas nobilibus Graecis Heraeae Leprei et Phigaliae habitantibus in matrimonium dedit. Pausan. 4, 24, 1: *Ἀριστομένης — τὰς θυγατέρας τὴν πρεσβυτάτην καὶ τὴν ἐπὶ ταύτῃ καὶ Ἀγναγόραν τὴν ἀδελφὴν, τὴν μὲν Θάρυκι ἐς Φιγάλειαν, Δαμοδοῖδα δὲ Λεπροεάτῃ καὶ Ἡραιεῖ Θεοπόμπῳ τὰς θυγατέρας συνώκησε.* Rhianum haec in quinto exposuisse libro docet Stephan. Byz. p. 139: *Φιγάλια, πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς ἐν ἑ Μεσσηνιακῶν.*

Τὴν μὲν ἀγγέγῃτ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναίῃν Φιγάλειαν, quae de Tharyce intelligenda sunt Hagnagoram, Aristomenis sororem, in matrimonium ducente. Posthac Delphos se contulit Aristomenes oraculum de futuro rerum suarum eventu consulturus. Ibi Damagetum Diagoriden, Ialysi Rhodiae regem, convenit, cui deus delphicus imperaverat, ut filiam praestantissimi Graecorum duceret uxorem. Damagetus quum mentem oraculi recte intellexisset, Aristomenes ipse filiam suam natu minimam Ialysum duxit, ibique in domo regii soceri vitam finivit. Ita rem memoriae prodidit Pausanias. Neque aliter a Rhiano traditum esse Pausaniae silentio probatur. Eo magis mirandum, quod fuerunt qui

loco Stephani Byzantii confisi arbitrarentur, Rhianum in extremis Aristomenis rebus describendis aliam narrationem sequutum esse. Stephanus enim v. *Ἀνδανία* narrat Aristomenem postremo a Lacedaemoniis, quum diu frustra ei insidiati essent, comprehensum et in captivitate abductum esse, captique pectore dissecto praeter alia viscerum mirabilia cor hirsutum esse repertum. Ita enim tradere Herodotum Plutarchum et Rhianum¹). Similiter Plinius H. N. 11, 70: *hirto corde gigni quosdam homines proditur, neque alios fortiores esse industria, sicut Aristomenem Messenium — tertio capto Lacedaemonii pectus dissecuere viventi hirsutumque cor repertum est.* Quibus similia tradit Valerius Max. 1, 8, 15, nisi quod aut suo aut describentium errore Athenienses nominat loco Lacedaemoniorum. Cor hirsutum eximiae virtutis et astutiae putabatur indicium esse. V. Muretum V. L. 12, 10 cll. Eustathio ad Il. 1, 189. Sed in Stephani relatione primum mirandum est, quod Herodotus auctor affertur rei, cuius ne ullum quidem vestigium habet. Deinde maior etiam offensio in eo est, quod Plutarchus, quem Stephanus testem nominat, non solum de Herodoto eundem errorem admisit, sed etiam longe alia eum dixisse tradit atque Stephano auctore dixit. Namque Plutarchus in libello *περὶ κακοηθείας Ἡροδότου* p. 856 f.

1) Pag. 129: *Ἀνδανία*, πόλις Μεσσηνίας, ὁμώνυμος τῇ χώρῃ. — τὸ ἔθνηκόν Ἀνδανιεύς, ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένετο, ἐπιφανέστατος στρατηγός. τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νικήσαντα θαυμάσαντες ὡς μόλις ἐκράτησαν ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ (codd. ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς) ἀνατεμόντες ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἔστι τι· καὶ εἶρον σπλάγχχνον ἐξηλλαγμένον καὶ τὴν καρδίαν δασείαν, ὡς Ἡρόδοτος καὶ Πλούταρχος καὶ Ριανός. τὸ Θηλυκὸν Ἀνδανίας. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ριανός.

Herodotum propterea vituperat quod contenderit nec Ionem a Phoeniciis nec Helenam a Troianis abductas fuisse, nisi ipsae sua sponte raptores sequutae essent, quum tamen ipse et Aristomenem memoriae prodiderit a Spartanis vivum captum esse et idem fortissimos quosque saepe perpressos esse homines: *καίτοι καὶ Ἀριστομένην φησὶν αὐτὸς ὑπὸ Λακεδαιμονίων ζῶντα συναρπασθῆναι*¹⁾. Ex his discimus quidem, quod vel absque Plutarcho compertum habebamus, Aristomenem vivum in hostium potestatem venisse, sed nihil eorum, quae Stephanus probaturus erat, probatur. Quapropter si in eadem re Rhiani auctoritate utitur Stephanus, ne hunc quidem probabile est quidquam aliud dixisse quam Plutarchum, quem male ethnicographus intellexerat. Itaque hoc possumus pro certo habere, Rhianum in carmine suo epico vulgarem quae in ore hominum erat famam sequutum esse, qua Aristomenes apud Damagetum consenuisse et defunctus esse ferebatur. In eadem fere sententiam disputavit Iacobsius l. l. p. 115 Stephani errorem sine dubio duplicem esse monens, ac quemadmodum duo testes, quos produxerit, nihil testari, ita forsitan etiam Rhianum vel ipsius vel epitomatoris errore in hunc locum irrepsisse. Quod si tamen Rhianus rem ita, ut Stephanus dicit, tradiderit, haud

1) Müllerus, quem non fugit apud Herodotum nullam Aristomenis fieri mentionem, legi voluit in Doriens. vol. I p. 142: *καίτοι καὶ Ἀριστομένην φασὶν αὐτὸν ὑπὸ Λ. ζῶντα συναρπασθῆναι*, non recte opinor. Nam ita illud ipsum, quod Plutarchus contra dicit, caret vi probandi; dixissetque melius multo, *καίτοι καὶ Ἀριστομένης αὐτὸς ὑπὸ Λ. ζῶν συναρπασθῆναι*. Lapsus erat Plutarchus memoria eodemque errore implicari se passus est Stephanus.

quaquam se abhorrere a Naekii¹⁾ sententia, Rhianum non alio consilio hanc narrationem memorasse coniecissent, nisi ut eam falsam esse doceret. Alia via progressus est Siebelisius, qui Stephani verba ita mutato ordine collocat: ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένετο ἐπιμαρτέστατος στρατηγός, ὡς Ῥιανὸς ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς· τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νικήσαντα θαυμάσαντες, ὡς μόλις ἐκράτησαν, ἀνατεμόντες ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἔστι τι, καὶ εὖρον σπλάγγνον ἐξηλλαγμένον καὶ καρδίαν δασεῖαν, ὡς Ἡρόδοτος καὶ Πλούταρχος. Verba ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς transponenda esse certum est, sed dubites num verum viderit Siebelisius. Quantopere Stephani locus corruptus sit, hoc etiam ostendit, quod quae de gentilicii Andaniae nominibus dicuntur ea miro modo interrupta sunt rebus Aristomenis. Fortasse ita haec olim scripta fuerunt: τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεύς, ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. τὸ θηλυκὸν Ἀνδανιάς. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανὸς ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς· ἐκ ταύτης Ἀριστομένης — τοῦτον οἱ Λ. π. αὐτοὺς νικήσαντα θ. ὡς μόλις ἐκράτησαν, ἀνατεμόντες ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἔστι τι, καὶ εὖρον σπλάγγνον ἐξηλλαγμένον καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, ὡς Ἡρόδοτος καὶ Πλούταρχος καὶ Ῥιανός, nisi forte duo postrema verba malis prorsus delere, ut Siebelisius fecit. Ceterum Aristomenem secundum Rhianum in Rhodo insula consenuisse, cum Müllero Dor. I p. 152 etiam eo confirmari arbitror, quod Rhianus in sexto Messeniacorum libro, quem totius carminis ultimum fuisse verisimile est, Atabyrium montem commemoraverat. Stephanus p. 190 Ἀτάβυρον: ὄρος Ῥόδου. Ῥιανὸς ἐν ἔκτῳ Μεσσηνιακῶν.

1) V. Saalium p. 29.

Quae praeterea ex Messeniis afferuntur, partim Stephanus Byzantius partim Pausanias servavit, quorum ille haec habet p. 333 *Δώτιον: πόλις Θεσσαλίας.. ὁ πολίτης Δωτιεύς· τὸ θηλυκὸν Δωτήϊς. Ῥιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν*

·Αὐδὴν εἰσάμενος Δωτηίδι Νικοτελείῃ.

Ita vulgatam lectionem *εἰσάμενος Δωτηὶν ἔκτο τελείῃ* correxit Heringa Observ. crit. p. 237. Proxime vero cod. Seguer. apud Montefalc. Bibl. Coisl. p. 289 habet *αὐδὴν εἰσάμενος Δωτηὶ Νικοτελείῃ*. In eandem emendationem incidit Müllerus Dor. II p. 536, falsus tamen in eo quod *Δωτηὶ* scripsit. Minus recte Lobeckius Paral. gramm. p. 24 tentabat *αὐδὴν εἰσόμενος Δωτηίδος ἔκτο πελειῆς, Dodonaeae columbae oraculum sciscitaturus*. Nicoteleam Aristomenis matrem Rhianum sequutus appellavit etiam Pausanias IV, 14, 7. Patri quod nomen indiderit Rhianus nescimus, Pausaniae Nicomedes est. Quod Thessalicam Rhianus Aristomenis matrem dixit, haud facile sane explicatu est et magnopere offendit Iacobsium. Non videtur tamen poeta hoc temere et pro arbitrio finxisse, sed prout fama et sermone hominum propagatum erat tradidisse. Nec desunt exempla, quibus multiplicem Thessalos inter et Messenios consuetudinem fuisse intelligitur. Quam in rem vid. Müllerus Orchom. p. 368, 3. Ad sententiam versui Rhiano subiectam quod attinet, facile agnoscas imitationem Homericam, quam in rem apte Iacobsius praeter alia attulit Il. v', 216 *εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος ὕψι Θόαντι*.

Pausaniae locus quem dicebam est IV, 1 *καὶ Λύκου δρυμὸν ἔτι ὀνομάζουσιν ἔνθα ἐκάθαιρε τοὺς μύστας. καὶ ὅτι μὲν δρυμὸς ἐστὶν ἐν τῇ γῆ ταύτῃ* (Mes-

senia) Λύκον καλούμενος, Ῥιανῶ τῶ Κρητί ἐστι πεποιημένον

Πάρ τε τρηχὺν Ἐλαιὸν ὑπὲρ δρυμόν τε Λύκοιο.

Pausanias de Lyco, Pandionis filio, agit, quem Eleusiniorum sacrorum apud Messenios sanctitatem novis incrementis auxisse dicit. Elaeum Messeniacum, qui collis fuisse videtur agrestibus olivis consitus, ab aliis memorari non memini; at notus est Elaeus agri Calydonii, itidem sine dubio ab olivarum proventu denominatus, de quo Polybius 4, 65, 6. Oleastrum, locum in Hispania apud Gades situm, memorat Pomp. Mela III, 1.

III. His absolutis ad incerti loci fragmenta accedamus, quorum et longissimum et praestantissimum legitur apud Stobaeum Flor. IV, 34:

- 1 Ἡ ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοοι πελόμεσθα
 ἀνθρώποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόρροπα δῶρα
 ἀφραδέϊ κραδίῃ· βιότοιο μὲν ὅς κ' ἐπιδευῆς
 στρωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπτει
- 5 ἀχνύμενος, σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίζει,
 οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔπος οὐδέ τι ῥέξαι,
 ἐρριγῶς, ὅθι τ' ἄνδρες ἐχεκτέανοι παρέωσιν,
 καὶ οἱ θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ οὐζύς.
 ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάξῃ
- 10 καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται οὖνεκα γαῖαν
 ποσσὶν ἐπιστεῖβει, θνητοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆες,
 ἀλλ' ὑπεροπλίη καὶ ἀμαρτωλῆσι νόοιο
 ἴσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπέραυχον ἀνίσχει,
 καίπερ ἐὼν ὀλίγος, μνᾶται δ' εὐπηχυν Ἀθήνην,
- 15 ἢέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὐλύμπόνδε,
 ὥς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀρίθμιος εἰλαπινάξῃ.
 ἢ δ' Ἄτη ἀπαλοῖσι μετατροχῶσα πόδεσσιν

ἄκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνώιστος καὶ ἄφαντος
 ἄλλοτε μὲν γραίησι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε
 20 ὀπλοτέρησι γρηῦς ἐφίσταται ἀμπλακίησιν,
 Ζητὴ θεῶν κρείοντι Δίκη τ' ἐπίηρα φέρουσα.

Luculentum sane ἀποσπασμάτιον¹⁾ eoque pluris faciendum, quod certius ex eo quam ex reliquorum carminum fragmentis qua dictionis forma versuumque struendorum arte Rhianus in epicis carminibus usus sit intelligimus. In utroque simillimus fuit Apollonio Rhodio. Numerorum quidem eadem mollitudo, oratio autem, sive verborum delectum sive syntacticam rationem spectas, simplex et Homericæ aemula, nulla insolentioris dictionis affectatio, nulla obscuræ doctrinae ostentatio²⁾. In verborum tamen quorundam usu ab Homericæ dicendi consuetudine recessit, veluti quod vs. 12 ὑπεροπλή singulari numero dixit, et vs. 10 πολυκοιρανίη novo quodam modo de imperii amplitudine usurpavit, nec σφέτερος, quod vs. 5 legitur, Homericum est; cfr. Wolfius Proleg. Hom. p. 247. Verba ἀμαρτίνοος et εὐοχθεῖν vs. 1 et 10 ex Hesiodo assumsit. Novum autem et forsitan a Rhiano fictum vocabulum est quod vs. 2 habemus ἐτερόρροπος. Adiectivo ὑπέρανχος, quod certa coniectura vs. 13 restitui, num ante Rhianum quisquam

1) Minus recte Goettlingius ad Hesiod. Opp. vs. 11 pro integro carmine habuit, quod vel particulis ἢ μῦθα δὴ, quæ versu primo leguntur, redarguitur, quibus Alexandrini poetae fere in orationum initio utuntur, v. c. Apollonius Rhod. II, 438. 1160. IV, 1432.

2) Eandem simplicitatem Rhianus in recensione carminum Homericorum sectatus est, cuius exempla quotquot servata sunt petere licet ex indicibus Buttmani et Bekkeri. Cfr. Wolfii Proleg. p. 188.

usus sit, incertum est. His praemissis breviter quae ad crisin fragmenti nostri pertinent indicabo. Vs. 3 ἀφραδέϊ praecunte Brunckio Poet. gnom. ed. Schaefer. p. 188 scripsi pro ἀφραδίη. Cod. B. a secunda manu ἀφραδίη κραδίη, quo confirmatur quodammodo Valckenarii coniectura ad Eurip. Phoen. p. 60 ἀφραδίη κραδίης. Peius est quod idem posteriore tempore praetulit (apud Gaisford.) ἀφραδέες vel ἀφραδέως κραδίη. — Vs. 6 θαρσαλέος pro θαρσαλέως Turnebus. — Vs. 7 Brunckius ὅταν pro ὅθι τ', sine idonea caussa. Cfr. Mosch. Id. 2, 35 ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέθοντο. — Vs. 8 ante Brunckium κατηφίη. — Vs. 9 εὐοχθῆσι scripsi pro εὐόχθησι. Ibid. ὀπάζει pro ὀπάξει Brunckius. — Vs. 12 deleui cum Brunckio τε particulam, quae legebatur post ὑπεροπλήη. Arsenius ὑπεροπλήησι pro ὑπεροπλήη τε. — Vs. 13 libri ὑπὲρ ἀνχένας ἴσχει, quod ineptum est; nec multo melius est quod Schaeferus coniecit ὑπὲρ ἀνχένος ἴσχει. Arrectos enim ad sidera tollere vultus omnium est, nisi quos natura pronos et ventri obedientes finxit. Itaque scripsi κεφαλήν ὑπέρανχον ἀνίσχει. Vocem ὑπέρανχος commemorat Pollux V, 83 habetque Parthenius Erot. 14. — Vs. 14 apte H. Stephanus animadvertit, Rhiano insolentiam Cotyis, regis Thracii, obversatam esse. Hic enim, narrante Theopompo apud Athenaeum 12, p. 531 f. δεῖπνον κατασκεύασεν ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ θάλαμον κατασκευάσας ἀνέμενε μεθύων τὴν θεόν. Cf. Jacobs. in animadv. ad Anthol. vol. 12 p. 444. — Vs. 16 propter insolentiam adiectivi ἀριθμῖος Brunckius ὡς κε μετ' ἀθανάτοις ἐναριθμῖος, quod propter additum μετὰ improbat Jacobs. l. l. p. 122. Sed eadem ratione cumulantur praepositiones ab Homero in Odyss.

21, 93: οὐ γὰρ τις μετὰ τοῖτος ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν, ab Oppiano in Halieut. 1, 151: ἐν καὶ ὄνος κείνοις ἐναρίθμιος, et ab Dionysio poeta epico apud Steph. Byz. v. Κάσπειρος: αἰετὸς εἰν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν, quanquam hoc loco magis ex Homeri more esset αἰετὸς ὀρνίθεσσι μεταπρέπει. Nihil tamen mutandum videtur apud Rhianum, qui μεταρίθμιος tmesi seiunxit. — Vs. 18 cod. B ἀκροῖς. — Vs. 21 κρείον τι cod. B a m. s. et Valcken. ad Hipp. 1162. Libri κριόεντι. Ibid. cod. B φέροισα.

2. Pollux 2, 180: τοὺς δὲ σφονδύλους (vertebras spinae) Ῥιανὸς (ita codd. pro Ἀρριανὸς) καὶ κύβους ὠνόμασεν

Αἰχένος ἐξ ὑπάτοιου κύβους ἐπιτέλλεται ἰξύς.

Qui versus ex pugnae descriptione sumptus videtur. Nimirum dicebatur aliquis vulneratus esse ἐνθα αἰχένος cet.

3. Scholiastes Apollonii Rhod. 3, 1: Ῥιανὸς δὲ φησι μηδὲν διαφέρειν εἰ μίαν τις ἐπικαλεῖται τῶν Μουσῶν, πάσας γὰρ διὰ τῆς μιᾶς σημαίνει. λέγει δὲ οὕτως·

Πᾶσαι δ' εἰσαίουσι μιᾶς ὅτε τ' οὐνομα λέξεις.

Ita recte scripsit Saalius p. 59, laudato Hermanno ad Viger. p. 707 pro eo, quod epico sermoni adversatur ὅτε τοῦνομα. Versum in prooemio carminis epici fuisse probabile est. Pro μιᾶς forsan μιῆς.

4. Scholiastes Aeschyli S. c. Th. 148: Ὀγκαῖα τοίνυν ἢ Ἀθηνᾶ τιμᾶται παρὰ Θεβαίους. Ὀγκα δὲ παρὰ Φοίνιξιν ἢ Ἀθηνᾶ. καὶ Ὀγκαῖαι πύλαι. μέμνηται τούτων καὶ Ἀντίμαχος καὶ Ῥιανός. Ad Heracleam haec non male rettulit Saalius.

5. Choeroboscus apud Bekkerum in Anecd. gr. p. 1182: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τινὰ δωρικὰ συστέλλοντα τὸ ᾠ. παρὰ Ἡσιόδῳ· δήσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθεῖα,

καὶ παρὰ τῷ Ῥιανῷ (ita Bekkerus pro Ῥιάνῳ) λίθος μέγας. Mensuram vocabuli μέγας ignorare non poterat grammaticus. Iure igitur Bekkerus coniecit μέλας restituendum esse. In Hesiodi Theog. 521 nunc rectius scribitur δῆσε δ' ἄλκυτοπέδησι Προμηθεῖα, ita ut Choeroboscus vitioso Hesiodi codice deceptus esse videatur, itemque qui interpolavit Draconem Straton. p. 12. Idem ei in Rhiani loco accidisse suspicor, quem nisi etiam dorica dialecto carmina condidisse probari potest, non credo in μέλας ultimam corripuisse. Rhianus forsitan inverso ordine dixerat μέλας λίθος. De doricis his correptionibus dixi ad Theocr. II, 4.

6. Stephanus Byz. p. 31: Ἀγύλλα πόλις Τυρρηνίας. — ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος. Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν. Berkelius Rhianum coniecat Ἀγυλλῖνον χαλκόν scripsisse. Quae quanquam usitatior nominis forma est, ut patet ex Romanorum loquendi usu, non tamen inde consequens est, ut Rhianus quoque eam usurparit. Contra Stephanus in verbis quae praecedunt non ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος, sed Ἀγυλλῖνος scripsisse videtur, e Rhiano autem notasse paulo insolentiore formam Ἀγύλλιος. Similiter v. Μεταπόντιον p. 555: ὁ πολίτης Μεταποντῖνος — λέγεται δὲ καὶ Μεταπόντιος. Agyllam aere abundasse hoc tantum loco discimus. Siebelisius hoc fragmentum Thessalicis vindicari voluit, credo quod Agylla colonia Thessalica dicebatur.

7. Stephanus Byz. p. 215: Βεμβίνα¹⁾, κόμη τῆς Νεμέας — ὁ πολίτης Βεμβινήτης (recte Rehd. Βεμβι-

1) Rectius apud Stephan. s. v. Σπῖνα scribitur Βέμβινα, ut Μέλινα, Αἴγινα, Βέλινα, Βίλινα, Καμάρινα, Βούρινα, Γαλιάρια, et alia id genus plura. Cfr. Sturzias ad Etym. M. p. 703.

νίτης) ὡς Σταγειρίτης, παρὰ δὲ Ῥιανῶ Βεμβινάτης·
 ἔοικεν οὖν Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπήν, ὡς
 Πανύσις ἐν Ἡρακλείας πρώτη· Δέρμα τε θήρειον
 Βεμβινήταιο λέοντος, καὶ ἄλλως· καὶ Βεμβινήταιο πε-
 λώρου δέρμα λέοντος. Haec non possunt intelligi nisi
 ita redintegrata: ἔοικεν οὖν [Βεμβινάτης καὶ Βεμβι-
 νήτης, ὡς] Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης, κατὰ τροπήν.
 Propter Panyasis locos credible est etiam Rhianum
 Βεμβινάτης vel Βεμβινήτης de leone Nemeo dixisse,
 ut Stephanus Heracleam Rhiani respexisse videri pos-
 sit. Atque ita etiam Saalius.

8. Stephanus Byz. p. 479: Κρηστών, πόλις Θρά-
 κης — ὁ πολίτης Κρηστοναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥια-
 νὸς δὲ Κρηστονίους αὐτοὺς φησι, Ἐκαταῖος δὲ Κρη-
 στῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ. Forma Κρηστῶνες iure of-
 fendit Müllerum in Etrusc. I, p. 97, neque minus of-
 fendit superfluum illud αὐτοῦς. Fortasse scripsit Ste-
 phanus: Ἐκαταῖος δὲ Κρηστονιάτας ἐν Εὐρώπῃ, qua
 forma utitur Herodotus.

9. Stephanus Byz. p. 370: Ἐχίνος, πόλις Ἀκαρ-
 νανίας, Ἐχίνου πτόμα. Ῥιανὸς Ἐχίονος ἄστν ταύ-
 την εἶπεν. Ita Berkelius pro Ἐχίον ἄστν, quod Hol-
 steinius mutari voluit in Ἐχίνιον. Quemadmodum Echi-
 nus Thessalica apud Scymnum Perieg. 661 et Luca-
 num Phars. 6, 367 ab Echione Thebano condita esse
 dicitur, ita origo Echini Acarnanicae a nonnullis quos
 Rhianus sequebatur ad eundem aut cognominem he-
 roem relata esse videtur, pro quo alii Echinum vatem
 habebant. Eadem nominum discrepantia est in dedu-
 cendo nomine Echinadum insularum. V. Eustath. ad
 Dionys. Perieg. 431 et Etym. M. p. 495, 8. Cacte-
 rum quum Echinum Acarnanicam ex Stephano tantum

noverimus, Stephanus autem Echini Thessalicae, quae Aetolorum et Philippi Macedonis rebus notissima est, nusquam mentionem fecerit: recte opinor suspicamus, Stephanum eo etiam loco, quem attulimus, de Echino Thessalica egisse, et nomen Acarnaniae per errorem huc translatum esse. Hoc si verum est, Rhiani fragmentum ad Thessalica referendum fuerit.

10. Stephanus Byz. p. 476: *Φύσκος, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Λιτωλοῦ (τοῦ) Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος. — Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος. Φύσκος δὲ ἀφ' οὗ οἱ Ἀέλεγες οἱ νῦν Λοκροί. Ῥιανὸς δὲ Φυσκέας αὐτοὺς καλεῖ. λέγεται καὶ Φυσκεύς.* Apertum est aut *Φυσκέας* aut *Φυσκεύς* corruptum esse; neque reliqua *Φύσκος* δὲ etc. corruptela vacant.

11. Stephanus Byz. p. 271: *Γετία ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικόν, οὐ τὸ κύριον — Ἀρριανὸς δὲ Γετηνοὺς αὐτοὺς φησιν.* Quum non probabile sit, solutae orationis scriptorem forma *Γετηνός* pro *Γέτης* usum fuisse, fortasse Rhiani nomen restituendum est.

12. Eustathius ad II. p. 125, 30, ubi et alia plura *παρηγήσεως* exempla ex Homero et Hesiodo afferuntur et unum Arrhiani: *καθὸ καὶ ἠναντιῶται τοῦτο τῷ πρὸ αὐτοῦ παντελῶς ταντοφώνῳ, οἷον τὸ „Σκύλλη κοίλης ἐκ νηός“ καὶ „Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ“ καὶ „φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν“ καὶ Ἀρριανὸς φῦναι Φινέα· καὶ Ἡσίοδος „Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν.“* Non dubito quin hic quoque restituendum sit Rhiani nomen¹⁾, quoniam vix credibile est Eustathium histo-

1) De hoc admonui iam olim in Comment. Acad. Boruss a. 1831 p. 123 quod ignoravit Ellendt Dissert. de Fragment. Arrhiani p. 3.

ricum Arrianum medio inter poetas vetustissimos loco nominasse. Iam scimus quidem, fuisse etiam poetam epicum Arrhianum, qui praeter alia Virgilio Georgica in graecum sermonem convertisse et Alexandriadem scripsisse fertur: verum et nomen et carmina huius poetae, de quo v. Epimetr. VIII, mature interiisse videntur.

13. Stephanus Byzantius v. *Ἀζωρος, πόλις Πηλαγονίας τῆς λεγομένης Τριπολίτιδος, ὡς Στράβων, ἀπό (ὑπό) τινος ἐκτισμένη Ἀζώρου· λέγεται καὶ πληθυντικῶς ἐν Ἀζώροις. ὁ πολίτης Ἀζωρίτης, πόλις δὲ Μακεδονίας καὶ ἡ Ἄλωρος· Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν (fort. Ἀλώρειαν) αὐτὴν φησιν. ἡ Ἀζωριάτης, ὡς Βοττιάτης.* In his pro *Ἀρριανὸς* ex codd. restituendum *Ῥιανός*.

14. Eustathius ad Dionys. Perieg. 511: *ἐκαλεῖτο δὲ ποτε Κυχρεία, ἀπό τινος Κυχρέως, οὗ καὶ Ἀνκόρων (Alex.) καὶ Ἀρριανὸς μέμνηται.* Recte Bernhardius *Ῥιανός*. De Salaminis insulae nomine *Κυχρεία* v. ad Euphor. 52.

IV. Quod plerosque Alexandrinae aetatis poetas fecisse constat, ut epigrammatis scribendis operam darent, etiam Rhianum fecisse scimus, cuius decem huius generis poemata servavit Anthologia Palatina, undecimum Athenaeus. In eorum plerisque res amatoriae petulantia quadam tractantur lascivia, sed ad unum omnia excellunt quum emendatae dictionis laude tum inventionis acumine atque haud raro nativa quadam et amabili simplicitate. Iure igitur Meleager Gadareus Anth. Pal. IV, 1, 11 qui Rhiani epigrammata recepit, se cum Nossidis floribus etiam sampsuchum suaviter spirantis Rhiani coronae suae intexuisse dicit. Adscribam singula eo ordine quo Brunckius ea edidit in *Analectis*.

I.

ὦραί σοι Χάριτες τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
 ὦ πυγά, κνώσσειν δ' οὐδὲ γέροντας ἔῃς.
 λέξον μοι τίνος ἔσσι μάκαιρά τυ καὶ τίνα παιδῶν
 κοσμεῖς; ἄ πυγά δ' εἶπε Μενεκράτεος.

Iacobs. Anth. Pal. XII, 38.

II.

Ἡ Τροιζῆν ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐκ ἂν ἀμάρτοις
 αἰνήσας παιδῶν οὐδὲ τὸν ὑστάτιον.
 τόσσον δ' Ἐμπεδοκλῆς φανερώτερος, ὅσσον ἐν ἄλλοις
 ἀνθεσιν εἰαρινοῖς καλὸν ἔλαμψε ῥόδον.

Iacobs. Anth. Pal. XII, 58 et in Cramerii Anecd. Par.
 IV p. 385. Vs. 2. Pol. δινῆσας pro quo Salmasius
 αἰνήσας, in quo acquiescendum videtur. Apud Crame-
 rum αἰτήσας.

III.

Οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοδος· ἧ γὰρ ἂν ὄμμα
 ῥίψης, ὡς ἰξῶ τοῦτο προσαμπέχεται·
 τῆ μὲν γὰρ Θεόδωρος ἄγει ποτὶ πύονα σαρκός
 ἀκμὴν καὶ γυῖων ἀνθος ἀκηράσιον,
 τῆ δὲ Φιλοκλῆος χρύσειον ῥέθρος, ὅστε καθ' ὕψος
 οὐ μέγας, οὐρανίη δ' ἀμφιτέθηλε χάρις.
 ἦν δ' ἐπὶ Λεπτίνεω στρέψης δέμας, οὐκέτι γυῖα
 κινήσεις, ἀλύτῳ δ' ὡς ἀδάμαντι μένεις,
 ἶχνια κολληθεῖς· τοῖον σέλας ὄμμασιν αἶθει
 κοῦρος καὶ νεάτους ἐκ κορυφῆς ὄνηχας.
 χαίρετε καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε
 ἦβην καὶ λευκὴν ἀμφιέσαισθε κόμην.

Iacobs. Anth. Pal. XII, 93. Vs. 1 λαβύρινθος figurato

sensu vix quisquam ante Rhianum dixit. Vs. 2 cod. *ρίψως* pro *ρίψης ὡς*, quod Reiskius coniecit. — Vs. 5 cod. *χρύσειον*. Idem vs. 6 *οὐρανίης* et vs. 7 *Λεπτί-
νω*. Genuinam scripturam ubivis restituit Brunckius, qui scripsit insuper vs. 8 *μενεῖς* et vs. 10 *κὲς νεάτους*. Sed posterius nondum sanatum. — Vs. 10 cod. habet *μολεῖτε* pro *μόλοιτε* et vs. ultimo *ἀμφιέσεσθε* pro *ἀμφιέσαισθε*. Utrumque et ego correxi in Quaest. scen. III p. 38 et ante me emendarunt Schaefer. et Elmsl. ad Soph. Oed. Col. 1742.

IV.

*Ἦ ῥά νί τοι, Κλεόνικε, δι' ἀτραπιτοῖο κίοντι
στεινῆς ἤντησαν ταὶ λιπαραὶ Χάριτες.
καὶ σε ποτὶ ῥοδέσσιν ἐπηχύναντο χέρεςσιν,
κοῦρε, πεποίησαι δ' ἡλίκος ἐσσι χάριν.
τηλόθι μοι μάλα χαῖρε· πυρὸς δ' οὐκ ἀσφαλὲς ἄσσον
ἔρπειν ἀνηρήν, ᾗ φίλος, ἀνθέρικα.*

Iacobs. Anth. Pal. XII, 121. Vs. 1 cod.: *ηρανπο*, quod Brunckius mutavit in *ἦ ῥά νύ σοι*. Verum vidit Iacobsius. — Vs. 2 cod. *ἤντησανται*, quod Brunckius probante Iacobsio male mutavit in *ἤντήσανθ' αἱ*. Scribendum erat *ἤντησαν ταί*, quanquam medium *συναντᾶσθαι* est apud Cinnamum Hist. p. 121, 6. — Vs. 3 cod. *ῥοδόεσσιν*, quod defendi possit eo quod est apud Nicandrum *πο-
λόεντος ἐχίδνης* in Ther. 140 et similibus, quae con-
gessit Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 504 et Lobeck. P. G. I p. 178. Ita Callim. Del. 37 dixit *βαθὺς τά-
φρος*. Idem Dian. 42 *πολέας νύμφας*, iniuria a Brunckio ad Apoll. Rh. I, 352 sollicitatum, Antiphilus Anth. Pal. II. p. 147 *νῆσοι μεγάλαι τε καὶ εὐρέες*, Io. Gazaetus
apud

apud Rutgersium V. L. II p. 98 *ὠκεί διῆνη*, Asius apud Athen. 12 p. 525 f. et Oppianus Cyneg. III, 323 *χθονὸς εὐρέος*, Theocr. 20, 8 *ἀδέα χαίταν*, ut taceam Homericilla *Θῆλυς ἑέρση, πουλὸν ἐφ' ὑγρήν, ἠδὺς ἀὔτημή*. Cfr. Schaefer. ad Naekii Choeril. p. 267. Sed hoc loco Brunckium sequutus scripsi *ρόδέησιν*, pro quo Iacobsius minus recte *ρόδαισιν*. — Vs. 6 Pal. *ἀνθέρικαν*. Quae barbara forma est et ab Alexandrinorum poetarum usu longe remota. Cfr. Lobeckius Paral. gr. p. 142. Quod recepi *ἀνθέρικα* a Brunckio profectum, qui praeterea *ἀνηρὴν* frustra in *ἀνηλὴν* mutavit. Nam *ἀνηρὸς* et *ἀναλέος* dicitur, quemadmodum *διμηρὸς* et *διμηλέος*, *ἀνχημρὸς* et *ἀνχημαλέος*, *σιγηρὸς* et *σιγαλέος*.

V.

Ἰξῶ Δεξιόνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανιστῶ
κόσσυφον ἀγρεύσας εἶλε κατὰ πτερούγων.
χὼ μὲν ἀναστενάχων ἀπεκώκυνεν ἱερὸς ὄρνις·
ἀλλ' ἐγὼ, ὦ φίλ' Ἔρως καὶ Θαλαραὶ Χάριτες,
εἶην καὶ κίχλη καὶ κόσσυφος, ὡς ἂν ἐκείνου
ἐν χερὶ καὶ φθογγὴν καὶ γλυκὴν δάκρυ βάλω.

Iacobs. Anth. Pal. XII, 142. — Vs. 2 Spitzner. de praeposit. *ἀνὰ* et *κατὰ* p. 26 *εἶλε κάτα πτερούγων*. Melius confert Schaeferus Longum I p. 19 *ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος*. — Vs. 4. cod. Pal. *ὁ φιλέρως*.

VI.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, χὼ μὲν ἀνατλάς
μυρία καὶ στήσας δίκτυα καὶ στάλικας
σὺν κενεαῖς χεῖρεσσιν ἀπέροχμαι· οἱ δ' ἀμογητὶ
τάμὰ φέρουσιν, Ἔρως, οἷς σὺ γένοιο βαρὺς.

Iacobs. Anth. Pal. XII, 146. — Vs. 3 *ἀμογητὶ* Brunckius pro *ἀμογητοί*.

VII.

Τὸ ῥόπαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰοβόλον Πολύαινος
 τόξον καὶ κάρου τούσδε καθάψε πόδας,
 καὶ ταύταν γωρυτὸν ἐπανχέμιόν τε κινάγχαν
 θῆκεν ὀρειάρχα δῶρα συναγρεσίης·
 ἀλλ', ὦ Πὰν σκοπιῆτα, καὶ εἰς ὀπίσω Πολύαινον
 εὐάγρον πέμποις νίεα Σιμύλεω.

Iacobs. Anth. Pal. VI, 34. — Vs. 3 cod. Pal. *κιννακτάν*, pro quo Alberti *κινάγχαν*. — Vs. 6 offendit forma *Σιμύλης* vel *Σιμύλας*. Notum est *Σιμύλος*. Sed et illud recte habet. Simili ratione dicebatur *Δημύλος* et *Δημίλας*. Cfr. Boeckh. Corp. Inscr. I p. 391 n. 282, II et p. 572 n. 1098. Nisi forte ionicam formam esse dicas a nominativo *Σιμύλος*, qua raro quidem at utuntur tamen poetae, v. c. Alexander Aetolus Anth. Pal. VII, 709 *Δάσκύλεω* a *Δασκυλος*, Nicodemus ib. VI, 320 *εὐτίεω* ab *εὐτιος*, Simonides ib. VII, 508 *Ἀγχιτέω* ab *Ἀγχιτος*, quod non erat cur *Ἀγχιτου* scribendum esse coniiiceret Bergkii Comment. de Prooemio Emped. p. 7, 2.

VIII.

Ἀρχυλῖς ἢ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἢ περὶ πύκας
 πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χεναμένη πλοκάμους,
 γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
 τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦγον ἀπὸ στομάτων,
 τάσδε θεῆ χαιτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρεία,
 θερμόν ἐπεὶ λύσσης ὦδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Iacobs. Anth. Pal. VI, 173 cum lemme: *Ἀνάθημα τῇ Ῥέα παρὰ Ἀρχυλίδος*. Vs. 1 rectius fortasse scribitur *Ἀρχυλῖς*, ut Reiskius dedit. V. Bentl. ad Terent. Andr.

1, 4, 1. 3, 2, 1. De voce *θαλαμηπόλος* v. Schneider.
ad Nicandri Alexiph. 8.

IX.

Παῖς Ἀσκληπιάδew καλῶ καλὸν εἶσατο Φοῖβῳ
Γόργος ἄφ' ἰμερτᾶς τοῦτο γέρας κεφαλαῶς.
Φοῖβε σὺ δ' ἴλαος Δελφίνιε κοῦρον ἀέξοις
εὖμοιρον λευκὴν ἄχρῖς ἐφ' ἡλικίην.

Iacobs. Anth. Pal. VI, 278. Versu primo forsan καλῶ
καλὸς scribendum.

X.

Ἕμισυ μὲν πίσεως κωνίτιδος ἤμισυ δ' οἴνου,
Ἀρχὴν', ἀτρεκέως ἦδε λάγνυος ἔχει·
λεπτοτέρης δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου κρέα. πλὴν ὄγε πέμψας
αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος Ἰπποκράτης.

Iacobs. Anth. Pal. Append. p. 783. Sumptum ex Athenaeo 11, p. 499 d. ubi ostenditur λάγνυος feminini generis esse: καὶ Ῥιανὸς ὁ ἐποποιὸς ἐν ἐπιγράμμασιν Ἕμισυ κτλ. — Vs. 3 legebatur κρέας, in quo mirum est quod nec Brunckius, nec Iacobsius, neque Athenaei editores metri vitium viderunt. — Vs. 4 recte legitur πάντων. Cfr. Dionysius rhet. 8, 14 ἐπαινεῖ τὸν Διομήδην τῶν εἰρημένων. Cinnamus Histor. 2, 10 ἐπιθειάζειν ἀρετῆς.

XI.

Τρηχέην κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνη, ῥάμνον ἐλίσσοις
πάντοθεν ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἑρείδοι
ἶγνος, ἐρημάζω δ' ἦσυχά κεκλιμένος.
ἦ γὰρ μισάνθρωπος ὁ μηδ' ἀστοῖσι φιληθεῖς
Τίμων οὐδ' Αἰδὴ γνήσιός εἰμι νέκυς.

Iacobs. Anth. Pal. VIII, 315 cum Iemmate: Ζηνοδό-
 του οί δὲ Πιανοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα. De Zeno-
 doto v. Iacobs. animadv. III, 3 p. 964. — Vs. 1 Schnei-
 dewinus ad Simon. p. 145 τριγαλήην vel τριχεΐαν.
 Sed vide quae dixi Delect. poet. Anth. gr. p. 200. —
 Vs. 3 malim ἐρείδη.

PLATE I.

ALEXANDER AETOLUS.

ALEXANDER AETOLUS.

Alexander Pleurone, Aetoliae oppido, natus, Satyri et StratoCleae filius, floruit Olymp. CXXV, Arati Solensis, Antagorae Rhodii, Philetæ Coi aliorumque illo tempore clarissimorum hominum aequalis. Suidas vol. I p. 105 et Eudocia Viol. p. 62 *Ἀλέξανδρος, Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου*¹⁾ καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. Anonymus de Vita Arati ed. Buhl. vol. II p. 431 *γένονε δὲ Ἀντίγονος (Gonatas) κατὰ τὴν ῥχὲ ὀλυμπιάδα, καθ' ὃν χρόνον ἠγκμασεν ὁ Ἄρατος καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός. μέμνηται δὲ — Ἀντιγόνου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Αἰτωλοῦ — ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἄρατος. Alius ibid. p. 442 *συνήκμαζε δὲ (Aratus) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Φιλητᾷ, et vol. I p. 3 *συνήκμασε δὲ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ καὶ Φιλητᾷ, ubi Menandri, qui Olymp. CXXII, 3 obiit, vix apta videri potest me-***

1) Alium Alexandrum item Satyri cuiusdam filium habemus Anthol. Pal. Append. 235. Qui a Polybio in Maïi Excerpt. auct. class. vol. II p. 404 memoratur Alexander Aetolus, eum ipse Polybius alias Isium dicit.

moriam. Denique Suidas de Arato: *σύγχρονος Ἀνταγόρας τῷ Ῥοδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ*. Ex his, ne plura commemorem infra apponenda, satis intelligitur non recte Passovium Hist. litt. ant. p. 23 florem Alexandri rettulisse ad Olymp. CXXXV. De ceteris viri rebus nihil memoriae proditum est, nisi quod cum Antagora et Arato apud Antigonum Gonatam versatus est. Vita Arati vol. II p. 444 *Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, παρ' ᾧ διέτριψεν αὐτὸς (Aratus) καὶ σὺν αὐτῷ Περσεὺς (leg. Περσαῖος) ὁ στωικὸς καὶ Ἀνταγόρας ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, ὡς αὐτὸς φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἱερώνυμον*. Ubi lege *ἐν τοῖς πρὸς Ἱερώνυμον*, et Hieronymum intellige Rhodium, philosophum Peripateticum, de quo egit Io. Ionsius Script. Hist. philos. II, 3, 6.

De scriptis Alexandri quaerentibus nobis prae ceteris eius tragoediae commemorandae videntur, quibus tantam laudem adeptus est, ut in septem illis, qui Pleiadis nomine celebrantur poetis numeratus sit. Eius rei, praeter Suidam et Eudociam l. l. *οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ τραγικῶν ἓνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἢ Πλειάς*, testem habemus Scholiast. Hephaest. p. 53 et 185 Gaisf. Hinc *τραγῳδοδιδάσκαλον* Alexandrum appellat Polemo Periegetes apud Athen. XV p. 699 d. Tantam quum haberet tragicæ poesis existimationem, non mirum est Ptolemaeum Philadelphum ei in ordinanda bibliotheca tragicorum poetarum colligendi et disponendi negotium

1) Welckerus Tragod. vol. III p. 1264 haec de Timone Atheniensi, Echecratis filio, intellexit, quod quo pacto cum rationibus chronologicis conciliari possit fateor me non intelliger

imposuisse. V. Anonymus de Comoed. apud Cramerum Anecd. Par. vol. I p. 6 sive Fragm. Comic. graec. vol. II p. 1237: Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ Ἀνκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου προτραπέντες τὰς σκηνικὰς διώρθωσαν βίβλους, Ἀνκόφρων μὲν τὰς τῆς κωμῳδίας, Ἀλέξανδρος δὲ τὰς τῆς τραγωδίας, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰς σατυρικὰς. Quod Diogenes Laert. IX, 113 de Timone Phliasio, sistorum auctore ingeniosissimo, narrat: ἦν δὲ καὶ ὄξυς νοῆσαι καὶ διαμνησκῆσαι, φιλογράμματός τε καὶ τοῖς ποιηταῖς μύθους γράφαι ἱκανὸς καὶ δρᾶματα συνδιατιθέναι· μετεδίδου δὲ τῶν τραγωδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὀμήρῳ, id igitur quorsum spectet, ut nunc res est, diiudicari vix potest. Res tota fortasse ad aemulorum invidiam poetarum redit. Nam ut Athenis poetae mutua flagrabant invidia, ita etiam Alexandrinos poetas suas inter se exercuisse inimicitias consentaneum est. De titulis dramatum Alexandri unus tantum superest *ΑΣΤΡΑΓΑΛΙΣΤΑΙ*. Scholiastes Ven. Homeri Il. 23, 86 ἀνδροκτασίης: καταχρηστικῶς· παῖδα γὰρ ἀνεῖλεν ὃν οἱ μὲν Κλεισώνημον, οἱ δὲ Αἰανῆ, οἱ δὲ Ἀύσανδρον καλεῖσθαι. ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρ' Ὀθρονεῖ τῷ γραμματιστῇ, ὡς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστρολογισταῖς. Quo loco pro Ἀστρολογισταῖς, quae insolens vox est et analogiae legibus repugnans, Ἀστραγαλισταῖς scribendum esse, ipse Homericus locus docet, in quo Patroclus loquitur transactae cum Achille pueritiae memoriam recolens:

εὐτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
 ἤγαγεν ὑμετερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
 ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 νῆπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς.

Commemoravit hanc meam emendationem Bekkerus in

Addendis p. 830. quod qui ignoravit Osannus Symbol. ad Hist. litt. I p. 299 eandem correctionem scholiastae adhibuit et Astragalistas comoediae titulum fuisse suspicatus est. Quam opinionem non dubito quin ipse repudiasset vir cl. si cognita habuisset ea quae olim Quaest. scen. Spec. III p. 25 et postea aucta in Histor. Com. graec. p. 487 sq. disserui, ubi satis demonstrasse mihi videor, quidquid comoediarum Fabricius aliique Alexandro Aetolo tribuerunt, ad alium Alexandrum eumque comicum poetam transferendum esse. Itaque *Ἀστραγαλιστὰι* aut tragoediae aut satyrici dramatis titulum fuisse probabile est. Sed in Osanni disputatione etiam alia probari non possunt, e. c. quod Othryoneum illum *γραμματιστὴν* eundem esse sibi persuasit quem commemorat Homerus Il. 13, 363 sqq. qui quo pacto apud Menoetium paedagogi munere functus esse ab Alexandro fingi potuerit non intelligitur. Quod nomen ex tribus illis a scholiaste memoratis Alexander Amphidamantis filio indiderit incertum est. Clisonymum, *Κλεισώννυμον*, posuerant Pherecydes apud schol. l. l. et Hellanicus apud eundem ad Iliad. μ', 1. quos sequutus est Apollodorus III, 13, 6. ubi *Κλυσώννυμος* scribitur, pro quo codd. *Κλυτώννυμος*. Homeri exemplo nomen pueri reticet Ovidius Epist. ex Ponto I, 3, 73 sq. *Caede puer facta Patroclus Opunta reliquit, Thesalicamque adiit hospes Achillis humum*. Praeterea nihil ex tragoediis Alexandri servatum est: nam quod Naekius Schedis crit. p. 6 dixit, versum a Stobaeo Flor. LXVII, 12 allatum, *ταμειῶν ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή*, cui in margine Alexandri nomen adscriptum est, haud dubie esse Alexandri Aetoli, iusto confidentius dixit vir eximius. De qua re nolo repetere quae dixi

Histor. Comic. p. 488 et Fragm. Comic. IV p. 554. Itaque reliqua viri scripta persequamur, in quibus maxime animum advertunt carmina elegiaca, et in his quod *ἈΠΟΛΛΩΝ* inscriptum fuit, cuius etsi formam et descriptionem ignoramus, id tamen ex uno quod servatum est fragmento intelligitur, rem ita poetam instituisse, ut ipsum Apollinem de futura perditae amantium sorte vaticinia fundentem introduceret. Quam operis formam iusto acerbiorē censura taxavit Conr. Schneiderus in Daubii et Creuzeri Studiis vol. IV p. 66. Haud dissimile institutum fuit Bacchylidis in vaticinio de Troiae excidio, Callimachi in Aetiis, Lycophronis in Cassandra. Longe aliud consilium Simmias Rhodius in Apolline suo sequutus erat, quod carmen fabulas de Apolline complexum esse ex Antonino Lib. c. 20 coniciat. Alexandri quod dixi fragmentum servavit Parthenius Erot. XIV, qui exposita fabula de Antheo et Cleoboea in hunc modum pergit: ἔφρασαν δέ τινες οὐ πέρδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρέαρ βεβληῖσθαι, ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλλωνι.

*de quo cf. Hauptius in l. 6
Koenig. 1859 p. 709.*

Παῖς Ἴπποκλῆος Φοβῖος Νειληϊάδαο

ἔσται ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων·

τῷ δ' ἄλοχος μνηστὴ δόμιον ἵξεται, ἧς ἔτι νύμφης
ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἐλισσομένης,

5 Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεύς,

ὄρχι ὀμηρεῖης πίστ' ἐπιβωσάμενος,

πρωθήβης, ἔαρος θαλερώτερος· οὐδὲ Μελίσσῳ

Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεσίβοιον ὕδωρ

θηλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' οὗ μέγα χάριμα Κορίνθῳ

10 ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βαρχιάδαις·

Ἀνθεὺς Ἐρμείῃ ταχινῶ φίλος, ὃ ἔπι νύμφῃ

- μαινὰς ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρω·
 καὶ ἐ καταψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι
 πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος
 15 σποιδάς τ' ἐν Φοβίου καὶ ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσης,
 κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψεται ἄεικὲς ἔπος.
 ἢ δ' ὅταν ἀρηῆται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,
 δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον,
 μύθοις ἐξαπαφούσα· λόγος δέ οἱ ἔσσεται οὗτος·
 20 γανλός μοι χρύσεος φρεΐατος ἐκ μυχάτου
 νῦν ὅτ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν κακὸν ἤρικεν οὔσον,
 αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ὄχρετ' ἐφυδριάδας·
 πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκούω
 ῥηϊδίην οἴμον τοῦδ' ἔμεναι στομίου,
 25 ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἴης.
 ὧδε μὲν ἢ Φοβίου Νειλετῆδο δάμαρ
 φθέγγεθ'· ὁ δ' οὐ φρασθεῖς ἀπὸ μὲν Ἀελεγήϊον εἶμα
 μητρὸς ἐῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμένης,
 αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγρος
 30 φρεΐατος· ἢ δ' ἐπὶ οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνή
 ἀμφοτέραις χεῖρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ἐνήσει·
 καὶ τόθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος
 ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον, ἢ δ' ὑπὸ δειρήν
 ἀψαμένη σὺν τῷ βήσεται εἰς Ἀίδην.

Carmen hoc docta interpretatione illustravit Iacobsius ad Brunckii Anal. I, 2 p. 239. In constituenda lectione sequutus fere sum recensionem Passovii ita de hoc loco meriti, ut nunc aliquanto emendatius quam antea legatur. Sunt tamen in quibus mihi dissentiendum putavi. Vs. I scripsi *Φοβίος* pro *Φόβιος* cll. Lehrsio Aristarch. p. 278. Ibid. revocavi genuinam formam *Νειληιάδαο*, quam infra vs. 26 cum codice exhibuit Cornarius. Minus recte Passovius et his et aliis quibus

dam Parthenii locis praetulit *Νηληϊάδαο*. Suidas ex antiquis grammaticis, *Νείλεως*: ὄνομα κύριον — γίνεται, φασί, παρὰ τὸ νέος καὶ λεώς, *Νεόλεως*, καὶ κηράσει τοῦ ε̄ καὶ ὀ εἰς τὴν δίφθογγον *Νείλεως* ὁμοίως τῷ *Κλεισθένης* — *δέον δεῖν, πλέον πλεῖν*. Cfr. Etymol. M. p. 602, 23. Scholiastes Ven. ad Il. β', 103. Eustath. ad Hom. p. 879, 27. 1681, 56. Eandem formam libri habent Callimachi Fragm. XCV et Theocriti Id. XXVII, 3. ubi vide quae annotavi. Sed apud schol. Iliad. ὕ 404 p. 564, 26 ubi editur *Ἀπλεύς, φασίν, ἐν Μιλήτῳ ἰερὸν Ἰοσειδῶνος Ἐλικωνίου ἰδρύσατο*, nil interest pro corrupto nomine *Ἀπλεύς* utrum *Νειλεύς* scribas an *Νηλεύς*. Alterutrum quidem necessarium est. — Vs. 6 verba ὄρκι ὀμηρείης πίστ' ἐπιβωσάμενος Heynius interpretatur *testatus se pro obside venire*, quod ex graecis nequaquam efficitur. ὀμηρείης ὄρκια πιστὰ esse videtur *fides obsidibus praestanda, sive sancta obsidum iura*. Recte igitur habet *ἐπιβωσάμενος*, de quo verbo vide Heynium ad Homeri Il. ζ', 463. Legandrius tentabat ἀποδωσόμενος, quod qui falso pro codicis lectione habuerunt Capellmannus et Schneidewinus Delect. poet. p. 161 interpretantur *Antheus fida pignora reddet quasi tradita ipsi a patre*. Si quid mutandum, sufficere opinor *ἐπιβωσόμενος*. Vs. 7 sqq. Haec de Melissi filii Actaeone, cuius mors Corinthiis libertatem a Bacchiadarum dominatione peperit, per digressionem inferri, et quae vs. 11 leguntur *Ἀνθεὺς Ἐρμείη ταχυνῶ φίλος* per epanaphoram illata esse vidit Iacobsius. — Vs. 8 *Πειρήνης* cod. Pal. *Πετροήνης* Cornarius. Apposite ad Alexandri locum poeta incertus Anth. Pal. II p. 538: *Ἰφίων μ' ἔγραψεν ἐὰν χειρὶ, τὸν ποκ' ἄρ' ὕδωρ ἔθρεψε, Πειρήνης ἄπο*. Ita enim scribendum. Cfr. schol. ad Iliad.

ψ', 142: *κουροτρόφοι νομίζονται (οἱ ποταμοὶ) διὰ τὸ ἀνῆλτικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι καὶ παῖδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρῇ.* Add. Eustathius p. 1150, 47. 1293, 3. Ad ἀλφεισίβοιον apte comparant Aeschyl. Suppl. 862. — Vs. 9 *θηλήσει* Passovius. Cod. *θελήσει*. Quod sequitur *μέγαν* cum verbo *θηλήσει* coniungendum est. Apud Plutarchum Erot. p. 772 e. Actaeon ὁ κάλλιστος καὶ σωφρονέστατος τῶν ἡλίκων dicitur. — Vs. 11 Antheus Mercurio carus dicitur, utpote ephebus. Tum ᾧ ἔπι, quod cum *μαινὰς* coniungendum, Cornarius. Cod. ᾧ ἔνι. — Vs. 12 Cornarius *ἔρων*, Galeus *ἔρον*. Scripsi *ἔρω* ex cod. Pal. quae forma etiam Apollonio Rh. I, 613 restituenda. Huic simillimus est accusativus *γέλω* quem libri habent Odys. 18, 349. 20, 8. 346, de quo non recte statuit Buttmannus Gramm. graec. I p. 404. — Vs. 13 ingeniose Heynius et Iacobsius *ἀθέμιστα τελέσσαι*. At nihil mutandum; *ἀτέλεστα* sunt quae perficere nefas est. — Vs. 15 reliqui codicis scripturam, quamvis vitii suspectam. Elegans est Brunckii coniectura *ἄλα ξυνεῶνα τραπέξης*, sed omnes criticae artis fines excedens. Passovius praeunte Legrandio edidit *ἄλα ξυνεῶνα, θαλάσση κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψει ἀεικὲς ἔπος*, quod adeo non ab elegantia commendatur, ut ne a pessimo quidem poeta scribi potuisse credam. Si sana est lectio codicis, *ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσης* dixisse poetam crediderim, quoniam sal ex mari nascitur. Pro *ξυνεῶνα* nescio an *ξυνῶνα* scribendum sit. — Vs. 21 cod. *νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος*, quae verba multis coniecturis locum dederunt. Ut alios mittam, Piersonus ad Moer. p. 194 tentabat *νεῖον ἀνελκόμενος*. Passovius mutata distinctione scribebat, *γαυλός μοι χρύσεος· φρεῖατος ἐκ μυχάτου νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν*

ἤρικεν οὔσον. Quod etsi facillimum est, displicet tamen propter orationem, ut mihi videtur, nimis abruptam. Mihi locus lenissima mutatione restitui posse visus est νῦν ὅτ' ἀνελκόμενος. De νῦν ὅτε, quod nihil aliud est quam νῦν, vide Hermannum ad Sophoclis Aiac. 789. ad Viger. p. 919 et Boeckhium Explic. Pind. p. 199. In fine versus cod. ἤρικε νοῦσον, quod emendavit Pier-sonus. Ibid. κακὸν Villoisoni est emendatio, in quam incidit etiam Buttmannus Grammat. graec. II p. 176. Vulgo καλόν, quod etsi ferri potest, multo tamen aptius est κακόν. — Vs. 23 Piersonus, cui plurimi assensi sunt, coniecit καὶ πᾶσιν, non facturus si meminisset καὶ πάντες esse *vel omnes* i. e. *omnes omnino, quilibet*. V. Homer. Odyss. 22, 23. Sophocl. Oed. C. 1396. Xenophon Anab. I, 10, 13. Ita etiam καὶ οἱ πάντες Xe-nophon Cyrop. IV, 1, 3. Pausan. IX, 31. Immemores huius usus fuere viri docti in loco Simonidis Fragm. LXVI χρόνος ὄξυς ὀδόντας καὶ πάντα ψήχει καὶ τὰ βιαϊότατα. i. e. *vel omnia, ne validissimis quidem ex-ceptis*. — Vs. 25 cod. τοι ἂν μέγα (non μετὰ) φίλ-τατος. — Vs. 26 Νειλιάδαο cod. de qua scriptura ad primum versum dictum est. Brunckins Νειλείδαο. No-minis Νειλεὺς triplex forma est, Νειλεύς Νείλεως et quam schol. Ven. Homeri Il. β', 103 servavit Νείλαος. Ab harum nulla formari potest Νειλιάδης, sed aut Νειλείδης vel Νειλείδης (Brunck. ad Apoll. Rh. I, 58. Wolf. Praef. Hom. Odyss. p. XI) aut Νειλάδης an-terpenultima preducta, ut in Ἀρχεσαΐδης, Πολυπαΐδης, Ἀναξιλαΐδης, pro quo apud Diogen. Laert. III, 2 vi-tiose Ἀναξιλιδης scriptum est. Non ausim tamen pror-sus damnare codicis lectionem. Similiter Ὀϊλιάδης Ho-merus dixit Il. 13, 203 et Aristot. Anthol. Pal. II p. 750

ab 'Οἰλεύς, *Οικιάδης* Callimachus H. in Del. 102 et Titulus apud Boeckh. C. I. no. 292, 16 (ubi editur *ΟΙΣΙΑΙΗΣ*) ab *Οικεύς, Οινιάδης* poeta inc. Anthol. Planud. III, 28 ab *Οινεύς*, quae omnia sic formata sunt tanquam a primitivis 'Οἶλος (non 'Οἶλιος ut voluit Georgius apud Eustath. p. 13, 38 et 927, 62) *Οἶκος* et *Οἶνος* repetenda essent. Nec desunt contrariae rationis exempla, velut *Κυθνείδης* a *Κύθνος* de quo Philemon Gramm. §. 140 *χωρὶς τοῦ Κυθνείδης, ὃ μόνον ἀπὸ τῶν εἰς ὅς διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται*, et 'Ωρειδης apud Apollon. Rhod. II, 110 ab 'Ωρος, ut coniiicio ex annotatione scholiastae: *διὰ τῆς εἰ διφθόγγου ἢ παραλήγουσα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου.* — Vs. 28 cod. *Ελλαμένης*. Passovius *Ἐλλαμενῆς*. Nomen hoc dubito num vitii immune habendum sit, quum omnia illa Graecorum nomina in *αμενος* vel *ομενος* exeuntia a verbis formata sint, e. c. *Ἀκασαμενός, Τισαμενός, Εἰδομεναί, Δεξαμενή, Σωζόμενος, Φαμενός*, alia. Fortasse igitur *Ἐλσαμενῆς* scribendum. Nisi *Ἐλλαμενή* ad *ἔλασθαι* revocandum est, pro quo *ἔλλασθαι* Aeoles dixerunt¹⁾. — Vs. 33 non probari potest quod Passovius scripsit *καὶ τόδ' ὁ — μὲν ἠρίον ὀγκώσει*, qui quum sententiam loci difficillimi hanc esse dicit, *fatalem hunc tumulum premet hospes infelicissimus*, docere debebat, *ὀγκοῦν ἠρίον* aliud quidquam significare posse quam *sepulcrum in altum educere*.

Hinc

1) In Callimachi loco notissimo Schneidew. ad Simonid. fragm. p. 104 verissime correxit *ἔλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιπήσασθε λιπώσας | χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος*, pro *ἔλλατε*. Idem postea G. Dindorfius Thes. L. G. v. *ἔλλημι*. Vs. 2 forsitan scribendum *χεῖρας, ἔν' ἀκμαῖοι πολὺ μένωσιν ἔτος*.

Hinc ὀγκωτὸς τάφος *altus tumulus*, et ὀγκῶσαι τινα τάφῳ *tumulo aliquem augere i. e. sepelire*. Exempla loquutionis collegit tantum non omnia Hemsterhusius apud Geel. Bibl. crit. nov. I p. 83, ad quae qui diligenter attenderit, facile intelliget ne Hemsterhusium quidem Alexandri verba recte interpretari *sepelietur*, quod graece non aliter dici potuit quam ὀγκωθήσεται ἡρίῳ. Quae quum reputo in eam adducor sententiam, ut Brunckium verum vidisse credam, qui ἡρίον οἰκήσει coniecit, quod qui ita reiiciunt, ut non probabile esse dicant vulgare verbum οἰκεῖν a librariis substitutum esse exquisitori ὀγκοῦν, non expendisse videntur, eiusmodi in rebus saepe dominari casum, a quo nihil tutum. Ceterum ἡρίον οἰκεῖν de mortuo dixit etiam Hedyllus apud Athen. IV p. 176 c.

Praeter Apollinem unius tantum elegiaci carminis nomen superest, quod ΜΟΥΣΑΙ inscriptum erat. Ex eo Macrobius Saturn. V, 22 hosce versus servavit:

Ἄλλ' ὄγε πευθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσθαι

Τιμόθεον κισθάρης ἴδιμονα καὶ μελέων,

υἶὸν Θερασάνδροιο, τὸν ἤνεσεν ἀνέρα σίγλων

χρυσείων ἱερῆν δὴ τότε χιλιάδα,

ὑμνήσαι ταχέων Ὀπιν βλήτειραν οἴστῶν,

ἢ τ' ἐπὶ Κεγχρείῳ τίμιον οἶνον ἔχει.

*

*

*

Μηδὲ θεῆς προλίπη Αἰτωίδος ἄκλεα ἔργα.

Macrobii verba haec sunt: *Alexander Aetolus, poeta egregius, in libro qui inscribitur Musae, refert quanto studio populus Ephesius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propositis, ut qui tunc erant poetae ingeniosissimi in deam carmina diversa componerent. in his versibus Opis non comes Dianae, sed Diana ipsa*

vocata est. loquitur autem, ut dixi, de populo Ephesio: Ἄλλ' ὄγε πευθόμενος — τίμιον οἶκον ἔχει. Et mox: Μηδὲ θεῆς προλήπη κτλ. Ex Macrobio qui profecit Servii nomen mentitus vetus interpres Virgilii Aen. XI, 532 negligentissime Alexandri versus inspexit: *hoc nomen (Opis) ipsius Dianae fuisse ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alexander Aetolus poeta in libro, qui inscribitur Musae, refert.* Priores quinque versus, quos in antiquissimis Macrobio editionibus frustra quaeras, primus, ni fallor, edidit Hervagius in edit. Basil. 1535, unde in Gryphianam a. 1538 et inde in reliquas edit. propagati sunt. Sextum septimumque versum ex cod. addidit Gronovius. Discimus igitur ex carmine Alexandri Ephesios Dianae templum dedicaturos Timotheum decem millibus aureorum pretio conduxisse, ut in deae honorem carmen componeret. Qui quum ex fide Marmoris Pariani archonte Agathode i. e. Olymp. CV anno quarto mortuus sit (de quo v. Clintonum F. H. ed. Krüg. p. 135) apertum est, non alteram, quae post Herostrati facinus (Olymp. CVI, 1) effecta est, sed antiquiorem illam Artemisii dedicationem intelligi posse; de quo post Al. Hirtium Hist. Archit. vet. II p. 60 admonuit Boeckhius Corp. Inscr. vol. II p. 343. Eam vero in illud tempus incidisse, quo maxime Timotheus floruit, diserte indicavit Alexander. Hymnus autem ille, quo Dianam celebravit Timotheus, haud dubie is est, quem Ἄρτεμις inscriptum memorat Suidas v. Τιμόθεος, et cuius partem servavit Plutarchus de aud. poet. p. 22 a. Τιμόθεω ἄδοντι τὴν Ἄρτεμιν ἐν τῷ θεάτρῳ Μαινάδα θυάδα φοιβάδα λυσσάδα, Κινησίας εὐθύς ἀντεφώνησε τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο. Ac fortasse

ex eodem carmine haec Hesychii deprompta sunt vol. II, p. 998 Πολυθύσανε: Ἀρτεμι πολυθύσανε κούρα: διὰ τὸ θυσάνοις καὶ αὐτὴν χρῆσθαι, ἢ ὅτι πολλαχόθεν ἔσσεται ὡς κννηγέτις, ἢ πολυθύστος (leg. πολυθύστος), ἢ πολυθυσίαστος. Iam de singulis videamus. Vs. 1 Basil. πάγῃ, quod primus correxit Brunckius. — Vs. 3 pro Θέρσανδροιο Pontanus nescio unde Θερσάνδρου. Thersandrum Timothei patrem perhibet etiam Suidas v. Τιμόθεος. Quem in praestantissimis Ioniae tibicinibus Thersandrum memorant Polyaeus Strat. VI, 10 et Xenophon Hellen. IV, 8, 18, fortasse Timothei frater habendus est. In sequentibus aliquid offensionis habet articulus a nomine interposito verbo diremtus, ut apud Callimachum Fragm. CXVIII τὴν οἶφασι τεκόντες | εὐναίους ὀαρισμοὺς | ἔχθειν ἴσον ὀλέθρου. Sed in Alexandri versu articulus pronominis demonstrativi loco positus videtur, apud Callimachum autem fortasse τὴν δὴ φασι τεκόντες scribendum. Sequens versus in Basil. vitiosissime scriptus est, χρυσεῖνω ἱερῶν πάντοτε χιλιάδα, ex quibus πάντοτε etiam ceteras editiones occupavit. Gronovius demum ex cod. scripsit δὴ τότε. Praeterea idem ἱερῶν χιλιάδι. Id qui sequutus est Brunckius locum ita edidit: τὸν ἦνευσεν ἀνέρα σίκλων χρυσεῖων ἱερῶν δὴ τότε χιλιάδι ὑμνήσαι, quod ita interpretatur: *dono mille siglorum ab eo impetravit ut celebraret Dianam.* Lobeckius olim ad Aiac. 381 τῶ ἦνευσαν ἀνέρι σίκλων χρυσεῖων ἱερῶν δὴ τότε χιλιάδα ὑμνήσαι. Id postea reprobavit haud dubie; omisit certe in nova editione. Minus etiam aliorum correctiones probari possunt, quas vide apud Iacobsum Animadv. ad Anthol. I, 2 p. 238. Mihi non dubium est quin ii verum viderint qui ἱερῶν χιλιάδι

scribi voluerunt, sed iidem a vera loci sententia aberrarunt, quod genitivos *χρονσείων σίγλων* a substantivo *χιλιάς* suspensos esse crediderunt, et *χιλιάδι* longe alio ac debebant sensu acceperunt. Quid enim est quod illam aureorum siglorum chiliada *sacram* dicit? quod sive eam ob causam a poeta factum credas, quod in deae honorem expensa est, sive quoniam mercedem illam Ephesii Timotheo ex pecuniis in fano Dianae antiquitus depositis (Iul. Caesar. Bell. Civ. III, 33) solvebant, mirum tamen videri debet, ipsam mercedem ideo dici *ιερήν*. Itaque hanc potius loco sententiam subesse credo: Ephesius populus decrevit ut Timotheus in solennitate, qua Artemisii ante mille annos conditi memoriam celebrarent, aureorum siglorum praemio proposito carmen in Dianae laudem componeret. Itaque *χιλιάς* idem fere est quod *χιλιετηρίς*. Neque id sine exemplis est; Asinius quidem Quadratus librum, quo Romani imperii per mille annos florentis historiam complexus est, inscripserat *χιλιάδα ῥωμαϊκήν*, ut cognoscere licet ex Stephano Byz. v. *Ἀνθιοι*, qui eundem alio loco s. v. *Ὁξύβιοι* p. 517 *χιλιαρχίαν* appellat. Iam genitivis illis *σίγλων χρονσείων* apertum est indicari pretium, quo remunerari voluerunt carmen Ephesii; accuratius mercedis summam indicari non necessarium erat. De sigli vel sicli valore dixere intpp. Hesychii vol. II p. 1180 et Boeckhius Metrol. p. 49. Sed video rem etiam leniore correctione profligari posse in hunc modum, ut servata librorum lectione *ιερήν χιλιάδα*, versu sequenti scribatur *ταχέων τ' Ὀπιν βλήτειραν ὄστῶν*. Decreverunt Ephesii ut Timotheus sanctam illam chiliteridos festivitatem et Dianam carmine celebraret. Ad antiquissima tempora Artemisii origines relatas fu-

isse ex eo intelligitur, quod Amazones illud incendio delevisse ferebantur. V. Eusebium Chron. (ed. Med. 1818) p. 300. Itaque si Timotheum, cuius florem Diosdorus ad Olymp. XCV, 3 rettulit, eiusdem Olympiadis anno primo carmen illud in Dianam condidisse ponimus, efficitur Ephesios Artemisium anno a. Chr. 1399 conditum esse credidisse. — Vs. 6 vulgo ἡ δ' ἐπὶ Κεγχρειῶν. Brunckius Κεγχρειῶν, quod qui probaverunt Iacobsius et Weberus Eleg. poet. p. 698 Cenchreas significari putarunt Corinthiacas. Paulo speciosius de Cenchreis Troicis cogitare potuissent; sed ne his quidem hic locus est. Scribendum potius ἡ τ' ἐπὶ Κεγχρειῶ τῖμον οἶκον ἔχει. Cenchrius enim Ephesii agri fluvius fuit antiqua religione conspicuus, cuius in vicinia Artemisium conditum fuisse ex hoc ipso Alexandri loco discimus. Strabo XIV p. 639: ἐν δὲ τῇ αὐτῇ παραλίᾳ (in qua Panormus Ephesiorum portus erat cum Dianae fano) μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐστὶ καὶ ἡ Ὀρτυγία, διαπρεπὲς ἄλσος — διαρρεῖ δὲ ὁ Κέγχριος ποταμός, οὗ φασι νήσασθαι τὴν Ἀητὼ μετὰ τὰς ὠδίνας. Pausanias VII, 5, 5: ἡ δὲ γε Ἐφεσία (παρέχεται ἐς συγγραφὴν) τὸν τε Κέγχριον ποταμὸν καὶ τοῦ Πιονος τοῦ ὄρους τὴν φύσιν. Tacitus Annal. III, 61: *primi omnium Ephesii adiere, memorantes non — Dianam atque Apollinem Delo genitos: esse apud se Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam — edidisse ea numina.* Indicavi haec olim Capellmanno, qui commemoravit emendationem meam p. 82. — Vs. 7 Brunckius pro ἄκλεια scripsit ἀγλαά, quod recentiores sequuti sunt omnes. Revocavi librorum lectionem, cuius haec sententia est, *neque inornata Dianae facta praetermittat.* Consimili ratione Horatius dixit Carm. IV,

9, 31 *non ego te meis chartis inornatum silebo*. Si quid mutandum, probabilius sane scribi possit: μηδὲ θεῆς προλίπη Αητωίδος εὐκλεια (εὐκλέα) ἔργα¹). Pro θεῆς recte ut videtur Schneidewinus θεᾶς.

Ex eodem hoc carmine Musarum nomine inscripto, quo Alexander praestantissimorum cuiusque generis poetarum memoriam celebrasse videtur, etiam aliud fragmentum servatum esse existimo, quo Boeoti Syracusani et Euboei Parii, parodiographorum, laudes ita complexus est, ut Boeoto in parodico genere palmam prae Euboeo deferret. Est autem hoc:

Ὦν Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
 πατρίδος ἀρχαίων ἦν ὄδ' ἀνήρ προγόνων,
 εἰδῶς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
 ξεῖνος, Μιμνέρομου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰῶν
 παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην ἴσον· ἔγραφε δ' ὠνήρ
 εὖ παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων,
 πισσύγγους ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλοῦνην
 φλύων ἀνθηρῇ σὺν κακοδαιμονίῃ·
 τοῖα Συρημοσίοις καὶ ἔχων χάριν· ὅς δὲ Βοιωτοῦ
 ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρπεται οὐδ' ὀλίγον.

Servavit hoc carmen Polemo apud Athenaeum XIV p. 699 c. cuius operae pretium est integrum locum adscribere. Sic igitur ille p. 698 b: καὶ τὸν Βοιωτὸν δὲ καὶ τὸν Εὐβοιον, τοὺς τὰς παρῳδίας γράψαντας, λογίους ἂν φήσαιμι, διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίους καὶ τῶν προγενεστέρων ποιητῶν ὑπερέχειν ἐπιγεγονότας. Commemoratis dehinc Hipponacte, Epicharmo, Cra-

1) Litterae *eu* et *a* simillimo compendio exarabantur. Apud Artemidor. Onirocr. II, 37 pro ἄδηλος leg. εὐδηλος, et apud Arcad. p. 82, 15 ἄροτος pro εὐροτος.

tino, Hegemone Thasio¹⁾), aliisque qui parodiis incla-
ruere poetis, p. 699 *b.* ita pergit: ὁ δὲ Λύβιοις πολλὰ
μὲν εἶρηκεν ἐν τοῖς ποιήμασι χαρίεντα, περὶ μὲν τῆς
τῶν βαλανέων μάχης „βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν
ἐγγείησιν“, περὶ δὲ τοῦ λοιδορουμένου κουρέως τῷ κε-
ραμεῖ τῆς γυναικὸς χάριν „Μῆτε σὺ τόνδ' ἀγαθός
περ' ἐὼν ἀποαίρεο κουρεῦ, μήτε σὺ Πηλεΐδῃ“. ὅτι δ' ἦν
τις περὶ αὐτοὺς δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις, Ἀλέξαν-
δρος ὁ Αἰτωλός, ὁ τραγωδιοδιδάσκαλος, ποιήσας ἐλε-
γεῖον τρόπον τοῦτον δηλοῖ Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι
φρένες κτλ. — Vs. 1 libri ὡς, quod ab aliis aliter ten-
tatum in ὦν mutavi, deleta quae vs. 2 post πατρί-
δος erat hypostigme, in quo me confirmavit consen-
sus Hermanni. Boeotum dicit ab iis originem duxisse,
quos Agathoclis crudelitas exilio multaverat; προγό-
νους de patre avoque Boeoti intelligo, quos ἀρχαίους
dicit propter antiquam generis nobilitatem. Moneo
haec, ne quis illa emendatione temporum rationes tur-
bari arbitretur. — Vs. 4 cod. Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα
Κρονίων, quae felici coniectura sanavit Casaubonus. —
Vs. 5 παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην ἴσον. Horum po-
strema quomodo emendari debeant difficile dictu est.
Suspiscabar olim πόθημ' ἴσον, hac sententia, Boeotum
Mimmermi exemplum felicissime aemulantem non mi-
nus puerorum amoribus incaluisse quam illum puella-
rum. Πόθημα recte dici de persona ostendunt μίσσημα,
λάλημα, ἄλημα, alia. Sed requirebam nomen paullo
fortius, idque suppeditavit Hermannus, qui πτόημ' ἴσον
scribendum coniecit. Aegre tamen adducor ut Alexan-

1) Hegemonis quam affert eclogam p. 698 *d.* eius vs. 8 ita
scribendus οἰκουρῶν (pro εὐκοίρων) βδελυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμέ-
νων τε.

drum, politissimum poctam, ante *πτόημα* syllabae corruptionem sibi permisisse credam. Itaque malim *παιδομανεῖ σὺν ἔρω πτοίημ' ἴσον*. Forma *ἔρος* Alexander usus est supra Apollin. vs. 12. Possis etiam *παιδομανεῖ σὺν ἔρω πτοίην ἴσος*, vel si liberius ludere datur, *παιδομανεῖ σὺν ἔρω πόθον ἤνεσεν*, ut Phanocles Stobaei Flor. LXIV, 4, 10 dixit *οὐδὲ πόθους ἤνεσε θηλυτέρων*, et Leonidas Tar. XX, 4 *καὶ αἰνῆται Κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων*, vel denique *παιδομανεῖ σὺν ἔρω πότον ἤνεσεν* i. e. computationem. — Vs. 5 et 6 *ὠνήρ εὔ* Wetstonus Hermes. p. 69. Libri fere *ὦ νηρεῦ*. — Vs. 7 cod. A *πισσυγάση φωρῶσαν αἰδέας*. B *φωρῶσι ναιδέας*. P *φωρᾶσαν αιδέας*. Correxerit Wetstonus. Quod sequitur *χλούνην* significat grassatorem in herbis cubantem. Hesychius, *Χλοῦναι*: *λωποδύται, οἱ τῆ γλόῃ ἐνευναζόμενοι*. Schol. Venet. ad Hom. Il. i, 539: *χλούνην, οἱ μὲν ἀφριστήν — ἄλλοι δὲ κακοῦργον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων λαμβοποιῶν τινα φάναι· Ἀνήρ ὄδ' ἐσπέρης καθεύδοντα ἀπ' οὗν ἔδυσε χλοῦνιν¹⁾*. — Vs. 8 *φλύων* Schweighaeuserus pro *φλοίων*. Idem *ἀνθηρῆ*. A *ἀνθηρη*. PVL *ἀθήρη*. Si sanum est *κακοδαιμονίη*, *vesania*, pro *ἀνθηρῆ* scribendum fuerit *ἀτηρῆ*. Sed verum vidisse puto Hermannum ita haec corrigentem:

1) Ita Hermannus Opusc. V p. 10 correxerit editum *ἄπουν* *ἔδωκε χλούνην*, pro quo *ἀπ' οὗν* felicissime restitutum est. Consimilem corruptelam tollere licet ex Nicandri Alexiph. 574 ubi quod editur *σαρκὸς γὰρ ἀπουνόσπισε χέλιον*, ita corrigendum ut scribatur *ἀπ' οὗν νόσπισε*. Quae mox sequuntur apud scholiasten, *τινὲς δὲ τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραμμένων Χλούνην τόπον τινὰ φασὶ καλεῖσθαι περὶ Καλυδῶνα, ἐν ᾧ τὸν κάπρον διατρέβειν, καὶ διὰ τοῦτο χλούνην προσαγορευθῆναι*, in iis pro *Αἰολικὰ* scribendum *Αἰτωλικὰ*, et *Χλούνειον* pro *Χλούνην*. V. Etymol. M. p. 533, 32 et Arcadius p. 121, 2.

ἢ τινα χλούνην φλοιῶν ἀνθηρῆ σὺν κακοιμοσίῃ, *einen Lumpenkerl, der einen aus Bast zusammengesetzten buntscheckigen Kittel trägt.* — Vs. 9 suspicabar τοῖα Συρακοσίοις γὰρ ἔχει χάριν, *talibus enim Syracusani delectantur.* Nunc praefero quod coniecit Hermannus: τῷ ῥα Συρηκοσίοις καὶ ἔχον χάριν, h. e. Bocotus et Euboeus. Utrumque enim haud dubie in praecedentibus Alexander iam memoraverat. Quae sequuntur quum in libris ita scripta sint, ὡς δὲ Βοιωτούς, emendaverunt Casaubonus et Iacobsius. Βοιωτὸς prima correpta dixit etiam Sophocles apud Zenob. II, 65 ὅταν τις ἴδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον. Vs. 10 vix credas dubitari potuisse a quibusdam sententiam loci esse, Bocotum tam eximium poetam fuisse, ut qui eum audiverit Euboeo ne minimum quidem delectetur. Ceterum ex his intelligitur, Euboei et Βοιωτῶν parodias etiam post eorum mortem in scenis actitatas esse.

Praeterea nihil ex elegis Alexandri allatum memini nisi quae servavit Strabo lib. XII p. 566 ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσῶν ἢ Βιθυνία πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς, φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύγας καὶ Μυσούς, ἔπειτα Διονύσιος ὁ τὰς κτίσεις συγγράφας — ὁ τε Εὐφορίων „Μυσοῖο παρ' ὕδασι Βοιωτῶν“ λέγων, καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος

Ὅτι καὶ ἐπ' Ἀσκανίων δώματ' ἔχουσι ῥοῶν

λίμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χείλεσιν, ἐνθα Δολίων

ἕως Σειληνοῦ νάσσατο καὶ Μελίης,

τὸ αὐτὸ ἐκμαρτυροῦσιν, οὐδαμοῦ τῆς Ἀσκανίας λίμνης εὐρισκομένης ἀλλ' ἐνταῦθα μόνον. Euphorionis et Alexandri versus iterum apposuit lib. XIV p. 681: λέγεσθαι γὰρ φησι (Apollodorus) καὶ τῆς Μυσίας κόμην Ἀσκανίαν περὶ λίμνην ὁμώνυμον, ἐξ ἧς καὶ τὸν

Ἀσκανίον ποταμὸν ῥεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων „Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο“ καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος Οὐ καὶ ἐπ' Ἀσκανίῳ κτλ. De Mysis loqui Alexandrum ex priore Strabonis loco intelligitur. Versu primo altero loco legitur Ἀσκανίῳ ῥόῳ. Pro οὐ utroque loco Mosc. et Par. εἰ. Dolionem, a quo Cyziceni Doliones appellati sunt, habes etiam apud Etymol. M. p. 282, 22. Cfr. Suidas, Δολίωνος (leg. Δολίων): ὄνομα κύριον. Sileni et Meliae connubium, ex quo Pholus natus ferebatur, memorat Apollod. II, 5, 4.

His elegorum fragmentis commode EPIGRAMMATA subiungere licebit. Sunt ea numero duo, ad summum tria. Plura olim fuisse docet Meleager Carm. I, 39 ubi Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρησθας ἐλαίης coronae suae se intexuisse testatur. Horum primum legitur in Anthol. Plan. IV, 172:

Ἀυτὰ που τὰν Κύπρον ἀπηκριβώσατο Παλλάς,
τᾶς ἐπ' Ἀλεξάνδρου λαθομένα κρήσιος.

Alexandro Aetolo disertim tribuit epigraphe: Ἀλεξάνδρου Αἰτωλοῦ, εἰς τὴν αὐτήν. Nimirum praecedit Leonidae Tarentini epigramma εἰς Ἀφροδίτην ὠπλισμένην. Versu primo αὐτὰ pro αὐτὰν ex Ald. restituit Iacobsius. Alterum, quod Alcmanem poetam lyricum loquentem inducit, hoc est:

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἐτρεφόμαν, κέρνας ἧς τις ἂν ἢ μακέλας
χρυσοφόρος, ῥήσων καλὰ τύμπανα, νῦν δέ μοι Ἀλκμάν
οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλληνίδας, αἶ με τυράννων
θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγεω.

Servavit Anthol. Palat. VII, 709 cum epigraphe: Ἀλεξάνδρου. ζητητέον, ὅτι ἔσφαλται καὶ ἔστιν ἀδιανόητον. Haec quidem σφάλματα nunc ita abstersa sunt, ut car-

men fere sine offensione legi possit. Omisso auctoris nomine habet etiam Plutarchus de Exil. p. 599 e: ἔξεστι δ' ἀκούειν τοῦ μὲν Πολυνείκου ἀποκρινομένου πρὸς τὸ ἐρώτημα τοῦτο „Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἢ μεῖζον κακόν; μέγιστον. ἔργω δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λέγειν“ τοῦ δ' Ἀλκμαῖνος, ὡς ὁ γράψας τὸ ἐπιγραμμάτιον πεποίηκε. Σάρδιες, ἀρχαῖος κτλ. Alexandro Aetolo hoc epigramma, quamquam nulla in lemmate codicis Pal. patriae significatio addita est, recte tribuisse videtur Brunckius. Vs. 1 Pal. ἀρχαῖαι. Plut. ἀρχαῖος. — Vs. 2 Pal. κέρνας ηστισαν ἢ μακέλας. Plut. κέλσας ἢ τις ἀνὴρ μακέλας. De κέρνας vel κερνάς, cui Salmasius aliique κέρνας substituerunt, dixit Lobeckius Aglaoph. p. 27. Tum pro ἦν, ut Brunckius aliique scripserunt, codicis vestigia sequutus reposui ἦς. Pro μακέλας Salmasius βακέλας, quod pro βάκηλος dictum esse volunt. V. Iacobsium Animadv. I, 2 p. 236. Vereor ne aliud lateat. — Vs. 3 ῥήσσαν καλὰ τύμπανα. Dioscorides Anth. Pal. VII, 485 τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσει' Ἀλεξαμένους. Similiter *tympana rumpere* dixisse Statium Theb. X, 644 annotavit Lobeckius. Praeterea haereo in καλά, quod hoc loco minus commodum tympanorum epitheton est. Non laudare enim, sed cum quodam contemptu memorare tympana debebat poeta. Itaque scribendum videtur λάλα τύμπανα, i. e. *strepentia*. Vide Erycium Anth. Pal. VI, 234 ταῦτά τ' ὀρειχάλκον λάλα τύμπανα. Dioscorides ib. VI, 220, 15 ἰρήν σοι θαλάμην ζωάγρια καὶ λαλάγημα τοῦτο (i. e. τύμπανον) τὸ θηρὶ φυγῆς αἴτιον ἀντίθεμα. In fine Pal. ἄλλο, pro quo Ἀλκμαῖν praebuit Plutarchus. — Vs. 4 pro Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος Plutarchus habet Σπάρτας εἰμὶ πολίτης. — Vs. 5 Ἑλληνίδας scripsi ex Plutarcho. Pal. Ἑλικωνί-

δας. Cfr. Plutarch. Def. orac. p. 422 d. Ἑλληνίδος μούσης ἀνάπλεως. — Vs. 6 pro μείζονα Plut. κρείσσονα. Dascylus quum ipse tyrannus non fuerit, sed Gygis tyranni pater, Bentleius ad Horat. Carm. II, 17 pro Δασκύλεω scribebat Κανδαύλεω. Non minus offensionis habet primae syllabae in nomine Γύγης correptio. V. Dindorf. ad Hesiodi Theog. 149 et Choeroboscum in Bekk. Anecd. p. 1359. Probo igitur Iacobsium Delect. Epigr. p. 94 transpositis nominibus scribentem Θῆξαν καὶ Γύγεω μείζονα Δασκύλεω, vel Gyge, Dascyli filio, potentioorem, sed ita ut praecedente versu pro τυράννων corrigam τύραννον. Quod enim Iacobsius vertit quum ceteris tyrannis tum Gyge, vix probari potest. De genitivo Δασκύλεω pro Δασκύλου vide Comment. de Rhiano ad Epigr. VII, 6.

Dubitantius his tertium adiicio epigramma, quod item Alexandro Aetolo tribuit praeter alios Brunckius Anal. I p. 418. Legitur in Anthol. Palat. VI, 182 cum lemmate Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου (leg. Μάγνητος).

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρείων,
 Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων σοὶ τάδε Πᾶν ἔθεσαν,
 ξυγνὸν ἀδελφειοὶ Θήρης γέρας ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
 ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς,
 ἀνθ' ὧν τῷ μὲν ἀλός, τῷ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
 πέμπε κράτος ταύτη, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

In codice igitur hoc epigramma tribuitur Alexandro Magnesio, de quo etsi aliunde nihil compertum habemus, temerarium tamen videtur, eius in locum substituere Alexandrum Aetolum. Quot enim poetarum nomina suppeditat Anthologia, de quibus aliunde ne verbo quidem constat! Atque ut dicam quod sentio, mihi ne dignum quidem Alexandri Aetoli ingenio videtur hoc car-

men, quod quum in eodem argumento versetur, quod multo minus boni poetae tractarunt (Satyrius VI, 11, Iulianus Aegyptius VI, 12, Leonidas VI, 13, Antipater Sidonius VI, 14, Zosimus VI, 15, 183 — 185, Archias VI, 18, 179, 180, 181) nulli horum omnium ita praestat, ut tanquam *πρωτότυπον* haberi possit, ad cuius imitationem reliqui sua eiusdem argumenti carmina dirigerent. Praeterea magnae mihi offensionis est quod versu quarto legitur vocabulum *ιδρίτης*, de cuius mensura si recte statuo, auctor huius poematii rerum prosodiarum plane imperitus censendus erit. Corripuit enim huius vocabuli mediam, quam producendam fuisse docet comparatio similium, ut *πολίτης*, *αὐλίτης*, *ἀκτίτης*, *ἀρθρίτης*, *λευκίτης*. His rationibus adducor, ut epigramma nostrum Alexandro Milesio vindicandum, hunc ipsum autem ad seriore[m] graecae poesis actatem relegandum esse statuam. Paulo speciosius Alexandri Aetoli nomen praefigas alii incerti auctoris epigrammati quod legitur Anthol. Palat. VII, 534:

*Ἀνθρωπε ζῶῃς περιφείδεις μηδὲ παρ' ὄρη
ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὧς οὐ πολλὸς ἀνδρὶ βίος.
δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
ἠπείγεις, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
ἔμπορος, ὃ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.*

Primo disticho in Anthol. Planud. p. 253 Steph. Theocriti nomen praescriptum est, unde totum poemation temere inter Theocritea epigrammata receptum est. Palat. hanc habet epigraphen: *Αἰτωλοῦς Ἀυτομέδοντος εἰς Κλεόνικον ἐν Θάσῳ ναυαγῆσαντα*. Quam apertum est non ita emendari posse, ut mutato verborum ordine scribatur *Ἀυτομέδοντος Αἰτωλοῦ*. Automedon enim fuit

Cyzicenus. Hinc egregie mihi placet Iacobsii sententia Alexandri nomen supplentis et ante *Ἀυτομέδοντος* addentis particulam ἤ, ut dubitatum fuerit Alexandro Aetolo an Automedonti carmen tribuendum esset. Neque vero alius poetae nomen excidisse videtur; nam praeter nostrum Alexandrum in tota graecarum litterarum historia nullum unquam Aetolum poesis aliarumve artium laude inclaruisse invenias. Adeo barbara natio fuit et a Musarum commercio aversa¹⁾.

Epicae poesis studiosum fuisse Alexandrum duorum carminum fragmentis docemur, quorum alterum ad Glauci, alterum forsitan ad Circae fabulam spectabat. Horum quod primo loco posui, *ΑΛΙΕΥΣ* inscriptum, memorat Athenaeus VII p. 296 e. *ιστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀλιεῖ, ὅτι κατεποντώθη*

*Γευσάμενος βοτάνης, ἣν Ἑλίῳ φαέθοντι
ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἶαρι γαῖα,
Ἑλίος δ' ἵπποις θυμῆρα δόρπον ὀπάξει
ὔλη ναιετάουσαν, ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν
ἄτροτοι καὶ μή τιν' ἔλοι μεσσηγὺς ἀνίη.*

De Glaucio Anthedonio haec dici diserto constat Athenaei indicio. De herba, cuius gustu immortalitatem consequutus est Glaucus, cfr. Athenaeus XIV p. 679 a: *τῆς ἀείζωου βοτάνης, ἧς ὁ Ἀνθηδόμιος ἐκεῖνος δαίμων ἐμφορηθεὶς ἀθάνατος πάλιν ἢ τις (Adamus ἀλινηγῆς) γέγονε.* Similiter Aeschylus Glauci fragm. 28 *ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών,* et Nonnus XXXV, 75

1) Fuerunt quidem, qui Nicandrum Aetolum dicerent; sed falso. V. supra p. 173. De Zenodoto Aetolo a schol. Germanici Arat. ed. Buhl. p. 37 memorato quid statuam non habeo.

ubi Glaucum compellat his verbis: δεῖξον ἐμοὶ βοτάνην ζωαρχέα, δεῖξον ἐκείνην etc. Atque ita etiam alii. Illud autem singulare habet Alexandri narratio, quod herbam illam Solis equis pabulum praeberi et in beatorum insulis nasci dicit, a quo figmento proxime abest Aeschrionis Samii ratio Cronum eius satorem esse dicentis apud Athen. l. l. θεῶν ἄγρωστιν ἦν Κρόνος κατέσπειρεν, scilicet in insula, de qua Avienus O. M. 165: *post* (Herculis columnas) *pelagia est insula, herbarum abundans atque Saturno sacra.* Ac memorat iisdem in locis Glauci ἄκραν schol. Apollonii Rh. II, 767 ὁ Γλαῦκος παρὰ τοῖς Ἰβηρσι τιμᾶται γέρον καλούμενος. ἔστι δὲ Γλαΐκου ἄκρα ἐκεῖ καλουμένη. Qui quod Glaucum apud Iberas γέροντος nomine cultum dicit, illustrat controversum et varie tentatum locum Avieni Or. Mar. 263 *et quae velustum Graeciae nomen tenet, Geron-tis arx est eminus,* quae ipsa illa Γλαύκου ἄκρα est. — Vs. 1 verbum κατεποντώθη, quod vulgo post βοτάνης legitur, transposui et cum Athenaei verbis coniunxi. — Vs. 2 γαῖα pro γαίη Hermannus Add. ad Orph. p. XII, qui ibidem de λιτός, *gratus, expetitus* disseruit. Cfr. Naekium Opusc. I p. 26. — Vs. 4 ὕλη ναιετάουσαν paullo insolentius dictum de herba illic nascente. Praeivit quodammodo Homerus Il. β' 626 νήσων αἰ ναιίουσι πέρην ἄλός. Quo loco ναιεῖν est *iacere, situm esse*, ut Odyss. 9, 22 Il. ζ' 415 πόλιν Κιλίκων εὔ ναιετάουσαν, quae rectius Brunckio Add. ad Apoll. Rh. IV, 275 intellexit Wessel. ad Herod. II, 66. Cfr. Alexander Ephesius de Plan. II γαῖα μὲν οὖν ὑπάτη τε βαρεῖά τε μεσσόθι ναιεῖ. Aliis locis nihil est quam εἶναι, ὑπάρχειν. Oraculum apud Clem. Alex. Protr. p. 15 Syll. νηὸν ζητοῦσι τὸν οὐκέτι ναιετάοντα,

i. e. τὸν οὐκέτι ὄντα. Haec omnia tamen differunt aliquantum ab eo quod Alexander sibi permisit. — Vs. 5 Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 212 tentabat μὴ νιν. Si quid mutandum, malim μὴ τις. Tum praestat forsan ἔλη.

Alterum eiusdem generis poematum, *KIPKA* inscriptum, laudatur ab Athenaeo VII p. 282 f: ἔστι δ' ὁ πομπίλος ζῶον ἐρωτικόν, ὡς αὐτὸς γεγωνὼς ἐκ τοῦ οὐρανίου αἵματος ἅμα τῇ Ἀφροδίτῃ. Νικάνδρος δ' ἐν δευτέρῳ Οἰταικῶν φησι Πομπίλος, ὃς ναύτησιν ἀδημονέουσι κελεύθους μηνύσας φιλέρωσι καὶ ἀφθογγὸς περ ἀμύνων. Ἀλέξανδρος δ' ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κίρκῃ, εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον,

Πηδαλίῳ ἄκρῳ ἐπὶ πομπίλος ἀνιόχευεν,

εἰς τὰ κάτω κατόπισθε θεοῖς ὑπο πομπίλος ἰχθύς.

Ita enim recte Schweighaeuserum cod. Ven. lectionem *Κρίκαι* correxisse existimo; nisi forte doctum poetam et rariora captantem Cricam dixisse statuere velis, quam communis usus Circen appellabat. Similiter variari constat in *κερκίς* et *κρεκίς*, *κίρκος* et *κρίκος*. Quod olim existimabam, carminis inscriptionem ductu annotationis Choerobosci apud Bekkerum Anecd. p. 1392 *Κρίκας*, *Κρίκα*. ἔστι δὲ ὄνομα ποταμοῦ, expediri posse, nunc prorsus repudio. Ad ipsa poetae verba ut veniam, apertum est hoc fragmentum, prout a Dindorfio ad Schweighaeuseri mentem editum est, intelligi non posse. Vulgo ἀνιοχεύει καὶ τὰ κάτω κατόπισθε. Cod. ABP ἀνιοχεύνης τὰ κάτω κατόπισθε. Scribendum igitur ἀνιοχέων ἢ στ' ἀκάτω κατόπισθε¹). Id ipsum enim finge-
bant

1) Hanc emendationem indicavi olim Capellmanno, qui eam memoravit p. 84. Fugit hoc Bergkium Museo Rhen. nov. vol. I.

bant veteres, pompilum piscem in puppi navium sedentem sive navigium pedissequi instar prosequentem cursum navis dirigere. Multorum ea de re scriptorum testimonia congressit Athenaeus, ex quibus maxime huc faciunt Erinnae versus p. 283 d:

*Πομπίλε ναύτησιν πέμπων πλόον εὐπλοον ἰχθύ,
πομπεύσαις πρόμναθεν ἐμὰν ἀδεΐαν ἐταίραν.*

Item Apollonii Rhodii locus ex carmine quo Naucratis urbis primordia exposuerat p. 284 a: *πομπίλον ὠκνάλων νηῶν αἰήονα δοῦλον*, ubi pro *αἰήονα* scribendum esse suspicor *αἰδήμονα*. Sed in Alexandri versu etiam sequentia verba, *θεῶς ὑπο πομπίλος ἰχθύς*, vitium traxisse videntur, quod ita tollendum suspicor ut scribatur: *θεᾶς ὑπο πόμπιμος ἰχθύς*. De Ulixis enim navigio agi videtur, cui Circe pompilum comitem addiderat. *Πόμπιμος* autem passivo sensu explico *a dea missus*, ut apud Euripid. Med. 837 aliosque a Matthiaeo laudatos. Ita igitur fragmentum nostrum scribendum est:

*Πηδαλίῳ ἄκρω ἐπι πομπίλος ἀνοχεύων
ἦστ' ἀκάτω κατόπισθε, θεᾶς ὑπο πόμπιμος ἰχθύς.*

De epicis Alexandri carminibus quaerenti non praetermittenda sunt *ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ*, quo nomine carmen scripsisse illum perhibet Anonymus in Vita Arati a Buhlio edita vol. II p. 443: *πολλοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι Φαινόμενα ἔγραψαν, καὶ Κλεοπάτρης (fort. praestat Κλεόπατρος) καὶ Σμίνθης καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀνακτῆς, καὶ Ἀνακρέων καὶ Ἀρτεμίδωρος καὶ Ἰππαρχός καὶ ἄλλοι πολλοί. ἀλλ' ὅμως πάντων λαμπρότερον ὁ Ἄρατος ἔγραψεν.* Nec minus diserte Sextus Empir. adv. Log. II p. 496: *τὸ δὲ σημεῖον ὡς σημεῖον μετὰ*

πολλῶν ὡς φασὶ μόχθων διδάσκειται. οἶον τὸ κατὰ κυβερνητικὴν ὅτι ἀνέμων ἐστὶ δηλωτικὸν καὶ χειμῶνων ἢ εὐδίας. ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τοῖς τὰ οὐράνια πραγματευσαμένοις, καθάπερ Ἀράτῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ. Ubi quod Fabricius scripsit, partem carminis Alexandri, sex et viginti versibus constantem, servatam esse a Theone Smyrnaeo apud Th. Galeum Add. ad Parthenium p. 49, verum quidem est hos versus a Theone assignari Alexandro Aetolo, sed Ephesio, cui nonum et decimum illius fragmenti versum Heraclitus Alleg. Hom. cap. 12 assignat, gravissimis argumentis vindicavit Naekius Opusc. philol. I p. 13 sqq. Quod inter Aratei carminis commentatores (τοὺς περὶ τοῦ Ἀράτου συνταξαμένους) Anonymus apud Petavium Doctr. Temp. vol. III p. 147 etiam Alexandrum nostrum nominat, id ille fortasse propter ipsum illud Phaenomenorum opus fecit, quod etiam Hyginus respexisse videtur Astron. II, 21: *Alexander autem Hyadas ait dictas, quod Hyantis et Boeotiae sunt filiae, Pleiadas autem quod ex Pleione Oceani filia et Atlante sunt natae.* Quamquam haec eodem iure ad Ephesium referri possunt. Sed de hoc utcunque statuis, hoc tamen certum exploratumque habemus, Alexandrum Aetolum carmen de rebus caelestibus condidisse, fallique Naekium, quum poetae nostri ingenium a tali argumento alienissimum fuisse, eumque Phaenomena scripsisse tum se crediturum dicit, quum Anacreontem Phaenomena scripsisse crediturus sit. Apertum est virum egregium quum illa scribebat non recordatum esse gravissimum testimonium Sexti Empirici, cuius ex verbis haud inepte conicias Alexandri Phaenomena Arateis haud fuisse dissimilia. Quod autem de Anacreonte

dicit Naekius, mihi quoque semper mirabile visum est, inter Phaenomenon auctores recenseri hominem a caelestium rerum contemplatione alienissimum, et eo quidem loco ubi minime expectabas, h. e. medium inter Alexandrum Lycaitem et Artemidorum. Hinc nata mihi suspicio est, Anacreontem hunc qui Phaenomena scripsisse perhibetur distinguendum esse a poeta Teio. Ac nisi omnia me fallunt, memorat eundem Hyginus Astron. II, 6 *nonnulli lyram, quae proxima ei signo* (Engonasin dicit) *est collocata, Thesei esse dixerunt, quod ut eruditus omni genere artium lyram quoque didicisse videbatur, idque et Anacreon dicit: Ἄγχοῦ δ' αἰνητοῦ Θησέος ἐστὶ λύρη.* Quem versum Th. Bergk. Anacreont. p. 195 aliique non recte ad Teium poetam rettulerunt. Itaque si vera est nostra sententia, Anacreon ille Alexandrinae aetatis poeta fuisse et Phaenomena elegiaco carmine explicuisse existimandus est. Eique coniecturae haud leve firmamentum ex eo accedit, quod qua Teius Anacreon vixit aetate neque quod Engonasin vocabant astrum neque Thesei lyra in caelestibus signis commemorari potuit, de quo acute disseruit O. Müllerus Proleg. Mythol. p. 201. Denique ne illud quidem in hac caussa omittendum, Hyginum eodem loco quo Anacreontem commemorat etiam alium Alexandrinae aetatis poetam tanquam Phaenomenon auctorem producere, Hegesianactem, qui non diversus est ab eo quem memorat Ptolemaeus nobilissimo epigrammate apud auctorem Vitae Arati ed. Buhl. p. 433: Πάνθ' Ἠγησιάναξ τε καὶ Ἐρημπος τὰ κατ' αἶθρην Τείρεα, καὶ πολλοὶ ταῦτα τὰ φαινόμενα Βίβλοις ἐγκατέθεντο. Ex quo intelligitur ad hunc ipsum Hegesianactem eiusque Phaenomena referendos esse egegiōs

versus a Plutarcho de fac. in orbe lunae p. 920 *f*
Πᾶσα μὲν ἦδε πέριξ πυρὶ λάμπεται ἐν δ' ἄρα μέσση |
γλανκότερον κνάνοιο φαίνεται ἡῦτε κούρης | ὄμμα καὶ
ὕγρα μέτωπα, τὰ δὲ ῥέθει ἄντα ἔοικεν. Cfr. ib. p. 921 *b*.
 Ceterum adscripsi illum Anacreontis iunioris versum
 prout ipse eum correxi. Vulgo ἀγχοῦ δαι τεῦ Θεσέος
 ἐστὶ λύρη. Vocabuli αἰνετὸς vel αἰνητὸς exempla prae-
 bet Maximus περὶ καταρχ. vs. 90. et epicus incertus He-
 sychii, *Αἰνετὰ νεικείοντα: τὰ ἐπαίνου ἄξια.* At pos-
 sis etiam ἀγχοῦ δ' Ἀχταίου Θεσέος ἐστὶ λύρη. Quod
 Bergkii coniecit ἀγχοῦ δ' αἰητοῦ etc. ipse ni fallor
 redarguit Hyginus, proximam ei signo, quod Engona-
 sin dicebant, Thesei lyram esse affirmans.

Vidimus igitur Alexandrum nostrum in tragico ele-
 giaco et epico poesis genere elaborasse; neque vero
 in his substitit ferax viri ingenium, siquidem eundem
 etiam ei poesis formae operam impendisse scimus,
 quae ex lascivis Ionicae Musae cantilenis effloruit et
 primum a Sotade Maronita ad quandam artis formam
 revocata Alexandrinorum poetarum studia varie exer-
 cuit. Strabo XIV p. 648: ἤρξε δὲ Σωτάδης μὲν πρώ-
 τος τοῦ κιναιδολογεῖν· ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός·
 ἀλλ' οὔτοι μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ, μετὰ μέλους δὲ Αὔσις
 καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σίμος. Quo loco ne quis
 ita utatur ut poemata illa soluta oratione scripta fu-
 isse putet, moneo ψιλὸν λόγον recte carmina vocari
 musicis modis destituta, quibus lyrica opponantur ut-
 pote cantu instructa. V. Schaeferum ad Dionysium
 Halic. C. V. p. 136. Non canebantur igitur Sotadis
 Alexandrique cinaedica carmina sed recitabantur, id
 quod testatur etiam Aristides Quintil. p. 32 ὀνθμὸς δὲ
 καὶ αὐτὸν μὲν ἐπὶ ψιλῆς ὀρχήσεως· μετὰ μέλους δέ,

ἐν κόλοις. μετὰ δὲ λέξεως μόνῃς ἐπὶ τῶν ποιημάτων μετὰ πεπλασμένης ὑποκρίσεως, οἷον τῶν Σωτάδους καὶ τινῶν τοιούτων. Ubi inter μέλος et λέξιν μόνην eadem est oppositionis ratio quae in Strabonis verbis obtinet inter μέλος et ψιλὸν λόγον. Lysis autem et Simus cantum et modulationem isti carminum generi addiderunt, quo factum est ut qui horum cantilenas canerent *Λυσιφοδοὶ* et *Σιμοφοδοὶ* dicerentur, atque ipse ille Simus *μελοποιὸς* a Strabone appellaretur, quod nomen in Sotadem vel Alexandrum nequaquam caderet. Minus accurate igitur Athenaeus VII p. 293 a. Sotadem *ἰωνικῶν ἄσμάτων ποιητὴν* appellavit, quum debebat *ποιημάτων*, quo nomine idem recte usus est XIV p. 620 e: ὁ δὲ Ἴωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου Ἴωνικὰ καλούμενα ποιήματα, Ἀλεξάνδρου τε τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ Πύρρητος τοῦ Μιλήσιου καὶ Ἀλέξου καὶ ἄλλων τοιούτων ποιητῶν προσφέρεται. Ubi qui *Πυρῆς* dicitur poeta, eum Pyrrhum vocavit Suidas s. v. *Σωτάδης* vol. III, p. 356 *ἔγραψε φλύακας ἦτοι κινάιδους διαλέκτῳ Ἴωνικῇ. καὶ γὰρ Ἴωνικοὶ λόγοι ἐκαλοῦντο οὗτοι. ἐχρήσατο δὲ τῷ εἶδει τούτῳ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ Πύρρος ὁ Μιλήσιος καὶ Θεοδώρας καὶ Τιμοχαρίδας καὶ Ξέναρχος.* Nec vero alterum utrum pro corrupto habendum est. *Πύρρος* et *Πυρῆς* nihil esse nisi diversas eiusdem nominis formas hoc argumento cognoscitur, quod spurius ille Homeri versus Π. τ', 327 *εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής*, annotante scholiaste Veneto, in aliis exemplaribus ita scriptus ferebatur: *εἴ που ἔτι ζῶει γε Πυρῆς ἐμὸς ὃν κατέλειπον.* Quod nomen ne quis *Πύρρης* scribendum coniciat propter genitivum *Πύρρητος* quo Athenaeus usus est, similiter a *Θαλῆς* formabatur *Θάλητος*. Idem nomen

Πυρῆς poetae anonymo Anth. Pal. XIII, 13 restituendum esse docui Delectu poet. Anth. gr. p. 235. Ac fortasse etiam apud Arcadium p. 25, 11, ubi coniunguntur nomina *Θαλῆς Πυλῆς* et *Ποδῆς*, pro *Πυλῆς* scribendum *Πυρῆς*, et apud Plinium H. N. XXXV, 37 *Pyres Icius* pro corruptissimo nomine *Pyreicus*. Suspicio autem hunc Pyrrhum non diversum esse ab eo cuius meminit Theocritus IV, 31 εἰμὶ μελιπτάς, κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι εὖ δὲ τὰ Πύρρω. Ad ceteros Ionicorum carminum auctores ab Athenaeo Strabone et Suida memoratos quod attinet, de Timocharida Lyside et Alexa nihil aliunde compertum habeo; Xenarchum nemo ignorat. Pro *Θεοδώρας* scribendum *Θεοδωρίδας*, qui notissimus poeta est, Euphorionis aequalis. V. p. 18. Denique Simi nomen restituendum esse suspicabar Ioh. Siceliotae ad Hermog. apud Walzium Rhet. graec. vol. VI. p. 399 ποιητικὴ γὰρ ἡ Ἰὰς καὶ ἠδεῖα, ὡς τῶν ἄλλων οὐδεμία, διὸ καὶ τὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἠδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου. At possis etiam *Σωτάδου*. Menelaum autem intelligo eum, quem Suidas Thebaidos aliorumque carminum auctorem dicit, cuius memoriam instauravit Ruhnkenius Dissert. de Longino §. X. Sotadeorum versuum quotquot supersunt exempla collegit Hermannus D. M. p. 445, nisi quod hoc ab Athenaeo servatum XIV p. 616 d omisit: Ὡδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεζεν μῦν. Quos autem ex Stobaeo attulit Sotadis versus sexaginta, ii, sive dialectum sive dictionem sive sententiam spectas, ceteris quos Athenaeus servavit Sotadis versibus mihi quidem non similiores videntur quam insulae istae quae Anacreontis nomen mentiuntur cantiunculae veris et genuinis

quit, sustuli voce ἀρχαίου in minus notam χαιού commutata. Nobili genere satus et dives erat Anaxagoras. Quibus verbis respexit sine dubio haec Diogenis Laert. II, 6 de Anaxagora εὐγενεία καὶ πλούτῳ διαφέρων ἦν. Idque ipsum optime exprimit vocabulum χαιός. Quod ego olim, non cognita Valckenarii emendatione, conieceram τροφὸς ἀρχαίου, cll. Hesychio, qui τροφοὶ per θρέμματα explicat, id dudum repudiavi. Apud Hesychium pro τροφοὶ scribendum τροφαί. — Vs. 2 καὶ μισόγελως. De Euripidis ἀγέλαστίῳ, quam ex Anaxagorae disciplina ductam cum Pericle communem habuit (Plutarch. Praec. pol. p. 800 c, schol. Aristid. ed. Fromm. p. 25), vide Valcken. Diatr. p. 25. Verba τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκῶς miro errore W. E. Weberus Eleg. graec. p. 298 ad elegiaca Alexandri fragmenta rettulit. — Vs. 3 ὅ τι γράψαι cod. Franeg. Vulgo ὅ τι καὶ γράψαι. Quae sequuntur μέλιτος καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει apte compares cum iudicio Anonymi in Vita Eurip. Havn. Euripidi στόμα tribuentis μέλιτος καὶ Σειρήνων γλυκύτερον. De Sophoclis labiis eum mella abliguriisse lepide iocatur Aristoph. Fragm. Dind. 231. Formae τετευχέναι ab Atticistis damnatae exempla ex Alexandrinis habemus apud Archimedes Epigr. bov. apud Herman. Opusc. IV p. 230 et Machonem Athenaei XIII p. 581 e. quos cum Alexandro praetermisit Lobeckius ad Phryn. 395.

His profligatis restat ut incertorum carminum fragmenta apponam, multo illa plura numero futura, nisi hanc mihi legem scripsissem, ut in tanta cognominum scriptorum multitudine nihil propemodum nostro assignarem, nisi quae disertim Aetolo tribui vidissem. Alia etiam alias ob causas exclusi, ex quo genere, ut

unum commemorem, hoc est quod legitur apud grammaticum a Bekkero editum ad Harpocrat. p. 23: Ἀντικρὺς ἀντὶ τοῦ φανερωῶς. Δημοσθένης „καὶ ἀντικρὺς ἦν τοῖς ὁμοφύλοις ἐχθρὸς.“ παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ καὶ χωρὶς τοῦ σ̄ εἴρηται Ἀντικρὺ δ' ἀπόφρημι. ποιητικὸν δέ· τὸ γὰρ χωρὶς τοῦ σ̄ τοπικόν ἐστιν. Dixit haec sane Alexander, sed non Aetolus noster neque alius quisquam eorum qui scriptis inclaruerunt, sed δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠνζόμοιο. Sic enim ille apud Homer. Iliad. VII, 362 fatur: ἀντικρὺ δ' ἀπόφρημι, γνκαῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω. De quo versu propter ipsum illud ἀντικρὺ dixit Eustathius ad Odys. p. 1915, 26.

I. Athenaeus X p. 412 f: Τίτορμος τε ὁ Αἰτωλὸς διηριστήσατο αὐτῷ (Miloni Crotoniatae) βουῖν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος. Mirum est Schweighaeuserum ex verbo ἱστορεῖν, quod centies ipse Athenaeus de poetis posuit, coniecisse Alexandrum Aetolicae historiae auctorem fuisse. De Titormo corporis robore nobilitato vide Perizonium ad Aelian. V. H. XII, 22 et Hermannum ad Lucian. de Hist. scrib. p. 215.

II. Pausanias II, 22: Εὐφορίων Χαλκιδεὺς καὶ Πλευρώμιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος, κατὰ ταυτὰ φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν. V. ad Euphor. Fragm. LXI.

III. Scholiastes Ven. Homeri II. III, 314: Πορφύριος ἐν τοῖς παραλελειμμένοις γησὶν ὅτι τὸν Ἐκτορα Ἀπόλλωνος υἱὸν παραδίδωσιν Ἴβυζος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, Ἀνζόφρων. Tzetzes ad Lycoph. 266: Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰ-

τωλὸς ποιηταὶ φασὶ τὸν Ἐκτορα υἱὸν εἶναι Ἀπόλλωνος. V. ad Euphor. fragm. CXXV.

IV. Scholiastes Ven. ad Hom. Il. XVI, 233: Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Πλευρώνιος ἔθνος εἶναι τοὺς Ἑλλοὺς ἀπόγονον Τυρρηνηῶν καὶ διὰ πατρῶιον ἔθος οὕτω τὸν Δία θρησκεύειν. Homerus de Sellis dicit Iovis hyprophetis ἀνιπτόποσιν χαμαιείναις. Quam Iovis colendi rationem Alexander ad Tyrrenorum morem revocaverat. Ceterum cfr. O. Müller Orchom. p. 445.

V. Scholiastes Theocriti Argum. Idyll. VIII. Σωσίθεος δὲ λέγει Δάφνιν γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν κρινάντων, γαμηθῆναι δὲ αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικὴν. Marsyam, quem summo consensu omnes et poetae et mythographi non Iyristam sed tibicinem praedicant, a Daphnide, qui et ipse auloedus fuit, τὴν λυρικὴν didicisse adeo novum est et sententiae, quae fabulae de Apollinis et Marsyae certamine subiecta est, adeo contrarium, ut non dubitem quin pro *ΑΥΡΙΚΗΝ* scribendum sit *ΑΥΛΗΤΙΚΗΝ*. Quod autem Daphnidem Marsyae Phrygis in arte auletica magistrum extitisse dixit Alexander, documento est Daphnidis fabulam etiam extra Siciliam fuisse propagatam. Eandem sibi Cretenses vindicasse docet Callimachi Epigr. XXIII: οὐκέτι Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν, οὐκέτι Δάφνιν, ποιμένες, Ἀσταζίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

VI. Etymol. M. p. 288, 3. *Δροίτη*: ἡ πύελος· ὁ δὲ Αἰτωλὸς [*Ἀλέξανδρος*] τὴν σκάφην ἐν ἣ τρωπυεῖται τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορόν κτλ. Alexandri nomen excidisse monui olim ad Euphor. ed. pr. p. 49.

VII. Probus ad Virgiliū Ecl. II, 24. *Panyasis et Alexander Iyram* (Amphioni) *a Mercurio muneri datam dicit, quod primus Cynaram liberaverit.* Recte haec Schneidewinus Coniect. crit. p. 157 ad Alexandrum Aetolum rettulisse videtur. Postrema verba ita corrigenda sunt: *quod primus ei aram dedicaverit.* Ita certe rem narraverat Myro Byzantia teste Pausania Boeot. V, 4: *Μυρὸν δὲ ποιήσασα ἔπη καὶ ἐλεγεία Ἐρμῆ βωμὸν φησιν ἰδρύσασθαι πρῶτον Ἀμφίονα καὶ ἐπὶ τούτῳ λύραν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν.* Possis etiam *quod primus ei in ara libaverit.* Sed praestat alterum. Fallitur Schneidewinus.

De grammaticis Alexandri studiis, quae testatur Suidas v. *Ἀλέξανδρος*, praeter operam tragoediarum dispositioni impensam, nihil plane cognitum habemus. Fabricius Bibl. gr. I p. 503 quo auctore eum Homericis interpretibus adnumeraverit nescio. Cogitavit fortasse de Alexandro Cotyaensi.

PARTHENIUS NICAENUS.

PARTHENIUS NICAENUS.

Suidas: Παρθένιος, Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας· Ἑρμιππος δὲ Τήθας φησί· Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός, ἐλεγιοποιὸς καὶ μέτρων διαφόρων ποιητής· οὗτος ἐλήφθη ὑπὸ Κίνα λάφυρον, ὅτε Μιθριδάτην Ῥωμαῖοι κατεπολέμησαν· εἶτα ἠφείθη διὰ τὴν παιδευσιν, καὶ ἐβίω μέχρι Τιβερίου τοῦ Καίσαρος· ἔγραψε δὲ ἐλεγείας, Ἀφροδίτην, Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς, Ἀρήτης ἐγκώμιον ἐν τρισὶν βιβλίοις· καὶ ἄλλα πολλά. Eudocia p. 357: Παρθένιος. Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας· Ἑρμιππος δὲ Τήθας φησί· Νικαεὺς ἢ Μυρλεανός, ἐλεγιοποιὸς καὶ μέτρων διαφόρων ποιητής· ἐπὶ Τιβερίου· ἔγραψεν ἐλεγεία εἰς Ἀφροδίτην. Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς· καὶ ἐγκώμιον εἰς τὴν αὐτὴν ἐν τρισὶν βιβλίοις. Inter recentiores de Parthenio egerunt Vossius Histor. graec. II, 1. Fabricius B. Gr. IV p. 307 et I. G. L. Mellmann Comment. de causis et auctt. narrat. de mutatis form. p. 79.

Parentes igitur Parthenii Heraclides et Eudora perhibentur, nisi quod Hermippus, quem Berytium esse suspicatur Reinesius, Eudorae loco Tetham nominaverat. Nec de patria idem omnium consensus, aliis cum

Nicaeae aliis Myrleae natum fuisse dicentibus. Nicaea quum Bithyniae oppidum fuerit, etiam Myrleam Bithyniacam, quae a Nicomedis Epiphanis matre etiam Apsamea dicta est, intelligendam esse crediderim. Nicaenus appellatur Parthenius in titulo libri, quo amatorias narrationes complexus est, et a Steph. Byz. v. *Νίκαια*. ὁ πολίτης Νικαιεύς καὶ Νικαεύς, διχῶς. ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ἐπιθήρης ὁ γραμματικός. Ubi qui memoratur Asclepiades, itidem ab aliis dicebatur Myrleanus. Suidas, Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλεανός. πόλις δέ ἐστι Βιθυνίας ἢ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη. τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς. Cfr. Stephanus v. *Μύρλεια*. Μυρλεανός Ἀσκληπιάδης ἀναγράφεται. Ad huius igitur exempli similitudinem non male, opinor, suspiceris parentes Parthenii, quum initio Myrleae habitassent, postea Nicaeam se contulisse ibique natum esse Parthenium. De ceteris Parthenii rebus quod addidit Suidas, bello Mithridatico in Cinnae eum praedam cessisse et postea propter doctrinae praestantiam libertate donatum vitam usque ad Tiberii Caesaris tempora produxisse, magnae dubitationi obnoxium est. Cinna enim, quem A. U. 670 Anconae interentum esse ex Velleio Patere. II, 24 constat, contra Mithridatem bellavisse nec traditum a quoquam est nec tradi potuit. Non igitur dubium est quin corruptum sit Cinnae nomen, cui ego aliquando Caecinam substituendum putabam, notum ex Ciceronis epistolis virum, qui per temporum quidem rationes Mithridatico bello interesse potuit. Sed haec sane incerta coniectura est; satis est demonstrasse Cinnae nullum hic locum esse. De re ipsa, captivitatem Parthenii dico, non dubitandum videtur. Expugnata

autem Nicaea est bello Mithridatico tertio A. U. 681 a Luculli legato Barba, ut constat ex Appiano B. M. cap. 77: *Βάρβας Προυσιάδα εἶλεν τὴν πρὸς τῷ ὄρει, καὶ Νίκαιαν ἔλαβε, τῶν Μιθριδάτου φρουρῶν ἐκφυγόντων.* Eo tum casu Parthenius in captivitatem venit. Ac constat etiam alios viros doctrinae laude florentes eodem ferme tempore Romam adductos esse, velut Tyrannionem Amisenum, de quo similiter ut de Parthenio Suidas: *ἤχθη εἰς Ῥώμην ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ Λουκούλλου, ὅτε κατεπολέμησε Μιθριδάτην.* Cfr. Plutarch. Luc. 19. At aetatem poetae nostri qui ad Tiberii Caesaris tempora pertinuisse scribit Suidas, haud dubie fallitur, si de suscepto a Tiberio imperio cogitavit. Imperare enim coepit Tiberius A. U. 767, quo tempore Parthenius, qui quum in captivitatem Romanorum veniret, vicesimum annum egerit, septimum supra centesimum annum superaverat. Nec tamen fortasse de nihilo est quod de Tiberio tradidit grammaticus, qui quum Parthenii carminibus impense delectatus sit, diu antequam imperio admoveretur iuvenis consuetudinem cum Parthenio sene contraxisse videri potest. Suetonius Tib. 70: *fecit et graeca poemata imitatus Euphorionem et Rhianum et Parthenium: quibus poetis admodum delectatus scripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et praecipuos auctores dedicavit: et ob hoc plerique eruditorum certatim ad eum multa de his ediderunt.* Libertate donatus Parthenius partem vitae Neapoli transegisse videtur, ubi rexisse cum graeca studia Virgilii Maronis testatur Macrobius Saturn. V, 17 *Parthenius, quo grammatico in graecis Virgilius usus est.* Factum hoc videtur circa A. U. 690, quo tempore Virgilium

graecis latinisque literis operam dedisse affirmat Donatus V. Virg. §. 2. Et honoravit memoriam praeceptoris eo, quod et Moretum suum ad Parthenii imitationem composuit et integrum eius versum in Georganica recepit. V. ad Fragm. XXXIII.

Ad poesin viri ut veniam, recte quidem Suidas eum *διαφόρων μέτρων* poetam vocavit, at praecipue tamen in elegiaco genere videtur elaboravisse. Argumenta autem tractavit fere amatoria, et ita tractavit, ut germanum Alexandrinae scholae alumnum agnoscas, qui recolenda abstrusarum fabularum memoria doctrinae laudem aucupabantur. Artemidorus Onirocr. IV, 63: *εἰσὶ γὰρ καὶ παρὰ Ανκόφροσι ἐν τῇ Ἀλεξάνδρῳ καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς Λέσχαις*¹⁾, *καὶ παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἐλεγείαις, καὶ παρὰ ἄλλοις πολλοῖς ἱστορίαι ξένα καὶ ἀτριπταί.* Ad quae compara Sextum Emp. adv. Gramm. I, 278 *τὰ ἐν ξέναις ἱστορίαις κείμενα ἢ ἀνιγματοδῶς ἐκφερόμενα ταῦτ' ἔστιν ἀχρηστα.* Sed Artemidori testimonio qui ita uti vellet ut eandem Parthenii quam Lycophronis in Alexandra obscuritatem fuisse efficeret, multum a vero aberraret. Quamquam enim Parthenium in obscurarum fere et reconditarum fabularum enarratione sibi placuisse Artemidoro facile credimus, ex quo genere etiam pleraque eorum sunt, quae in superstitie amatoriarum narrationum libello traduntur: expositionis tamen ratio nativa quadam simplicitate commendabatur, cuius rei luculenta testimonia habemus Fragm. inc. XXIV et XXXII, quae de maioribus carminibus, quibus Cydni et Byblidis amores tractavit, excerpta sunt. Eandem sim-

1) V. Epimetr. IX.

plicitatem in dictionis ratione sequutus est, quam ad optimorum poetarum exempla ita conformavit, ut et Alexandrinae scholae elegantiam redoleret, nec obscura brevitate molesta esset. Verbositatis crimen, quod Lucianus in libro de scrib. hist. cap. 57 ei intendit, quo spectasse videatur exposui supra ad Euphor. p. 32 sq. Insolentioribus vocabulis et a communi usu remotis non abstinuit ille quidem, at modice tamen et ita fere usus est, ut orationi antiquitatis quendam doctaeque elegantiae colorem conciliaret.

In fragmentis poetae componendis hunc ordinem sequar, ut primo loco eorum carminum reliquias ponam, quae haud dubiis indiciis ex elegiaco genere fuisse intelligitur, i. e. Areten, Auxithemin, Archelaidem, Aphroditen, Bianta, Delum, Crinagoram, Leucadias. His subiungam quae incertum est utrum epico an elegiaco metro adstricta fuerint, ex quo genere sunt Anthippe, Idolophanes, Iphiclus, Metamorphoses, Moretum, Protrepticum. Tertio loco posui Herculis reliquias, quod carmen ex epico genere fuisse probabile est, quamquam si vera est nostra de Fragm. XXV opinio, rectius fortasse elegiacis carminibus accensussem. Postremo incertae sedis fragmenta componam.

A P H T H.

I.

Ita enim hoc carmen inscriptum fuisse ex scholiasta Pindari intelligitur ad Isthm. II, 63 καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ Ἄννεμε ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Cui plus tribuo quam Suidae, duo carmina ad Aretes

uxoris memoriam et laudem spectantia Parthenio tribuenti, Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς, Ἀρήτης ἐγκώμιον ἐν τρισὶν βιβλίοις, quae rectius ita distinguas, Ἀρήτης ἐπικήδειον, τῆς γαμετῆς Ἀρήτης ἐγκώμιον, ἐν τρισὶν βιβλίοις, *Aetae epicedium, uxoris Aetae laudes complexum, tribus libris.* Fragmenta, praeter unum illud ab scholiasta Pindari servatum, novi nulla. De verbo ἀννέμειν eo quo Parthenius dixit sensu egerunt interpretes Theocriti Id. XVIII, 48. Cognati argumenti duo sequentia carmina fuerunt.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΥΞΙΘΕΜΙΝ.

II.

Ab uno Steph. Byz. p. 261 memoratur: *Γαλλήσιον, πόλις Ἐφέσου· Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν, τὸ ἐθνικὸν Γαλλήσιος.* Ubi pro πόλις fortasse ὄρος scribendum, quae nomina apud Stephanum etiam aliis locis confunduntur, de quo ad Euphor. monui. De Gallesio monte in finibus Ephesiorum v. Strab. XIV p. 642. Auxithemis virine an mulieris nomen fuerit incertum est. Marium nomina sunt *Μητρόθεμις, Λεσβόθεμις, Ζηνόθεμις*, de quibus v. Welckerum ad Schwenckii librum *Etymol. mythol. Andeut.* p. 265 fortasse etiam *Πυργόθεμις* apud Euphronem Athenaei XI p. 303.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΕΙΣ ΑΡΧΕΛΑΙΔΑ.

III.

Huius memoriam servavit Hephaestio de Syll. p. 9: *Παρθένιος ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαίδα γράφων ἐλεγεια-*

κόν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἐποίη-
σεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα ἐρεῖν ἐμελλεν,

Ἄμυσχρόν οὔνομι' ἔσσει' Ἀρχελαίδος.

In hoc carmine quod elegiacis versibus trimetrum im-
miscuit, fecit fortasse praeunte Critia, qui quum Alci-
biadem elegiaco carmine celebraret, eandem sibi sumpse-
rat licentiam. Servavit illam carminis partem Hephae-
stio p. 22:

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω,

Ἄλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·

οὐ γὰρ πως ἦν τοῦνομι' ἐφραμοῦζειν ἐλεγείῳ,

νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

Alii poetae si quando tali nomine utendum esset, id
ipsum libere profiteri quam carminis modos mutare
maluerunt, ex quo genere est illud Lucilii Sat. VII:
*servorum hic festus dies est, quem plane hexame-
tro versu non dicere possis.* Lucilius fortasse sequu-
tus est Arcestratum apud Athenaeum VII, p. 284 e.
de pisce loquentem, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν. Luci-
lium vicissim imitatus est Horatius Sat. I, 5,87: *oppi-
dulo quod versu dicere non est.* Ad Parthenium ut
redeam, ἄμυσχρόν, quod ex rarioribus verbis est, Bern-
hardius ad Suidam vol. I p. 295 mutabat in ἀμυχρόν,
cll. Suida, Ἄμυχρόν: τὸ μὴ μύσσαρόν ἀλλ' ἄγνόν καὶ
καθαρόν· οὕτω Σοφοκλῆς· γράγεται δὲ καὶ ἀμυχρόν.
Ac sane illud ad analogiae legem accommodatius est.
Sed moram iniicit Hesychius, Ἄμυσχρόν: καθαρόν,
ἄγνόν, ὀλόχροον. Ita enim codex, ut postulat etiam
litterarum series. Vulgo ἀμυχρόν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

IV.

Hoc carmen praeter Suidam memorat Stephanus Byz. p. 72: Ἀκαμάντιον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. Ἀκάμαντος κτίσμα τοῦ Θησέως, ὃ συμμαχήσαντι πρὸς τοὺς Σολύμους τὸν τόπον δέδωκε· τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυζάντιος. τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. λέγεται καὶ Ἀκαμαντίς, ὡς Βυζαντίς, Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ Ἀκαμαντίδα αὐτὴν καλεῖ. Apertum est αὐτὴν non ad πόλιν sed ad Ἀφροδίτην referendum esse, quam Parthenius Ἀκαμαντίδα Κύπρην vel simili modo dixerat. De eo autem dubitari potest utrum Acamantidis nomen a Phrygiaca urbe an a Cypri insulae promontorio dixerit. Sextus Empir. adv. Grammat. I, 12 p. 270: Βριλησὸς μὲν καὶ Ἀράκωνθος τῆς Ἀττικῆς ἐστὶν ὄρος, Ἀκάμας δὲ τῆς Κυπρίας ἀκρωτήριον. Atque hinc ipsam Cyprum Ἀκαμαντίς dictam esse refert Stephanus Byz. v. Κύπρος. In Stephani verbis ad δέδωκε vel ἔδωκε desidero nomen eius, quocum Acamas contra Solymos pugnaverit.

B I A Σ.

V. VI.

Commemoratur a Choerobosco Bekkeri Anecd. p. 1383: τὸ Ἰλαος μᾶλλον ἐκτείνει τὸ $\bar{\alpha}$ (σπάνιον γὰρ τὸ ἐν συστολῇ ἐστὶν εὐρισκόμενον), καὶ τούτου χάριν ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Ἰλεως. ὅτι γὰρ ἐκτείνει τὸ $\bar{\alpha}$, ἐδήλωσε Παρθένιος ἐν τῷ Βίαντι εἰπὼν

Ἰλαος ταύτην δέχνησο πυρκαϊήν.

Ex hoc uno versu si coniecturam capere licet, carmen

hoc ex epicediorum genere fuit Bianti, amico Parthenii consecratum. Quem Biantem si bello periisse statuere licet, haud impedita erit alterius, quod ex eodem hoc carmine servatum est, fragmenti explicatio. Scholiasta Venetus Homeri Il. i 446 ad verba γῆρας ἀποξύσας: ἀττική ἐστιν ἡ ἔκτασις. Παρθένιος γοῶν ἐν Βίαντι συνέστειλεν.

Ὅστις ἐπ' ἀνθρώπους ἔξυσεν αἰγανέην.

Videtur enim poeta diras imprecatus esse ei qui primus ausus sit hastis contra feras inventis ad hominum perniciem uti. Egregie convenit illud Tibulli Eleg. I, 10.

Quis fuit horrendos primus qui protulit enses?

Quam ferus et vere ferreus ille fuit!

At nihil ille miser meruit: nos ad mala nostra

Vertimus, in saevas quod dedit ille feras.

De mensura verbi ξύειν, cuius causa allatus est Parthenii versus, dixit Wernickius ad Tryphiod. 516. Mirum autem scholiasten eius verbi penultimam produci ab Atticis existimare. Euripides certe Beller. XI, 1 corripuit, nec dubito quin eandem mensuram ceteri sequuti sint. Fortasse igitur ἰακῆ scribendum pro ἀττικῇ¹). Imperativi δέχυνσο vetustioribus non usitati exempla vide apud Iulianum Anth. Pal. VI, 18 et 68, VII, 58. Macedonium VI, 40. Eratosthenem Schol. VI, 77 et 78. Gregorium Theol. VIII, 253. Orpheum Lith. 692.

1) Idem error apud Hesychium, Ὀκοῖον: ὁποῖον. Ἀττικῶς. Lege Ἰακῶς. Apud schol. Ven. Il. τ' 234 ὀτρυντικός: ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικῆ. Hic etiam possis Ἰακῆ. Nisi malis Αἰολικῆ, quibus illa in ὤς exeuntia substantiva verbalia assignant οἱ παλαιοί, teste Eustathio ad Od. ξ, 88 et schol. Ven. Il. β' 599.

Α Η Λ Ο Σ.

VII.

Σὺν τῇ ἐγὼ Τηθύν τε καὶ ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ.

Stephanus Byz. p. 766. Ὁγενος: ἀρχαῖος θεός, ὅθεν Ὁγενίδαι καὶ ὠγένιοι ἀρχαῖοι. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δῆλω Σὺν τῇ ἐγὼ κτλ. Vulgo Δηλωσύνη τ' ἐγὼ τηθά τε καὶ Ὁγενίης Στυγὸς ὕδατι. Cod. Rehd. Δηλω συν τη ἐγὼ τηθά τε καὶ ὠγενίη Στυγὸς ὕδωρ. Τηθὺν scribendum esse vidit Salmasius ad Solin. p. 842. sed male idem ὄμνυμ' ἐγὼ. Passovius Coll. cod. Rehd. p. 59 maluit Τηθύς. Imitatur Parthenius Hesiodum Theog. 805 τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἀφθιτον ὕδωρ, ὠγύγιον. De ὠγένιος i. e. ὠγύγιος abunde dixit Meursius Regn. Att. II p. 9. Quod apud Hesychium et Zonaram Lex. p. 604 legitur Ἐγώγιον: τὸ ἀρχαῖον, ex Ὁγένιον potius quam ex Ὁγύγιον corruptum est. Ceterum quod Parthenio Phocaeensi hoc carmen attribuit Stephanus, non dubito quin aut epitomatoris aut librariorum errore factum sit. Novimus sane Parthenium Phocaeensem, Homeri obtrectatorem et futillum elegorum auctorem, ex Erycii epigrammate Anthol. Palat. VII, 377 notum, quem Hadriani temporibus vixisse neque a Parthenio grammatico, Dionysii Alexandrini discipulo, diversum fuisse haud contemnendis argumentis suspicatus est Iacobsius ad Brunckii Anal. vol. III, 3 p. 891. Sed hunc carminis illius Δῆλος inscripti auctorem fuisse parum probabile est. Minus etiam de altero Parthenio Phocaeensi cogitare licet, cuius ex historico, ut videtur, opere plura attulit Stephanus Byzantius, velut v. Γοτθοί: μέμνηται τούτων ὁ

Φωκαεύς Παρθένιος. Idem v. Μοῦρσα: πόλις Παιονίας, κτίσμα Ἀδριανοῦ. τὸ ἐθνικὸν Μουρσαῖος, ὡς Παρθένιος Φωκαεύς. Idem v. Φράγγοι: ἔθνος Ἰταλίας τῶν Ἀλπεων ὀρέων ἐγγύς. Παρθένιος ὁ Φωκαεύς πρῶτος. Fuit quarti saeculi scriptor, ut docent quae idem attulit Stephanus v. Δεκέντιοι: ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου (Constantini) παιδός, Μαγνεντίου δ' ἀδελφοῦ· τὸ θηλυκὸν Δεκεντιάς, ὡς Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. Ex quo intelligitur errasse Fabricium B. G. IV p. 309 ed Harl. qui hunc non diversum esse statuit a Dionysii discipulo. Recte eos distinxit I. G. Vossius Histor. graec. II, 1. Cfr. quae infra dixi ad Fragm. sedis incertae.

VIII.

Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων ἄκρα Βεληδονίων.

Stephanus Byz. p. 215 Βεληδόνιοι: ἔθνος παρ' Ὠκεανῶ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τῶν πόρρω ἄκρα Βεληδονίων. Cod. Voss. οὐδ' ἀτιλίτων πόρρω ἄκρα Βεληδονίων. Correxuit eiecto glossemate τῶν πόρρω Salmasius. Idem praeterea coniunctim ἀποτηλίτων, quod ἀποτηλιτῶν scribendum erat. Rectius Passovius ἀπὸ τηλίστων; certe non caret offensione adiectivum τηλίτης a τῆλε, vel ἀποτηλίτης ab ἀπότηλε formatum. Sed ἀπὸ in hac iunctura non intelligo. Forsan οὐδ' ἐπὶ τηλίστων ἄκρα Βεληδονίων scribendum. Frequens harum praepositionum in libris permutatio, v. c. apud Alciphr. vol. II p. 219 ed. Wagn.: μέση γὰρ ἔστηκα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος, ubi ἐπὶ non abii-ciendum cum Bastio Epist. crit. p. 135, sed in ἀπὸ mutandum, *media enim inter Venerem et Amorem stabam*, eadem structura qua usus est Sophocles Oed. Col. 1591 ἀφ' οὗ μέσος στάς καπὸ Θεορικίου πέτρου.

IX.

Γρύνειος Ἀπόλλων.

Stephanus Byz. p. 280 Γρυνοί: πολίχμιον Μυρ-
 ναίων, οὗ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον
 — τὸ ἐθνικὸν Γρυνεὺς καὶ Γρυνηῖς τὸ θηλυκόν. λέγεται
 καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δῆλφ. De Apol-
 line Gryneo v. ad Euphor. p. 79.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΑΣ.

X.

De Crinagora, cuius nomine hoc carmen inscri-
 ptum fuisse suspicor, dixi ad Euphor. p. 16. Unum quod
 superest fragmentum servavit Etymol. M. p. 148, 33.

Ἄρπυς: ὁ Ἔρως, ὡς παρὰ Παρθενίῳ ἐν Κριναγόρᾳ·

Ἄμφοτέροις ἐπιβὰς Ἄρπυς ἐλητίσατο.

παρὰ τὸ ἀρπάζειν τὰς φρένας. Ad ἀμφοτέροις sup-
 pleo πόδεσσιν, quod fortasse in fine praecedentis ver-
 sus positum fuit. Ad sententiam apprime convenit il-
 lud Propertii Eleg. I, 1, 3 sq.

Tum mihi constantis deiecit lumina fastus,

Et caput impositis pressit Amor pedibus.

Nec dissimili modo Paulus Silent. Anthol. Pal. V, 268
 de Amore: λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις πικρὸν ἔπηξε πόδα et
 Meleager Anthol. Pal. XII, 47 Amorem alloquens: Κεῖ-
 μαι. λὰξ ἐπίβανει κατ' ἀνχένος, ἄγριε δαῖμον. Quae
 compares cum incerti auctoris versu apud Plutarchum
 de cohib. ira cap. 9 p. 457: βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου,
 βαῖνε, καὶ πέλα χθονί. Quem Archilocho vindicavi
 Quaest. Menandr. Spec. I. Nomen Ἄρπυς, quod ad ἀρ-

πάξειν revocavit Etymologus, parum probabili origine pro *ἀρτύς*, *coniunctio*, *conciliatio* dictum esse credidit Salmasius ad Tertull. de Pallio p. 342. Aeolicum esse nomen constat ex Hesychio, "*Ἄρπυν*: *ἔρωτα*. *Ἄιολεῖς*. Nec dubito quin recte Etymologus ad *ἀρπάξειν* revocaverit, quod verbum ad omnis generis violentiam transferri constat. Ac nescio an hinc duae aliae Hesychii glossae explicari possint, "*Ὀρπα*: *Ἐρινός*, et "*Ὀρπαξ*: *Θρασύς ἄνεμος*. Quae aeolicae esse videntur formae pro *ἄρπη* et *ἄρπαξ*.

ΛΕΥΚΑΔΙΑΙ.

XI.

Ἰβηρίτη πλεύσει ἐπ' αἰγιαλῶ.

Stephanus Byz. s. v. *Ἰβηρία* p. 409 λέγεται δὲ καὶ *Ἰβηρίτης*. *Παρθέμιος Λευκαδίας Ἰβηρίτη* πλεύσει ἐπ' αἰγιαλῶ. Futuro πλεύσω usus est Philemo qui dicitur Fragm. inc. XXI, 4: πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας κτήσομαι, ubi quod barbaram hanc formam esse dixi, fortasse iusto acerbius dixi; sed ab Atticorum usu longe remota fuit. Eadem usus est Lucillus in Anthol. Pal. II p. 389 πλεύσει τάχα καὶ τις ἐν ἡμῖν, et incertus apud Suidam s. v. κατέγραφον· μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον.

ΑΝΘΙΠΠΗ.

XII. XIII.

Laudatur a Stephano Byz. p. 476. *Κρανίδες*· *συνουκία* πρὸς τῷ Πόντῳ. *Παρθέμιος Ἀνθίππη*, et

p. 507 *Λάμπεια*: ὄρος Ἀρκαδίας. Παρθένιος Ἀνθίπη. Ita enim correxi ex cod. Rehd. librorum lectionem *Λάμεια*. Anthippae Chaoniae fabulam tractavit Parthenius in Eroticis cap. XXXII, ubi tamen nec Cranidum nec Lampeae ulla mentio est. Ac fortasse Anthippe Parthenii illa Thespiae filia fuit, quam memorat Apollod. II, 7, 8.

ΕΙΔΩΛΟΦΑΝΗΣ.

XIV.

Ἑμέες Αἰόλιον περιχεύετε.

Apollonius de Pron. p. 378 b: αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἰωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἐκαταῖον· τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ Ἑμέες Αἰόλιον περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταφεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἔλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ita enim corrigenda est vulgaris distinctio: τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ἕμέες Αἰόλιον. Περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ etc. De quo nunc video etiam L. Dindorfium admonuisse Thes. L. G. vol. III p. 215 D. Αἰόλιον, si viri nomen fuit apud Parthenium, fortasse de Hippodamiae proco a Pausan. VI, 21 memorato intelligendum est hoc sensu, *vos Aeolium frequentes circumfundite*. Nisi forte Aeolium dicit Thraciae oppidum. Theopompus ap. Stephan. p. 68: εἰς πόλιν Αἰόλιον τῆς Ἀττικῆς (Βοττικῆς?) μὲν οὔσαν, πολιτενομένην δὲ μετὰ τῶν Χαλκιδέων. De titulo carminis nihil expedito.

ΙΦΙΚΛΟΣ.

XV.

Καὶ εἰναλίην Ἀράφειαν.

Stephanus Byz. p. 151 Ἀράφεια: νῆσος Καρίας. Παρθένιος ἐν Ἰφίκλῳ καὶ εἰναλίην Ἀράφειαν. Ita ex schedis Voss. correxi editum εἰναλίαν. De Iphiclo, Phylaci et Clymenae filio, cursus celeritate nobilitato, vide Apoll. Rh. I, 45. Pausan. V, 17 alios. Nisi forte eum Iphiclum carminis argumentum fuisse dicas, de quo Aristoxenus apud Athen. XIV p. 619 e: "Ἰφικλος Ἀρπαλύκην ἐρασθεῖσαν ὑπερεῖδεν, ἣ δὲ ἀπέθανεν, καὶ γίνεται ἐπ' αὐτῇ παρθένοις ῥῶδῆς ἀγών, ἣτις Ἀρπαλύκη καλεῖται. Arapheam, littoris Carici insulam, praeterea nusquam commemoratam memini.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ.

XVI. XVII.

Metamorphoses labentis graecae poeseos temporibus complures scripserunt. Earum reliquias collectas habuit is, cui ne ultimi quidem graecarum litterarum recessus erant inaccessi Valckenarius, ipso testante in Callimachi Eleg. p. 235. Valckenarii partes qui suscepit Mellmannus Dissert. de caussis et auctor. narr. de mut. form. p. 58 sqq. multa quidem laudabili diligentia congescit, sed nec eleganter nec plene omnia explicuit, e. c. ea quae p. 87 de Theodoro scripsit, cuius Metamorphoses praeter Plutarchum Parall. p. 311 a laudat Stobaeus Flor. LXIV, 34 et Probus ad Virgil.

Georg. I, 399 ubi cum Nicandro coniungitur, cuius *Ἐτεροιοιμένων* reliquias negligenter composuit Schneiderus. Ad Parthenium ut veniam, disertim Suidas ab hoc nostro Parthenio Transformationum libros scriptos esse testatur vol. II p. 614 ubi de Nestore agit Larandensi: *ἔγραψε δὲ Μεταμορφώσεις, ὡσπερ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαεύς*¹). Sed alio loco vol. III p. 52 idem hoc opus tribuit Parthenio Chio: *Παρθένιος Χῖος ἐποποιός, υἱὸς Θεστορος, ὃς ἐπεκαλεῖτο Χάος, Ὀμήρου δὲ ἦν ἀπόγονος*²). *ἐποίησεν εἰς Θεστορα τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. οὗτος ἔγραψε καὶ περὶ μεταμορφώσεως.* Sed huius additamenti fides merito suspecta fuit Fabricio Bibl. Gr. III p. 309 et Mellmanno l. l. p. 81. recteque illud ex v. *Νέστωρ* huc pertractum esse statuit Bernhardius. Fragmenta operis supersunt nulla praeter ea quae leguntur de Scyllae in avem mutatione apud Eustathium ad Dionysii Perieg. 420: *Μίνως λαβὼν τὰ Μέγαρα διὰ Σκύλλης τῆς Νίσου θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ ἀποταμούσης τὴν τοῦ πατρὸς κεφαλὴν, ἐνενοήσατο ὅτι ἢ τὸν πατέρα προδοῦσα οὐδενὸς ἂν ῥαδίως φείδοιτο, καὶ διὰ τοῦτο προσδήσας πηδαλίῳ νηὸς τὴν*

1) Probabile est quae Anthol. Pal. IX, 129, 364 (ubi *Νέστορος Νικαέως* adscriptum est) et 537 servavit Nestoris carminum fragmenta, ea ex hoc ipso Metamorphoseon opere derivata esse.

2) Hoc cognomen Parthenii Chii ad obscuritatem, qua eius carmina laboraverint, spectare existimant Fabricius B. G. vol. IV p. 309 Mellmann de auctor. Metam. p. 80 alii, quorum si vera esset sententia, necessario *Χάος* scribendum fuisset, ut legitur apud Eudociam. Atque ita edidit nunc Bernhardius. Nollem factum; nam *χαὸς* ille sine dubio appellabatur propterea quod generis ad Homerum scilicet revocandi nobilitate gloriabatur, sive id ipse sibi cognomen indidit homo vanus, sive alii eum ut eius vanitatem riderent ita appellaverunt. De voce *χαὸς* vel *χαιὸς* vide supra p. 248 et Toupium Add. ad Theocr. VII, 5.

προδότην καὶ πατροφόντιν ἀγῆκε σύρεσθαι διὰ θαλάσσης· καὶ αὐτὴ μὲν εἰς ὄρνεον μετεβλήθη, ὡς φησι Παρθένιος ὁ τὰς Μεταμορφώσεις γράψαι λεγόμενος, ὁ δὲ κόλπος (Saronicum sinum dicit) παραγραμματοισθεὶς ἔσχε τὴν κλῆσιν ἀπὸ τοῦ σύρεσθαι. His similia leguntur in scholiis: ὡς δὲ Παρθένιος ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν λέγει, ἐπειδὴ Μίνως λαβὼν τὰ Μέγαρα διὰ τῆς Νίσου θυγατρὸς, ἐρασθείσης αὐτοῦ καὶ ἀποτεμούσης τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τὸν μόρσιμον πλόκαμον καὶ οὕτως αὐτὸν προδούσης, ἐννοηθεὶς, ὡς ἡ πατέρα προδοῦσα οὐδενὸς ἂν ποτε ῥᾶστα φείσαιο, προσδήσας αὐτὴν πηδαλίῳ νεὼς εἶασεν αὐτὴν ἐπισύρεσθαι τῇ θαλάσσει, ὅθεν Σαρωνικὸς οὗτος ὁ πόντος ἐκλήθη, ὅτι εἰς ὄρνεον ἢ κόρη μετεβλήθη. In his ut alia haud paullo melius quam apud Eustathium, ita maxime illud ἀποτεμούσης τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς τὸν μόρσιμον πλόκαμον, pro quibus inepte ille ἀποτεμούσης τὴν τοῦ πατρὸς κεφαλὴν, quod nec tradidit quisquam nec tradere potuit. Ex hac carminis parte mihi et Bernhardio ducta esse videbantur verba,

πορφυρέην ἤμησεν ἄπο κρέκα,

quae incerto auctore vagantur apud Suidam, *Κρέκα*, τὴν τρίχα¹⁾). Πορφυρέην ἤμησε κρέκα, ἀντὶ τοῦ ἔκοψε. Postea illa Callimachi Hecalae assignari vidi a Toupio Emend. III p. 116 et Naekio Dissert. de Hecale cap. II p. 548. Purpuream Nisi comam praeter notos auctores commemorat etiam Dio Chrysost. Orat. LXIV p. 341,

1) Non quemlibet crinem, sed cincinnum κριξ̄ significat. Apud Hesychium, *Μαλλός*: τὸ ἔριον. καὶ ἡ καθειμένη κόμη, ὁ κριξ̄ καὶ σκόλλυς, pro κριξ̄ scribendum esse καὶ κριξ̄ iam alio loco monui.

Nonnus Dion. XXV, 164 et Auctor Ciris vs. 386, quod carmen ad Parthenii imitationem compositum esse haud improbabili coniectura suspicatur Heynius. In reliqua Parthenii narratione haud indigna eius ingenio est Saronici maris originationis ἀπό τοῦ σύρεσθαι. Eandem in animo habuit Tzetzes ad Lycophr. 650 κρεμασθεῖσα τῆς πρώρας τῆς ἐκείνου νεῶς καὶ ἐλκομένη διὰ τῆς θαλάσσης, ὄθεν καὶ ὁ τόπος τοῦ πελάγους, οἶμαι, ἐκλήθη. Quae quo spectarent non in promptu erat Naekio meo de- sideratissimo Dissert. de Hec. II p. 555.

ΜΥΤΤΩΤΟΣ.

Ita enim non male I. Scaliger inscripsit hoc Parthenii carmen, quod latine Moretum appellat scholiasta MS. Ambrosianus apud I. G. Vossium de poetis gr. p. 70 *Parthenius Moretum scripsit in graeco, quem Virgilius imitatus est.* Quae si vera sunt — nec caussam dubitandi video — de metri genere, quo conscriptum fuit illud carmen, non haerebimus.

ΠΡΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ.

XVIII.

Stephanus Byz. p. 499 Κώρυκος: πόλις Κιλικίας. Παρθένιος Προπεμπτικῶ. παρ' ἧ τὸ Κωρύκειον ἄντρον Νυμφῶν, ἀξιάγαστον θαῦμα, ᾧ ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῶ. Apertum est turbata haec esse culpa epitomatoris. De Parnassi antro Corycico miraculis plene quum aliunde constat tum ex fragmento Philoxeni poetae apud Antig. Caryst. 141. Cfr. Salmasius Plin. Exerc. p. 545.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

XIX.

Etymol. M. p. 170, 47. *Ἀνρόσχος*: ἡ ἄμπελος. μέμνηται Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ, *Ἀνρόσχαδα βότρυν Ἰκαριωνίης*. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν Ἐπιθαλαμίῳ τὸ κατὰ βότρυν κλῆμα. εἴρηται δὲ ἐπαιωρουμένη τις οὔσα ὄσχη· ὄσχη γὰρ τὸ κλῆμα. Parthenii verba ita digerenda esse videri possint ut Ἰκαριωνίης in alterius versus initio ponatur. Sed dubitationem iniicit gravissimam forma Ἰκαριωνίη, quae et analogiae repugnat et usui. Ut enim Πειώνη flectitur a Πεία et id genus alia multa, ita ab Ἰκάριος formari consentaneum est Ἰκαριώνη, quemadmodum Erigone Icarii filia appellatur etiam a Maximo περὶ κατ. 443 ἢ κούρης ἐπέχοι φιαρὸν δέμας Ἰκαριώνης. Qui eiusdem carminis vs. 90 idem nomen Penelopae, Icarii filiae, impertit, οὐδ' εἰ νόον αἰνετὸν Ἰκαριώνης, ἢ καὶ Εὐάδνης Καπανηίδος ἐντύναιτο. Una, si quid video, editae lectionis tuendae ratio haec est, ut in Parthenii versu, cuius non nisi partem adscripsit grammaticus, substantivum κούρης adfuisse statuamus. Ita Ἰκαριωνίη sive malis Ἰκαριωνεῖη pro adiectivo accipiendum esset, recte formato illo ab Ἰκαρίων, cuius formae exempla haud desunt. Quamquam accuratius rem contemplanti ne hoc quidem satisfaciet. Quid enim caussae est quod vitem Parthenius *Erigonae vitem* appellavit, quam potius odio habere et detestari debebat filia pia, ut quae patri mortis caussa extiterit? Atque ita Maximus vs. 401 sq.:

ἐπεὶ στυγέει περίαλλα

Ἰκαρίου θυγάτηρ ἑλίνους καὶ ἀδευκέας οἶνας

μνωομένη ὄσα λυγρὰ Διωνύσοιο ἔζητι
 Ἄχταῖοι μήσαντο μέθῃ δεδμημένοι αἰνῇ,
 Ἰκάριον, καί μιν στυφελᾶς κορύναις ἐδάϊξαν
 σφαλλόμενοι δῶροισι χορομανέος Ἰοβάχχου.

Similiter rem ex Eratosthene narrat scholiastes Iliad. χ' 29: ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλήμα, κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιήει τὴν γῆν προφαίνων τὴν τοῦ Λιονύσου χάριν, ἔχων σὺν ἑαυτῷ τὸν κύνα. γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως βουκόλοις οἶνον παρέσχεν· οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτρέπησαν, οἱ δὲ περιλειπόμενοι νομίσαντες θανάσιμον εἶναι φάρμακον τὸ πόμα, πλήσσοντες ἐφόνευσαν τὸν Ἰκάριον. Fortasse igitur luxatus est Parthenii versus et in hunc fere modum redintegrandus:

ἢ δ' αὐροσχάδα βότρυν ἀπέστυγεν Ἰκαριώνη.

Sed fatendum est tali in loco liberrimum coniecturis campum esse apertum. Ac fortasse ne commemorarat quidem in versu illo Erigonem, qui hoc modo a poeta scribi potuit:

ἐνθ' αὐροσχάδα βότρυν, ἐπεὶ πόρεν Ἰκαριῶνι,
 scilicet Dionysus, a quo acceperat Icarius vinum vitisque germen, ut scholiastes refert ex Eratosthene, cuius ipsissima verba servavit vetus interpres Dioscoridis apud Matthaeum in Medicis graec. p. 360: μόσχον ἀντὶ τοῦ κλάδου ἢ βλαστόν. μοσχεύματα γὰρ τὰ νέα τῶν φυτῶν ἔλεγον, ὡς καὶ ὁ ἐξ Ἡριγόνης (leg. ὡς καὶ ἐν Ἡριγόνῃ) Ἐρατοσθένης ἐπὶ ἀμπέλου Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας. Sed ne illam quidem coniecturam ab omni parte munitam esse ipse intelligo. Ceterum αὐροσχάδα scripsi pro eo quod apud Etymologum editur αὐρόσχαδα.

XX.

Ἐρισχῆλοις κορυνήταις.

Etymol. M. p. 374, 50. *Ἐρίσχηλος*: ὁ λοιδορος, ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων ἢ ἐρίχελός (fort. ἐρίλεσχός) τις ὢν, παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. *Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ*, „*ἐρισχῆλοις κορυνήταις*“. Ita enim scribendum pro edito *κορυνήταις*. Suspicio haec verba ex eadem carminis parte petita et de agricolis intelligenda esse, quos Maximus Icarium fustibus interfecisse tradit. Atque ita etiam Hyginus et quem Bernhardius Eratosth. p. 151 attulit Lucianus Dial. deor. XVIII, 2 τὸν γοῦν *Ἰκάριον*, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κληῖμα, οἱ ξυμπόται αὐτοῖ διέφθειραν παίοντες ταῖς δικέλλαις. Hos rusticos igitur recte dici potuisse *κορυνήτας ἐρισχῆλους* nemo negaverit. Ceterum si recte et hoc et superius fragmentum interpretatus sum, totum hoc de Erigone et Icario per digressionem, cuius variae caussae cogitari possunt, carmini insertum fuisse existimandum.

XXI.

Stephanus Byz. p. 426: *Ἴσσα*, πόλις ἐν *Λέσβῳ*, κληθεῖσα *Ἰμέρα*, εἶτα *Πελασγία* καὶ *Ἴσσα* ἀπὸ τῆς *Ἰσσης* τῆς *Μάκαρος*. — ἐστὶ καὶ *θηλυκῶς Ἴσσεὺς* ἐπὶ τῆς *Λέσβου* παρὰ *Παρθενίῳ* ἐν *Ἡρακλεῖ*. Cod. Rehdig. ἐστὶ καὶ *θηλυκὸν Ἴσσὰς* ἐπὶ τῆς *Λέσβου*. Quod verum est. Parthenii verba fuisse videntur *Ἴσσάδα Λέσβον* vel *Ἴσσάδι Λέσβῳ*, in versus fine posita. De Issa urbe, quam Antissae ex regione sitam fuisse consentaneum est, nihil aliunde constat. Ac nescio an Stephanus, quum Issam Lesbi urbem fuisse dicit, de Antissa cogi-

taverit. Ipsam Lesbion antiquitus ab Issa, Macarei filia (Ovidius Metam. VI, 124 et Apulei. de Orthogr. §. 52) Issam appellatam fuisse ex Myrsilo tradidit Strabo I p. 160. V. Wesselingium ad Diod. Sic. V, 81. Ceterum quem Macareum nominavit Ovidius, eum Macarem dixit praeter Etymol. I. I. Stephanus Byzantius s. v. *Μυτιλήνη*.

XXII.

Stephanus Byz. p. 606: *Οινώνη, νῆσος (μία) τῶν Αἰακιδῶν· οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρθένιος Ἡρακλεῖ*. Libri MSS μία omittunt. De Oenone veteri Aeginae nomine cfr. Tzetzes ad Lycophr. 175: *ἡ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίειτος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινήτικῶν. Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασίν, ἀπὸ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ*. Aliorum testimonia collegit O. Müllerus Aegin. p. 11, 10.

XXIII.

Ἄλλ' ὅτ' ἀφ' ἐσπερίης Ἐρκυνίδος ὄρετο γαίης.

Etymol. M. p. 375, 33. *Ἐρκύνιος δρυμός, ὃ τῆς Ἰταλίας ἐνδοτάτω, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν δ' Ἀργοναυτικῶν (640) „σκοπέλοιο καθ' Ἐρκυνίου λάχησέ“. καὶ Παρθένιος Ἄλλ' ὅτ' ἀφ' ἐσπερίης κτλ.* Ad Herculem rettuli coniectura, ut mihi quidem videtur, haud prorsus improbabili. Videtur enim hic versus ex ea carminis parte petitus esse, qua Herculis ex Hispania in Italiam iter describebatur. Adiectivo *Ἐρκυνίς* usus est Alexander Ephesius apud Stephan. Byz. s. v. *Ἐρκύνιον*.

De alio fragmento ad hoc ipsum de Hercule carmen fortasse referendo dixi p. 278.

INCERTAE SEDIS FRAGMENTA.

XXIV.

*Παρθένος, ἣ Κιλικῶν εἶχεν ἀνακτορίην·
 ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν καθαρθῶ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ
 Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
 εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι
 Κύδνου καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον.*

Eustathius ad Homeri II. β p. 327, 32 τὰς δὲ Γλαφύρας βαρύνουσιν οἱ ἀκριβέστεροι — ὡς ὁ αὐτὸς ἐθνηγογράφος ἱστορεῖ, παρ' ᾧ φέρεται ὅτι καὶ κώμη Κιλικίας ἐστὶ Γλαφύραι καλουμένη, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα σταδίους πρὸς δύσιν, ἐν ἣ πηγὴ ἀπὸ ῥωγάδος καταρρέουσα καὶ συνιοῦσα τῷ εἰς Ταρσὸν εἰσβάλλοντι ποταμῷ· περὶ ἧς Παρθένιος γράφων ἄλλα τε λέγει, καὶ ὅτι παρθένος Κιλικῶν ἀνακτορίην ἔχουσα ἀγχίγαμος πέλε καθαρθῶ δ' ἐπεμαίνετο κτλ. Derivavit haec Eustathius ex integriore, quam quo nobis uti concessum est, exemplari Ethnicorum Stephani Byzantii, apud quem hodie non nisi haec pauca leguntur p. 275: *Γλαφυραί* — ἐστὶ καὶ κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν. Priora constitui ad mentem Hermanni in Zimmermanni Ephem. philol. 1836 p. 531. De Cydno, Alexandri M. et Friderici Barbarossae fati nobilitato, vide quos laudat Bernhardius ad Dionys. Perieg. 868. Eius aquarum puritatem commendat Parthenio consentiens Arrianus Exped. II, 4, 7. Tibullus Eleg. I, 7, 10. Curtius III, 10, 8. Versu primo facile Callimachiae imitationis vestigia agnoscas, cuius

haec sunt verba Fragm. CCXVIII: *Χίων εἶχεν ἀνακτο-
ρίην*. Ex tertio versu, quo puella faces in adyto Ve-
neris accendisse dicitur, haud inepte conicias Parthe-
nium infelicem virginem Veneris sacerdotio fungentem
finxisse, nisi forte *πυρσὸν* figurate de amoris ardore
intelligere praestat. In sequentibus nimis fere festi-
nare poetam dicas; ac nescio an Eustathius post ter-
tium versum unum distichon omiserit, quo quid porro
fecerit puella Cydni amore insaniens exposuerat.

XXV.

Μάρτυρα δ' ἄμμιν

*τὴν ἐπὶ Γαδείρᾳ ἔλλιπε θεημοσύνην,
ἀρχαίου Βριαρεῶ ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας.*

Scholiasies Dionys. Perieg. 456 *ἐνταῦθα* (apud
Gades) εἰσὶν αἱ στήλαι τοῦ Ἡρακλέους. — ὁ δὲ Παρ-
θένιος Βριαρεῶ τὰς στήλας φησὶν εἶναι. *Μάρτυρα δ'
ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γάδειρα λίπε θεμὸν ἀρχαίου Βριαρεῶ
ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας*. Apertum est haec de Her-
cule dici, qui columnas Gaditanas, quum antea Briarei
columnae dicerentur, a suo nomine Herculeas dici in-
stituerat. V. quae dixi ad Euphor. p. 157. Hinc pro-
babile videri potest, fragmentum hoc ex Hercule de-
rivatum esse. Vs. 2 cod. *Γάδειρα λίπε θεμὸν*. Her-
mannus *Γαδείρᾳ λείπε θεημοσύνην*. Bergkiius *Γαδείρᾳ
κάλλιπε θεημοσύνην*. Mibi lenius videbatur *Γαδείρᾳ
ἔλλιπε θεημοσύνην*. Etymol. M. p. 391, 28, *Εὐθεημο-
σύνη: τάξις, παρὰ τὸ θεῆμος θεημοσύνη, ὡς ἰαποσύνη,
καὶ εὐθεημοσύνη*. Omisere hanc vocem lexicographi.
Magis tamen placeret, si hanc poeta sententiam expres-
sisset *Μάρτυρα δ' ἄμμιν τῆς ἐπὶ Γαδείρᾳ ἔλλιπε ναυ-
τιλῆς*, ut apud Pindarum legitur de Hercule Nem. III, 22.

ἄς (κίονας) ἔθθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας κλυτάς.
 Pro Γαδείρα aut Γαδείρη scribendum aut quod aeque
 bene est, Γαδείροις vel Γαδείρῳ, qua forma usus est Era-
 tosthenes. Vs. 3 cod. Βριάρεω. Bergkiius Βριάροη ex
 Etymol. M. p. 213, 23. Sed haec aeolica forma fuisse
 videtur. Itaque nisi Βριαρεῶο cum Hermannō scri-
 bendum, malim Βριαρῆος, quam formam huius nominis
 memorat Etymol. M. l. l. 26 habetque Callimachus
 Del. 143. Possis etiam Βριαρεῶος cll. Etymol. M.
 p. 102, 39. Ἀνδρόγεωσ: ἡ γενικὴ Ἀνδρόγεω καὶ πλεο-
 νασμῶ τοῦ ὀ και ὀ Ἀνδρογεῶος. Pro ἀράξας, quae
 Hermanni coniectura est, codex ἄρξας.

XXVI. XXVII.

Ἄωος. Κωρυκίων σεύμενος ἐξ ὕρεων.

Etymol. M. p. 117, 37. Ἄωος: ποταμὸς τῆς Κύ-
 πρου. Ἄω γὰρ ὁ Ἀδωνις ὠνομάζετο, καὶ ἀπ' αὐτοῦ
 οἱ Κύπρου βασιλεύσαντες. Ζωίλος δὲ ὁ Κεδρασεύς¹⁾
 καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς κληθῆναι. τὴν γὰρ
 Θεϊαντος θυγατέρα²⁾ οὐ Σμύρναν ἀλλὰ Ἄωαν (Ἀώαν)
 καλοῦσι (Cyprii). Φιλέας δὲ πρῶτον βασιλεῖα Ἄωον
 Ἰοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου, ἀφ' οὗ καὶ ὄρος τι ὠνο-
 μάσθη Ἀώιον, ἐξ οὗ β' ποταμῶν γερομένων, Σερά-
 χου καὶ Πλιέως, τὸν ἕνα τούτων ὁ Παρθένιος Ἄωον
 κέκληκε. ἢ διὰ τὸ πρὸς τὴν ἡῶ τετραμμένην ἔχειν τὴν

1) Cedrasa Cypri oppidum fuisse videri potest a cedro
 arbore, cuius feracissimam fuisse constat Cyprium (Plin. HN. 16.
 40), nominatum. Sed malim saue Κεδρασεύς. De Cedasis urbe
 v. Cellarium Geogr. Ant. III p. 485. De Zoilo illo nihil aliunde
 mihi innotuit. Miro errore Guil. Henr. Engel in Cypro vol. II
 569 de celebri illo Zoilo Polycratis discipulo cogitabat.

2) Ita correxit editum μητέρα Maur. Haupt Observ. crit. p. 2.

ῥύσιν, καθά φησιν ὁ Παρθένιος „Κωρυκίων σεύμενος
 ἐξ ὀρέων“ ἀνατολικῶν ὄντων. δύναται δὲ οὕτω καλεῖ-
 σθαι καθ' ὃ ἡ Κιλικία Ἀῶα (Ἀώα) πάλαι ὠνομάζετο.
 Fuit igitur in Cypro insula mons a Cyprio Adonidis
 nomine Aous denominatus, ex quo quum duo effun-
 derentur flumina, Serachus vel Setrachus et Plieus, ho-
 rum alterum Parthenius eodem quo montem nomine
 appellaverat. Simillimo exemplo fluvium apud Byblum
 ab Adonidis nomine Adonin appellatum fuisse constat
 ex Strabone XVI p. 755. Luciano de Dea Syr. 8.
 Nonno III, 109. schol. Dionysii Perieg. 509. Alte-
 rum, τὸν ξνα, quum dicit grammaticus, intelligi voluit
 haud dubie Setrachum, Myrrhae Thiantisque vel Ciny-
 rae amoribus Adonisque cultu nobilitatum, id quod
 colligi potest ex Nonni Dionys. XIII, 458 sqq. ἤχι
 (in Cypro insula) θαλασσιγόνου Παφίης νυμφήϊον
 ὕδωρ, Σέτραχος ἰμερούεις, ὅθι πολλάκις οἶδμα λαβοῦσα
 Κύπρις ἀνεχλαίνωσι λελουμένον νιέα Μύρρης. Quae
 scite Maur. Hauptius Observ. crit. p. 2 admovit Ca-
 tullo Carm. 94, 5 *Zmyrna cavas Satrachi penitus
 mittetur ad undas*. Quo in loco Setrachum primus,
 quoad scio, agnovit Weichertus Poet. latin. Rel.
 p. 179 allata Tzetzae adnotatione ad Lycophr. 448:
*Σάτραχος πόλις καὶ ποταμὸς Κύπρου. τινὲς δὲ διὰ τοῦ
 ἔ γραφουσι Σέτραχον*. Hactenus igitur recte omnia:
 at sequentia aut lacunosa sunt et turbata, aut confu-
 dit Etymologus Aoum Cyprium cum Cilicio. Nam
 in Cilicia quoque, cui Adonidis cultum cum Cypriis
 communem fuisse pluribus indiciis colligitur, fluvium
 fuisse Aoum ex Hesychio cognosci potest I p. 668
*Ἀῶοι: ὕεοι οἱ ἐκ Δρόμου μεταχομισθέντες εἰς Σαμο-
 θράκην λίμνην* (Lobeck. Aglaoph. p. 1284 probabiliter

ἢ *Αἰῆμον*). καὶ *Κίλιζες ἀπὸ Ἀώου τοῦ Κεγάλου τοῦ περιρέοντος ποταμοῦ*. Quorum postrema non intelligi possunt nisi ita correcta: *Κίλιζες ἀπὸ Ἀφῶν τοῦ Κεγάλου*, ἢ *τοῦ παραρέοντος ποταμοῦ*. Hoc enim dicit, Cilices antiquitus Aous dictos esse aut ab Aoo Cephali filio, aut ab Aoo fluvio. Ac de eodem hoc Cilio flumine Parthenii verba

Κωρυκίων σεύμενος ἐξ ὄρεων

intelligenda esse, Corycii montis memoria docet, quo nomine colles designari videntur, qui Coryciam vallem includunt. V. Strabo XIV p. 671, qui quem istae pellucidae puraeque aquae fluvium oriri dicit occulto alveo in mare effluentem, fortasse ipse ille, quem Parthenius commemorat, Aous est. Vidimus igitur duo fuisse flumina Aoi nomine appellata, quibus tertius accedit Apolloniam Epiroticam praeterfluens, de quo unus omnium accuratissime egit Palmerius Antiqu. Graec. p. 140 sqq. nisi quod Eratosthenem praetermisit apud Stephanum Byz. v. *Αυροράχιον* (ex certa emendatione Berkelii) et Antistium Anthol. Pal. VII, 366. Ac fortasse huius quoque fluminis nomen ab Adonidis sacris, quae Apolloniatae a Corinthiis accipere potuerunt, repetendum est.

Addere his liceat nonnulla de nomine Adonidis. Quem *Ἀφῶν* consentiens cum Philea apud Etym. M. I. I. appellat Hesychius, eum vulgari forma *Ἐφῶν* vocat scholiastes Dionysii Perieg. 509. Insolentior est, qua Panyasis usus esse fertur, forma *Ἡοίης*. Hesychius, *Ἡοίην*: τὸν Ἀδωνιν Πανύσις. Ab hoc tamen non nisi dialecto differt *Ἀβώβας*, quam formam Pergaeis usitatam fuisse testatur Hesychius et Etymol. M. p. 4, 53. *Ἀβώβας*: ὁ Ἀδωνις ὑπὸ Περγαίων. Quod nomen

quum Salmasius ad Chaldaicam originem revocarit, mihi rectius ita expediri posse videtur, ut pro Ἀώας dictum statuatur. Ut enim Pamphyli conglutinandis vocalibus inserebant literam β, pro γάος dicentes γάβος, βαβέλιος pro ἄέλιος (Heraclides Eustathii ad Hom. p. 1654, 20) et id genus alia, ita eundem Pergaeorum morem fuisse etiam alio exemplo cognoscitur apud Etymol. M. p. 28, 7. Αιβετός: αϊετός. Περιγαῖοι. Habemus igitur quattuor eiusdem nominis formas, Ἐῶος, Ἀῶος, Ἡοίης, Ἀβώβας, quibus ex dialecto Cypriorum accedant Ἀῶ de quo dixit Etymol. M. l. l. et Γαύας apud Lycophr. 831, ubi Tzetzes: ὁ Ἀδωνίς Γαύας παρὰ Κυπρίοις καλεῖται. Quod ex Ἀύας (ab aeolico αὔως pro αώς) ortum videtur. Cum his formis comparari potest nomen in monumentis Etruscis repertum AEVAS et EUAS, quod de Memnone, qui idem cum Adonide est, interpretantur Gerhardus Spec. Etrusc. (1838) p. 24. Orioli Annal. dell' Inst. archeol. vol. VI, p. 185 aliique.

XXVIII.

Νιψάμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης.

Etymol. M. p. 135, 31. Ἀργαφίης: οἶον, Νιψάμεναι κρήναις (sic) ἔδραμον Ἀργαφίης· τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε̄, ἀπὸ Γεργάφου τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἐντελὲς ἐν τῷ Ἐρμῇ „κρήνης Γαργαφίης“. ὁ Παρμένιος (Sylb. Παρθένιος) ἀνευ τοῦ γ. ἢ ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας. Expressisse hunc versum Alciphronem Epist. III, 1 τὸ δὲ ὄλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποῖς ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονηραμένας, ibique ex codd. revocandam esse, qua Parthenius usus est, formam Ἀργαφίας, monui olim ad Euphor. ed pr. p. 136. nescius

tum eandem fuisse iam Schraderi in Mus. Add. p. 372 sententiam, quod me docuit Ungerus Parad. Theb. I p. 380. Bergkiius in Zimmermanni ephem. philol. 1841 p. 86 pentametrum illum et alterum quod ex Mercurio affertur fragmentum ad Philetam vel Eratosthenem rettulit et pro *Παρμένιος* Parmenisci grammatici nomen substituit. Qui si recte hoc fragmentum Parthenio eripuit, pro *Παρμένιος* aequo iure *Παρμενίων* scribendum esse suspiceris, quod haud incelebris grammatici nomen est.

XXIX.

Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύπελα Ποντιάδος.

Etymol. M. p. 288, 57. *Δρύπελλον*: τὸ λέμμα, ὁ φλοιός. *Παρθέμιος* Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύπελα Ποντιάδος. παρὰ τὸ δρύπειν, ὃ ἐστι λεπίσαι, ὁ ἀποδρονπόμενος φλοιός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ φύλλον δρύπελλον (sic) ἐπὶ τοῦ σελίνου ὁ *Παρθέμιος*. Itaque ῥίζα ποντιάς de apio intelligenda fuerit, quod quo pacto fieri possit haud quaquam perspicio. Sive enim marinam, sive Ponticam radicem interpretaris, neutrum apio convenit, quod pro variis eius plantae generibus aut palustribus aut lapidosis locis nascitur. Itaque aut *σελίνου* corruptum est aut erravit grammaticus, qui si ῥίζης δρύπελα Ποντιάδος de venenis Colchicis interpretatus esset, nil ultra requirendum videretur. De radice *Circaea* (ῥίζα *Κιρκαία*) vide Apollodor. III, 15 et compluribus locis Paulum Aeginetam.

XXX.

Ἐκ ποταμῶν γλωρὰ χειλιδόνια.

Fragmentum hoc debemus incertae aetatis poetae

et grammatico, Polliano, cuius hoc extat epigramma in Anthologia Palat. XI, 130:

Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς ἀτὰρ ἔπειτα λέγοντας
 μισῶ, λωποδύτας ἄλλοτρίων ἐπέων,
 καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις ἐπέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ
 Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου.
 Θῆρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴποτε γράψω,
 εἵκελος, ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια.
 οἱ δ' οὕτως τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν,
 ὥστε γράφειν ἤδη μῆνιν ἄειδε θεά.

In his ut verba *θήρ οὐατόεις* ex Callinacho (Fragm. 320), ita quae sequenti versu leguntur *ἐκ ποταμῶν χλωρὰ χελιδόνια*, ex Parthenio ducta vidit Brunckius ad Anal. II, 3 p. 268 Parthenium a Polliano derideri recte statuens. Pro *χελιδόνια* cod. *χελιδόνα*.

XXXI.

Δείκελον Ἰφιγόνης.

Etymol. M. p. 260, 28. *Δείκελον*: λέγεται καὶ δεικῆλον. σημαίνει δὲ ἄγαλμα ἢ ὁμοίωμα οἷον *Δείκηλα* προτάλλε. καὶ *Δείκελον Ἰφιγόνης* παρὰ Παρθενίῳ. Priora *δεικῆλα* προτάλλε non Parthenii sunt sed Apollonii Rhod. IV, 1672. Haud infrequens vocis *δεικῆλον* usus est, rarior forma *δείκελον*, qua praeter Parthenium et Anthologiae poetas usus est Nonnus Dion. 48, 697 et Agesianax apud Plutarch. de Fac. in luna p. 921 B. Pro *Ἰφιγόνης* vitiose vulgo *Ἰφιγένης*, quod non magis graecum est quam *Ἀντιγένη*, *Ἡριγένη*, *Καλλιγένη*, quibus de formis non recte statuunt Hemsterhusius ad Callim. ed. Ern. p. 489, Valckenarius ad Callim. Eleg. p. 79, Buttmannus Gramm. mai. I p. 207. Ea de re iam olim admonui ad Euphor. ed. pr. p. 65.

XXXII.

Ἴδ' ὅτε δὴ ὀλοοῖτο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
 κλαῖεν ἀηδονίδων θαμνώτερον, αἶτ' ἐνὶ βήσσης
 Σιθονίῳ κόρυφ' ἔπερι μυρίον αἰάζουσιν.
 καὶ ῥα κατὰ στυφελοῖτο σαρωνίδος ἀντίκα μίτρην
 ἀψαμένη δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνη
 βεῦδεα παρθευκαὶ Μιλησίδες ἐρρήξαντο.

Parthenius Erot. XI de Byblidis et Cauni amoribus agens: λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν οὕτως Ἴδ' ὅτε δὴ ὀλοοῖτο κτλ. Lacrimarum Byblidos in fontem transformationem non tradidisse videtur Parthenius: infert enim haec: φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα. Vs. 2 ἀηδονίδων D. Heinsius. Cod. ἀδονίδων. Praestat fortasse κλαῖεν ἄρ' ἀδονίδων. Insolentio rem formam ἀδονίς habes apud Moschum III, 47. Eandem restitui Theocrito Epigr. IV, 11. Apud Etymol. M. p. 19, 16 Ἀδωνίς: χελιδών. καὶ ἡ θρίδαξ, quae tractavi Com. Graec. vol. III, p. 211. Nunc ex cod. August. apud Tittmann. ad Zonar. p. CXXII scribo Ἀδωνήτις, ut hac quoque forma poeta aliquis, sed ἐπιθετικῶς, usus esse videatur. Pro θαμνώτερον Ruhnkenius Epist. crit. II p. 135 sine idonea causa tentabat ἀδινώτερον. — Vs. 6 βεῦδεα, rarissimam vocem, Callinacho Fragm. CLV sublegisse videtur.

XXXIII.

Γλαύκῳ καὶ Νηρηϊῶ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

Macrobius Sat. V, 17: versus est Parthenii, quo grammatico in graecis Vergilius usus est, Γλαύκῳ καὶ Νηρηϊῶ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ. hic ait „Glaucō et

Panopaeae et Inoo Melicertae“. Virgiliū versus est Georg. I, 437. Parthenii locum servavit etiam Gellius N. A. XIII, 25: *Parthenii poetae versus est: Γλαύκω καὶ Νηρεῖ καὶ εἰναλίῳ Μελιζέρτῃ. eum versum Virgilius aemulatus est.* Eundem epigrammati decimo quinto inseruit Lucianus in Brunckii Anal. II p. 311, ubi recte legitur *Νηρηῖ καὶ Ἰνώῳ.* Ex quo *Νηρηῖ* recepi. Vitiosissime scriptus affertur a Tortellio de orthogr. apud Osannum ad Apulei. de orthogr. p. 82: *Γλαύκω καὶ Νιρεῖ καὶ εἰλινάων Μελιζέρτῃ.*

XXXIV.

Ἰλαος ὦ Ὑμέναει.

Choeroboscus Bekkeri Anecd. p. 1383: *τὸ Ἰλαος συνεσταλμένον ἔχον τὸ α, οἶον ὡς παρὰ Παρθενίῳ Ἰλαος ὦ Ὑμέναει.*

XXXV.

Τηλέφος ἀργειφόντης.

Etymologus Gudian. p. 72, 52 et Paris. MS apud Gaisfordum ad scholia Hesiodi p. 84: *Ἀργειφόντης ὁ Ἐρμῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρὰ πολλοῖς· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ παρὰ Παρθενίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλέφου.* Apollinem qui ἀργειφόντην appellavit Sophocles a Dindorfio neglectus, forsitan Pythonis anguis interfectorem intelligi voluit, quemadmodum Achaeus de Adrasto draconis, cuius morsu Opheltas periit, interfectore dixerat ἀργῆν ἔπεφνεν. Vide C. L. Urlichs Fragm. Achaei Eretr. p. 11 sq. Eandem interpretationem fuerunt qui Homericō Mercurii cognomini adhiberent, quod etsi quo iure fieri possit hodie non liquet, vulgaris tamen interpretatio, qua Argi in-

terfectorem intelligunt, multas habet magnasque difficultates, quas non removit Nitzschii disputatio ad Odyss. I, 38. Nec dubium mihi est, quin etiam Parthenius, qui Telephum ἀργειφόντην appellavit, reconditam aliquam fabulam respexerit, qua Telephus draconem interfecisse perhibebatur.

XXXVI.

ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά.

Apollonius de Adverb. p. 537, 4 τὸ πλήρες τῆς φωνῆς (ὅμοι) ἀκούουσιν ὡς ἐμοί, ὡς ἔχει παρὰ Παρθενίῳ ὦ ἐμὲ τὴν τὰ περισσά. In fine versus adfuisse videtur participium παθούσαν, e. c. ὡς ἐμὲ τὴν τὰ περισσά καὶ οὐκ ἔτι τλητὰ (vel καὶ ἄλγεα δεινὰ) παθούσαν.

XXXVII.

Stephanus Byz. s. v. Βορυσθένης 232 D: ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας ἢ διὰ τοῦ ιτης παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς τόπος τοπίτης, Κανωπίτης, ὁ Ἄδωνες, παρὰ Παρθενίῳ. Serapis ita dicitur Callimacho Epigr. 59. Cfr. Iablonski Panth. Aeg. V, 4 p. 130.

XXXVIII.

Stephanus Byz. p. 267. Γενέα: κόμη Κορίνθου. ὁ οἰκίτωρ Γενεάτης, ἀφ' οὗ παροιμία „εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἶην Γενεάτης“. τινὲς τὰς ἀπὸ ταύτης καλοῦσι Γενειάδας, ὡς Παρθένιος. τινὲς δὲ Τενέα γράφουσιν. Haec quin vera sit huius nominis scriptura hodie nemo dubitat. V. Kusterus ad Suidam vol. I p. 884 et intpp. Zenobii Prov. III, 96 et Strabonis VIII p. 380. Τενειᾶς autem Parthenius dixit pro Τενεᾶτις.

XXXIX.

Stephanus Byz. p. 339. Ἐλεφαντίνη: πόλις Αἰγύπτου. Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησι. Ita etiam Vitruvius VIII, 2, 6.

XL.

Stephanus Byz. p. 346 τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιος. εὔρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου. Itaque Ἐπιδάμνιος Parthenius dixit, ut alii e. c. Ἐφέσειος dixere pro Ἐφέσιος.

XLI.

Stephanus Byz. p. 525 Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα (cod. Rehd. Μάγνησα) παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ Μάγνησις παρὰ Παρθενίῳ, καὶ Μαγνητὶς παρὰ Σοφοκλεῖ. Pro Μάγνησις scribendum videtur Μαγνησίς vel Μαγνησίς. Sophoclis memoria fugit diligentiam G. Dindorfii.

XLII.

Stephanus Byz. p. 573 Μύρκινος: τόπος καὶ πόλις κτισθεῖσα παρὰ τῷ Στρομόνι ποταμῷ. τὸ ἐθνικὸν Μυρκίνιος καὶ Μυρκινία. Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτὴν φησιν. Vid. Valckenarius ad Herod. V, 11. Μυρκιννίαν corruptum videtur.

XLIII.

Stephanus Byz. p. 576 οἱ δὲ (Mytilenen dictam volunt) ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλιμάχος ἐν τῷ τετάρτῳ. Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας τὰς Λεσβικὰς (Λεσβίας?) φησι.

XLIV.

XLIV.

Stephanus Byz. p. 586: *Νεμαύσος, πόλις Γαλλίας, ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου, ὡς Παρθένιος. Nisi haec ad Parthenium Phocaeensem spectant.*

XLV.

Τυφρήστιον αἶπος.

Stephanus Byz. p. 722: *Τυφρηστός, πόλις τῆς Τραχίνος, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς τέφρας Ἡρακλέους, ἢ ἀπὸ Τυφρηστοῦ, υἱοῦ Σπερχειοῦ· τὸ ἐθνικὸν Τυφρήστιος. καὶ τὸ οὐδέτερον Παρθένιος Τυφρήστιον ἔπος. Lege cum Salmasio Τυφρήστιον αἶπος. Similiter apud eundem in incerti poetae loco erratum est s. v. Ῥοδουντία: χώρα πλησίον Οἰτης. τὸ ἐθνικὸν Ῥοδούντιος. τὸ οὐδέτερον Ῥοδούντιον ἔπος. Lege Ῥοδέντιον αἶπος, et s. v. Βάρκη· καὶ Βαρκαῖον τὸν Λίβυν φασὶ [καὶ] Βαρκαῖον ἔπος. Hic etiam αἶπος scribendum, indicata post hanc vocem lacuna. Ita Παρνάσιον αἶπος dixit Theocritus VII, 148. Ἀργανθώνιον αἶπος Euphorio Fragm. LXXXV p. 120. Παμμώνιον αἶπος Nicander Ther. 215. Καπετώλιον αἶπος Simylus Plutarchi Romul. 17. Quibus omnibus praecivit Aeschylus Agam. 276 Ἄθων αἶπος. Typhrestum sive Tephrestum montem in finibus Trachiniorum habemus etiam apud Euphorion. Fragm. LXXXIV et Lycophron. Alex. 420. At Strabo IX, 5, 8 eundem ad Dolopes relegat eiusque e summitatibus Spercheum oriri dicit ibid. §. 9, ubi expendi meretur optimorum codd. lectio. Nominis rationem Stephano consentiens reddit Etymol. M. 772, 27 Τυφρηστός πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μαιναλίας, ἀπὸ Τυφρηστοῦ βασιλέως, ἢ τεφρη-*

στός τις οὔσα ἀπὸ τῆς Ἡρακλέους τέφρας. Hinc intelligitur, Typhrestum montem, in quo condita erat urbs Typhrestus, non diversum fuisse a Phrygio colle, in quo Hercules combustus esse ferebatur. Callimachus Dian. 159 Φρυγίη περὶ ὑπ' ὄφρῦ ἡ γῆα θεωθεῖς. Aliter Tzetzes ad Lycophr. 420 Τυμφρηστός πόλις καὶ ὄρος Τραχίνος ἀπὸ Τυμφρηστοῦ τινος βασιλέως ἢ Τέφραντος υἱοῦ Ἡρακλέος, nisi is scripsit ἢ τέφρας τῆς τοῦ Ἡρακλέος. Pro Μαιναλίας apud Etymologum M. legendum dicerem Μαλιαίας, nisi suspecta haec forma esset: nam apud Clement. Alex. Strom. I p. 358 Pott. ἐνοι δὲ φασιν ἐκ Μαλιαίων ἀφικέσθαι legendum Μαλιέων. Itaque praestat fortasse Θετταλίας scribere.

XLVI.

Etymol. M. p. 288, 3. Δροίτη: ἡ πύελος· ὁ δὲ Αἰτωλός [Ἀλέξανδρός] φησι τὴν σκάφην ἐν ἣ τισθηνεῖται τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορόν, καὶ Αἰσχύλος. Eadem Zonaras p. 571. Aeschyli locus est Agam. 1521.

XLVII.

Apuleius de Orthogr. §. 64 p. 13 ed. Os.: *At Phaedra indignata filium patri incusavit quod se appellasset (fort. attentasset): qui diras in filium iactavit, quae ratae fuerunt: a suis enim equis in rabiem versis innocens discerptus est. sic illam de se et sorore ultionem scripsit Lupus Anilius. idem scribit in Helene tragoedia. Parthenius aliter.* Vereor ne verba nobis dederit falsarius iste.

XLVIII.

Chocroboscus Cramerī Anecd. Oxon. II p. 266. Ταύχειρα: εἰ, ἐπειδὴ καὶ εὔρηται καὶ χωρὶς τοῦ τ παρα

Παρθενίῳ· ἐκεῖνος γὰρ εἶπεν Ταυχερίος τὸ ἐθνικόν.
 Legebatur Ταυχερίος. Cyrillus apud Cram. Anecd. Pa-
 ris. IV. p. 191, 31. Ταύχειρα: πόλις Λιβύης. Ταυχειρίων
 γοῦν ὁ Παρθένιος. Ubi Cramerus „Ταυχερίον ἄστν
 Anecd. Oxon. II, e cod. Barocc. 50“. Quae quo spectent
 frustra quaesivi.!

XLIX.

Plutarchus Parall. 21 p. 310 e: Κυάνιππος, τῷ
 γένει Θεσσαλός, ἐπὶ Θήραν συνεχῶς ἐξήει· ἡ δὲ νεό-
 νυμφος αὐτοῦ ὑπολαβοῦσα διὰ τὸ πολλάκις ἐν ὕλαις
 μένειν συνήθειαν ἔχειν μεθ' ἑτέρας κατ' ἴχνος ἠκολού-
 θησε τῷ Κυανίππῳ· καὶ ἐν τινι κατακρυβεῖσα συν-
 δένδρῳ τὸ μέλλον ἀπεκαραδόκει. τῶν δὲ κλάδων σει-
 σθέντων οἱ κύνες θηρίον εἶναι δόξαντες ὠρμησαν, καὶ
 τὴν φίλανδρον ἀλόγου δίκην ζώου διεσπάραξαν. ὁ δὲ
 Κυάνιππος ἀνεπίστου πράξεως αὐτόπτης γενόμενος
 ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν. ὡς Παρθένιος ὁ ποιητής. Fabu-
 lam Cyanippi et Leuconae (id enim coniugi nomen
 fuit) enarravit Parthenius Erot. X, quem num Plutar-
 chus, seu quisquis Parallelorum auctor habendus est,
 ante oculos habuerit non iniuria dubitat Mellmannus
 Dissert. de causis et auctoribus de mut. formis p. 82,
 qui quodammodo etiam narrationem variatam esse re-
 cte animadvertit. „Nam apud Plutarchum, inquit, Leu-
 cone occultat se ἐν τινι συνδένδρῳ· τῶν δὲ κλάδων
 σεισθέντων οἱ κύνες θηρίον εἶναι δόξαντες eam dila-
 niant. Apud Parthenium illa εἰς τὴν ὕλην καταδύνει,
 αἱ δὲ τοῦ Κυανίππου κύνες ἐδίωκον μὲν ἔλαφον, οὖ-
 σαι δὲ οὐ πάνυ κτίλοι ἄτε δὴ ἐκ πολλοῦ ἠγρωμέναι
 ὡς ὠσφρήσαντο τῆς κόρης ἐπηνέχθησαν αὐτῇ. Levis
 igitur diversitas extitit, aut quod ex memoria citaret

Plutarchus, aut alium quendam Parthenium innueret, aut eiusdem Parthenii non commentarios illos, sed eandem fabulam ab eodem in carmen redactam“. Hoc postremum verum arbitror.

Hae omnes sunt, quae mihi quidem innotuerunt, Parthenii carminum reliquiae, quibus si quis unum alterumque fragmentum a Stephano Byzantio, diligentissimo Parthenii lectore, tacito auctoris nomine servatum addere voluerit, me quidem non repugnante fecerit. Sunt autem potissimum haec. I. Pag. 627: *Παρθένιος, ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετῆν, ἣ διὰ τὸ ἡρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥέματος.*

Ὡς ἀκαλὰ προρέων, ὡς ἀβροὴ παρθένος εἶσιν.

Ad quae conferre licet Apollon. Rhod. II, 936 καὶ δὴ Παρθενίῳ ῥοὰς ἀλιμυρήεντας, προῆτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον. Ubi v. scholia. Versum respicit Etymol. M. p. 44, 34: ἐκ τοῦ οὖν ἀκαλὸς γίνεται ἀκαλὰ προρορέων, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, forsan et Hesychius, Ἀκαλα (sic), ἡσυχα, ἄποφα. — II. Pag. 630 de Parrhasia agens: ὁ πολίτης Παρράσιος, καὶ Παρρασιεῖς, καὶ Παρρασις.

Ἀέξονται Φολόης οὐρεα Παρρασιδος.

Ita enim recte Salmasius librorum scripturam Φιλορόης vel φιλορόης correxit. — III. Pag. 633: λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραιζός, μετὰ συστολῆς τῆς ᾱ. — λέγεται καὶ Πειρητίδος ἱερὸς ὄρνις, ὡς ἀπὸ τοῦ Πειρήτης. ἔστι δὲ δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιεὺς Πειραιάτης καὶ Πειραιεΐτης (leg. Πειραιήτης), καὶ καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει (leg. αι) διαφθόγγου Πειραιίτης (leg. Πειρήτης). Dicit opinor noctuam Minervae.

Consulto in superioribus omisi quae ex Parthenio affert Athenaeus II p. 51 *f*: *Παρθένιος δὲ ἄβρηνά φησι συνκάμιννα, ἃ καλοῦσιν ἔνοι μύρα.* Quae non ex Parthenio poeta, quem nusquam ad partes vocat Athenaeus, sed ex Parthenio grammatico derivata existimo, et ex eo quidem opore, quo de difficilioribus glossis apud historicos obviis exposuerat. Ex eodem petita sunt quae affert Athen. XI p. 783 *b* (p. 1039 Dind.): *Παρθένιος δὲ (ἀμφικύπελλον λέγεσθαί φησι) διὰ τὸ περικεκυρωθῆσθαι τὰ ὠπάρια. κυρὸν γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν.* Ad quae cfr. p. 501 *a*. Titulum libri apposuit p. 467 *c*: *Παρθένιος δ' ὁ τοῦ Διονυσίου ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων φησὶ γνάλας, ποτηρίου εἶδος, ὡς Μαρσύας γράφει ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἡρακλέους κτλ.* et XV p. 680 *d*: *παρέθετο δ' αὐτοῦ (Andronis medici) τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων.* Quando vixerit Parthenius grammaticus constat ex Suida, qui Dionysium Alexandrinum, cuius discipulus Parthenius extitit, sub Nerone floruisse dicit.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Παρθένιος Κορνηλίῳ Γάλλῳ χαίρειν.

Μάλιστα σοὶ δοκῶν ἀρμόττειν, Κορνήλιε Γάλλε, τὴν ἀθροισιν τῶν ἐρωτικῶν παθημάτων ἀναλεξάμενος ὡς ὅτι μάλιστα ἐν βραχυτάτοις ἀπέσταλκα·
5 τὰ γὰρ παρά τισι τῶν ποιητῶν κείμενα, τούτων μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένων, κατανοήσεις ἐκ τῶνδε τὰ πλεῖστα, αὐτῷ τε σοὶ παρέσται εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν τὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀρμόδια διὰ τὸ μὴ
10 ρον περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης· οἷονεὶ γὰρ ὑπομνηματίων τρόπον αὐτὰ συνελεξάμεθα, καὶ σοὶ νυνὶ τὴν χρῆσιν ὁμοίαν, ὡς ἔοικε, παρέξεται.

Περὶ Ἀύρου ἀ.

15 Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Ἀύρῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Κεύῳ.

Ἀρπασθείσης Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν ὁ πατήρ αὐτῆς Ἰναχος μαστιῆράς τε καὶ ξερυνητάς

9) Heynius ὁ δὴ σὺ μετερχόμενος χεῖρον ἂν περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης. Bastius ὁ δὴ σὺ ἐὰν (vel εἰ) μετέρχη. — 17) μαστιῆράς

- ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνέως, ὃς μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμῶν καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιωθεὶς, τέλος, ὡς οὐχ εὔρισκεν, ἀπέειπε τῷ καμιάτῳ. καὶ εἰς μὲν Ἴαργος δεδοικῶς τὸν Ἴνα-
- 5 χον οὐ μάλα τι κατήει, ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰγιαλὸν γαμεῖ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Εἰλεβίην· ἔφασαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν. ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ
- 10 ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρὸν εἶχεν. χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος ὡς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγίνοντο, ἦλθεν εἰς Διδυμέως χρησόμενος περὶ γονῆς τέκνων· καὶ αὐτῷ θεσπίξει ὁ θεὸς παῖδας φύσειν ἧ ἂν ἐκ τοῦ ναοῦ
- 15 χωρισθεὶς πρώτη συγγένηται· ὁ δὲ μάλα γεγηθῶς ἠπειγέτο πρὸς τὴν γυναικα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῷ χωρήσειν τὸ μαντεῖον. ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο ἐς Βύβαστον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκεῖνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς
- 20 πολὺν οἶνον προετρέφατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρεῖτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα· ταῦτα δὲ ἐποίησε προπευσμένος τὸ τοῦ χρηστηρίου καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας

τε καὶ ἐρευνητάς ἄλλους] Quam ἐρευνηταὶ iidem sint qui μαστήρες, apertum est ἄλλους non recte Passovium ex illo dicendi usu interpretari, quo fere abundare creditur. Non male Schneiderus καὶ ἐρευνητάς ἄλλους τε καθῆκεν. Quamquam si emendate loqui voluisset Parthenius, scribere potius debebat μαστήρας πολλοὺς μὲν ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς καὶ Λύρκον. — 6) Αἰγιαλὸν Heynius. Cod. Αἰβύλον. — 18) cod. βόβαστον. „Sed eadem, ut videtur, manus v in o inscripsit, ut βύβαστον scriptor, non βούβαστον voluisse videatur“. Westermann.

γενέσθαι. δι' ἔριδος μέντοι ἐγένοντο Ποιώ τε καὶ Ἡμι-
 θέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μυχθεῖη τῷ ξένῳ·
 τοσοῦτος ἀμφοτέρας κατέσχε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπι-
 γνοὺς τῇ ὑστεραίᾳ οἷα ἐδεδράζει καὶ τὴν Ἡμι-
 5 θέαν ὁρῶν συγκατακεκλιμένην, ἐδυςφόρει τε καὶ
 πολλὰ κατεμέμμετο τὸν Στάφυλον ὡς ἀπατεῶνα
 γενόμενον αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ τι ποιῆ
 περιελόμενος τὴν ζώνην δίδωσι τῇ κόρῃ κελεύων ἠβή-
 σαντι τῷ παιδί φυλάττειν, ὅπως ἔχη γνώρισμα ὀπότ'
 10 ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον,
 καὶ ἐξέπλευσεν. Λιγιαλὸς δὲ ὡς ἦσθετο τά τε κατὰ
 τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυνεν τῆς γῆς
 αὐτόν. ἔνθα δὴ μάχη συνεχῆς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρ-
 κων προσιεμένοις καὶ τοῖς τὰ Λιγιαλοῦ φρονοῦσι·
 15 μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγένετο Εἰλεβίη· οὐ γὰρ ἀπέ-
 πεν τὸν Λύρκων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ
 Ἡμιθέας καὶ Λύρκων, Βασίλος αὐτῷ ὄνομα, ἦλθεν
 εἰς τὴν Καννίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἤδη
 γηραιὸς ὢν ἠγεμόνα καθίστησι τῶν σφετέρων λαῶν.

20

Περὶ Πολυμήλης β'.

Ἱστορεῖ Φιλητᾶς Ἐρμιῆ.

Ὀδυσσεὺς ἀλώμενος περὶ Σικελίαν καὶ τὴν Τυρ-
 ρηνῶν καὶ τὴν Σικελῶν θάλασσαν ἀφίκετο πρὸς
 Αἰόλον εἰς Μελιγουνίδα νῆσον, ὃς αὐτὸν κατὰ

10) αὐτοῦ Passovius. Cod. αἰτοῦ. — 14) Λιγιαλοῦ Heynius
 αἰβιαλοῦ cod. — 19) σφετέρων λαῶν aut Nicaeniti aut Apollonii
 verba sunt, quorum alterutrum probabile est haec fere dixisse:
 ἠγεμόνα σφετέρων ἐσθήσατο λαῶν. — 21) cod. Φιδίτας. De Mer-
 curio Philetæ v. Epimetr. II. — 22) cod. ἀλώμενος. Et sic con-
 stanter ille. — 24) Αἰολον hic et infra Passovius. Sed v. Arcad.
 p. 56, 6. Ib. εἰς Bastius. Cod. καὶ.

- κλέος σοφίας τεθηπὼς ἐν πολλῇ φροντίδι εἶχεν, τὰ περὶ Τροίης ἄλωσιν καὶ ὃν τρόπον αὐτοῖς ἐσκεδάσθησαν αἱ νῆες κομιζομένοις ἀπὸ τῆς Ἰλίου διεπνυθάνετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε.
- 5 τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη. Πολυμήλη γὰρ τῶν Αἰολίδων τις ἐρασθεῖσα αὐτοῦ κρίφα συνῆν. ὡς δὲ τοὺς ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους παραλαβὼν ἀπέπλευσεν, ἡ κόρη φωρᾶται τινα τῶν Τρωϊκῶν λαφύρων ἔχουσα καὶ τούτοις μετὰ πολλῶν
- 10 δακρύων ἐναλινδουμένη. ἔνθα ὁ Αἰόλος τὸν μὲν Ὀδυσσεά καίπερ οὐ παρόντα ἐκάκισεν, τὴν δὲ Πολυμήλην ἐν νῷ ἔσχεν τίσασθαι. ἔτυχεν δὲ αὐτῆς ἡρασμένος ὁ ἀδελφὸς Διώρης, ὃς αὐτὴν παραιεῖται τε καὶ πείθει τὸν πατέρα αὐτῷ συνοικίσει.

15

Περὶ Εὐίππης γ'.

Ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρύαλω.

- Οὐ μόνον δὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Αἰόλον ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλλην, ὡς τοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν, εἰς Ἥπειρον ἐλθὼν χρηστηρίων τινῶν ἕνεκα
- 20 τὴν Τυρίμμα θυγατέρα ἔφθειρεν Εὐίππην, ὃς αὐτὸν οἰκειῶς τε ὑπεδέξατο καὶ μετὰ πάσης προθυμίας ἐξένιξε. παῖς δὲ αὐτῷ γίνεται ἐκ ταύτης Εὐ-

5) ἡδομένη Leopardus. Cod. ἡδομένη. — 10) δακρύων ἐναλινδουμένη Bastius. Cod. δακρυωναλινδουμένη. Kayserus apud Westermannum καὶ (καὶ) τούτοις... δακρύων ἀλινδουμένη. — 18) cod. ἄλην. — 20) Tyrimmam, Coeni filium, memorat in stemmate Ptolemæorum Satyrus apud Theophilum ad Anthol. 11, 7 et Euseb. Canon. chron. cap. 37. Ab utroque diversus Tyrimmas Thesalus Olymp. LXXX victor apud Euseb. Chron. (Mediol. 1818) p. 149.

ρύαλος. τοῦτον ἢ μήτηρ, ἐπεὶ εἰς ἤβην ἤλθει, ἀπο-
 πέμπεται εἰς Ἰθάκην συμβόλαιά τινα δοῦσα ἐν
 δέλτῳ κατεσφραγισμένα. τοῦ δὲ Ὀδυσσέως κατὰ τυ-
 χην τότε μὴ παρόντος, Πηνελόπη καταμαθοῦσα
 5 ταῦτα καὶ ἄλλως δὲ προπεπυσμένη τὸν τῆς Εὐπί-
 πης ἕρωτα, πείθει τὸν Ὀδυσσεῖα παραγενόμενον,
 πρὶν ἢ γνῶναι τι τούτων ὡς ἔχει, κατακτεῖναι τὸν
 Εὐρύαλον ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ. καὶ Ὀδυσσεὺς
 μὲν διὰ τὸ μὴ ἐγκρατῆς φῦναι μηδὲ ἄλλως ἐπιει-
 10 κῆς αὐτόχειρ τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ οὐ μετὰ πο-
 λὺν χρόνον ἢ τόδε ἀπειρογάσθαι πρὸς τῆς αὐτοῦ
 αὐτοῦ γενεᾶς τρωθεὶς ἀκάνθη θαλασσίας τρυγό-
 νος ἐτελεύτησεν.

Περὶ Οἰνώνης δ'.

15 Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν καὶ Κε-
 φάλων ὁ Γεργίθιος ἐν Τρωϊκοῖς.

Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου βουκολῶν κατὰ τὴν Ἰδην
 ἠράσθη τῆς Κεβρῆνος θυγατρὸς Οἰνώνης· λέγεται
 δὲ ταύτην ἐκ τοῦ θεῶν κατεχομένην θεσπίζειν περὶ
 20 τῶν μελλόντων καὶ ἄλλως δὲ ἐπὶ συνέσει φρενῶν
 ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. ὁ οὖν Ἀλέξανδρος αὐτὴν
 ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἰδην, ὅπου
 αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ
 φιλοφρονούμενος μηδαμὰ **προλείψειν, ἐν περισ-
 25 σοτέρῳ τε τιμῇ ἄξειν. ἢ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν

12) non viderunt in his latere senarium Sophocleum τρω-
 θεὶς ἀκάνθη τρυγόνοσ θαλασσίας. — 24) lacunam in cod. indica-
 tam plus uno modo impleri posse in promptu est. Ibid. μηδαμὰ
 cod. μηδαμὰ Passovius. Dorico μηδαμὰ, quod alii reposuerunt.
 nullus hic locus.

- εἰς τὸ παρὸν ὡς δὴ πάνυ αὐτῆς ἐρώη· χρόνον μέν-
 τοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν εἰς
 τὴν Εὐρώπην περαιωθήσεται κάκει πτοηθεὶς ἐπὶ
 γυναικὶ ξένην πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκειοῖς· ἐξη-
 5 γείτο δὲ ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τρωθῆναι, καὶ
 ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἶός τε ἔσται ὑγιῆ ποιῆσαι ἢ αὐτῆ·
 ἐκάστοτε δὲ ἐπιλεγομένης αὐτῆς ἐκεῖνος οὐκ εἶα
 μεμνησθαι. χρόνον δὲ προϊόντος ἐπειδὴ Ἑλένην ἔγη-
 μεν, ἢ μὲν Οἰνώη μεμφομένη τῶν πραχθέντων τὸν
 10 Ἀλέξανδρον εἰς Κεβροῖνα, ὅθεν περ ἦν γένος, ἀπε-
 χώρησεν· ὁ δὲ παρήκοντος ἤδη τοῦ πολέμου δια-
 τοξεύομενος Φιλοκλήτη τιτρώσκειται, ἐν νῶ δὲ λα-
 βῶν τὸ τῆς Οἰνώης ἔπος, ὅτε ἔφατο αὐτὸν πρὸς
 αὐτῆς μόνης οἶόν τε εἶναι ἰαθῆναι, κήρυκα πέμπει
 15 δεησόμενον, ὅπως ἐπειχθεῖσα ἀκέσχηται τε αὐτὸν καὶ
 τῶν παροικομένων λήθην ποιήσεται, ἅτε δὴ κατὰ
 θεῶν βούλησιν ἀφικομένων· ἢ δὲ ἀνθαδέστερον ἀπε-
 κρίνατο, ὡς χρηὴ παρ' Ἑλένην αὐτὸν ἰέναι κάκεινης
 δεῖσθαι· αὐτῆ δὲ μάλιστα ἠπειγέτο, ἔνθα δὴ ἐπέ-
 20 πυστο κείσθαι αὐτὸν. τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα
 παρὰ τῆς Οἰνώης θᾶττον ἀπαγγείλαντος, ἀθυμή-
 σασ ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέπνευσεν, Οἰνώη δέ, ἐπεὶ νέ-
 κυν ἤδη κατὰ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα εἶδεν, ἀνώ-
 μωξέν τε καὶ πολλὰ κατολοφραμένη διεχρήσατο
 25 ἑαυτήν.

17) cod. βούλησίν τε ἀφικομένων. Legrandius, quem Passovius sequutus est, βούλησιν γε ἀφικομένων. Heynius βούλησιν ἐξικομένων. Hoc quidem forsā non necessarium, quamvis insolens sit hic usus verbi ἀφικέσθαι, evenire. At recte delevit τε, quod in γέ mutari non debuit. Hac enim particula non utitur Parthenius nisi in εἴγε et δήγε. Simile quid de Longi Pastoralibus observatum memini a Struvio. — 23) εἶδεν Passovius. Cod. ἴδεν.

Περὶ Λευκίππου ἐ.

Ἱστορεῖ Ἐρμησιάναξ Λεοντίω.

- Λεύκιππος δὲ Ξανθίου παῖς, γένος τῶν ἀπὸ Βελλεροφόντου, διαφέρων ἰσχύι μάλιστα τῶν καθ' 5
 ἑαυτὸν ἤσκει τὰ πολεμικά. διὸ πολλὸς ἦν λόγος περὶ αὐτοῦ παρά τε Λυκίοις καὶ τοῖς προσεχέσι τοῖτοις, ἅτε δὴ ἀγομένοις καὶ πᾶν ὀτιοῦν δυσχερὲς πάσχου-
 σιν. οὗτος κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης εἰς ἔρωτα ἀφι-
 10 ρᾶστα ἀπαλλάξασθαι τῆς νόσου· ἐπεὶ μέντοι χρό-
 νου διαγενομένου οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἐλώφα τὸ πάθος, ἀνακωινοῦται τῇ μητρὶ καὶ πολλὰ καθικέτευε, μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον· εἰ γὰρ αὐτῷ μὴ συ-
 νεργήσειεν, ἀποσφάξειν αὐτὸν ἠπειλεῖ. τῆς δὲ πα-
 15 ραρχῆμα τὴν ἐπιθυμίαν φαμένης τελέσειν, ῥάων ἤδη γέγονεν, ἀνακαλεσαμένη δὲ τὴν κόρην συγκα-
 τακλίνει τὰδελφῶ· κακ τούτου συνῆσαν οὐ μάλα τινὰ δεδοικότες, ἕως τις ἐξαγγέλλει τῷ κατεγγνη-
 μένῳ τὴν κόρην μνηστῆρι. ὁ δὲ τὸν τε αὐτοῦ πα-
 20 τέρα παραλαβὼν καὶ τινὰς τῶν προσηκόντων πρόσ-
 εῖσι τῷ Ξανθίῳ καὶ τὴν προᾶξιν καταμηνύει, μὴ δηλῶν τοῦνομα τοῦ Λευκίππου. Ξάνθιος δὲ δυσ-
 φορῶν ἐπὶ τοῖς προσηγγεμένοις πολλὴν σπουδὴν ἐτίθετο φωρᾶσαι τὸν φθορέα, καὶ διεκελεύσατο τῷ
 25 μνηστῆ, ὅποτε ἴδοι συνόντας, αὐτῷ δηλῶσαι· τοῦ δὲ ἐτοίμως ὑπακούσαντος καὶ αὐτίκα τὸν πρεσβύ-
 την ἐπαγομένου τῷ Θαλάμῳ, ἢ παῖς αἰγυιδίου ψό-

2) Λεοντίῳ Galeus. Cod. Λέοντι. — 18) κατεγγνημένῳ cod. κατεγγνημένῳ edd. — 19) αὐτοῦ Passovius pro αὐτοῦ.

φου γενηθέντος ἴετο διὰ θυρῶν οιομένη λήσεσθαι
 τὸν ἐπιόντα, καὶ αὐτὴν ὁ πατὴρ ὑπολαβὼν εἶναι
 τὸν φθορέα πατάξας μαχαίρᾳ καταβάλλει. τῆς
 δὲ περιωδύνου γενομένης καὶ ἀνακραγούσης, ὁ Λεύ-
 5 κίππος ἐπαμύνων αὐτῇ καὶ διὰ τὸ ἐκπεπληχθαι μὴ
 προῖδόμενος ὅστις ἦν, κατακτείνει τὸν πατέρα. δι'
 ἦν αἰτίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς
 συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἠγήσατο, κακέϊθεν ἐξε-
 λαθεῖς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἐφεσσίαν ἀφί-
 10 κητο, ἔνθα χωρίον ᾤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθῆν.
 τοῦ δὲ Λευκίππου τούτου λέγεται τὴν Μανδρολύτου
 θυγατέρα Λευκοφρόνῃν ἔρασθεῖσαν προδοῦναι τὴν
 πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὧν ἐτύγχανεν ἠγούμενος ὁ
 Λεύκιππος, ἐλομένων αὐτὸν κατὰ Θεοπρόπιον τῶν
 15 δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπ' Ἀδμήτου.

Περὶ Παλλήνης ε'.

Ἱστορεῖ Διογένης καὶ Ἠγήσιππος ἐν
 Παλληνιακοῖς.

Λέγεται καὶ Σίθωνα, τὸν Ὀδομάντων βασιλέα,
 20 γεννῆσαι θυγατέρα Παλλήνην καλήν τε καὶ ἐπίχα-
 ριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλεῖστον χωρῆσαι κλέος αὐ-
 τῆς φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θρά-
 κης

1) legebatur ἴετο. — 6) cod. προειδόμενος. Correxit Pas-
 sovius. — 8) post verba εἰς Κρήτην excidisse videtur ἀποδημοῦ-
 σιν vel simile quid. τὰ συμβεβηκότα quae fuerint suspicari licet
 ex postremis huius capituli verbis, τῶν δεκατευθέντων ὑπ' Ἀδμή-
 του. — 10) pro ᾤκησε Galeus ᾤκισε. — 11) Heynius Λευκοφρό-
 νην. — 17) pro Διογένης recte Galeus Θεαγέννης cll. Stephano
 Byz. s. v. Παλλήνη. — 19) Σίθωνα et hic et infra scripsi pro
 Σίθωνα. Tum cod. Ὀδομαντῶν. — 20) τε Legrand. δέ cod.

- κης ἀλλὰ καὶ ἔτι πρόσωθ' ἑν τινος, ἀπὸ τε Ἰλλυρί-
δος καὶ τῶν ἐπὶ Ταναΐδος ποταμοῦ κατοικημένων·
τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κελεύει τοὺς ἀφιγνου-
μένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἰέναι **τὴν κόρην
5 ἔχοντα, εἰ δὲ ἤττων φανείη, τεθνάναι· τούτῳ τε
τῷ τρόπῳ πάνυ συχνοὺς ἀνηρίκει. μετὰ δέ, ὡς αὐ-
τόν τε ἢ πλείων ἰσχυρὸς ἐπιλελοίπει ἔγνωστό τε αὐτῷ
τὴν κόρην ἀρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφιγμένους,
Δρύαντά τε καὶ Κλεῖτον, ἐκέλευεν ἄθλου προκειμέ-
10 νου τῆς κόρης ἀλλήλοις διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν
τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον τὴν τε βασιλείαν
καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας
παρούσης, ἢ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἐρῶσα τοῦ Κλεί-
του, πάνυ ὠρῶδει περὶ αὐτοῦ· καὶ σημήναι μὲν
15 οὐκ ἐτόλμα τινὶ τῶν ἀμφ' αὐτόν, δάκρυα δὲ πολλὰ
ἐχεῖτο τῶν παρειῶν αὐτῆς, ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς
προεσβύτης ἀναπνυθάνομενος καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πά-
θος τῇ μὲν θαρρεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ἢ βούλεται
ταύτη τοῦ πράγματος χωρήσοντος, αὐτὸς δὲ κρύφα
20 ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυ-
σὸν πολλὴν ὁμολογήσας πείθει διὰ τῶν ἀρματηγῶν
τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας. ἔνθα δὴ, ὡς ἐς
μάχην ἐξήεσαν, καὶ ἤλυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλεῖ-

2) καὶ a Cornario additum. — 4) haec ita redintegranda videntur: πρὸς μάχην ἰέναι [αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν περιγένοιτο ὁ διαμαχόμενος, ἀπιέναι] τὴν κόρην ἔχοντα. Quae alii coniecerunt, probari non possunt. Causa corruptelae in promptu est. — 6) malim ὡς αὐτόν ἢ πλείων. — 8) ante ἀρμόσασθαι excidit forsan γάμοις. Nam simplex ἀρμόσασθαι vix aliud esse potest quam sibi matrimonio iungere. — 14) cod. ὠρῶδει. — 15) ἀμφ' αὐτόν cod. περὶ αὐτόν edd. περὶ αὐτήν Legrandius, in quo αὐτήν verum videtur. — 21) Schneiderus ἀρματηγῶν. — 22 et 23) malim ὡς ἐς μάχην ἐξήεσαν καὶ ἤλυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλεῖτον, οἱ τροχοὶ περιεργύησαν.

τον καὶ οἱ τροχοὶ περιερρήσαν αὐτῷ τῶν ἀρμά-
των, καὶ οὕτως περόντα αὐτὸν ἐπιδραμῶν ὁ Κλεΐ-
τος ἀναιρεῖ. αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίδων τὸν τε ἔρωτα
καὶ τὴν ἐπιβουλήν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλην
5 πυρὰν νήσας καὶ ἐπιθεις τὸν Δρύαντα, ᾗετο συνε-
πισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. φαντάσματος δὲ
θείου γενομένου καὶ ἑξαπιναίως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ
πολλοῦ καταρραγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρε-
σάμενος τὸν παρόντα Θρακῶν ὄμιλον ἐφίησι τῷ
10 Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Π ε ρ ἰ Ἰ π π α ρ ῖ ν ο υ ζ'.

Ἱστορεῖ Φανίας ὁ Ἐρέσιος.

Ἐν δὲ τῇ Ἰταλῇ Ἡρακλεία παιδὸς διαφόρου τὴν
ὄψιν, Ἰππαρίνος ἦν αὐτῷ ὄνομα, τῶν πάντων δοκί-
15 μων, Ἀντιλέων ἠράσθη· ὃς πολλὰ μηχανώμενος
οὐδαμῇ δυνατὸς ἦν αὐτὸν ἀρμόσασθαι, περὶ δὲ
γυμνάσια διατρίβοντι πολλὰ τῷ παιδί προσρῦεις
ἔφη τοσοῦτον αὐτοῦ πόθον ἔχειν, ὥστε πάντα πό-
νον ἀνατλήναι, καὶ ὅτι ἂν κελεύει μηδενὸς αὐτὸν
20 ἀμαρτήσεσθαι. ὁ δὲ ἄρα κατειρωμενόμενος προσέ-
τάξεν αὐτῷ ἀπὸ τινος ἐρυμνοῦ χωρίου, ὃ μάλιστα
ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράννου
τοῦ Ἀρχελαίου, τὸν κώδωνα κατακομίσει, πειθόμε-

5) Cod. a pr. m. οἴετο, quod in ᾗετο mutatum. Scribendum videtur ἔετο. — 14) ἦν in hac formula Parthenius omittere consuevit. Antileontem genere fuisse Metapontinum constat ex Plutarchi Erot. p. 760 d. — 19) forsitan ἀν τλήναι. — Ibid. κελύμη? — 22) cod. ὑπὸ του, quod miror Passovium sequutum esse. — 23) τοῦ Ἀρχελαίου ex cod. margine addidi.

- νος μὴ ἂν ποτε τελέσειν αὐτὸν τόνδε τὸν ἄθλον. Ἀντιλέων δὲ κρύφα τὸ φρούριον ὑπελθὼν καὶ λοχίσας τὸν φύλακα τοῦ κώδωνος κατακαίνει, καὶ ἐπειδὴ ἀφίκετο πρὸς τὸ μειράκιον ἐπιτελέσας τὴν
- 5 ὑπόσχεσιν ἐν πολλῇ αὐτῷ εὐνοίᾳ ἐγένετο, καὶ ἐκ τοῦδε μάλιστα ἀλλήλους ἐφίλουν. ἐπεὶ δὲ ὁ τύραννος τῆς ὥρας ἐγλίχετο τοῦ παιδὸς καὶ οἴος τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι, δυσανασχετήσας ὁ Ἀντιλέων ἐκείνῳ μὲν παρεκελεύσατο μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύειν,
- 10 αὐτὸς δὲ οἴχοθεν ἐξιόντα τὸν τύραννον προσδραμὼν ἀνεῖλεν· καὶ τοῦτο δράσας δρόμῳ ἴετο καὶ διέφυγεν ἂν, εἰ μὴ προβάτοις συνδεδεμένοις ἀμμιπεσῶν ἐχειρώθη. διὸ τῆς πόλεως εἰς τάρχαϊον ἀποκαταστάσης ἀμφοτέροις παρὰ τοῖς Ἡρακλεώταις
- 15 ἐτέθησαν εἰκόνες χαλκαῖ, καὶ νόμος ἐγράφη μηδένα ἐλαύνειν τοῦ λοιποῦ πρόβατα συνδεδεμένα.

Περὶ Ἡρίππης ἡ.

- Ἱστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν ἁ ἱστοριῶν περὶ τούτων, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει,
- 20 ἀντὶ Ἡρίππης καλῶν Γυθυμίαν, τὸν δὲ
βάρβαρον Κανάραν.

κα. Ἐπιθουμίων: καὶ ἰν
N. A. L. 1843 n. 107 p.
245

- Ὅτε δὲ οἱ Γαλάται κατέδραμον τὴν Ἰωνίαν καὶ τὰς πόλεις ἐπόρθουν, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφορίων ὄντων καὶ συνηθροισμένων γυναικῶν ἐν τῷ ἱερῷ, ὃ
- 25 βραχὺ τῆς πόλεως ἀπέχει, ἀποσπασθέν τι μέρος τοῦ βαρβαρικοῦ διῆλθεν εἰς τὴν Μιλησίαν καὶ ἔξαπναίως ἐπιδραμὸν ἀνεῖλεν τὰς γυναῖκας. ἐνθα δὴ

2) cod. κρύφαι ut infra cap. 10. — 11) legebatur ἴετο. —
24) τῶν γυναικῶν Schneiderus. — 27) εἶλεν Legrandius.

- τὰς μὲν ἐρύσαντο πολὺ ἀργύριόν τε καὶ χρυσίον
 ἀντιδόντες, τινὲς δέ, τῶν βαρβάρων αὐταῖς οἰκειω-
 θέντων, ἀπήχθησαν, ἐν δὲ αὐταῖς καὶ Ἡρίππη, γυνὴ
 Ξάνθου, ἀνδρὸς ἐν Μιλήτῳ πάνυ δοξίμου γένους
 5 τε τοῦ πρώτου, παιδίον ἀπολιπούσα διετέε. ταύτης
 πολὺν πόθον ἔχων ὁ Ξάνθος ἐξηργούσατο μέρος
 τῶν ὑπαργμάτων, καὶ κατασκευασάμενος χρυσοῦς
 διεχιλίους τὸ μὲν πρῶτον εἰς Ἰταλίαν ἐπεραιώθη,
 ἐντεῦθεν δὲ ὑπὸ ἰδιοξένων τινῶν κομιζόμενος εἰς
 10 Μασσαλίαν ἀφικνεῖται κάκειθεν εἰς τὴν Κελτικὴν·
 καὶ προσελθὼν τῇ οἰκίᾳ, ἔνθα αὐτοῦ συνῆν ἡ γυνὴ
 ἀνδρὶ τῶν μάλιστα παρὰ Κελτοῖς δοξαζομένων, ὑπο-
 δοχῆς ἐδεῖτο τυχεῖν. τῶν δὲ διὰ φιλοξενίαν ἐτοι-
 μως αὐτὸν ὑποδεξαμένων, εἰσελθὼν ὄρᾳ τὴν γυ-
 15 ναῖκα, καὶ αὐτὸν ἐκείνη τῷ χεῖρε ἀμφιβαλοῦσα μάλα
 φιλοφρόνως προσηγάγετο. παραχορῆμα δὲ τοῦ Κελ-
 τοῦ παραγενομένου, διεξῆλθεν αὐτῷ τὴν τε ἄλλην
 τάνδρὸς ἡ Ἡρίππη καὶ ὡς αὐτῆς ἕνεκα ἦχοι λύτρα
 καταθησόμενος· ὁ δὲ ἠγάσθη τῆς ψυχῆς τὸν Ξάν-
 20 θον καὶ αὐτίκα συνουσίαν ποιησάμενος τῶν μάλι-
 στα προσηγόντων ἐξένιζεν αὐτόν· παρατείνοντος δὲ
 τοῦ πότου τὴν γυναῖκα συγκατακλίνει αὐτῷ καὶ δι-
 ἑρμηνέως ἐπυνθάνετο πηλίκην οὐσίαν εἶη κεκτημέ-
 νος τὴν σύμπασαν· τοῦ δὲ εἰς ἀριθμὸν χιλίων χρυ-
 25 σῶν φήσαντος, ὁ βάρβαρος εἰς τέσσαρα μέρη κα-
 τανέμειν αὐτὸν ἐκέλευε, καὶ τὰ μὲν τρία ὑπεξαιρεῖ-
 σθαι αὐτῷ γυναικὶ παιδίῳ τὸ δὲ τέταρτον ἀπολεί-

3) cod. γυνὴ ἡ Ξάνθου. — 8) διεχιλίους cod. ut coniecerat
 Passovius. Vulgo χιλίους. — 17) cod. ἄλλην. — 18) καὶ post
 ἕνεκα deleuit Bastius. Passovius ἕνεκα ἦχοι καὶ λύτρα. — 19) post
 αὐτῷ fortasse aliquid excidit; quae enim in sequentibus narra-
 tur, postero demum die facta esse consentaneum est.

πειν ἄποινα τῆς γυναικός. ὡς δὲ ἐς κοῖτόν ποτε ἀπετρόπετο, πολλὰ κατεμέμφετο τὸν Ξάνθον ἢ γυνῆ διὰ τὸ μὴ ἔχοντα τοσοῦτο χρυσίον ὑποσχέσθαι τῷ βαρβάρῳ, κινδυνεύσειν τε αὐτὸν, εἰ μὴ ἐμπεδώσειε τὴν ἐπαγγελίαν· τοῦ δὲ φήσαντος ἐν ταῖς κρηπίσι τῶν παίδων καὶ ἄλλους τινὰς χιλίους χρυσοῦς κεκρούφθαι διὰ τὸ μὴ ἐλπίζειν ἐπιεικῆ τινα βάρβαρον καταλήψεσθαι, δεήσειν δὲ πολλῶν λύτρων, ἢ γυνῆ τῇ ὑστεραίᾳ τῷ Κελτῷ καταμηνύει τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ καὶ παρεκελεύετο κτεῖναι τὸν Ξάνθον, φάσκουσα πολὺ μᾶλλον αἰρεῖσθαι αὐτὸν τῆς τε πατρίδος καὶ τοῦ παιδίου· τὸν μὲν γὰρ Ξάνθον παντάπασιν ἀποστυγεῖν. τῷ δὲ ἄρα οὐ πρὸς ἡδονῆς ἦν τὰ λεχθέντα, ἐν νῷ δὲ εἶχεν αὐτὴν τίσασθαι. ἐπειδὴ δὲ ὁ Ξάνθος ἐσπούδαζεν ἀπίενα, μάλα φιλοφρόνως προὔπεμπεν ὁ Κελτὸς ἐπαγόμενος καὶ τὴν Ἡρίππην· ὡς δὲ ἐπὶ τοὺς ὄρους τῆς Κελτῶν χώρας ἀφίκετο, θυσίαν ὁ βάρβαρος ἔφη τελέσαι βούλεσθαι πρὶν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων χωρισθῆναι, καὶ κομισθέντος ἱερείου τὴν Ἡρίππην ἐκέλευεν ἀντιλαβέσθαι· τῆς δὲ κατασχούσης, ὡς καὶ ἄλλοτε σύνηθες αὐτῇ, ἐπανατεινόμενος τὸ ξίφος καθικνεῖται καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀφαιρεῖ, τῷ τε Ξάνθῳ παρεκελεύετο μὴ δυσφορεῖν, ἐξαγγείλας τὴν ἐπιβουλήν αὐτῆς, ἐπέτρεπέ τε τὸ χρυσίον ἅπαν κομίζειν αὐτῷ.

Περὶ Πολυκρίτης θ'.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς ἀ' Ἀνδρίσκου
Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφρα-
τος ἐν τῷ δ' τῶν πρὸς τοὺς καιροὺς.

- 5 Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μιλήσιοι συν-
έβησαν σὺν ἐπικούροις καὶ τεῖχος πρὸ τῆς πόλεως
ἐνοικοδομησάμενοι τὴν τε χώραν ἔτεμνον καὶ κα-
θαίρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν, τότε παρθένος
ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινα δαίμονα ἐν Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ
10 πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αἰτῆ,
τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν, ὃς
οικείαν δύναμιν ἔχων συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις.
πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ διεπέμπετο πρὸς αὐ-
τήν· οὐ γὰρ δὴ γε θεμιτὸν ἦν ἰκέτιν οὔσαν ἐν τῷ
15 ἱερῷ βιάζεσθαι. ἢ δὲ ἕως μὲν τινος οὐ προσῆτο
τοὺς παραγινόμενους· ἐπεὶ μέντοι πολλὸς ἐνέκευτο,
οὐκ ἔφη πεισθήσεσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπη-
ρετήσειν αὐτῇ ὅ τι ἂν βουληθῆ. ὃ δὲ Διόγνητος
οὐδὲν ὑποτοπήσας τοιόνδε μάλα προθύμως ὤμοσεν
20 Ἄρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὅ τι ἂν προαιρῆται· κα-
τομοσαμένου δὲ ἐκείνου καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς
αὐτοῦ ἢ Πολυκρίτη μιννήσκειται περὶ προδοσίας
τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ καθικετεύει αὐτήν τε οἰκτεί-
ρειν καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. ὃ δὲ Διόγνητος
25 ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ σπα-

4) τῶν, quod Passovius se addidisse dicit, iam apud Le-
grandium reperio. — 9) fort. ἀποληφθεῖσα. — 17) ὑπηρετήσειν
Galeus. ὑπηρετήσειεν cod. — 21) καὶ λαβομένη] Legrandius ἐπι-
λαβομένη. Rectius cum Bastio καὶ deleveris. — 23) cod. καθι-
κετεύειν. Correxit Legrandius. — 24) addidi δέ.

σάμενος τὴν μάχαιραν ὤρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. ἐν νῶ μέντοι λαβὼν τὸ εὐγνωμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἔδει γὰρ ὡς ἔοικε καὶ Ναξίοις μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν), τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο βουλευόμενος τί ποιητέον εἴη, τῇ δ' ὑστεραία καθωμολογήσατο προδώσειν. καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἐορτῇ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θαργήλια ἐπῆει, ἐν ἣ πολὺν τε ἄκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἄξια καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον· καὶ εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθήμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν ἐπιστέλλει τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς (ἐτύγχανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι) ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἤκωσιν· σημεῖον δὲ αὐτοῖς ἀνασχίσειν αὐτοὺς ἔφη λαμπτήρα. καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκείνοι ἐνδοιασθεῖεν. τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφὸς ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο, εἴτε πεισθεῖν τοῖς ἐπεσταλμένοις εἴτε μὴ· τέλος δὲ ὡς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νύξ ἐπῆλθεν ἐν ἣ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Λιόγνητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τι-

7) τούτω pro τῷ Schneiderus. — 9) Lennep. ad Phalar. p. 27 ἐμφορεῖσθαι, quod sane altero usitatus. Noli tamen quidquam mutare, quum εἰσφέρεσθαι τροφήν non sine exemplis sit. — 10) post τότε excidit forsans δή, vel οὐν ut voluit Schneiderus. — 12) ἐπιστέλλει addidit Legrandius In cod. margine glossae signum esse scripsit Westermannus. — 17) ἐνδοιασθῆναι Passovius. Cod. ἐνδοῖσθαι. Pro μὴ Valcken. Diatr. p. 109 μηδ'.

νες κατὰ τὴν ἀνεωγμένην πυλίδα οἱ δὲ καὶ τὸ τεῖ-
 χος ὑπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γενόμενοι κα-
 τέκαινον τοὺς Μιλησίους· ἐνθα δὴ κατ' ἄγνοιαν
 ἀποθνήσκει καὶ Διόγνητος. τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ Νά-
 5 ξιοὶ πάντες πολὺν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κό-
 ρην· καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτραῖς ἀνέδουν οἱ δὲ
 ζῶναις, αἷς βαρηθεῖσα ἢ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιρ-
 ριπτομένων ἀπεπνίγη. καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτου-
 σιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ.
 10 φασὶ δὲ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῖναι
 ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς σπουδασάντων Ναξίων.

Περὶ Λευκώνης ι.

Ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Κυάνιππος, υἱὸς Φάρακος, μάλα
 καλῆς παιδὸς εἰς ἐπιθυμίαν Λευκώνης ἔλθων παρὰ
 15 τῶν πατέρων αἰτησάμενος αὐτὴν ἠγάγετο γυναῖκα.
 ἦν δὲ φιλοκύνητος· μεθ' ἡμέραν μὲν ἐπὶ τε λέον-
 τας καὶ κάπρους ἐφέρετο, νύκτωρ δὲ κατῆει πάνυ
 κεκμηκῶς πρὸς τὴν κόρην, ὥστε μηδὲ διὰ λόγων
 ἔσθ' ὅτε γινόμενον αὐτῇ ἐς βαθὺν ὕπνον καταφέ-
 20 ρεσθαι. ἢ δ' ἄρα ὑπὸ τε ἀνίας καὶ ἀλγηδόνων συν-
 εχομένη ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν σπουδῆν τε ἐποι-
 εῖτο κατοπτεῦσαι τὸν Κυάνιππον, ὃ τι ποιῶν ἤδοι-
 το τῇ κατ' ὄρος διαίτη· αὐτίκα δὲ εἰς γόνυ ζωσα-

5) cod. βιάσασθαι, Legrandius ἀσπιάσασθαι, Galeus θεάσασ-
 θαι, quod cum Passovio sequutus sum. Videtur tamen aliud
 quid latere. An ἰλιάσασθαι? — 6) μίτραῖς Iacobsius, qui ται-
 νίαις substiti uoluit, iniuria offensionis fuit. Cfr. Hedyllus Anth.
 Pal. IX, 123 Ἄγιν καὶ μίτραῖς βύλλετε καὶ στεφάνοις. — 7) cod.
 ἐπιρριπτομένων. — 12) περὶ Λευκώνης] V. supra p. 291. — 16)
 forsan καὶ μεθ' ἡμέραν. — 18) διὰ λόγων Cornarius. διαλό-
 γων cod.

μένη κρύφα τῶν Θεραπεινίδων εἰς τὴν ὕλην κατα-
 δύνει. αἱ δὲ τοῦ Κυανίππου κύνες ἐδίωκον μὲν ἔλα-
 φρον· οὔσαι δὲ οὐ πᾶν κτίλοι, ἅτε δὴ ἐκ πολλοῦ
 ἠγριωμέναι, ὡς ὠσφρήσαντο τῆς κόρης, ἐπηνέχθη-
 5 σαν αὐτῇ καὶ μηδενὸς παρόντος πᾶσαν διεσπίαρα-
 ξαν. καὶ ἡ μὲν διὰ πόθον ἀνδρὸς κουριδίου ταύτη
 τέλος ἔσχε, Κυανίππος δέ, ὡς ἐπελιθὼν κατελάβετο
 λελωβημένην τὴν Λευζώνην, μεγάλῳ τε ἄξει ἐπλη-
 ρώθη καὶ ἀνακαλεσάμενος τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἐκεί-
 10 νην μὲν πυρὰν νηήσας ἐνέθετο, αὐτὸς δὲ πρῶτον
 μὲν τὰς κύνας ἐπικατέσφαξε τῇ πυρᾷ, ἔπειτα δὲ
 πολλὰ ἀποδυσρόμενος τὴν παῖδα διεχρήσατο ἑαυτὸν.

Περὶ Βυβλίδος ιά.

ἱστορεῖ Ἀριστόχοριτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλώ-
 15 νιος ὁ Ῥόδιος Καῦνου κτίσει.

Περὶ δὲ Καῦνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου
 παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γάρ
 φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ
 ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ ὀδεύ-
 20 σαντα πόρρω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι
 καὶ τοὺς ἀπεσχεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέ-
 γει δὲ ἔπεσι τοῖςδε·

αὐτὰρ ὃ γε προτέρωσε κίων Οἰκούσιον ἄστν
 κτίσσατο, Τραγασίη δὲ Καλαινοῦς εἶχετο παιδί,

1) cod. κρύφαι. — 16) cod. Βιβλίδος. — 22) Οἰκούσιον ἄστν] respicit Stephan. Byz. p. 605 Οἰκοῦς: Καρίας πόλις, τὸ ἐθνικὸν Οἰκούσιος, καὶ Οἰκουσία, καὶ Οἰκούσιον ἄστν. De Oecunte cfr. schol. Dionys. Per. 825. — 23) cod. Καλαινέες. Passovius: Κελαίνοῦς vel Κελαινέος. Voluit opinor Κελαινόος. Sed ne haec quidem forma probari potest. Apud Machonem Athenaei 13 p. 183 a ex Casauboni coniectura legitur Καλλιστόος δὲ τῆς Ὑὸς καλουμένης. Libri Καλλιστοῦς. Legendum potius Καλλιστιόν.

- ἢ οἱ Καῦνον ἔτιζτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας·
 γείνατο δὲ ῥαδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι
 Βυβλίδα, τῆς ἦτοι ἀέκων ἠράσσατο Καῦνος·
 βῆ δὲ φερένδιος φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον
 5 καὶ Κάπρος ὑλιγενὲς καὶ Κάρια ἰοῖα λοετρά·
 ἐνθ' ἦτοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἴωνων.
 αὐτὴ δὲ γνωτὴ, ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα,
 Βυβλὶς ἀποπρὸ πυλῶν Καῦνον ὠδύρατο νόστον.
 Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδα φασίν, ἐρασθεῖσαν
 10 τοῦ Καῦνον, λόγους αὐτῷ προσφέρειν καὶ δεῖσθαι
 μὴ περιδεῖν αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσαν·
 ἀποστυγῆσαντα δὲ οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι
 εἰς τὴν τότε ὑπὸ Αελέγων κατεχομένην γῆν, ἐνθα
 κρήνη Ἐχενηίς, πόλιν τε κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κλη-
 15 θεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ
 ἀνιεμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν αἰτίαν γεγονέ-
 ναι Καῦνῳ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναφραμένην ἀπὸ τινος

4) Ante hunc versum aliquid excidisse monstrare videntur Parthenii verba: ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους. Pro δὲ φερένδιος Voss. δ' ἐπ' ἔραν Δίας, Diam Cariae urbem esse monens ex Stephano Byz. Δία.. πόλις Καρίας. Passovius βῆ δὲ πέρην Δίας, Kayserus βῆ δ' ἄφαρ ἐνδιος. Non liquet. Nec Κύπρον sanum est. — 5) pro Κάπρος corrigunt Κράγος. Debebant Κράγον et ὑλιγενῆ. Sed probabile est alius montis nomen latere, quod genere neutro efferebatur. Pro ὑλιγενὲς, quod male formatum adiectivum est (Lobeck. ad Phryn. p. 637), non sufficit corrigere ὑλογενές, quod nisi passive dici non potest. Apud Sophoclem Oed. Tyr. 1351 pro ὁμογενῆς legendum ὁμολεχῆς, quod compares cum κοινολεχῆς Electr. 97. In Nicaeneti versu legendum ἡλιγενές cll. Suida, Ἡλιγενῆς πέτρα, ὑψηλή. Pro ἰοῖα fortasse ἱκτο scribendum, nisi potius post hunc versum aliquid excidisse statuendum. Prius si verum est, Caria lavacra de fonte Echeneide intellexerim. Apud schol. Dionys. Per. 825 ὁ Καῦνος οὐ φέρων τὸν ἔρωτα τῆς ἀδελφῆς μετόπιστοι εἰς Λυδίαν, leg. εἰς Λυκίαν cll. Conone Narrat. 2.

δρῦς τὴν μίτρην ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον· λέγεται
δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

ἢ δ' ὅτε δὴ ὀλοοῖο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἴτ' ἐνὶ βήσση

5 Σιθονίῳ κούρω πέρι μυρίον αιάζουσιν·
καὶ ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην
ἀψαμένη δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνῃ
βεύδεα παρθενικαὶ Μιλησίδες ἐροήξαντο.

Φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων κρήνην ὀυῆ-
10 ναι ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

Περὶ Κάλχου β'.

Λέγεται δὲ καὶ Κίρκης, πρὸς ἣν Ὀδυσσεὺς ἦλθε,
Δαυνίον τινα Κάλχον ἐρασθέντα τὴν τε βασιλείαν
ἐπιτρέπειν τὴν Δαυνίων αὐτῇ καὶ ἄλλα πολλὰ μει-
15 λίγματα παρέχεσθαι· τὴν δὲ ὑποζαιομένην Ὀδυσ-
σέως (τότε γὰρ ἐτύγγανε παρῶν) ἀποστυγεῖν τε αὐ-
τὸν καὶ κωλύειν ἐπιβαίνειν τῆς νήσου. ἐπεὶ μέντοι
οὐκ ἀνίει φοιτῶν καὶ διὰ στόμα ἔχων τὴν Κίρκην,
μάλα ἀχθεσθεῖσα ὑπέρχεται αὐτὸν καὶ αὐτίκα εἰς-
20 καλεσαμένη τράπεζαν αὐτῷ παντοδαπῆς θοίνης
πλήσασα παρατίθησιν· ἣν δ' ἄρα φαρμάκων ἀνά-
πλεωτὰ ἐδέσματα· φαγὼν τε ὁ Κάλχος εὐθέως πα-
ραπλήξ ἔεται, καὶ αὐτὸν ἤλασεν ἐς συφεοῦς. ἐπεὶ
μέντοι μετὰ χρόνον Δαυνίος στρατὸς ἐπῆει τῇ νήσῳ

Δ

4) cod. αορίδων. Fort. ἐκλαῖ ἀδορτόων, vel κλαῖεν ἄψ' ἀδορτόων.
Mox βήσσης cod. βήσση Cornarius. — 5) Sithonium puerum dicit
Ityn. Westermannus Kayserum sequutus edidit Σιδορίῳ, Adonidem
opinor intelligens, cuius aliena est ab hoc loco memoria. — 10)
de fonte Byblide vide Theocr. VII, 115. Conon. Narr. 2 et in-
primis Nonnum Dion. XIII, 560 sqq. — 23) cod. ἔεται.

ζήτησιν ποιούμενος τοῦ Κάλχου, μεθίησιν αὐτὸν πρότερον ὀρχίους καταδησαμένη, μὴ ἀφίξεσθαι ποτε εἰς τὴν νῆσον μήτε μνηστείας μήτε ἄλλου του χάριν.

Περὶ Ἀρπαλύκης γ'.

5 Ἴστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας.

- Κλύμενος δὲ ὁ Τελέως ἐν Ἀργεὶ γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν. ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλ-
- 15 θῶν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιῖν τοῦ παθρήματος· ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν κόρην λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῆν Ἀλάστορ, εἷς τῶν Νειλειδῶν,
- 15 ἀξόμενος αὐτήν, ἧ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε πάντῃ λαμπροὺς γάμους δαίσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι καταθεῖ τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσσην ὁδὸν αὐτῶν ἤδη ὄντων ἀφαιρεῖται τὴν κόρην ἀγόμε-
- 20 νός τε εἰς Ἀργὸς ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσητο. ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καὶ τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ἧ δημοσίᾳ πάντες εὐχοῦνται, τότε

5) pro Δεκτάδας Galeus Διευχτάδας. De Harpalyce vide ad Euphor. p. 56. Adde Nonnum Dionys. XII, 72. — ἐπέρρει Bastius explicat labefactabat, abusus eam in rem annotatione Wolfii ad Demosth. Lept. p. 273. — 14) cod. Νηλειδῶν. V. supra p. 220. — 18) καταθεῖ] Schneiderus μεταθεῖ. — 23) pro ἀξιοῦσα Legendus δόξασα. — 24) cod. καὶ τότε. Delevit καὶ Legendus.

σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρατίθησι τῷ πα-
 τρί. καὶ ταῦτα δράσασα αὐτὴ μὲν εὐξαμένη θεοῖς
 ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι μεταβάλλει τὴν ὄψιν
 εἰς καλχίδα ὄρνιν, Κλύμενος δὲ ὡς ἔννοϊαν ἔλαβε
 5 τῶν συμφορῶν διαχρῆται ἑαυτόν.

Περὶ Ἀνθέως ιδ'.

Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.

Ἐκ δὲ Ἀλικαρνασοῦ παῖς Ἀνθεὺς ἐκ βασι-
 λείου γένους ὠμήρευσε παρὰ Φοβίῳ, ἐνὶ τῶν Νει-
 10 λειδῶν, τότε κρατοῦντι Μιλησίων. τούτου Κλεόβοια,
 ἣν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνή,
 ἐρασθεῖσα πολλά ἐμηχανᾶτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι
 τὸν παῖδα. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἀπεωθεῖτο, ποτὲ μὲν φά-
 σκων ὀρρωδεῖν μὴ κατάδηλος γένοιτο, ποτὲ δὲ Λία
 15 ξένιον καὶ κοινὴν τράπεζαν προῖσχύμενος, ἢ Κλεό-
 βοια κακῶς φερομένη ἐν νῶ εἶχε τίσασθαι αὐτόν,
 ἀνηλεῆ τε καὶ ὑπέρανχον ἀποκαλουμένη. ἔνθα δὴ
 χρόνου προΐόντος τοῦ μὲν ἔρωτος ἀπηλλάχθαι προσ-
 εποιήθη, πέριχα δὲ τιθασὸν εἰς βαθὺν φρέαρ κα-
 20 τασοβήσασα ἰδεῖτο τοῦ Ἀνθέως, ὅπως κατελθὼν
 ἀνέλοιτο αὐτόν· τοῦ δὲ ἐτοίμως ὑπακούσαντος διὰ
 τὸ μηδὲν ὑφορᾶσθαι, ἢ Κλεόβοια ἐπισείει στιβα-
 ρὸν αὐτῷ πέτρον· καὶ ὁ μὲν παραχρῆμα ἐτεθνή-
 κει, ἢ δὲ ἄρα ἐννοηθεῖσα ὡς δεινὸν ἔργον δεδρά-
 25 κοι, καὶ ἄλλως δὲ καομένη σφοδρῶ ἔρωτι τοῦ παι-
 δὸς ἀναρτᾷ ἑαυτήν. Φόβιος μέντοι διὰ ταύτην τὴν

4) καλχίδα] Schneiderus χαλκίδα, quod nescio an supra p. 56
 iniuria probaverim. V. Passovium ad h. l. — 15) προῖσχύμενος
 Legrandius. Cod. προσισχύμενος. — 19) τιθασὸν scripsi pro τι-
 θασόν.

αἰτίαν ὡς ἐναγῆς παρεχώρησε Φρουγίῳ τῆς ἀρχῆς. ἔφρασαν δέ τινες οὐ πέρδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρέαρ βεβλήσθαι, ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖςδε ἐν Ἀπόλλωνι.

5

Περὶ Δάφνης ιέ.

Ἡ ἱστορία παρὰ Διοδώρῳ τῷ Ἐλαίτῃ
ἐν ἐλεγείαις καὶ Φυλάρχῳ ἐν ιέ.

- Περὶ δὲ τῆς Ἀμύκλα θυγατρὸς τάδε λέγεται Δάφνης· αὕτη τὸ μὲν ἅπαν εἰς πόλιν οὐ κατήει
- 10 οὐδ' ἀνεμίσγετο ταῖς λοιπαῖς παρθένοις, παρασκευασαμένη δὲ κύνας ἐθήρευεν ἔστιν ὅτε καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ ἐπιφοιτῶσα εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Πελοποννήσου ὄρη· δι' ἣν αἰτίαν μάλα καταθύμιος ἦν Ἀρτέμιδι, καὶ αὐτὴν εὖστοχα βάλλειν ἐποίει. ταύτης
- 15 περὶ τὴν Ἡλιδίαν ἀλωμένης Λεύκιππος Οἰνομάου παῖς εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε. καὶ τὸ μὲν ἄλλως πως αὐτῆς πειρᾶσθαι ἀπέγνω, ἀμφιεσάμενος δὲ γυναικείας ἀμπεχόνας καὶ ὁμοιωθεὶς κόρη συνεθήρα αὐτῇ. ἔτυχε δὲ πως αὐτῇ κατὰ νοῦν γενόμενος, οὐ μεθίει
- 20 τε αὐτὸν ἀμφιπεσοῦσά τε καὶ ἐξηρημένη πᾶσαν ὥραν. Ἀπόλλων δὲ καὶ αὐτὸς τῆς παιδὸς πόθῳ

4) ἐν Ἀπόλλωνι] Quod sequitur Alexandri carmen quum iam supra p. 219 exhibuerim, hoc loco repetere nolui. — 9) Δάφνης. αὕτη cod. a sec. m. correctus, a pr. m. Δάφνη αὕτη. — 11) κύνας Legrand. πυκνάς cod. πυκνῶς Passovius, quod ineptum. Male idem παρεσκευασμένη. — 15) cod. ἡλικίαν. Galeus Ἡλείαν. Scripsi Ἡλιδίαν. Stephanus Byz. s. v. Ἡλις: λέγεται καὶ Ἡλιδία, ὡς Φωκιδία καὶ Ἀρκαδία, ἀπὸ γενικῆς, καὶ ἐπίρρημα Ἡλιδίαθεν. Ita enim recte codices. Ibid. ἀλωμένης εὐπίπος codex. Correxit Galeus. — 17 et 18) γυναικείας ἀμπεχόνας Legrandius. γυναικείαις ἀμπεχόλαις cod. — 19) μεθίει Galeus. μεθειὲς cod. — 20) ἀμφιέπουσα?

καίόμενος ὀργῇ τε καὶ γόθῳ εἶχετο τοῦ Λευκίππου συνόντος, καὶ ἐπὶ νοῦν αὐτῇ βάλλει σὺν ταῖς λοιπαῖς παρθένοις ἐπὶ κρήνην ἐλθούσας λούεσθαι. ἔνθα δὴ ὡς ἀφικόμεναι ἀπεδιδύσκοντο καὶ ἑώρων
 5 τὸν Λεῦκιππον μὴ βουλόμενον, περιέρρηξαν αὐτόν· μαθοῦσαι δὲ τὴν ἀπάτην καὶ ὡς ἐπεβούλευεν αὐταῖς, πᾶσαι μεθίεσαν εἰς αὐτὸν τὰς αἰχμάς. καὶ ὁ μὲν δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν ἀφανὴς γίνεται, Ἀπόλλωνα δὲ Δάφνη ἐπ' αὐτὴν ἰόντα προἰδομένη
 10 μάλα ἔρρωμένως ἔφευγεν· ὡς δὲ συνεδιώκετο, παρὰ Διὸς αἰτεῖται ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, καὶ αὐτὴν φασὶ γενέσθαι τὸ δένδρον τὸ ἐπικληθὲν ἀπ' ἐκείνης δάφνην.

Περὶ Λαοδίκης ις'.

15 Ἱστορεῖ Ἠγήσιππος Μιλησιακῶν α'.

Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὕδε λόγος, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἐλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάπασιν νέῳ ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι
 20 μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακοινώσασθαι Περσέως γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν τε αὐτήν, ὅσον οὐκ ἤδη διοιχομένη ἀρήγειν αὐτῇ. κάτοιικτείρουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης δεῖται
 25 τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκέλευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικί βουλόμενος ἀρμόδιος εἶναι τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰ-

8) μὲν δὴ Legrandius. Cod. μὲν ἤ.

- κτεῖρων, πάση μηχανῇ [ἐπεὶ] τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρ-
 δανον ἀφικέσθαι πείθει· καθίστατο γὰρ ὕπαρχος
 τοῦ χωρίου. ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἐορτήν τινα
 σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων ἔτι παρθένος οὔσα. ἐνθα
 5 δὴ παντοδαπὴν θοίνην ἐτοιμασάμενος συγκατακλί-
 νει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι
 τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. καὶ Λαοδίκη μὲν
 οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόν-
 τος γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιτος, ὃν ὑπ'
 10 Αἴθρα τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διεκόμισεν
 ἐπ' οἴκου· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύνθῳ τῆς
 Θράκης ὄφεις ἀνεῖλεν.

Περὶ τῆς Περιάνδρου μητροῦς ιζ.

- Λέγεται δὲ καὶ Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον τὴν
 15 μὲν ἀρχὴν ἐπιεικῆ τε καὶ πρᾶον εἶναι, ὕστερον δὲ
 φονικώτερον γενέσθαι δι' αἰτίαν τήνδε· ἡ μήτηρ
 αὐτοῦ κομιδῇ νέου πολλῷ πόθῳ κατείχετο, καὶ τέως
 ἀνεπίμπλατο τῆς ἐπιθυμίας περιπλεκομένη τῷ παιδί·
 προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου τὸ πάθος ἐπὶ μείζον ἠῦ-
 20 ξετο, καὶ κατέχειν τὴν νόσον οὐκ ἔτι οἷα τε ἦν,
 ἕως ἀποτολήσασα προσφέρει λόγους τῷ παιδί ὡς
 αὐτοῦ γυνή τις ἐρώη τῶν πάντων καλῶν, παρεκάλει
 τε αὐτὸν μὴ περιορᾶν αὐτὴν περαιτέρω καταξαι-
 νομένην. ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἔφη φθερεῖν
 25 ἐξευγμένην γυναικα ὑπὸ τε νόμων καὶ ἐθῶν· λιπα-
 ρῶς

1) ἐπεὶ seclisuit Legrandius. Fallitur Passovius, cuius ratio-
 nem probarem, si scriptum esset ἐπεὶ πάση μηχανῇ. — 3) malim
 cum Legrandio ἦλθε δὲ καί. — 17) πόθῳ additum a Galeo. —
 Ibid. post τέως forsan excidit μὲν.

- ῥως δὲ προσκειμένης τῆς μητρὸς συγκατατίθεται.
 καὶ ἐπειδὴ νύξ ἐπῆλθεν εἰς ἣν ἐτέτακτο τῷ παιδί,
 προεδήλωσεν αὐτῷ μίτε λύχνα φαίνειν ἐν τῷ θα-
 λάμῳ μίτε ἀνάγκην αὐτῇ ἐπάγειν πρὸς τὸ δια-
 5 λεχθῆναι τι· ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς.
 καθομολογησαμένου δὲ τοῦ Περιάνδρου πάντα ποι-
 ῆσειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῆς μητρὸς, ὡς ὅτι κρά-
 τιστα αὐτὴν ἀσκήσασα εἰσέρχεται παρὰ τὸν παῖδα,
 καὶ πρὶν ἢ περιφαίνειν ἕω λαθραίως ἔξεισιν. τῇ
 10 δ' ὑστεραία ἀναπνυθανομένης αὐτῆς, εἰ κατὰ νοῦν
 αὐτῷ γένοιτο καὶ εἰ αὐτὴς λέγει αὐτὴν παρ' αὐ-
 τὸν ἀφικέσθαι, ὁ Περιάνδρος σπουδάζειν τε ἔφη
 καὶ ἠσθῆναι οὐ μετρίως. ὡς δ' ἐκ τούτου οὐκ ἀνίει
 φοιτῶσα πρὸς τὸν παῖδα καὶ τις ἔρωσ ἐπῆει τὸν
 15 Περιάνδρον, ἥδη σπουδὴν ἐτίθετο γνωρίσαι τὴν
 ἄνθρωπον ἣτις ἦν. καὶ ἕως μὲν τινος ἐδεῖτο τῆς
 μητρὸς ἐξικετεῦσαι ἐκείνην ὅπως τε εἰς λόγους αὐτῷ
 ἀφίκοιτο καὶ ἐπειδὴ εἰς πολλὸν πόθον ἐπάγοιτο αὐ-
 τόν, δῆλη ποτὲ γένοιτο· νυνὶ δὲ παντάπασι πρᾶ-
 20 γμα ἄγνωμον πάσχειν διὰ τὸ μὴ ἐφίεσθαι αὐτῷ
 καθορᾶν τὴν ἐκ πολλοῦ χρόνου συνοῦσαν αὐτῷ.
 ἐπεὶ δὲ ἡ μήτηρ ἀπεῖργεν αἰτιωμένη τὴν αἰσχύνην
 τῆς γυναικός, κελεύει τινὰ τῶν ἀμρ' αὐτὸν οἰκετῶν
 λύχνα κατακρύψαι· τῆς δὲ κατὰ τὸ σύννηθες ἀφι-
 25 κομένης καὶ μελλούσης κατακλίνεσθαι, ἀναδραμῶν
 ὁ Περιάνδρος ἀναίρει τὸ φῶς, καὶ κατιδῶν τὴν

3) λύχνα pro νύκτι Galeus. — 9) pro περιφαίνειν malim
 ὑποφαίνειν, ut apud Platonem habes ὑπέφαιεν ἡμέρα. — 11) Hey-
 nius λέγοι. Bastius θελοῖ. — 13) cod. ὡς δὲ τούτου. Koenius
 ὡς δὲ ἐκ τούτου. — 14) Legrandius ἐπῆει. — 18) ἐπαγάγοιτο?
 — 19) cod. τότε γεγῆνται. Illud Heynius, hoc Iacobsius cor-
 rexit. Legrand. γένηται. — 26) ἀναίρει Legrandius pro ἀναίρει.

μητέρα ὄρμησεν ἐπὶ τὸ διεργάσασθαι αὐτήν· κατασχεθεῖς δὲ ὑπὸ τινος δαιμονίου φαντάσματος ἀπετράπετο, καὶ τούτου παραπλήξ ἦν νοῦ τε καὶ φρενῶν κατέσκηπέ τε εἰς ὠμότητα καὶ πολλοὺς 5 ἀπέσφαξε τῶν πολιτῶν· ἡ δὲ μήτηρ πολλὰ κατολοφραμένη τὸν ἑαυτῆς δαίμονα ἀνεῖλεν ἑαυτήν.

Περὶ Νεαίρας ἡ.

Ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν ἅ τῶν πρὸς τοὺς καιροῦς.

- 10 Ὑψικρέων δὲ Μιλήσιος καὶ Προμέδων Νάξιος μάλιστα φίλω ἦσθην. ἀφικομένου οὖν ποτε Προμέδοντος εἰς Μίλητον, θατέρου λέγεται τὴν γυναῖκα Νεαίραν ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ παρόντος μὲν τοῦ Ὑψικρέοντος μὴ τολμᾶν αὐτὴν διαλέγεσθαι τῷ ξένῳ,
- 15 μετὰ δὲ χρόνον, ὡς ὁ μὲν Ὑψικρέων ἐτύγχανεν ἀποδημῶν ὁ δὲ αὐτὶς ἀφίκετο, νύκτωρ αὐτοῦ κοιμωμένου ἐπεισέρχεται ἡ Νεαίρα. καὶ πρῶτον μὲν οἶα τε ἦν πείθειν αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἐνεδίδου Δία τε ἑταιρήιον καὶ ξένιον αἰδούμενος, προσέταξεν
- 20 ἡ Νεαίρα ταῖς θεραπεύουσαις ἀποκλείσαι τὸν θάλαμον, καὶ οὕτως πολλὰ ἐπαγωγὰ ποιούσης ἠραγκάσθη μιγῆναι αὐτῇ. τῇ μέντοι ὑστεραία δεινὸν ἠγγισάμενος εἶναι τὸ πραχθὲν ὄχητο πλέων ἐπὶ τῆς

17) πρῶτον pro πρώτῃ Legrandius. Mox οἶα (cod. οἶα) τε ἦν frustra tentant. Significat volebat, ut p. 307, 7. — 18) ἐεδίδου Legrandius. cod. ἐδίδου. — 19) Passovius ἑταιρεῖον, invito opinor Parthenio, qui Δία ἑταιρηῖον ex Herodoto I, 44 assumpsit. Idem etiam aliis ionismis usus est, velut νηήσας p. 313, 10. μετὰ pro μετέπειτα p. 305, 6. ἀποδασάμενος p. 298, 10. μηδαμὰ p. 301, 24. Τροίης p. 300, 2. Νικάνδρην p. 330, 11. Σαρδίων p. 326, 4. Constanter idem αὐτὶς et γίνεσθαι, quod temere Passovius ubique scripsit γίνεσθαι.

Νάξου· ἔνθα καὶ ἡ Νέαιρα δείσασα τὸν Ὑψικρέοντα διέπλευσεν εἰς τὴν Νάξον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψικρέων, ἰκέτις προσκαθίζετο ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ. οἱ δὲ Νάξιοι λιπα-
 5 ροῦντι τῷ Ὑψικρέοντι ἐκδώσειν μὲν οὐκ ἔφασαν, ἐκέλευον μέντοι πείσαντα αὐτὴν ἄγεσθαι· δόξας δὲ ὁ Ὑψικρέων ἀσεβεῖσθαι πείθει Μιλησίους πολε-
 μεῖν τοῖς Ναξίοις.

Περὶ Παγκρατοῦς ιθ'.

10 Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'.

Σκέλλις τε καὶ Κασσαμενός, οἰκήτορες Θοράκης, ὁρμήσαντες ἀπὸ νήσου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐληΐζοντο μὲν τὴν τε Πελοπόννησον καὶ τὰς περὶ νήσους, προσ-
 15 σχόντες δὲ Θεσσαλίᾳ πολλὰς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰρμιέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ, ἧς ἀμφοτέρω εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι ἀλλήλους κατέκτειναν.

Περὶ Αἰροῦς κ'.

20 Λέγεται δὲ καὶ Οἰνοπίωνος καὶ νύμφης Ἐλίκης Αἰρῶ κόρη γενέσθαι· ταύτης δὲ Ὠρίωνα τὸν Ὑριέως ἐρασθέντα παρ' αὐτοῦ παρατεῖσθαι τὴν

3) ἰκέτις cod. ἰκέτις Legrandius. Idem προσκαθίζετο. — 7) τοὺς Μιλησίους Legrandius. — 11) cod. Κασσαμενος. lb. οἰκήτορες Passovius. cod. κήτορες οἱ. — 14) cod. προσχόντες. — 19) Αἰροῦς] vereor ne hoc nomen potius Μαροῦς scribendum sit, quam quod Passovius coniecit Ἡροῦς. — 22) παρ' αὐτοῦ παρατεῖσθαι] Legrandius παρὰ τοῦ πατρὸς αἰτεῖσθαι. Quae probabilis est coniectura.

κόρην, καὶ διὰ ταύτην τὴν τε νῆσον ἐξημερῶσαι τότε θηρίων ἀνάπλεων οὕσαν, λείαν τε πολλὴν περιελαύνοντα τῶν προσχώρων ἕδνα διδόναι· τοῦ μὲντοι Οἰνοπίωνος ἐκάστοτε ὑπεριθιμμένου τὸν γάμον
 5 διὰ τὸ ἀποστυγεῖν αὐτῷ γαμβρὸν τοιοῦτον γενέσθαι, ὑπὸ μέθης ἔκφρονα γενόμενον τὸν Ὠρίωνα καταξάει τὸν θάλαμον, ἔνθα ἢ παῖς ἐκοιμᾶτο, καὶ βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος.

10

Περὶ Πεισιδίκης καί.

Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέον τὰς προσεχεῖς τῇ ἠπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσσχεῖν αὐτὸν Λέσβῳ· ἔνθα δὴ καθ' ἐκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κερατίζειν. ὡς δὲ οἱ Μήθυμναν οἰκοῦντες
 15 μάλα κρατερῶς ἀντεῖχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδικὴν τινὰ Μηθυμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλέα, ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὸν διαπεμφαμένην
 20 ὑπισχνεῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἰ γε μέλλοι αὐτὴν γυναικᾶ ξεῖν. ὁ δὲ τὸ μὲν παραντίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μὲντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι προὔτρεψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. μέμνηται
 25 τοῦ πάθους τοῦδε καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσειν ποιήσας ἐν τοῖςδε·

7) καὶ ἔνθα cod. Correxīt Cornarius. — 12) cod. προσσχεῖν. — 16 et 17) Legrandius Πεισιδικὴν τὴν τοῦ Μηθυμναίων βασιλέως, quod verum videtur, nisi quod malim τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, omisso Μηθυμναίων. — 22) Schneiderus τῆς πόλεως.

- ἔνθα δὲ Πηλεΐδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπητον ἦρω,
 ἐκ δ' Ἰκετάονα πέφνεν ἰθαγενέος Λεπετύμου
 υἷα Μηθύμνης τε, καὶ ἀλκίεστατον ἄλλων
 αὐτοκασίγνητον Ἑλικάονος ἔνδοθι πάτρης
- 5 τηλίκον Ὑψίπυλον· θαλερὴ δὲ μιν ἄσσε Κῦλρις.
 ἢ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κούρη φρένας ἐπτοίησεν
 Πεισιδίκη, ὅτε τόν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν
 χάρμη ἀγαλλόμενον θηέσκετο, πολλὰ δ' ἐς ὑγρίν
 ἠέρα χεῖρας ἔτεινεν ἐελδομένη φιλότητος.
- 10 Εἴτα μικρὸν ὑποβάς·
 δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιῶν ἔνδοθι πάτρης
 παρθενική, κληῖδας ὑποκλίσασα πυλάων,
 ἔτλη δ' οἷσιν ιδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆας
 χαλκῶ ἔληλαμένους καὶ δούλια δεσμὰ γυναικῶν
- 15 ἔλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσίης Ἀχιλλῆος,
 ὄφρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι, ὄφρα οἱ εἶεν
 πενθεροὶ Αἰακίδαί, Φθίῃ δ' ἐνὶ δώματα ναιοί
 ἀνδρὸς ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ· οὐδ' ὅ γ' ἔμελλεν
 τὰ ῥέξειν, ὀλοῶ δ' ἐπαγιάσατο πατριδος οἴτῳ·
- 20 ἔνθ' ἢ γ' αἰνότατον γάμον εἶσιδε Πηλεΐδαο
 Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυεάμιμορος, οἷ μιν ἔπεφνον
 πανσυδίῃ θαμινῆσιν ἀράσσοντες λιθάδεσσιν.

1) ἔνθα δὲ scripsi pro ἐνθάδε. Ib. Galeus Ἴρου pro ἦρω propter Steph. Byz. v. Λαμπέτιον, ubi Lampetus Iri filius dicitur. Quod etsi speciosum, tamen obstat usus epicus. — 2) pro ἰθαγενέος reposui epicam formam ἰθαγενέος. — 3) καὶ ἀλκίεστατον ἄλλων ad Picetaonem refert Passovius, quod quum propter καὶ fieri non possit, apertum est versu quinto ὑψίπυλον cum Cornario scribendum esse Ὑψίπυλον. Tres igitur Achilles Methymnaeos interfecit, Lampetum Picetaonem et Helicaonis fratrem Hypsipylum. — 17) legebatur ἐν. — 18) Legrandius μεροτή — 19) cod. ἐπαγιάσσετο.

Περὶ Νανίδος κβ'.

Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῷ
καὶ Ἐρμησιάνακτι.

Ἐφασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίῳ ἀκρόπολιν
5 ὑπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀλῶναι, προδού-
σης τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. ἐπειδὴ γὰρ
ἐπολιόρκει Σάρδεις Κύρος καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἄλω-
σιν τῆς πόλεως προὔβαινε, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν μὴ
ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τῷ Κροίσῳ δια-
10 λύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον
ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ
Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτῆν,
κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρό-
τητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους, συν-
15 εργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων· τὸν μὲν-
τοι Κύρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

Περὶ Χειλωνίδος κγ'.

Κλεώνυμος ὁ Λακεδαιμόνιος, βασιλείου γένους ὢν
καὶ πολλὰ κατορθωσάμενος Λακεδαιμονίοις, ἔγημε
20 Χειλωνίδα, προσήκουσαν αὐτῷ κατὰ γένος. ταύτη
σφοδρῶς ἐπιτεταμένον τοῦ Κλεωνίμου καὶ τὸν ἔρωτα
οὐκ ἠρέμα φέροντος, τοῦ μὲν κατηλόγει, πᾶσα δὲ

9) διαλύσειεν Legrandius διαλύσειν cod. — 10) pro αὐτῷ Le-
grandius αὐτοῦ. — 14) Legrandius εἰσδέξασθαι. — 17) Χειλωνί-
δος] Apud Plutarch. V. Pyrrh. 25 sqq. dicitur Χελιδονίς, quod
etiam Parthenio restitui voluit Toupius ad Schol. Theocr. IV,
62. Mihi Plutarchus potius ex Parthenio corrigendus videtur. —
21) cod. ἐπιτεταμένον.

ἐνέκειτο Ἀκροτάτῳ, τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. καὶ γὰρ ὁ μισρακίσκος αὐτῆς ἀναφανδὸν ὑπεκαίετο, ὥστε πάντας ἀνὰ στόμα ἔχειν τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν, δι' ἣν αἰτίαν δυσανασχετήσας ὁ Κλεώνυμος καὶ ἄλλως
 5 δὲ οὐκ ἀρεσζόμενος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἔθεσιν, ἐπε-
 ραιώθη πρὸς Πύρρον εἰς Ἱππειρον καὶ αὐτὸν ἀνα-
 πείθει πειρᾶσθαι τῆς Πελοποννήσου, ὡς εἰ καὶ ἐν-
 τόνως ἄφαιτο τοῦ πολέμου, ῥαδίως ἐκπολιορκή-
 σουντες τὰς ἐν αὐτῇ πόλεις· ἔφη δὲ καὶ αὐτῷ τι
 10 ἤδη προδιειργάσθαι, ὥστε καὶ στάσιν ἐγγενέσθαι
 τισὶ τῶν πόλεων.

Περὶ Ἱππαρίνου κδ'.

Ἱππαρίνος δὲ Συνακοσίῳν τύραννος εἰς ἐπιθυ-
 μίαν ἀφίκετο πάνυ καλοῦ παιδός· Ἀχαιοὺς αὐτῷ
 15 ὄνομα. τοῦτον ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγόμενος
 πείθει τὴν οἰκίαν ἀπολιπόντα σὺν αὐτῷ μένειν·
 χρόνον δὲ προϊόντος, ὡς πολεμίῳν τις ἐφοδος προς-
 ηγγέλη πρὸς τι τῶν ὑπ' ἐκείνου κατεχομένων χω-
 ρίων, καὶ ἔδει κατὰ τάχος βοηθεῖν, ἐξορμῶν ὁ Ἱπ-
 20 παρίνος παρεκελεύσατο τῷ παιδί, εἴ τις ἐντὸς τῆς
 αὐλῆς βιάζοιτο, κατακαίνειν αὐτὸν τῇ σπάθῃ, ἣν

1) Ἀκροτάτῳ Corn. Ἀποκροτάτῳ codex. De Acrotato Arei filio cfr. Pausan. III, 6, 3 et qui Parthenio similia narrat Plutarch. V. Pyrrh. 26. — 5) ἔθειον Galeus. Cod. ἡθεσον. Cleonymum αὐλικὴν ἔξουσίαν ζηλωσοῖαι auctor est Phylarchus apud Athenaeum IV, p. 142 b. Eundem regno exclusum Pyrrhum contra patriam excitasse tradiderunt etiam Pausanias III, 6, 2 et Plutarchus V. Pyrrh. c. 26. — 9) αὐτῇ Galeus pro αὐτοῖς. — 11) πόλεων Heynius. Cod. πολεμίωv. — 13) De Hipparino Dionysii filio v. Diodor. Sic. XVI, 36 et Polyacn. V, 4. Eum ebrrium interfectum fuisse consentiens cum nostro tradidit Theopompus apud Athen. X p. 436 a.

ἐτύγγανεν αὐτῷ κεχαρισμένος. καὶ ἐπειδὴ συμβα-
 λῶν τοῖς πολεμίοις κατὰ κράτος αὐτοὺς εἶλεν, ἐπὶ
 πολλὸν οἶνον ἐτράπετο καὶ συνουσίαν· ἐκκαϊόμενος
 δὲ ὑπὸ μέθης καὶ πόθου τοῦ παιδὸς ἀφίππευσεν
 5 εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὴν οἰ-
 κίαν ἔνθα τῷ παιδί παρεκελεύσατο μένειν, ὃς μὲν
 ἦν οὐκ ἐδήλου θετταλιζῶν δὲ τῇ φωνῇ τὸν Ἴππα-
 ρῖνον ἔφησεν ἀπεκτονηκέναι· ὁ δὲ παῖς διαγανα-
 κτήσας σκότους ὄντος παῖει καιρίαν τὸν Ἴππαρῖ-
 10 νον, ὁ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπιβιούς καὶ τοῦ φόνου τὸν
 Ἀχαιὸν ἀπολύσας ἐτελεύτησεν.

Περὶ Φαύλλου κέ.

Ἱστορεῖ Φύλαρχος.

Φάυλλος δὲ τύραννος ἠράσθη τῆς Ἀρίστωνος
 15 γυναικός, ὃς Οἰταίων προστάτης ἦν· οὗτος διαπεμ-
 πόμενος πρὸς αὐτὴν χρυσὸν τε πολλὸν καὶ ἄργυρον
 ἐπηγγέλλετο δώσειν εἰ τέ τις ἄλλου δέοιτο φρά-
 ζειν ἐκέλευεν ὡς οὐχ ἁμαρτησομένην. τὴν δ' ἄρα
 πολλὸς εἶχε πόθος ὄρμου τοῦ τότε κειμένου ἐν τῷ
 20 τῆς Προνοίας Ἀθηναῶς ἱερῷ, ὃν εἶχε λόγος Ἐριφύ-
 λης γεγενῆσθαι, ἡξίου τε ταύτης τῆς δωρεᾶς τυχεῖν.
 Φάυλλος δὲ τὰ τε ἄλλα κατασύρων ἐκ Δελφῶν ἀνα-
 θήματα ἀναιρεῖται καὶ τὸν ὄρμον. ἐπεὶ δὲ διεκο-
 μίσθη εἰς οἶκον τὸν Ἀρίστωνος, χρόνον μὲν τινα
 25 ἐφόρει αὐτὸν ἢ γυνὴ μάλα περίπυστος οὔσα, μετὰ

3) pro συνουσίαν, quod recte de convivio dici praeter Herod. II, 78 Callistratum Athen. IV p. 166 f. et Phylarch. ib. p. 142 a. ipse Parthenius p. 308, 20 ostendit, non recte Passovius cum Legrandio scripsit συμποσίαν. — 20) Προνοίας Wesselingius. V. Lennep. ad Phalar. p. 343 — 346 et Hermanni Opusc. VI p. 17. — 25) Le-

δὲ ταῦτα παραπλήσιον αὐτῇ πάθος συνέβη τῷ περὶ τὴν Ἐριφύλην γενομένῳ. ὁ γὰρ νεώτερος τῶν υἱῶν αὐτῆς μανεῖς τὴν οἰκίαν ὑφῆψε καὶ τὴν τε μητέρα καὶ τὰ πολλὰ τῶν κτημάτων κατέγλεξε.

5 Περὶ Ἀπριάτης κζ΄.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακί.

Ἐν Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὡς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ ἐνεδίδου, 10 ἐνενοεῖτο δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς. πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπευαυτιδίῳ ἐπὶ τι τῶν πατρῶων χωρίων, ὃ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λοχήσας εἶλεν. ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχτο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἐρ- 15 ριφεν αὐτὴν εἰς τὴν Θάλασσαν· ἐτύγγανε δὲ ἀγχιβαθῆς οὖσα. καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει· τινὲς μέντοι ἔφασαν διωκομένην ἑαυτὴν ὄψαι. Τράμβηλον δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν· ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολ- 20 λὴν λείαν ἀποτεμύμενος ἤγαγεν, οὗτος, ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθόν, συνίσταται αὐτῷ. ἐνθα δὴ πληγείς εἰς τὰ στέρα παραχοῆμα πίπτει. ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ἔτι ἔμπρου

grandius περίπυστον ὄντα. Tale quid si de monili dicere voluisset scriptor, id supra eum dicturum fuisse crediderim. Recte autem Eriphyle dicitur περίπυσιος οὖσα, scil. ipso illo monili. — 1) τῷ — γενομένῳ Schneiderus. Cod. τῶν — γενομένων. — 6) Εὐφορίων] V. supra p. 57. — 10) ἐνενοεῖτο Bastius. Cod. ἐνενοεῖτο τό. — 16) τινὲς] margo codicis γράφει Ἀριστοκράτης ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου.

ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὀπόθεν· ἐπεὶ δὲ ἔγνω
παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος ἐπὶ
τῆς ἡϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἔτι νῦν ἡρώων
Τραμβήλου καλεῖται.

5

Περὶ Ἀλκινόης κζ'.

Ἱστορεῖ Μοιρῶ ἐν ταῖς Ἀραῖς.

Ἐχει δὲ λόγος καὶ Ἀλκινόην, τὴν Πολύβου μὲν
τοῦ Κορινθίου θυγατέρα γυναῖκα δὲ Ἀμφιλόχου
τοῦ Δρύαντος, κατὰ μῆνιν Ἀθηνᾶς ἐπιμανῆσαι ξένῳ
10 Σαμίῳ· Ξάνθου αὐτῷ ὄνομα· ἐπὶ μισθῷ γὰρ αὐ-
τὴν ἀγαγομένην χερσηῆτιν γυναῖκα Νιζάνδρην καὶ
ἐργασαμένην ἐνιαυτὸν ὕστερον ἐκ τῶν οἰκίων ἐλά-
σαι, μὴ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἀποδοῦσαν· τὴν δὲ ἀρά-
σασθαι πολλὰ Ἀθηνᾶς τίσασθαι αὐτὴν ἀντ' ἀδί-
15 κου στερήσεως· ὅθεν εἰς τοσοῦτόν τε ἐλθεῖν, ὥστε
ἀπολιπεῖν οἶκόν τε καὶ παῖδας ἤδη γεγονότας συν-
εκπλεῦσαι τε τῷ Ξάνθῳ· γενομένην δὲ κατὰ μέ-
σον πόρον ἐννοίαν λαβεῖν τῶν ἐιργασμένων καὶ
αὐτίκα πολλὰ τε δάκρυα προίεσθαι καὶ ἀνακαλεῖν
20 ὅτῃ μὲν ἄνδρα κουρίδιον ὅτῃ δὲ τοὺς παῖδας· τέ-
λος δὲ πολλὰ τοῦ Ξάνθου παρηγοροῦντος καὶ φη-
μένον γυναῖκα ἔξιεν, μὴ πειθομένην ῥῆναι ἑαυτὴν
εἰς θάλασσαν.

3) tumulus Trambeli ἡρώων appellari vix potuit; itaque ma-
lim ἡρόων. — 12) οἰκίων Schneiderus. Cod. οἰκελων. — 15) τε
post τοσοῦτιον delendum videtur.

Περὶ Κλείτης κή.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Ἀπολλοδώρω, τὰ ἐξῆς Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν α΄.

Διαφόρως δὲ ἱστορεῖται περὶ Κυζίκου τοῦ Λι-
 5 νέου· οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔφασαν ἀρμολόμενον Λά-
 ρισαν τὴν Πιάσου, ἣ ὁ πατὴρ ἐμίγη πρὸ γάμου,
 μαχόμενον ἀποθανεῖν, τινὲς δὲ προσφάτως γήμαντα
 Κλείτην συμβαλεῖν δι' ἄγνοιαν τοῖς μετὰ Ἰάσονος
 ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς πλέουσι, καὶ οὕτως πεσόντα πᾶσι
 10 μεγάλως ἀλγεινὸν πόθον ἐμβαλεῖν, ἐξόχως δὲ τῇ
 Κλείτῃ· ἰδοῦσα γὰρ αὐτὸν ἐρριμμένον περιεσχέθη
 καὶ πολλὰ κατωδύρατο, νύκτωρ δὲ λαθοῦσα τὰς
 θεραπευίδας ἀπὸ τινος δένδρου ἀνήτησεν ἐαυτήν.

Περὶ Δάφνιδος κθ΄.

15 Ἱστορεῖ Τίμαιος Σικελιζοῖς.

Ἐν Σικελίᾳ δὲ Δάφνις Ἐρμουῦ παῖς ἐγένετο, σύ-
 ριγγί τε δὴ δεξιὸς χρήσασθαι καὶ τὴν ἰδέαν ἐκπρεπῆς·
 οὗτος εἰς μὲν τὸν πολὺν ὄμιλον ἀνδρῶν οὐ κατήει,
 βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Αἴτην χεῖματός τε καὶ θέ-
 20 ρους ἠγγραύλει. τούτου λέγουσιν Ἐχενάϊδα νύμφην
 ἐρασθεῖσαν παρακελεύσασθαι αὐτῷ γυναικὶ μὴ πλη-
 σιάζειν· μὴ πειθομένου γὰρ αὐτοῦ συμβήσεσθαι
 τὰς ὄψεις ἀποβαλεῖν. ὁ δὲ χρόνον μὲν τινα καρ-

2) Εὐφορίων] v. supra p. 41. — 5) Λάρισαν ex cod. revocavi.
 V. ad Delect. poet. Anth. gr. p. 116. — 13) ἐαυτήν a Goensio
 Obs. misc. p. 54 additum. — 17) cod. δὴ τε. Passovius τε δὴ.
 Tum δεξιὸς Galeus pro δεξιῶς. — 22) συμβήσεσθαι Legrandius.
 Cod. συμβήσεται.

τερῶς ἀντεῖχεν, καίπερ οὐκ ὀλίγων ἐπιμαιομένων
 αὐτῷ, ὕστερον δὲ μία τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν βα-
 σιλίδων οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτὸν ἤγαγεν εἰς
 ἐπιθυμίαν αὐτῇ μιγῆναι. καὶ οὕτως ἐκ τοῦδε ὁμοίως
 5 Θεμύρα τῷ Θρακί δι' ἀφροσύνην ἐπεπήρωτο.

Περὶ Κελτίνης λ.

Λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα, ὅτε ἀπ' Ἐρυθείας τὰς
 Γηρόνου βοῦς ἤγαγεν, ἀλώμενον διὰ τῆς Κελτῶν
 χώρας ἀφικέσθαι παρὰ Βρεταννόν· τῷ δὲ ἄρα ἰπάρ-
 10 χειν θυγατέρα Κελτίνην ὄνομα· ταύτην δὲ ἐρασθεῖ-
 σαν τοῦ Ἡρακλέους κατακρύψαι τὰς βοῦς μὴ θέ-
 λειν τε ἀποδοῦναι εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ μιγθῆναι·
 τὸν δὲ Ἡρακλέα τὸ μὲν τι καὶ τὰς βοῦς ἐπειγόμε-
 νον ἀνασώσασθαι, πολὺ μᾶλλον μέντοι τὸ κάλλος
 15 ἐκπλαγέντα τῆς κόρης συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ αὐ-
 τοῖς χρόνου περιήκοντος γενέσθαι παῖδα Κελτόν,
 ἀφ' οὗ δὴ Κελτοὶ προσηγορεύθησαν.

Περὶ Διμοίτου λά.

Λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην ἀρμόσασθαι μὲν Τροί-
 20 ζῆνος τάδελφοῦ θυγατέρα Εὐῶπιν· αἰσθανόμενος
 δὲ συνοῦσαν αὐτήν διὰ σφοδρὸν ἔρωτα τάδελφῷ
 δηλῶσαι τῷ Τροιζῆνι· τὴν δὲ διὰ τὸ δέος καὶ αἰ-
 σχύνην ἀναρτῆσαι αὐτήν, πολλὰ πρότερον λυπηρὰ
 καταρασαμένην τῷ αἰτίῳ τῆς συμφορᾶς· ἔνθα δὴ
 25 τὸν Διμοίτην μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἐπιτυχεῖν γυ-

4) αὐτῇ Heynius. Cod. αὐτῷ. — Ibid. cod. οὔτος. Heynius
 οὔτως. — 8) cod. ἀλώμενον. — 20) Heynius αἰσθανόμενον.

νακι μάλα καλῇ τὴν ὕψιν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβε-
βλημένη καὶ αὐτῆς εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθόντα συνεῖ-
ναι· ὡς δὲ ἤδη ἐνεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρό-
νου, χῶσαι αὐτῇ μέγαν τάφον, καὶ οὕτως μὴ ἀπέ-
5 μενον τοῦ πάθους ἐπικατασφάζει αὐτόν.

Περὶ Ἀνθίππης λβ'.

Παρὰ δὲ Χάοσι μειρακίσκος τις τῶν πάντων δο-
κίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. ταύτην ὑπελθὼν πάσῃ μη-
χανῇ πείθει αὐτῷ συμμιγῆναι· ἡ δὲ ἄρα καὶ αὐτὴ οὐκ
10 ἐκτός ἦν τοῦ πρὸς τὸν παῖδα πόθου· καὶ ἐκ τοῦδε λαν-
θάνοντες τοὺς αὐτῶν γονεῖς ἐξεπίπλασαν τὴν ἐπι-
θυμίαν. ἑορτῆς δὲ ποτε τοῖς Χάοσι δημοτελοῦς
ἀγομένης καὶ πάντων εὐνοουμένων, ἀποσκεδασθέν-
τες εἰς τινα δρυμὸν κατειλήθησαν. ἔτυχεν δὲ ἄρα
15 ὁ τοῦ βασιλέως υἱὸς Κίχυρος πάρδαλιν διώκων, ἧς
συνελαθείσης εἰς ἐκεῖνον τὸν δρυμὸν ἀφίησιν ἐπ'
αὐτὴν τὸν ἄκοντα· καὶ τῆς μὲν ἀμαρτάνει, τυγχά-
νει δὲ τῆς παιδός· ὑπολαβὼν δὲ τὸ θηρίον κατα-
βεβληκέναι ἐγγυτέρω τὸν ἵππον προσελαύνει, καὶ
20 καταμαθὼν τὸ μειράκιον ἐπὶ τοῦ τραύματος τῆς
παιδὸς ἔχον τῷ χεῖρι ἐκτός τε φρενῶν ἐγένετο καὶ
περιδινηθεὶς ἀπολισθάνει τοῦ ἵππου εἰς χωρίον
ἀπόκρημνον καὶ πετρῶδες. ἔνθα δὲ ὁ μὲν ἐτεθνί-
κει, οἱ δὲ Χάονες τιμῶντες τὸν βασιλέα κατὰ τὸν
25 αὐτὸν τόπον τείχη περιεβάλλοντο καὶ τὴν πόλιν ἐκά-
λεσαν Κίχυρον. φασὶ δὲ τινες τὸν δρυμὸν ἐκεῖνον

4) οὕτως, quod frustra viri docti in vitii suspicionem ad-
duxere, non minus recte quam εἶτα (Herm. ad Arist. Nub. 859)
ante participium collocatur. — 8) ταύτην Abresch. ταύτη cod.

εἶναι τῆς Ἐχίονος θυγατρὸς Ἡπειροῦ, ἣν μετανα-
στᾶσαν ἐκ Βοιωτίας βαδίζειν μεθ' Ἀρμονίας καὶ
Κάδμου φερομένην τὰ Πενθίως λείψανα, ἀποθα-
νοῦσαν δὲ περὶ τὸν δρυμὸν τόνδε ταφῆναι· διὸ καὶ
5 τὴν γῆν Ἡπειρον ἀπὸ ταύτης ὀνομασθῆναι.

Περὶ Ἀσσάονος λγ'.

Ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδιακοῖς καὶ Νεάνθης
β' καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

Διαφόρως δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἱστορεῖται καὶ τὰ Νι-
10 όβης· οὐ γὰρ Ταντάλου φασὶν αὐτὴν γενέσθαι, ἀλλ'
Ἀσσάονος μὲν θυγατέρα Φιλόττου δὲ γυναῖκα, εἰς
ἔριν δὲ ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας ὑπο-
σχεῖν τίσιν τοιάνδε· τὸν μὲν Φίλοττον ἐν κυνηγίᾳ
διαφθαρῆναι, τὸν δὲ Ἀσσάονα, τῆς θυγατρὸς πό-
15 θῶ ἐχόμενον, αὐτὴν αὐτῷ γήμασθαι· μὴ ἐνδιδού-
σης δὲ τῆς Νιόβης, τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς εὐωχίαν
καλέσαντα καταπορῆσαι· καὶ τὴν μὲν διὰ ταύτην
τὴν συμφορὰν ἀπὸ πέτρας ὑψηλοτάτης αὐτὴν ῥί-
ψαι, ἔννοϊαν δὲ λαβόντα τῶν σφετέρων ἀμαρτημά-
20 των διαχρήσασθαι τὸν Ἀσσάονα ἑαυτόν.

1) Ἡπειροῦς Legrandius, quod recipi non debebat a Passovio. — 7) Νεάνθης Heynius. Cod. Νεάνθος. — 9) καὶ ante τοῖς πολλοῖς delendum suspicor. Tum ἱστορεῖται scil. a Xantho Neanthe et Simmia, qui Lydorum de Niobe traditiones referabant. Vide quae ad vs. 17 attuli scholiastae Homeri verba. — 15) cod. σχόμενον. Correxι ἐχόμενον. — 17) Heynium post καταπορῆσαι excidisse suspicantem τὴν οἰκίαν redarguit schol. Ven. Hom. II. ὁ 602. Ἄνδοι δὲ φασὶν ὅτι Ἀύτωνίδης ἐρασθεὶς αὐτῆς (Niobae) καὶ μὴ πεισθελοῦς ἐπ' ἄριστον τοὺς παῖδας καλέσας ἐνέπρησε. Ubi pro Ἀύτωνίδης ex cod. B. scribendum Ἀσωνίδης sive Ἀσσοινίδης.

Περὶ Κορύθου λδ΄.

Ἱστορεῖ Ἑλλάνικος Τρωικῶν* καὶ Κεφάλων ὁ Γεργίθιος.

Ἐκ δὲ Οἰνώνης καὶ Ἀλεξάνδρου παῖς ἐγένετο
 5 Κόρουθος· οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον
 Ἑλένης ἠράσθη, καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρό-
 νως ὑπεδέχετο· ἦν δὲ τὴν ἰδέαν ζοράτιστος· φωρά-
 σας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀνεῖλεν. Νικάνδρος μέντοι
 τὸν Κόρουθον οὐκ Οἰνώνης ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλε-
 10 ξάνδρου φησὶν γενέσθαι λέγων ἐν τούτοις·
 ἦρία τ' εἰν Αἶδαο κατοικομένην Κορύθοιο,
 ὄντε καὶ ἀρπακτοῖσιν ὑποδηθεῖσ' ὑμεναίοις
 Τυνδαρις αἰν' ἀχέουσα κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω.

Περὶ Εὐλιμένης λε΄.

Ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς
 15 Βιθυνιακῶν α΄.

Ἐν δὲ Κρήτῃ ἠράσθη Λύκαστος τῆς Κύδωνος
 θυγατρὸς Εὐλιμένης, ἣν ὁ πατὴρ Ἀπτέρῳ καθω-
 μολόγητο πρωτεύοντι τότε Κρητῶν· ταύτη ζούσα
 20 συνὼν ἐλελήθει. ὡς δὲ τῶν Κρητικῶν τινες πόλεων
 ἐπισυνέστησαν Κύδωνι καὶ πολὺ περιῆσαν, πέμπει
 τοὺς πενσομένους εἰς θεοῦ ὅ τι ἂν ποιῶν ζοράτῃ-
 σαι τῶν πολεμίων, καὶ αὐτῷ θεσπίξεται τοῖς ἐγγω-
 ρίοις ἤρωσι σφραγιάσαι παρθένον. ἀκούσας δὲ τοῦ
 25 χρηστηρίου Κύδων διεκλήρου τὰς παρθένους πά-

2) lacunam indicavit Passovius. — 11) Legrandius εἰς Αἶδαο.
 — 13) pro κακὸν malim καλόν. Fuit enim κράτιστος τὴν ἰδέαν.

σας, καὶ κατὰ δαίμονα ἢ θυγάτηρ τυγχάνει. Ἀύ-
 καστος δὲ δείσας περὶ αὐτῆς μηνύει τὴν φθορὰν καὶ
 ὡς ἐκ πολλοῦ χρόνου συνείη αὐτῇ, ὁ δὲ πολὺς ὄμιλος
 πολὺ μᾶλλον ἐδικαίου αὐτὴν τεθνάναι. ἐπειδὴ δὲ
 5 ἐσφαγιάσθη, ὁ Κύδων τὸν ἱερέα κελεύει αὐτῆς δια-
 τεμεῖν τὸ ἐπομφάλιον, καὶ οὕτως εὐρέθη ἔγκυος.
 Ἄπτερος δὲ δόξας ὑπὸ Ἀνκάστου δεινὰ πεπονθέ-
 ναι λοχίσσας αὐτὸν ἀνεῖλε καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰ-
 τίαν ἔφυγε πρὸς Ξάνθον εἰς Τέρμερα.

10

Περὶ Ἀργανθώνης λς.

Λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον πρὶν ἐς Τροίαν ἐπίκου-
 ρον ἐλθεῖν ἐπὶ πολλὴν γῆν ἵεναι προσαγόμενον τε
 καὶ δασμὸν ἐπιτιθέντα. ἔνθα δὴ καὶ εἰς Κίον ἀφι-
 κέσθαι κατὰ κλέος γυναικὸς καλῆς· Ἀργανθώνη
 15 αὐτῇ ὄνομα. αὕτη τὴν μὲν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ
 μονὴν ἀπέστυγεν, ἀθροισαμένη δὲ κύνας πολλοὺς
 ἐθήρρευεν οὐ μάλα τινὰ προσιεμένη. ἐλθὼν οὖν ὁ
 Ῥῆσος εἰς τόνδε τὸν χώρον βίβη μὲν αὐτὴν οὐκ
 ἤγεν, ἔφη δὲ θέλειν αὐτῇ συγκυνηγεῖν· καὶ αὐτὸς γὰρ
 20 ὁμοίως ἐκείνη τὴν πρὸς ἀνθρώπους ὀμιλίαν ἐχθαί-
 ρειν. ἢ δὲ ταῦτα λέξαντος ἐκείνου κατήνεσε πειθο-
 μένη αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν. χρόνου δὲ πολλοῦ δια-
 γενομένου εἰς πολὺν ἔρωτα παραγίνεται τοῦ Ῥῆσου·
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχάζει αἰδοῦ κατεχομένη, ἐπειδὴ
 25 δὲ σφοδρότερον ἐγένετο τὸ πάθος, ἀπετόλμησεν εἰς
 λόγους ἐλθεῖν αὐτῷ καὶ οὕτως ἐθέλων αὐτὴν ἐκεῖ-
 νος

6) forsan ὑπομφάλιον, quo uterus rectius significatur quam altero. — 23) παραγίνεται] Heynius παράγεται. — 24) ἡσυχάζει et κατεχομένη Heynius. Cod. ἡσυχάζειν et κατεχόμενον. — 26) ἐθέλων] Legrandius ἐθέλουσαν. Passovius ἐθέλων ἐθέλουσαν.

νος ἠγάγετο γυναῖκα. ὕστερον δὲ πολέμου γενο-
 μένου τοῖς Τρωσὶ μετήεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπί-
 κουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε καὶ δι' ἔρωτα ὄς
 πολὺς ὑπῆν αὐτῇ, εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη
 5 τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἶα. Ῥῆσος δὲ
 μαλακίζόμενος ἐπὶ μονῇ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ ἤλ-
 θεν εἰς Τροίαν καὶ μαχόμενος ἐπὶ ποταμῷ τῷ νῦν
 ἀπ' ἐκείνου Ῥήσῳ καλουμένῳ, πληγείς ὑπὸ Διομή-
 δους ἀποθνήσκει. ἡ δὲ ὡς ἤσθητο τεθνηκότος αὐ-
 10 τοῦ, αὐτὶς ἀπεχώρησεν εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἐμίγη
 πρῶτον, καὶ περὶ αὐτὸν ἀλωμένη θαμὰ ἐβόα τοῦ-
 νομα τοῦ Ῥήσου· τέλος δὲ εἶτα καὶ ποταμῷ προσ-
 ιεμένη διὰ λύπην ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη.

6) pro μαλακίζόμενος requiro προσηλακίζόμενος vel simile
 quid. — 11) cod. ἀλωμένη. — 12) εἶα secluserit Heynius, quo
 nihil proficitur, nisi deleas etiam καὶ. Suspicebar τέλος δὲ ἀπέ-
 πασα καὶ ποταμῷ προσημένη. Nunc et ante et post εἶα aliquid
 excidisse credo; προσημένη autem, quod Legrandius coniecit, sine
 dubio aptius est quam προσιεμένη, quo in flumen Arganthonē se
 abiecit indicaretur.

A d d e n d a.

Pag. 302 ult. Particula γέ neque Nonnum neque
 Longum in Pastoralibus usum esse nisi in ὄγε obser-
 vavit Struvius in Dissert. de exitu versuum in Nonni
 carminibus p. 19. Eadem particula constanter absti-
 nuit Xenophon Ephesius, nisi quod semel lib. III, 8
 legitur ἀλλὰ ἔνεστί γε ἐν τῷ τάφῳ μείνασαν τὸ ἔρ-
 γον ἐργάσασθαι, ubi ἔνεστιν ἐν scribendum.

Pag. 326. Quod de scriptura nominis *Χειλωνίς* vel *Χελιδονίς* dixi, Plutarchum potius ex Parthenio quam Parthenium ex Plutarcho corrigendum esse, eius rei hanc potissimum rationem habui, quod quæ Plutarchus V. Pyrrhi c. 28 senes Spartanos Acrotato fortissimo adolescenti acclamavisse tradidit: ὄχενε Ἀκρότατε καὶ οἴφε τὰν Χελιδονίδα, μόνον παῖδας ἀγαθοὺς τῷ Σπάρτῃ ποιεῖ, antiquitus iambicis versibus inclusa fuisse videntur:

Ὅχεν' Ἀκρότατε κῶφε τὰν Χειλωνίδα,
μόνον δὲ παῖδας ἀξιούς Σπάρτας ποιεῖ

Accedit quod Coraë testante duo libri Paris. cap. 26 ipsum illud *Χειλωνίδα* exhibent.

EPI METRA.

Д. П. К. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

I. De Euphorione, Priapeiorum car-
minum auctore.

Euphorionis nomen praeter Chalcidensem poetam unus praeterea gessit Alexandrinae aetatis scriptor, cuius memoriam servavit Hephaestio de Metr. XV, 59 ubi de Priapeio metro disputat: τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ὅτε τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου εἰς σπονδεῖον περαιούσιν, ἐάν τε ἀπὸ ἰάμβου ἀρχῆται ἐάν τε ἀπὸ τροχαίου, κατὰ τὸ δεδομένον, ἐάν τε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησίτῃ¹).

Οὐ βέβηλος, ᾧ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
κάγῳ δ' ἐξ εὐεργεσίας ὠργιασμένος ἦκω,
ὁδεύων Πηλουσιακὸν κνεφαῖος παρὰ τέλμα.

Hos versus, quod vix credibile dictu est, Euphorioni Chalcidensi praeter alios attribuerunt Lilius Gyraldus Dial. III p. 350 Meursius ad Helladium vol. X Thes. Gron. p. 967 Vossius de Hist. graec. I p. 86 et D'Orvillius Vann. crit. p. 489. Quos omnes mirum est non attendisse ad Hephaestionis verba *Εὐφορίωνι τῷ Χερ-*

1) Ita scripsi ex cod. Turn. pro *Χερρονησιώτῃ*. Recte dicitur *νησιώτης*; at in compositis alterum longe fuisse usitatum, ex multis Stephani Byzantii locis intelligitur. Semel tantum apud hunc reperi *Ἡφαιστονησιώτης*.

ρονησίτη, quibus disertim illorum versuum auctor a Chalcidensi distinguitur. D'Orvillus adeo eo usque temeritatis progressus est, ut eos ex Euphorionis Dionyso, quod epicum carmen fuisse constat, derivatos esse hariolaretur. Cherronesum autem, ex qua oriundus erat Euphorio Priapeiorum carminum auctor, intelligo non earum unam quas Stephanus Byz. v. *Χερρόνησος* recenset, sed Aegyptiacam urbem non longe ab Alexandria dissitam, quae etiam alium haud incelebris nominis poetam genuit, Archelaum¹⁾. Suadere id videtur tertius fragmenti versus, quo se Pelusium venisse dicit poeta, novi Dionysi sacra celebraturus. Novus autem ille Dionysus, si recte conicio, Ptolemaeus Philopator est, qui ut nulli non vesaniae generi indulset, ita etiam novi se Liberi patris nomine appellari iussit, in quo postea imitatores habuit Mithridatem Antonium Caligulam Antoninum aliosque, de quibus v. Ruhnken. ad Velleium Pat. II, 82. Sed de Ptolemaeo praeter Diogenianum Cent. VIII, 41: *ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ νέου Διονύσου βασιλεύοντος βοῦς ἔτεκεν ἕξ βοῖδια*, testis est Clem. Alex. Protr. p. 16, 22 Sylb. *Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος Διόνυσος ἐκαλεῖτο*, ubi fortasse νέος excidit. Is homo quam insanae Bacchicae aemulationis studio correptus fuerit, etiam hoc indicat, quod hederæ signa sibi inuri iusserat. Etymol. M. p. 220, 19. *Γάλλος: ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι* (Lobeck. Aglaoph. p. 667) *ὡς οἱ γάλλοι. ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς ἐστεφανοῦντο*. Eius cognationem cum Baccho demonstrat

1) V. Schweighaeuserum ad Athen. vol. IX p. 44 et Iacobium ad Anthol. vol. III, 3 p. 857.

Satyrus loco memorabili apud Theophilum ad Autol. II, 7. ex quo eum phylis demisque, in quos Alexandrinus populus descriptus erat, nova nomina a Baccho Bacchique posteris indidisse cognoscimus. Huius igitur novi dei sacra celebrabant Pelusiotae recens instituta, quibus ut interesset poeta, fortasse viatico regis sustentatus (ἐξ εὐεργεσίας), ipse sese Pelusium¹⁾ contulerat, ubi hoc ipsum carmen, cuius fragmentum tractamus, in theatro videtur recitasse. Inepte autem versu primo ipsa mysteria, τελεταί, compellantur, pro quibus mystas potius memorari expectes. Nec vero id poetae culpa factum est, qui scripserat sine dubio ὃ τελεται, a recto casu τελέτης, cuius formae etsi nullum exemplum extat, satis tamen eam aliorum nominum comparatio tuetur. Ita ἀλέτης dicitur et ἀλεστής, ἐργάτης et ἐργαστής, atque alia his similia, de quibus exposuit Lobeckius Paral. gramm. p. 437. Ceterum quotiescunque hos versus legi, toties abrupta oratio animum advertit. Ac nescio an Hephaestio inter primum et secundum versum omiserit unum pluresve consulto, quippe inutiles ad consilium suum, quoniam pariter ac primus trochaicam basin haberent. Obstare quidem huic coniecturae videtur Dionysius Halic. de Comp. verb. IV p. 30, qui itidem duos priores fragmenti versus servavit et eodem quo apud Hephaestionem leguntur ordine continuavit. Sed accuratius Dionysii locum contemplanti non dubium videbitur, quin illi versus ab

1) Ad Ἠηλοιοιακὸν τέλιμα comparandus est Strabo XVI p. 760 lacus et paludes, quibus Pelusium circumfusum erat, proprie βάραιθρα καὶ τέλιματα appellari dicens. Cfr. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 54 sqq. et Bernhardius ad Dion. Perieg. p. 582.

aliena manu eius verbis illati sint. Dionysius hoc agit, ut saepe verborum traiectione numeros diversissimos effici doceat. Quam rem exemplo illustraturus Homericos versus affert Iliad. μ', 433: ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή χερσηϊτις ἀληθῆς etc. quos mutata verborum collocatione in tetrametros prosodiacos diffingi posse dicit in hunc modum:

ἀλλ' ἔχον ὥστε γυνή χερσηϊτις τάλαντ' ἀληθῆς,
ἥτ' εἶριον ἀμφὶς καὶ σταθμὸν ἔχουσ' ἀνέλκει
ἰσάζουσ' ἔν' ἀεικέα παισὶν ἄροίτο μισθόν.

Quibus appositis ita pergit: τοιαῦτά ἐστι τὰ Πριάπεια, ὑπό τινων δὲ ἰθυφαλλία (sic) λεγόμενα ταυτί·

οὐ βέβηλος ὦ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου
καὶ γὰρ δ' ἐξ εἰεργεσίας ὠργιασμένος ἦκω.

Ut taceam de oratione nullo vinculo coagmentata, prorsus non intelligitur quo consilio hos versus, quorum diversissimi sunt a praecedentibus numeri, Dionysius adiecerit. Sensit hoc iam Maximus Planudes in Walzii Rhetor. vol. V p. 491.: φησὶ (Διονύσιος) τετραμετρα ταῦτα εἶναι προσωδικὰ καὶ ὅμοια ὑπό τινων δὲ ἰθυφαλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε Συμβέβηλος (sic) ὦ τελεταὶ κτλ. ἂ πῶς ἂν εἶεν προσωδικὰ καὶ προσόμοια τοῖς προιαπείοις, ἢ πάλιν πῶς ταῦτα προιάπεια, οὐδαμῶς ἔχω συνοραῖν. Non igitur dubitandum est quin omnia illa inde a verbis τοιαῦτά ἐστι ab imperito lectore ex Hephaestione transcripti sint. Atque eadem manus, ut hoc adiciam, etiam quae paullo post apud Dionysium leguntur, adscripsit: τοιαῦτά ἐστι τὰ Σωτάδεια ταυτί· Ἐνθ' οἱ μὲν ἀκραισι πυραῖς νέκυες ἔκειντο κτλ. qui versus ex Hermogene de Ideis cap. VI p. 92 Ald. (vol. III p. 230 Walz.) derivati sunt.

Redeo ad Euphorionis fragmentum, quod si recte

interpretatus sum, simul intelligitur, Euphorionis Chersonesitae aetatem incidere fere in Olymp. CXL. cuius primo anno Ptolemaeus Philopator regnare coepit. Non igitur abhorret a veri similitudine hunc eundem esse Euphorionem, quem „minorem“ appellat Appuleius de Orthogr. ed. Os. p. 135. *Eridanus — est item Italiae qui et Padus, item Hiberiae, auctoribus Aeschylō, Pausania, Euphorione minore.* Quae unde transcripserit falsarius iste tot scriptorum, qui nunquam fuerunt, nomina mentitus non compertum habeo, Euphorionis minoris autem memoriam ille vano figmento comminisci vix potuit. Denique Chersonesitae nomen obscuratum latet apud Strabonem Lib. VIII, 24 p. 382: Ὀρνεαὶ δ' εἰσὶν ἐπώνυμοι τῷ παραρρέοντι ποταμῷ· νῦν μὲν ἕρημοι, πρότερον δ' οἰκούμεναι καλῶς, ἱερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον· ἀφ' ὧν καὶ ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος Ὀρνεάτην καλεῖ τὸν θεόν. Quo loco qui sine corruptelae suspitione usi sunt Victorius Var. Lect. 34, 19. Casaubonus ad Sueton. Tib. p. 360. Iacobsius Anthol. Gr. III, 3 p. 895. non dubito, si Hephaestionis verba in promptu habuissent, quin Euphronio Euphorionis nomen substituendum esse vidissent ¹⁾).

Quum hoc scribendi genus vel maxime παρεκβάσεις patiatur, iuvat Theophili verba, quibus Philopatoris cum Baccho cognatio demonstratur, quoniam insignia sunt ad antiquitatum Alexandrinarum cognitionem, huc transscribere. Sic igitur ille in libro ad Au-

1) Haec scripsi ad Euphor. ed. pr. p. 5 ante editos Lennepii commentarios ad Terent. Maur. p. 371 qui eandem sententiam protulit.

tolyc. II, 7 scripsit: Σάτυρος ἱστορῶν τοὺς δῆμους Ἀλεξανδρέων ἀρξάμενος ἀπὸ Φιλοπάτορος τοῦ καὶ Πτολεμαίου (malim ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ καὶ Φιλοπάτορος) προσαγορευθέντος, τούτου μὲν Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι. διὸ καὶ τὴν Διονυσίδα¹⁾ φυλὴν ὁ Πτολεμαῖος πρώτην κατέστησεν. λέγει οὖν ὁ Σάτυρος οὕτως· Διονύσου καὶ Ἀλθίας (leg. Ἀλθαίας) τῆς Θεστίου γεγενῆσθαι Δηϊάνειραν, τῆς δὲ καὶ Ἡρακλέους τοῦ Διὸς οἴμαι Ὑλλον, τοῦ δὲ Κλεόδημον (leg. Κλεοδαῖον), τοῦ δὲ Ἀριστόμαχον, τοῦ δὲ Τήμενον, τοῦ δὲ Κεῖσον²⁾, τοῦ δὲ Μάρωνα, τοῦ δὲ Θεστίου, τοῦ δὲ Ἀκοόν, τοῦ δὲ Ἀριστομίδαν (leg. Ἀριστοδαμίδαν), τοῦ δὲ Καρανόν, τοῦ δὲ Κοινόν, τοῦ δὲ Τυρίμμαν, τοῦ δὲ Περδίκαν, τοῦ δὲ Φίλιππον, τοῦ δὲ Ἀερόπον, τοῦ δὲ Ἀλκέταν, τοῦ δὲ Ἀμύνταν, τοῦ δὲ Βόκρον, τοῦ δὲ Μελέαγρον, τοῦ δὲ Ἀρσινόην, τῆς δὲ καὶ Λάγου Πτολεμαῖον τὸν καὶ Σωτήρα, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης Πτολεμαῖον τὸν Φιλὰδελφον, τοῦ δὲ καὶ Ἀρσινόης Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην, τοῦ δὲ καὶ Βερενίκης τῆς Μάγα τοῦ ἐν Κυρήνῃ βασιλεύσαντος Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα. ἢ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλεύσασιν συγγένεια οὕτω περιέχει. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ φυλῇ δῆμοί εἰσι κατακεχωρισμένοι, Ἀλθίης ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου θυγατρὸς δὲ Θεστίου Ἀλθαίας, Δηϊανείρης ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθίας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους. Ὅθεν καὶ τὰς προσωνομίας ἔχουσιν οἱ κατ' αὐτοὺς δῆμοι, Ἀριάδνης ἀπὸ τῆς θυ-

2) Verba τὴν Διονυσίδα addidi ex margine cod. B nisi quod ibi minus bene legitur τὴν Διονυσίαν.

2) Cod. B Κεῖστον. Scribendum Κίσσον, quem vero proprius Κίσιον vocat Eusebius ex Diodoro et Theopompo. Cfr. Lehrsii Aristarch. p. 302.

γατρὸς Μίνω γυναικὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροφί-
 λας, τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν μορφῇ πρύμνιδι, Θε-
 στίς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλθίας πατρὸς, Θεαντὶς ἀπὸ
 Θόαντος παιδὸς Διονύσου, Σταφυλὶς ἀπὸ Σταφύλου
 τοῦ Διονύσου, Εὐναιὶς ἀπὸ Εὐνός τοῦ Διονύσου, Μα-
 ρωνὶς ἀπὸ Μάρωνος υἱοῦ Ἀριάδνης καὶ Διονύσου· οὗ-
 τοι γὰρ πάντες υἱοὶ Διονύσου. ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πολ-
 λαὶ ὀνομασίαι γεγόνασι καὶ εἰσὶν ἕως τοῦ δεῦρο. ἀπὸ
 Ἑρακλέους Ἑρακλεῖδαι καλούμενοι, καὶ ἀπὸ Ἀπόλλω-
 νος Ἀπολλωνίδαι καὶ Ἀπολλώνιοι, καὶ ἀπὸ Ποσειδῶνος
 Ποσειδῶνιοι, καὶ ἀπὸ Διὸς Δίοι καὶ Διογέναι. Haec po-
 strema non ad solos Alexandrinos spectant. Cetera autem
 si omnia explicare vellem, facile integrae commentatio-
 nis materies suppeteret. Itaque subsistam in potioribus.
 Atque illud quidem non dubium est quin ea quae a
 verbis ἡ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον etc. sequuntur multis
 modis perturbata sint et corrupta. Auctor in hunc
 fere modum scripserat: ἡ μὲν οὖν πρὸς Διόνυσον τοῖς
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλεύσασι συγγένεια οὕτω πως ἔχει.
 ὅθεν καὶ τὰς προσωνυμίας ἔχουσιν αἱ κατ' αὐτοὺς φυ-
 λαί, Ἀλθαῖς ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου
 θυγατρὸς δὲ Θεστίου Ἀλθαίας, Δηϊανειρὶς ἀπὸ τῆς
 θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθαίας γυναικὸς δὲ Ἑρακλέ-
 ουσ, Ἀριαδνὶς ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω γυναικὸς δὲ Δι-
 ονύσου, παιδὸς πατροφίλας (?), τῆς μιχθείσης Διονύσῳ ἐν
 ὄροφῇ πρυμναίᾳ¹⁾, Θεστίς ἀπὸ Θεστίου τοῦ Ἀλ-
 θίας πατρὸς, Θεαντὶς ἀπὸ Θόαντος παιδὸς Διονύσου,
 Σταφυλὶς ἀπὸ Σταφύλου υἱοῦ Διονύσου, Εὐνεῖς ἀπὸ
 Εὐνέω υἱοῦ Διονύσου, Μαρωνὶς ἀπὸ Μάρωνος υἱοῦ Ἀρι-
 άδνης καὶ Διονύσου. Itaque novem phylarum Alexandri-

1) De ὄροφῇ cfr. Lobeck. Aglaoph. p. 281 annot. u.

narum nomina ex his cognoscimus, Dionysis, Althaeis, Deianiris, Thestis, Ariadnis, Thoantis, Staphylis, Euneis, Maronis. Quibus quae ante Ptolemaeum Philopatore[m] nomina indita fuerint ignoramus, quum praeter Ptolemaidem phylam ab auctore vitae Apollonii Rhodii memoratam ceterarum nulla ad memoriam nostram nomina propagata sint. Pro Θεσις magis placeret Θεσιάς, nisi ut Atticarum ita etiam Alexandrinarum phylarum nomina in τς terminata fuisse consentaneum esset. Analogiae item conveniret Θεσις. Sed hanc formam graecis auribus non magis probatam fuisse credo quam Ἀσκληπιίδης Ἐυρυβτίδης Ἀλκιβιτίδης et huius generis alia. De demis Alexandrinis nihil me legere memini, nisi quod unum eorum Ἀητωεῖς appellatum fuisse ex Stephano Byzantio intelligitur s. v. Ἀητωεύς.

II. De Philetæ Coi Mercurio et Naxiacis.

(ad pag. 16.)

Strabo III p. 168: ἄζωστοι (Balearium insularum incolae) ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξήεσαν, αἰγίδα περὶ τῆ χειρὶ ἔχοντες ἢ πεπυρακτωμένον ἀκόντιον, σπάνιον δὲ καὶ λελογχωμένον σιδήρῳ μικρῷ, σφενδόνας δὲ περὶ τῆ κεφαλῆ τρεῖς, μελαγκράνας ἢ τριχίνας ἢ νευρίνας. In his ante μελαγκράνας vulgo interponuntur verba: μελαγκράνας (fort. μελάγκρανις) σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία. καὶ Φιλητᾶς τε ἐν Ἐρμενείᾳ.

Ἀευγαλέος δὲ χιτῶν πεπινωμένος· ἀμφὶ δ' ἀραιή
ἰξὺς εἰλεῖται κόμμα μελαγκράϊνον.

ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένου. Quae ex margine in textum il-

lata esse perspexit Tyrwhittus. Lectionis varietas, quam Gustavo Kramero, futuro Strabonis sospitatori, debeo, haec est: *Φιλήτας τε* codd. omnes praeter Par. 1394 et Eton. qui *τε* omittunt. Pro *Ἐρμηνεία* Paris 1397 *ἔρμηνεία*. Pro *εἰλεῖται* Paris. 1397 Vatic. 174 Mosqu. Medd. *ιλεῖται*. Pro *μελαγχροάινον* omnes *μελάγκραινον*, quod *μελαγχροάνινον* potius scribendum videtur, quam quod alii voluerunt *μελαγχροάνιον*. Ad eandem rationem in Strabonis verbis *μελαγχροανίνας* scribendum esse docent subiecta *τριχίνας* et *νευρίνας*. Pro *κόμμα* Salmasius tentabat *ἄμμα*, cui praestat quod Toupius voluit *ζῶμα*. Possis etiam *ῥάμμα*. Sed nihil mutandum; *κόμμα* dicitur quidquid desectum est. Itaque *κόμμα μελαγχροάνινον* recte dicitur iuncus vimineus. Prorsus aliena ab hoc loco est quam alii defendendae codd. lectionis caussa attulerunt vocabuli *κόμμα* significationem ex Harpocrat. p. 114, 20 *κόμματα καὶ κυρήβια. τὰ κόμματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ σταχυί γινομένων ἢ τῶν ἀνθερίων*. Ad quae cfr. grammaticum Bekk. Anecd. p. 272, 24. Prorsus temere autem critici tentarunt verba *ἄραιή ἰξῦς*, pro quibus *ἄραιὰς ἰξῦς* coniecit Casaubonus, *ἄραιήν ἰξὺν* Toupius et Schneidewinus, Bachius denique *ἄραιῃ ἰξῦι*. Quos omnes mirum est non vidisse *ἰξῦς ἀμφιλεῖται κόμμα* non minus recte dictum esse quam e. c. *κεφαλή ἀμφίκεται στέφανον* et plurima eius generis alia. Pro *εἰλεῖται* aut *εἴληται* aut *εἴλυται* desidero. Sed haec omnia levia sunt prae difficultate, quam carminis Philetaci titulus obiicit, cui expediendo nihil in codd. Kramerii praesidii esse vehementer dolendum est. Nec quidquam proficimus Tyrwhitti coniectura, qui Philetac Mercurium a Strabonis

glossatore laudari existimabat. Hoc enim carmen epicum fuisse docent fragmenta a Stobaeo servata, alterum Flor. CIV, 12:

*Ἡ μὲν δὴ πολέεσσι πεφύρησαι χαλεποῖσιν,
 θυμέ, γαληναίη δ' ἐπιμίσγει οὐδ' ὅσον ὅσον,
 ἀμφὶ δέ τοι νέαι αἰὲν ἀνῆαι τετρήασιν.*

Alterum in Eclog. phys. V, 4 p. 156 ed. Heer.

*Ἴσχυρὰ γὰρ ἐπικρατεῖ ἀνδρὸς ἀνάγκη,
 ἢ ῥ' οὐδ' ἀθανάτους ὑποδείδειν, οἳ τ' ἐν Ὀλύμπῳ
 ἔκτοσθεν χαλεπῶν ἀχέων οἴκους ἐκάμοντο.*

Utroque loco perspicue Φιλητᾶ Ἐρμοῦ in codd. adscriptum est. Minime autem probandae videntur dubitationes et coniecturae Schneidewini Delect. p. 144. si Philetæ hi versus sint, fortasse excidisse pentametros statuentis. Nec melius ii qui in Mercurio Philetam tanquam in satura Varronem varia metra iunxisse existimant. Ad eiusmodi coniecturas ut confugerent viri docti, effecit aliud Mercurii fragmentum, quod sane elegiacum est. Legitur apud Stobaeum Flor. CXVIII, 3 cum lemmate Φιλητᾶ Ἐρμοῦ.

Ἄτραπὸν εἰς Ἄιδεω

ἦνυσα, τὴν οὐπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὀδίτης.

Atqui ita ex I. Scaligeri coniectura legitur pro vulgato *ἀτραπὸν εἰς ἄδεα*. Alio ducunt codd. Paris. quorum primus A. habet *ἀτραπὸν ἄδεω*, alter autem recentior *ἀτραπὸν εἰς ἀτδαο*, hoc quidem ex manifesta interpolatione. Verum est haud dubie quod A. habet:

ἀτραπὸν Ἄιδεω

ἦνυσα, τὴν οὐπω τις ἐναντίον ἦλθον ὀδίτης.

In hoc fragmento igitur quum nihil iam praesidii relictum sit iis, qui elegiacum carmen Mercurium fuisse statuunt, certissimum est in corrupto illo titulo Ἐρ-

μενεία vel Ερμηνεία aliud quam Έρμοῦ nomen contineri. Id autem quale sit, vereor ut nisi nova praesidia accedant, quisquam reperturus sit. Suspicebam olim Έρμείας carminis titulum fuisse, de quo cfr. supra p. 16. Possis etiam Φιλητᾶς ἐν ἐλεγεί α i. e. ἐλεγειῶν πρώτῃ. Sed vana haec sunt somnia. Id unum praeterea moneo, Philetæ versus neque ad Ulixen spectare neque ad Balearium incolarum habitum, sed describi iis Achaemenidem aliquem vel Philoctetem. Mercurii argumentum ad Ulixem pertinuisse notum est ex Parthenii Erot. II. Et Ulixen in iis, quos Stobaeus ex eo attulit versibus, loquentem mihi audire videor; titulo autem quid indicare voluerit poeta non liquet. Ante ἰσχυρὰ fortasse excidit τλήσομαι. Nota sunt quae Homerus Ulixen dicentem fecit, τέτλαθι δὴ κραδίη etc. Alia epica carmina num scripserit Philetas incertum est; hoc certum est ab elegiacis maiorem quam ab aliis, si quae forte condidit, carminibus gloriam egregio poetae obtigisse. Itaque inepte apud Aelianum VH. X, 6. Philetas ἐξαμέτρων ποιητῆς vocatur, pro quo non dubito quin πενταμέτρων vere correxerit Ruhnkenius ad Hermesianactis Eleg. vs. 77.

De Phileta quum dicere instituerim, utar hac occasione ut eorum memoriam revocem, quae multis abhinc annis de alio Philetæ opere breviter quidem sed ita tamen disserui, ut si ea cognita habuissent Welckerus ad Fragm. Simonidis Amorg. p. 8 et Bodius Hist. poes. gr. vol. II p. 145 nubem pro Iunone non amplexi essent. Dico Naxiaca Philetæ, de quo scripto sententiam olim meam aperui Nic. Bacchio, qui eam parum fideliter rettulit in Addendis ad suam Philetæ editionem p. 272. Ego haec ad eum perscripse-

ram: „Tota haec Kayseri de Philetæ Naxiacis disputatio concidit loco Etymol. M. p. 795, 12: παρὰ τὸ „φιλῶ φίλτος ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παράνομον (leg. παρώνυμον) Φιλτέας, ὡς πρῶτος Πρωτέας, ἄριστος Ἀριστέας. Φιλτέας δὲ ἐστὶν ὁ καλούμενος ἱστορικός, ὁ τὰ „Νάξια (leg. Ναξιακὰ) συνθεῖς. Ex quo manifestum est „etiam apud Eustath. ad Hom. p. 1885, 51. τούτοις δὲ ὁ „αὐτὸς (Heraclides) ἐπάγει καὶ ὅτι ἔνιοι τῶν Ἰώνων οἷς „ἀκολουθεῖ, φησί, καὶ ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας Φιλήτας εἶτε „Καλλῖνος, μόνον τὸ ἦ ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις „εἰς ἔ καὶ ἄ τέμνοντες τὸ ἐπόμενον ᾧ φυλάττουσι, πεποι- „έανται λέγοντες καὶ γεγενέανται, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο ἔγεντο¹⁾), manifestum est, inquam, etiam hic pro „Φιλήτας legendum esse Φιλτέας. Eudociae auctoritatem inter Philetæ Coi scripta etiam τὰ καλούμενα „Ναξιακὰ referentis Viol. p. 424 nemo obvertet, qui „hanc Eustathii commentarios saepe ad verbum ex- „scripsisse meminerit. Iam illud etiam intelligitur, non „recte Franckium in Callino p. 24 apud Eustathium „pro Callino Callimachi nomen reposuisse. Quis enim „praestet, Philteam illum non perantiquum scriptorem „fuisse, ut iure cum Callino componi potuerit?“ Haec postrema nunc retractanda mihi esse video; nam quum in verbis Etymologi cod. Leid. pro ὁ καλούμενος ἱστορικός habeat ὁ καλλαβαῖος ἱστορικός, quod recte Valkenarius ad Phalaridea Lennepii p. XXIII Καλακταῖος scribendum esse monuit, nemo dubitabit, quin etiam apud Eustathium illud Καλλῖνος aut ex eodem illo Καλακταῖος aut ex altera huius gentilicii forma Καλα-

1) Forsan ἐγενέατο.

λακτῖνος corruptum sit. Quod autem dubitavit Eustathius, utrum Philetæ an Callino Naxiaca tribuenda essent, non difficile est eius erroris originem indagare. Nam quum in suo Heraclidis exemplari *Φιλί-
τας* (vel *Φιλτέας*) *Καλλῖνος* scriptum reperiret, Callinum autem poetæ nomen esse meminisset, duos scriptores laudari ratus de suo illud *εἶτε* interposuit. Fuit igitur Philteas genere Calactinus scripsitque ionica dialecto opus de rebus Naxiorum, quod tres minimum libros complexum esse docet Tzetzès ad Lycophr. 633 *Φιλτέας δὲ ἐν τρίτῃ Νάξιακῶν* (Gymnesias insulas) *Βαλεαρίδας φησὶν ὕστερον ὀνομασθῆναι*, ubi itidem Philetæ nomen substitui voluerunt Meursius de Rhodo II, 10 et Ruhnkenius Epist. crit. p. 296.

III. De Archyta Amphissensi¹).

Quod supra ad Euphor. p. 21, ubi de Gerano Euphorionis carmine dicebam, ex Athenæo III p. 82 a. suspicatus sum, Archytam Amphissensem ætate Euphorioni supparem fuisse, confirmare videtur locus quidam Plutarchi Archytam ita commemorantis et cum Eratosthene coniungentis, ut facile eum huius æqualem fuisse conicias. Plutarchi ille locus legitur apud Stobæum Flor. XCV, 15 et ita habet: *Ἀρχύτας ἀναγνοῦς τὸν Ἐρατοσθένους Ἐρμῆν, τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν στίχον·*

*Χρειῶ πάντ' ἐδίδαξε· τί δ' οὐ χρειῶ κεν ἀνέυροι;
καὶ τοῦτον·*

1) Potiorem huius excursus partem ex editione prima Euphorionis p. 33 repetii.

Ἄρχυτου· καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μέριμναι.

Horum versuum priorem, omissis auctoris nomine iterum apposuit Plutarchus in fragmento libri de Divinatione apud Stobaeum Flor. LX, 10: τῶν τεχνῶν, ὡς ἔοικε, τὰς μὲν ἢ χρεῖα συνέστησεν ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι νῦν διαφυλάσσει.

Χρεῖα πάντ' ἐδίδαξε· τί δ' οὐ χρεῖά κεν ἀνέυροι τῶν ἀναγκαίων; Praeterea eundem hunc Archytam commemoratum reperio ab eodem Plutarcho Quaest. graec. p. 294 f: ἔνιοι δὲ τοῦναντίον πολυάνθεμον τὴν χώραν (Locrorum Ozolarum) οὔσαν ὑπ' εὐδίας τοῦνομα λαβεῖν (λέγουσιν)· ὧν ἐστὶ καὶ Ἀρχύτας ὁ Ἀμφισσεύς· γέγραφε γὰρ οὕτω·

Τὴν βοτρυοστέφανον μυρίπνου Μακύναν ἐρανήν.

Quem versum qui praeter Plutarchum servavit Pletho MS apud Bredovium Epist. Paris. p. 97 ita scriptum exhibet: τὰν βοτρυοστέφανον μυρίπνου Μακῦναν ἐρανήν. Doricas formas lubens accipio, sed Μακῦναν non rectius esse videtur quam quod Plutarchus obtulit Μακύναν. Oppidum hoc Μακύνεια dicitur Stephano Byz., Μακυνία Straboni X, p. 692 a et 705 c. Μακύνιον in codd. eiusdem p. 693 a. denique Μάκυνος vel Μάκυννον Alcaeo Messen. in Anth. Pal. IX, 518. Itaque aut Μάκυννον scribendum videtur, aut quod malim Μάκυνναν, quod ex usu Aeolensium pro Μακύννα dici potuit, quemadmodum iidem σέλαννα dicebant pro σελάνα, κράννα pro κράνα, et alia eius generis plura. Cfr. H. L. Ahrens de dial. aeol. p. 59. Quem Athenaeus I p. 5 f. et XII p. 516 c. in scriptoribus ὀψαρτυτικῶν commemorat Archytam, fortasse ab Amphissensi non diversus fuisse existimandus est. Ceterum Archytae illos de Eratosthenis Mercurio versus si cognitos ha-

buisset Bernhardius, haud scio an de argumento nobilissimi carminis paulo aliter statuendum intellexisset recteque sensisse Heynium de disciplinarum originibus in eo explicatum fuisse statuentem.

IV. Timaei historici locus de somnio
Himeraeae.

(ad p. 77.)

Tertullianus de anim. 46 p. 346 Rigalt.: *Sed et Dionysii Siciliae tyrannidem Himeraea quaedam somniavit: Heraclides prodidit.* Hoc Himeraeae somnium non dubitari potest quin eodem scripto prodiderit Heraclides Ponticus, ex quo matris tyranni Phalaridis de immanis filii crudelitate somnium derivavit Cicero de divin. I, 23. Cum Heraclide consentit Timaeus libro sexto historiarum apud scholiastam Aeschinis p. 751, cuius locum quoniam a Goellero Fragm. Timaei p. 211 omissum video, integrum adscribam: *Τίμαιος ἐν τῇ ἔκτῃ ἱστορεῖ γυναικὰ τινα τὸ γένος Ἱμεραΐαν ἰδεῖν ὄναρ ἀνιοῦσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πρὸς τινος ἄγεσθαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οἰκήσεις. ἔνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθεζόμενον ἐπὶ θρόνου, ὑφ' ᾧ ἐδέδετο πυρρός τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀλύσει καὶ κλοιῶ· ἐρῆσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστίν, αὐτὸν δὲ εἰπεῖν· ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας. καὶ εἶπερ ἀφεθῆ, τὰς χώρας ἡθερεῖ. περιαναστᾶσαν (?) δὲ χρόνοις ὑστέροις ὑπαντῆσαι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ δορυφόρων, καὶ ἰδοῦσαν ἀνακραγῆναι ὡς οὗτος εἴη ὁ τότε δεχθεὶς. καὶ ἅμα ταῦτα λέγουσαν πεσεῖν εἰς τοῦδαφος ἐκλυθεῖσαν. μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκ ἔτι ὀφθῆναι τὴν γυ-*

ναῖκα μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος. Ex eodem fonte hausit Photius Lex. p. 102, 20: Ἰερείας ἐνύπνιον: ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἰμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἰμεραία δὲ γραῦς τις, ὡς φασιν, ὄραν ἑαυτὴν ἐδόκει εἰς οὐρανοὺς ἀναγομένην· καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν δεδεμένον ἀλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλείον θρόνον· πυθομένην δὲ τις εἶη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκοῦσαι, τῆς Σικελίας· τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὕστερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον, τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγῆσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγελλεν (ἀπήγγειλεν)· ἦν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν ὁ Διονύσιος. Apertum est Timaei verba scholiastam Aeschinis fidelius reddidisse quam Photium, in quo quum alia a Timaeo non scripta videntur, tum illud εἰς οὐρανοὺς, cuius nominis plurali non usi sunt vetusti et probi scriptores. Post verba τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ excidit ἐπαύσατο. Cfr. Aelianus apud Suidam v. Φιλήμων. καὶ τὸν μὲν ὄνειρον ἐνταῦθα παύσασθαι, αὐτὸς δὲ διοπνισθεὶς etc. Et sic saepe in somniorum relationibus. In scholiastae verbis pro ἀνακραγῆναι aut ἀνακραγεῖν scribendum aut ἀνακεκραγέναι. Ad eandem illam mulierem Himeraeam referenda est Suidae glossa, Ἰμεραία: γραῦς τις. καὶ πόλις. Respicit locum Timaei etiam Eustathius ad Hom. p. 1213, 46: ἔστι δὲ ἐπὶ ψόγου ἀλάστορος χρῆσις παρὰ τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῶν εἰπόντι τὸ Διονύσιος ὁ πάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ. Denique ut nihil quod ad hanc causam pertineat omittam, comparandus est quem iam Muretus Var. Lect. XIV, 15 comparavit, locus Valerii Max. 1, 7, 6 ex Timaeo si a paucis decedas, non inscite conversus.

V. De Neoptolemo Pariano.

(ad pag. 156.)

Neoptolemi Pariani carmen, ex quo unum versum Achilles Tattius servavit apud Fulv. Ursinum Compar. Virg. p. 325: ὄθεν Νεοπτόλεμος ὁ Παριανὸς ἐν τῇ τριχθονίᾳ φησὶ Ὁκεανὸς τῷ πᾶσα περιόρρητος ἐνδέδεται χθών, quo titulo inscriptum fuerit difficile dictu est. Interim suspicari licet inscripsisse id Neoptolemmum Ἐριχθονίς sive malis Ἐριχθονιάς. Erichthonius, ὃς ἀπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατος λέγεται γενέσθαι τῆς τε πατρώας καὶ τῆς ὑπὸ τῷ μητροπάτορι γενομένης κληρονομίσας ἀρχῆς Dionys. Halic. I, 52 cl. Diodor. Sic. IV, 75. epici carminis, qualia ab Alexandrinis poetis condebantur, argumentum praebat haud absurdum. Ac fuisse Neoptolemmum epicae poesis studiosum vel illud indicio est, quod idem Dionysiadis auctor habitus est, cuius memoriam servavit Athenaeus III p. 82 d: Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς (Ἐπιτ. Κυπριανὸς) ἐν τῇ Διονυσιάδι καὶ αὐτὸς ἱστορεῖ ὡς ὑπὸ Διονύσου εὐρεθέντων· τῶν μύλων καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρῶν. Ex epico item carmine ductum videtur vocabulum λιποτροφίη, quod ex Neoptolemo exsignavit Choeroboscus apud Cramerum Anecd. Oxon. II p. 239, cuius de loco vide quae supra dixi p. 162. At qui 9 apud Stobaeum Flor. CXX, 5 afferuntur versus cum epigraphē Νεοπτόλεμος ἐν τῷ περὶ ἀστεϊσμῶν·

ἽΩ θάνατ', εἰθ' εἰς αὐτάγρετος, ὅσρ' ἂν ἐλοιμήν
 πρώτιστος¹)· καὶ κ' ἐχθρὸς ἐὼν πολὺ φίλτατος εἰς,

1) Ita pro πρώτιστον scripsi ex cod. Par. A. Praeterea magis placeret ὅσρα σ' ἐλοιμήν.

eos equidem non ipsius Neoptolemi, sed incerti poetae versus esse suspicor, quibus Neoptolemus, sive Parianus sive alius quidam, propter postrema verba „καί κ' ἐχθρός ἐὼν πολὺ φίλτατος εἶης“ pro asteismi exemplo usus erat. Asteismi enim figura, ut multas formas complectitur, de quibus Herodianus *περὶ σχήμ.* p. 57, 27 et Iul. Rufinianus de Fig. IV p. 198 dixerunt, ita etiam ad oxymori genus, quod illis verbis continetur, transferri potuit. De aliis Neoptolemi carminibus nihil compertum habemus. Ac diversus sine dubio a Pariano poeta is est, quem quidam Naupactionum auctorem esse statuebant, quod carmen quum alii Charoni, Pythae filio, alii Carcino Naupactio, alii incerto poetae Milesio assignaverint, apparet tam antiquum carmen Alexandrinae aetatis scriptori non tribui debuisse ab Heynio ad Apollod. II p. 359, cuius errorem notavit Marckscheffel de Hesiodi fragm. p. 253. Nec magis qui apud Diodorum Sic. XVI, 92 leguntur versus elegantissimi nostri sunt Neoptolemi, sed incerti poetae tragici et a Neoptolemo histrione recitati. Falluntur Heynius et Huschkus ad Tibull. I, 1, 70. De ceteris Neoptolemi Pariani scriptis commemoro librum de epigrammatibus ab Athenaeo X p. 454 *f* laudatum, et quo maiorem quam reliquis gloriam sibi paravit opus grammaticum *γλωσσῶν* nomine inscriptum, quo hoc consequutus est ut quasi per eminentiam *γλωσσογράφος* diceretur. Strabo de Pario, Bithyniae oppido, dicens XIII p. 589: *ἐκ Παρίου μὲν οὖν ὁ γλωσσογράφος κληθεὶς ἦν Νεοπτόλεμος μνήμης ἄξιος.* Huius operis quae ratio et quod institutum fuerit docebunt citationes grammaticorum, Athenaeus XI p. 476 *f.*: *Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς ἐν τρίτῳ γλωσσῶν (κισσύ-*

βιον) τὸ κίσσινον ποτήριον σημαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομέδῃ „πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεώς, ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον γέρον σκύφος, πόνων ἀναφυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος“. τὸ γὰρ κισσύβιον, φησί, λεγεται ἐπὶ συνόδου ἀγροικικῆς, ἐνθα προσίχει μάλιστα τὸ ξύλινον ποτήριον. Proclus ad Hesiodi Opp. 491: Νεοπτόλεμος ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν φησι λέσχην εἶναι ὄνομα αὐλῆς, ἐν ἧ πῦρ ἐστι. Anonymus Cramerii Anecd. Oxon. II p. 457, 18 κολοσυροῦ: Νεοπτόλεμος, μεγάλως αἰρομένης καὶ εἰς ἀέρα ἰκνουμένης· τὸ γὰρ κοῖλον κυρτώσεως καὶ ὑπεροχῆς μετέχει. Quae iisdem verbis etiam ab aliis grammaticis relata ad Hesiodi Theog. 880 pertinere vidit Müntzellus Emend. Theog. Hesiod. p. 291. Ad Homericorum locorum interpretationes referenda sunt quae servavit Eustathius ad Il. p. 757, 19: τὸ δὲ τίω δὲ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, ὡς Ἀμερίας καὶ Νεοπτόλεμος οἱ γλωσσογράφοι φασίν, ἀντὶ τοῦ ἐν μισθοφόρου τίθεμαι τάξει καὶ ἴσον αὐτὸν ἔχω Καρὶ ἀνδρί. Idem ad Il. p. 1347, 29: Νεοπτόλεμος δέ, φασίν, ὁ Παριανός, μιλοῖ (τὸ ἐξεσίην) ἀπὸ τοῦ ἐξιέναι. Quae paulo plenius apposuit schol. Ven. ad Il. 24, 235. Idem ad Odys. p. 1817, 22 ὁ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ εἶτε μολοβρός εἶτε μολαβρός, ὅν, φησί, Νεοπτόλεμος ἀναπτύσσων μολοβρὸν εἶπε τὸν ἐπὶ τὴν βορὰν ἐρχόμενον. Quae ex Aristophanis Byzantii scripto de aetatibus appellacionibus (περὶ ὀνομασίας ἡλικιωῶν) derivata esse in superioribus indicavit Eustathius. Porro ad Theocritum spectant quae scholiastes ad Idyll. I, 52 scripsit de voce ἀνθήρικος disserens: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Λωριεύς¹⁾ φησιν οὕτω λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεο-

1) Hoc corruptum est. Cod. B *Αηρίτων*.

πτόλεμος ἀνθήρικα γελοίως φήθη τὸν ἀθήρα τοῦ στάχου. Denique in parte eiusdem operis etiam de Phrygiis glossis explicatum fuisse docet Achilles Tattius ad Arati Phaen. apud Petavium Uranol. p. 129 e: τὸ δὲ ὄρου τὸ ἄνω δηλοῦν Φρυγῶν ἴδιον, ὡς Νεοπτόλεμος ἐν ταῖς Φρυγίαις φωναῖς.

Quem vetus interpres Horatii ad A. P. vs. I memorat Neoptolemum, et ita memorat, ut Horatium haud pauca eius de arte poetica praecepta in suum de eodem argumento carmen derivasse dicat, utrum Parianus sit an alius haud discernam. Hoc tamen veri haud dissimile videtur, respici eundem illum Neoptolemi librum, in quo de asteismo expositum fuisse vidimus. Quem librum quum in unius asteismi explicatione consumptum esse incredibile sit, probabile est Neoptolemum etiam de ceteris figuris exposuisse et dum id faceret etiam ea passim attulisse, quae praeceptis de arte poetica similia essent.

VI. Dymaenae et Caryatides.

(ad pag. 76.)

Hesychianae glossae, Δύσμαιναι: αἱ ἐν Σπάρτῃ χοροῖτιδες Βάκχαι, sinceritatem optime Ungerus Parad. Theb. I p. 459 adstruxit adnotatione Philargyrii ad Virgilii Georg. II, 487: *Bacchi enim orgia in montibus celebrari solebant a furiosis Bacchis, quae a Spartanis, quorum mons erat Taygeta, δύσμαιναι appellabantur.* Hinc mihi haudquaquam improbabile videtur Pratineae fabulae titulum apud Athen. X p. 392 non fuisse Δύμαιναι ἢ Καρυάτιδες, sed potius Δύσμαιναι ἢ

Καρυάτιδες. Certe fatendum est, Dysmaenas multo aptius quam Dymaenas consociari Caryatidibus, quarum saltationes, quibus Dianae Caryatidis sacra peragebant (Pausan. III, 10 et Lucian. de Saltat. c. 10) non minus quam Baccharum fanatico furore plenas fuisse quum alia docere videntur, tum ex Plinii loco Hist. Nat. 36, 4 intelligitur, in quo Thyades et Caryatides ita coniunguntur, ut vix inter se diversae fuisse videantur. Easdem Caryatidis deae sacerdotes innui suspicor a Stephano Byzantio p. 453 ubi adiectivi *Καρυᾶτις*¹⁾ exemplum ex incerto scriptore ponitur hoc: *Καρυᾶτις μέλισσα ἀντὶ τοῦ Λακωνικῆ.* Ephesiae quidem Dianae sacerdotes Melissas vocatas fuisse constat e Lactantii Instit. I, 55, quod nomen etiam ad Caryatidis sive Laconicae Artemidos antistites translatum esse, nemo mirabitur, qui Pindarum Pyth. IV, 106 Pythiam quoque *μέλισσαν* appellasse meminerit. Cfr. Etymol. M. p. 577, 40. *λέγονται δὲ καὶ μέλισσαι αἱ ἰέρειαι παρὰ τῷ ποιητῇ* ubi scribendum *παρὰ τοῖς ποιηταῖς.* Caryae autem, ubi Caryatidis Dianae sacrum summa religione colebatur, Peloponnesi fuit oppidum, in ipsis fere Laconicae et Arcadiae confiniis situm, cuius cives quum temporibus belli Peloponnesiaci identidem in adversariorum partes concessissent, postea a Lacedaemoniis recuperati ad internecionem deleti sunt; id quod factum fuisse videtur Olymp. CIII, 1. Vid. Xenoph. Hellen. VII, 1, 28. Spectat huc Photii glossa p. 133, 25 *τάς δὲ*

1) Non *Καρυᾶτις*, ut et hoc et aliis locis legitur. Neque enim dubitari potest quin Caryae a largo nucium proventu nomen traxerint.

Καρύας Ἀρκάδων οὔσας ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι.
 Cum Xenophonte congruit fere Vitruvius lib. I, 1 nisi quod Persicorum bellorum temporibus hoc factum esse narrat, neque a Lacedaemoniis, sed a „Graecis“ Caryatarum urbem excisam fuisse tradit, quod a Persarum partibus stetissent¹⁾. Xenophonteorum non memor erat Aloysius Hirtius in Museo Antiqu. Stud. I p. 273, qui quum duas urbes Caryarum nomine dictas fuisse statuit, alteram Arcadiae, Laconicae ditionis alteram, non animadvertisse videtur apud Pausaniam VIII, 45 ineptam esse Caryarum commemorationem, aptissimam contra Caphyarum, de quo verissime admonuit iam Sylburgius. Idem error praeter alios decepit Ios. Scalligerum ad Euseb. Chron. p. 20 A. ed. 1606. Illud autem recte monitum arbitror ab Hirtio et iam antea a Lessingio Opp. vol. X p. 369, Caryatidum signa veteres artifices ex ipsis illis saltantium virginum *σχήμασι* duxisse, qua in re non omittendus erat Athenaeus XIV p. 629 b. priscorum artificum statuas *τῆς παλαιᾶς ὀρχήσεως λείψανα* dicens. Ac profecto si quis apud animum suum reputaverit, quanto omnis generis decore saltantes illae virgines manibus canistro admotis solennes illas choreas peregerint, vix quidquam reperiet ex quo prisci artifices felicius signorum suorum habitus et figuras ducere potuissent. Documento sunt inclytae illae virgines Pandrosei sacelli, quas nemo fa-

1) Hoc quo spectet docet Herod. VIII, 26 post praelium apud Thermopylas Arcades nonnullos ad Xerxem transiisse dicens: *ἦκον δέ σφι αὐτιόμολοι ἄνδρες ἀπ' Ἀρκადτῆς ὀλίγοι κινῆς.* De Persici tamen belli temporibus simile quid observatum est grammaticis bucolicae poesis origines exponentibus, quorum testimonia collegit Heynius ad Donati vitam Virg. §. 21.

cile spectaverit, quin incredibili elegantissimarum formarum venustate mirum in modum se demulceri sentiat. Ceterum non maiorum tantum signorum, sed minorum etiam artis operum illae Caryatidum saltationes occasionem dedisse videntur, siquidem Plutarchus Artox. cap. 18 in Clearchi sigillo ὀρχουμένας Καρυάτιδας insculptas fuisse tradidit, Pollux denique V, 97 easdem inter aurium ornamenta commemorat.

VII. De Heraclea Panyasidis.

Attuli supra in commentatione de Rhiano p. 180 fragmentum ex Panyasis Heraclea a Clemente Alex. Protr. p. 22 d. servatum:

Τλῆ μὲν Δημήτηρ, τλῆ δὲ κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 τλῆ δὲ Ποσειδάων, τλῆ δ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἀνδρὶ παρὰ θνητῶ. θητευσέμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἄρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκη.

Ita enim recte Dübnerus versum quartum emendavit, in quo vulgo ἀνάγκης legitur. At dubitatio residet de quarto versu, in quo etsi θητευσέμεν aut exemplis, qualia Schaeferus ad Brunckii Poet. guom. p. 16 collegit, defendi aut cum Sylburgio in θητεύεμεν commutari potest, aliud tamen scriptum fuisse a poeta indicare videntur qui Panyasis versum respiciunt Plutarchus et ipse alio loco Clemens Alexandrinus, quorum ille Erot. p. 761 d. haec habet: Ἀπόλλωνα μυθολογέουσιν ἐραστὴν γενόμενον Ἀδμήτῳ παραθητεύσαι μέγαν εἰς ἐνιαυτόν, Clemens autem p. 382 Syll. καὶ Ἀδμήτῳ θητεύων εὐρίσκειται σὺν καὶ Ἡρακλεῖ με-

γαν εἰς ἐναιυτόν. Nequaquam igitur improbabile est Panyasin scripsisse,

ἀνδρὶ πάρα θνητῷ θῆσαι μέγαν εἰς ἐναιυτόν.

In his verbum θῆσαι Panyasin, rariorum verborum amatorem, decet vel maxime. Eius vestigia servavit Hesychius 'Εθῆσεν: ἐθήτευσεν¹⁾, et Θήσατο: ἐδούλευσεν. Dixi Panyasin rariorum verborum amatorem, quam rem, ut nota exempla omittam, alio quodam eoque paullo reconditiore confirmabo, quod suppeditat egregium illud Heracleae fragmentum ab Athenaeo II p. 37 a. et Stobaeo Flor. XVIII, 22 servatum:

Ξεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῖν'. ἀρετὴ νύ τις ἔστι καὶ αὕτη
 ὅς κ' ἀνδρῶν πηλὸν πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίνῃ
 εὔ καὶ ἐπισταμένως ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη·
 ἴσον θ' ὅστ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θεοὺς ἀνήρ
 5 ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἐνθα τε παῦροι
 θαρσαλέοι τελέθεισι μένουσί τε θεῶν Ἄρηα·
 τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος ὅστ' ἐνὶ δαιτὶ
 τέρπηται παρεὼν ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύη·
 οὐ γάρ μοι ζῶειν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι
 10 ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου
 θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλ' ἐνεόφρων²⁾.
 οἶνος γὰρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειρα,
 ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

1) Haec glossa apud Hesychium ita legitur, "Εθῆσεν: ἔψαυσεν, ἐθήτευσεν. In quibus ἔψαυσεν ad aliam glossam, ἔθισεν, pertinere videtur.

2) Ita verissime Valckenarius correxit vulgatum ἄλλο νεόφρων. Consimili ratione Fragm. Com. I p. 202 Aeschilo Pers. 787 restitui Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ἐνεὸς ὦν ἐνεὰ φρονεῖ, pro eo quod libri habent νέος ὦν νέα φρονεῖ. Eam emendationem unice probavit Hermannus.

ἐν μὲν γὰρ θαλάσσης ἱερὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
 15 ἐν δὲ χοροῖτυπίας, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότιτος,
 ἐν δέ τε μὲν θήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς
 τῷ σὲ χρῆ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφρονι θυμῷ
 πίνειν, μηδὲ βορῆ κεκορημένον ἤντε γῆπα
 ἦσθαι πλημιύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

In his plurimum negotii criticis fecit versus 16. Ac sane inepta est particularum δέ τε μὲν coniunctio, ineptior etiam venationis commemoratio. Hinc Grotius, quum totum hunc versum ab Athenaeo omissum esse vidisset, cum aut aliunde infartum aut a sciolo adscriptum esse statuit. Huius iudicium praeter alios sequutus est Dübnerus, qui versum illum a Gaisfordo uncis inclusum plane omisit. At antequam damnaretur ille, num forte probabili emendatione in integrum restitui posset quaerendum erat. Eam autem non dubito quin repererim certissimam. Coniunctis enim quae male distractae sunt litteris¹⁾ scribendum est:

ἐν δέ τε μενθήρης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.
 Vocabulum μενθήρη adhuc nonnisi ex grammaticis cognitum erat. Hesychius, *Μενθήρας: μερίμνας*. Etymol. M. p. 508, 6 *Μενθήραι: αἱ φροντίδες*. Hinc verbum μενθηρίζω apud eodem lexicographos, et μενθηριῶ futurum apud Photium p. 258, 16 i. q. *μεριμνήσω*. Hac correctione admissa nihil iam ille versus habet quod non sit aptissimum. Omnem enim vim quam vinum in animos hominum habet complexurus poeta, curarum etiam et sollicitudinis aliquid habere

1) Herodianus dict. sol. p. 11, 28: *Ἀημόγητος ἐν τῷ περὶ Κνίδου „καὶ κόκκινα (leg. Κόκκινα) τὸν Τελέτορος, καὶ Κόλλον τὸν Σκίρου, καὶ Λωγίων (Λαγῶν?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ καὶ Κιῆου τὸν Μηροθέου. Pro αὐτὸν ὁμοῦ leg. Ἀυτοτόμου“.*

dicit, quam in sententiam ut alia omittam compares illud Horatii *Seu tu querelas sive geris iocos, seu rixam et insanos amores, seu facilem pia testa somnum*. Sed in Heracleae fragmentis etiam alia sunt quae rectius constitui possunt, e. c. fragmentum ab Athenaeo II p. 37 a servatum, quod Dübnero quintum est, uno versu auctius in hunc modum edendum erat:

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
 ἀγλαός, ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοδαί,
 πάντες δ' ὀρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητος.
 πάσας δ' ἐκ κραδῆς ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάξει
 πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρείων.
 ἐκ γὰρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἴσ' ἄμ' ὀπηδεῖ¹⁾.

Horum versuum ultimum Athenaeus II p. 36 d. alii fragmento subiecit. Verba scriptoris haec sunt: Πανύασις δ' ὁ ἐποποιὸς τὴν μὲν πρώτην πόσιν ὀπονέμει Χάρισιν Ὠραῖς καὶ Διονύσῳ, τὴν δὲ δευτέραν Ἀφροδίτῃ καὶ πάλιν Διονύσῳ, ὕβρει δὲ καὶ ἄτῃ τὴν τρίτην. Iam sequitur locus, cuius postremam tantum partem adscribam:

Ἄλλ' ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνοι
 πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' ὕβριος αἴσα καὶ ἄτης
 γίγνεται ἀργαλέη, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάξει.
 ἀλλὰ πέπον μέτρον μὲν ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο,
 στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἐταίρους·
 δεῖδια γὰρ τριτάτης μοίρης μελιθεός οἴνου
 πινόμενης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέροσῃ,
 ἐσθλοῖσιν ξενίοισι κακὴν δ' ἐπιθῆσι τελευτήν.
 ἀλλὰ πιθοῦ καὶ παῦε πολὺν ποτόν.

1) In his αἴσ' ἄμ' ὀπηδεῖ scripsi praeunte Naekio. Idem καὶ γὰρ οἱ. Possis etiam ἢ γὰρ οἱ. Nisi forte ἐξοπηδεῖν dixit Panyasis, quod compares cum ἐξακολουθεῖν.

Quibus subiicit Athenaeus: καὶ ἐξῆς περὶ ἀμέτρου οἴνου. Ἐκ γὰρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἴσα ὀπηδεῖ. Apertum est hunc versum proxime sequutum fuisse illum, *πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χειρεύων*. Simul etiam fragmentorum ordinem paulo aliter constituendum esse patescit. Quum enim Athenaeus versum illum de immodico vini usu „ἐξῆς“ i. e. post illam admonitionem *ἀλλ' ὅτε τις* etc. a Panyasi positum fuisse dicat, manifestum est quinti sextique apud Dübnerum fragmentorum sedes permutandas esse. Sexti fragmenti versus ultimos adscripsi ut leguntur apud Dübnerum; in libris autem penultimus ita scriptus est: *ἔσθλοῖς ἐν ξενίοισι κακὴν δ' ἐπιθήσειε τελευτήν*. Nec dubium est quin recte scripserit *ἐπιθήσι*, sed particulam δὲ tribus vocibus Panyasin subiunxisse non credibile est. Itaque *ἔσθλοῖς δ' ἐν ξενίοισι κακὴν ἐπιθήσι τελευτήν* scribendum esse dicerem, nisi res unius litterae transpositione confici posse videretur hoc modo:

μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέροση

ἔσθλοῖς ἐν ξείνοισι, κακὴν δ' ἐπιθήσι τελευτήν.

Aliud fragmentum, in quo aliquid corruptelae latet, servavit Stephanus Byzantius s. v. *Τρεμίλη: ἡ Λυζία ἐκαλεῖτο οὕτως. οἱ κατοικοῦντες Τρεμιλεῖς ἀπὸ Τρεμίλου, ὡς Πανύασις:*

Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔγημε θύγατρα

νύμφην Ὠγγίην, ἣν Πραξιδικὴν κατέουσι,

Σίβρω ἔλ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παρὰ δινηέντι.

τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλωὸς Ξάνθος Πίναρός τε

καὶ Κράγος¹⁾, ὃς κρατέων πάσας ληΐζειτ' ἀρούρας.

1) Montis Cragi nomen apud schol. Hom. II. ὁ, 193 male *Κέραγος* scriptum est.

Primum horum versuum, qui in cod. Rehd. ita scriptus est, ἔνθα δ' ἔρρεε μέγας Τρεμύλος ἄγει με θύγατρα, recte Funckius ita correxisse videtur, μέγας Τρέμιλος ὃς ἔγημε θύγατρα, nisi quod pro Τρέμιλος malim Τρεμίλης, cui formae fidem facit gentile nomen Τρεμίλης¹). Gentes autem saepissime nomine conditoris fictitii vocari docuit Lobeckius Paral. gramm. p. 303. Alteram formam, Τρέμιλος, disertim a quoquam memorari non credo. Quotiescunque enim hoc nomen occurrit, genitivo casu positum est. Praeterea magnam offensionem habet θύγατρα, quod quum neque pro puella dici (Hermannus ad Soph. Oed. Tyr. 1102) neque cum Ὀγυγίην in sequenti versu ita coniungi possit ut Ogygis filia intelligatur, magna oboritur suspicio versus hosce ita scribendos esse,

ἔνθα δ' ἔβαιε μέγας Τρεμίλης, ὃς ἔγημε γυναῖκα,
νύμφην Ὀγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι.

De Praxidica, Ogygis filia, v. Dionysium apud Photium s. v. Πραξιδίκη. Versu tertio etiamnunc teneo quod iam alio loco proposui, pro παρὰ δινήεντι scribendum esse βαθυδινήεντι. Nam παραδινήεντι ineptum I. Gronovii commentum est.

De eo fragmento quod a Probo ad Virgilii Ecl. II, 24 servatum Dübnero vicesimum quintum est, dixi supra p. 251. Fragm. 24 ab Athenaeo IV p. 172 d. servatum ita scribendum videtur: πέμματα πόλλ' ἐπιθείς, πολλαῖς δέ τε νοσσάδας ὄρνις.

De-

1) Stephanus Byz. Τρεμίλη. οἱ κατοικοῦντες Τρεμιλεῖς... τοῦτους δὲ τοὺς Τρεμιλέους (leg. Τρεμιλέας ex Rehd.) Ἀνκλους Βελλεροφόντης μετωνόμασεν. Ἐκαταῖος Τρεμίλλας αὐτοὺς καλεῖ ἐν τετάρτῳ γενεαλογίῳν. Ceterum Tremilae nomen ad terrae motus, qui Lyciam quassabant, spectare videtur.

Denique nescio an ad Panyasis Heracleam referendus sit locus a scholiaste Nicandri Ther. 256 allatus ad verba *χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἠερόεντα, τότε ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.*

Scholiastes: *γράφεται δὲ καὶ ἄνθεσι χάλκης (i. e. χάλχης). οὕτως καὶ παρὰ Νουμηγίῳ Ἄνθεσσι γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ ἠερόεις, τότε δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος ἀμφὶ ἐκιδάινει χάλκη ἴσον. ἔστι δὲ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν. τὸ δὲ ἐμφερές ὅμοιον τῷ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ*

φολίς δ' ἀπέλαμπε φαινή,

ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τότε δ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.

Non secundarii sed celebris poetae hos versus esse, vel illud indicio est, quod scholiastes nomen auctoris reticuit. Itaque aut Pisandri aut Panyasis Heracleam dici existimo. Credo autem hos versus ex ea carminis parte derivatos esse, qua draco aureis Hesperidum malis custos appositus describebatur. Schol. Germanici Arat. p. 42 *draconem immensae magnitudinis . . .*

Hercules, quum ad mala aurea profectus fuisset, ut refert Panyasis in Heraclea, fertur peremisse. Quamquam possunt haec etiam ad Herculis certamen cum Hydra Lernaea referri, quod et ipsum Panyasin ornasse idem scholiastes testatur. Ceterum similiter varios Sphingis colores descripsit tragicus incertus apud Plutarchum Stobaei Flor. LXIV, 31: εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσοπὸν ἦν | νότισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι, | κυανοπὸν ὥς τις ἴρις ἀνταυγῆ (leg. ἀντηγῆ) σέλας.

Haec scribenti mihi affertur Ioh. Pistothe. Tzschirneri commentatio de Panyasidis Heracleade (Vratisl. 1812), in qua quum alia minus recte mihi disputata

esse videntur, tun vero etiam ea quae disseruit de scholio Homérico ad Odyss. 12, 301. *Νυμφόδωρος* (ita Ebertus pro *Μεμψήδωρος* vel *Μεμψόδωρος*) ὁ τὴν *Σικελίαν περιηγησάμενος καὶ Πολίαινος καὶ Πανύασις φύλακα τῶν Ἑλλίου βοῶν Φυλάκιόν* (Vind. Φυλαίον) φησι γενέσθαι, ὃν *Φιλοστέφανος Αἰολιδοῦν εἶναί φησι καὶ ἔχειν ἐν Μύλαις ἠρώων*. Panyasis armentororum illorum custodem neque Phylacium neque Phylaeum appellaverat, sed aut Phylacum, quod frequens in fabulis graecis nomen est, aut quod magis credo Phalacrum. Tum *Αἰολιδοῦς* non nomen proprium est, sed plebeia, si quis ita velit, forma patronymici *Αἰολίδης*, comparanda illa cum *ὑἱδοῦς Θυγατριδοῦς τηθελλαδοῦς ἐμπληκταδοῦς* et id genus aliis, de quibus dixit Lobeckius ad Phryn. p. 299. De Phalacro Aeoli filio vide schol. Odyss. 20, 6. Eum a Mylensibus pro heroe cultum esse non mirum est, quum de Aeolidarum in Siciliae oris imperio satis constet ex Diodoro Sic. V, 8.

VIII. De poeta Arriano.

(ad p. 206.)

Suidas vol. I p. 320. *Ἀρριανός: ἐποποιός, μετέφρασεν τῶν γεωργικῶν Βεργιλίου ἐπικῶς ποιήσας. Ἀλεξανδρειάδα. ἔστι δὲ κατὰ τὸν Μακεδόνα ἐν ῥαφραδίαις εἴκοσι τέτταρσιν. εἰς Ἀτταλὸν τὸν Περγαμηνὸν ποιήματα*. Eudocia Viol. p. 67: *Ἀρριανὸς ἐποποιὸς μετέφρασε τὰ τοῦ Βεργιλίου γεωργικὰ ἐπικῶς. καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς Ἀτταλὸν τὸν Περγαμηνόν*. Neglexerunt haec, ni fallit memoria, ii qui de Virgillii Geor-

gicis commentati sunt. Suidae locum respexisse videtur Torrentius ad Sueton. Tib. 70 etiam Arrianum poetam haud incelebrem fuisse dicens. De aetate viri ex Suidae verbis nihil certi elicias. Attalum Pergamenum si carminibus suis celebravit, huius eum aequalem fuisse consentaneum est; ei autem male respondet quod de metaphrasi Georgicorum addit. Vereor igitur ne duos diversos Arrianos in unum Suidas coniunxerit. Alexandriadis memoriam duobus locis apud Stephanum Byzantium haberemus, si per librarios licuisset, qui Arrianum in Adrianum transformarunt. Primum s. v. *Ἀστραία* p. 187 *Ἀστραία πόλις Ἰλλυρίας. Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρείδος ἀ.* Tum s. v. *Σάνεια, πόλις Ἰνδική, ὡς Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρείδος ἐβδόμῃ. τὸ ἔθνικὸν Σανεύς.* Utroque loco Arriani reponendum videtur. For- san eiusdem Arriani est epigramma a Welckero editum Syll. epigr. graec. p. 220.

IX. De Alexandro Ephesio.

De Alexandro Ephesio, cui incertum quam ab caussam Lychni cognomen inditum fuit¹⁾, apud Strabonem XIV p. 642 (951) haec leguntur: *τῶν νεωτέρων Ἀλέξανδρος ῥήτωρ, ὁ Λύχνος προσαγορευθεὶς, ὃς καὶ ἐπολιτεύσατο καὶ συνέγραψεν ἱστορίαν καὶ ἔπη κατέλιπεν, ἐν οἷς τὰ τε οὐράνια διατίθεται, καὶ τὰς ἡπεί-*

1) Fortasse eo nocturna laboriosi viri studia indicare voluerunt. Nota sunt quae de Demosthenis lucerna feruntur. Idem *Λύχνου* cognomen cur Synoridi meretrici inditum fuerit (Athen. XIII p. 583 e.) non obscurum est.

ρους γεωγραφεῖ καθ' ἐκάστην ἐκδοὺς ποιήματα. Qui quod *ιστορίας* auctorem Alexandrum fuisse dicit, respexit forsan Marsici belli historiam ab Aurelio Vict. O. R. cap. 9 p. 25 memoratam: *Idam petit* (Aeneas) *ibique navibus fabricatis cum multis diversi sexus oraculi admonitu Italiam petit, ut docet Alexander Ephesius libro primo belli Marsici.* Carminum quae condiderat Alexander bipartita erat ratio; alterum enim rerum caelestium, alterum orbis terrarum descriptionem complectebatur. De alterutro vel de utroque Ciceronis prostat iudicium Epist. ad Atticum II, 22 *libros Alexandri negligentis hominis et non boni poetae, sed tamen non inutilis tibi remisi,* et epist. 20: *a Vibio libros accepi. poeta ineptus, nec tamen scit nihil, et est non inutilis. describo et remitto.* Quod etsi parum honorificum iudicium est, non inutile tamen fuerit quae de utroque opere servatae sunt reliquiae, eas hic coniunctim proponere. Quem titulum operi de rebus caelestibus fecerit non indicatum est; suspicor tamen fuisse *Φαινόμενα*. Certe inter Phaenomenorum scriptores memoratur Alexander in Vita Arati apud Buhlium vol. II p. 442 et 43. Hygini locum Astron. II, 21 ad idem hoc carmen forsan referendum apposui supra p. 242. At haud spernendam eius partem, quae de stellis errantibus agit servavit Theon Smyrnaeus apud Galeum Add. ad Parth. p. 49:

Ἵψου δ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέρτατον ἔλλαχε κύκλον.
 ἀγχοτάτη μὲν διὰ Σεληναίη περὶ γαῖαν,
 δευτερος αὖ Στίλβων χελνοσσόου Ἑρμείου,
 τῶ δ' ἐπι φωσφόρος ἐστὶ φαινότατος Κυθρεΐης,
 ὃ τέτατος αὐτὸς ὑπερθεν ἐπ' Ἥλιος φέρεθ' ἵπποις,
 πέμπτος δ' αὖ πυρόεις φωστήρ Θρηήκιος Ἄρηος,

ἔκτος δ' αὖ Φαέθων Διὸς ἀγλαὸς ἰσταται ἀστήρ,
ἕβδομος αὖ Φαίνων Κρόνου ἀγχόθι τέλλεται ἀστήρ·

πάντες δ' ἐπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συναφδόν

10 ἄρμονίην προσέχουσι διαστάς ἄλλος ἀπ' ἄλλου.

* * *

Γαῖα μὲν οὖν ὑπάτη τε βαρεῖά τε μεσσοῦθι γαίει·
ἀπλανέων δὲ σφαῖρα συνημμένη ἔπλετο νῶτοις·
μέσσην δ' ἥλιος πλαγκτῶν θέσιν ἔσχ' ὑπὲρ ἀστρῶν·
τοῦ δ' ἄπο δὴ ψυχρὸς μὲν ἔχει διὰ τέσσαρα κύκλος.

15 κείνου δ' ἡμίτονον Φαίνων ἀνίησι χαλασθεῖς,
τοῦ δὲ τόσον Φαέθων ὅσον ὄβριμος Ἄρρεος ἀστήρ,
Ἥλιος δ' ὑπὸ τοῖσι τόνον τερψίμβροτον ἴσχει,
ἀγλης δ' ἡελίοιο τριημίτονον Κυθερείη·

ἡμίτονον δ' ὑπὸ τῇ Στίλβων φέρεθ' Ἐρμείαιο,
20 τόσσον τε χρωσθεῖσα φύσιν πολυκαμπέα μῆνη·
κέντρον δ' ἡελίοιο θέσιν διὰ πέντ' ἔλαχε χθῶν,
αὐτὴ πεντάζωνος ἀπ' ἡερίης γλογόεν πῦρ,
ἀρομοσθεῖσ' ἀκτῖσι πυρὸς κρουροῖσί τε πάχναις,
οὐρανὸν ἐξάτονον τόνον ἔσχεθε τὸν διὰ πασῶν.

25 τοίην τοι σειρήνα Διὸς παῖς ἤρμοσεν Ἐρμῆς
ἐπτάτονον κίθαριν, θεομήτορος εἰκόνα κόσμου.

Adscripsi haec prout emendata sunt a Galeo, Schnei-
dero, maxime Naekio, a quibus quae allata sunt nolo
repetere. Itaque annotabo non nisi ea de quibus ad-
huc mihi dubium est. Vs. 1 nescio an ὑπέριτερον scri-
bendum sit. Vs. 6 Thracem dicit Martem ut Sopho-
cles apud Clement. Protr. 2 p. 24 Pott. Σοφοκλῆς δὲ
Θραῖκα οἶδεν αὐτὸν (Ἄρη), qui respexit, opinor, Antig.
957. Vs. 10 Theon στοιχοῦσιν. Heraclitus προσέχουσι.
Legendum igitur προχέουσιν. Vs. 14 Naekius τοῖο δ'
ἄφ' ὕψιστος, vel τοῦ δ' ἄπο δὴ ὕψος. Vs. 17 malim
τερψίμβροτος, Homericō Solis epitheto. Post vs. 22 ali-

quot versus excidisse suspicatur Schneiderus ad zonarum temperaturam pertinentes, quod non credibile est. Non dubito quin vitium lateat in verbis ἀπ' ἡερίης φλογόεν πύρ. Nec vs. 24 persanatus est. Vs. 25 σειρῆνα Naekius pro σειρῆν ὁ Schneiderus σειρῆν' ὁ. Vs. 26 Θεομήτορος legendum pro Θεομήτορος.

Alterum carmen tribus continebatur partibus, Asiae Europae Libyae descriptionem complectens. Fragmenta praeter Eustathium in commentariis ad Dionysium Periegetam unus servavit Stephanus Byzantius, qui *Europam* memorat v. Δυσράχιον. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ μετὰ τοῦ σ Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ.

Δυσραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγγιάλου χθονὸς ἀκτῆς. Fallitur haud dubie Stephanus sive potius epitomator eius. Apud Alexandrum *δυσραχίου* adiectivum erat nominis ἀκτῆς, quo aestuosum Dyrrhachii sive Epidamni littus significaret. Sed praestat fortasse *δυσράχιός τ' Ἐπίδαμνος* scribere. Item v. Ἐλίμεια, πόλις Μακεδονίας. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ Ἐλιμειὸν φησι, διὰ μακροῦ τὴν μὲν συλλαβὴν, τὴν δ' ἔλλιον (leg. τὴν δὲ λι) διὰ βραχέος τοῦ ι. Item v. Ἐρκύνιον, ὄρος Ἰταλίας, ἀφ' οὗ Ἐρκυνὶς ἢ χάρα καὶ Ἐρκύνιος τὸ κτητικόν. Ἀλέξανδρος Εὐρώπῃ. Item v. Τυρακῖναι, πόλις Σικελίας. Τυρακὴν δὲ αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ. Haec postrema documento sunt, insulas Alexandrum non seorsum tractasse, ut Dionysius fecit, sed cum unaquaque ἡπειρῶ coniunctim. Ex *Asia* haec enotavit Stephanus v. Δῶρος, πόλις Φοινίκης. καὶ Ἀλ. ἐν Ἀσίᾳ

Δῶρος τ' ἀγγιάλος τ' Ἰόπη προύχουσα θαλάσσης. Legebatur *θαλάττη*. Porro v. Λάπηθος, πόλις Κύπρου, ὕφορμον ἔχουσα καὶ νεώρια. Ἀλέξανδρος Ἐφέσιος

Βήλου δ' αὖ Κίτιόν τε καὶ ἰμερόεσσα Λαπήθος.

Quae ita intelligenda esse videntur, ut Citium et Lapethum Beli *κτίσματα* fuisse dicat. De Lapetho scriptorum testimonia collegit Cellarius Geogr. Ant. II p. 268. Neglexit tamen quem Stephani editores afferunt Nonnum XIII, 447: *ἐκ δὲ Λαπήθων, ὕστερον ἦν ἐκάλεσαν ὀμώνυμον ἡγεμονῆος*, ubi recte Graefius *Λαπήθου* corrigi. Porro laudat Stephanus *Asiam v. Μελίταια, πόλις Θετταλίας. Ἄλ. Ἀσία*, et *v. Σάταλα, πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἄλ. Ἀσία*. Item *v. Σεβαστή, πόλις Ἀρμενίας, ἣ νῦν Σεβαστία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος*. In his vereor ne quid turbatum sit; certe permirum videri debet, ante Augusteam aetatem urbem aliquam *Σεβαστήν* appellatam esse. Fortasse igitur pro *Ἀλέξανδρος* scribendum *Μένανδρος*, de quo vide quae dixi Proleg. ad Menandrum p. XXXVIII. Porro *Ταπροβάνη, νῆσος μεγίστη ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσῃ. Ἄλ. ὁ καὶ Ἀύχνος*.

Νῆσος τετράπλευρος, ἀλιστέφανος Ταπροβάνη,

θηρονόμος, πέπληθεν ἑυρρίνων ἐλεφάντων.

Quae imitatus est Dionysius Perieg. 593 *μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων*. Ubi Eustath.: *ὅτι ἡ Ταπροβάνη — τετράπλευρος, θηρονόμος, πεπληθυῖα εὐρίνων ἐλεφάντων, ὡς φησιν Ἄλ. ὁ καὶ Ἀύχνος ἐπιλεγόμενος*. Ex quo altero versu *θηρονόμος* scripsi pro edito *θηρονόμων*. Porro *v. Ὑρκανοί, ἔθνος προσεχὲς τῇ Κασπία θαλάττῃ. λέγεται καὶ Ὑρκάνιος καὶ Ὑρκανία καὶ Ὑρκανίς, ἐξ οὗ τό*

ἐξ (leg. εἰς) Ὑρκανίδα λίμνην,

ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Item v. Χαονία. λέγεται καὶ Χαόνιος — καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἄλ. ὁ Ἐφέσιος ἐν Ἀσίῃ (sic) καὶ Αἰβύη· οἱ δὲ κάτω Πελασγίδα

Χαονίην, quae sine librorum ope restitui non possunt. Et haec quidem Stephanus ex Asia attulit. Sed ad idem carmen referenda sunt quae servavit Eustathius ad Dionys. 608 *ἐν τῇ Καρμανίδι ἄκρα νῆσος ἡ Ὀγυρις, καὶ περὶ αὐτὴν τύμβος Ἐρυθραίου βασιλέως, ὃν ἄλλοι Ἐρύθραν φασὶ γράφοντες*

Ἀγχιβαθῆς δ' ἄρα νῆσος ἀλὸς κατὰ βένθος Ἐρυθρῆς Ὀγυρις, ἔνθα τε τύμβος ἀλὸς μεδέοντος Ἐρύθρα κέκληται.

Alexandri Ephesii hos versus esse coniecit olim Naekius Schedis crit. p. 16 (Opusc. I p. 27), cuius suspicionem luculenter confirmat scholiastes ad Dionys. l. i. *μέμνηται δὲ αὐτῆς (insulae Ogyris) ἐν Ἀσίᾳ λέγων μεσσοβαθῆς δ' ἄρα νῆσος ἀλὸς κατὰ βένθος ἐρυθρά (sic). Dionysii verba ex Alexandri loco expressa haec sunt:*

Ἔστι δὲ τις προτέρω, Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης, Ὀγυρις· ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.

Cuius dissensum ab Alexandro annotavit Naekius. *Μεσσοβαθῆς* apud scholiasten unde ortum dicam non habeo. Ad alterum versum non negligenda quae leguntur Etymol. M. p. 379, 13: *Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀπὸ Ἐρυθραίου τινὸς βασιλέως. ἀποθανόντος γὰρ αὐτοῦ, ἔρριψαν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάσῃ, ἐπιγράψαντες τῷ τάφῳ Ἐνθάδε τάφος ἀλὸς παμμεδέοντος Ἐρυθροῦ.* Quae ita forsitan redintegrandae sunt, *Ἐνθάδε τύμβος ἀλὸς πάσης μεδέοντος Ἐρύθρου, vel ἀλὸς τοῦ παμμεδέοντος.* Pro *κέκληται* vulgo *κέκλιται*, quod minus aptum. Quod reposui Homericum est Il. XI, 758: *Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται.* Praeterea unum habemus Alexandri versum, quem ex eodem hoc chorographico opere petitum esse non dubito. Legitur is apud Eustathium

ad Dionys. 558 ἄδεται δὲ Ἡρακλῆς εἰς αὐτήν (Erytheam) πλεύσας χαλκῷ λέβητι — ὡς ὁ Ἐγφορίων λέγεται ἰστορεῖν. ὁμοίως καὶ ὁ Ἐγέσιος Ἀλέξανδρος εἰπὼν
χαλκείῳ δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον.

Qui versus utrum Libyae an Europae assignandus sit tum demum diiudicari posset, si certo constaret, utri continenti Alexander Erytheam insulam accensuerit. Quod aureo lebete, non poculo, ut alii, Alexander Herculem Erytheam navigasse dixit, fecit exemplo auctoris Titanomachiae et Theolyti apud Athenacum XI p. 470 b. *Libyam* Alexandri Stephanum v. *Χαονία* memorasse, supra indicavi, ubi de Asia agebam.

X. De Heraclidis Pontici Leschis.

(ad pag. 258.)

De Heraclide Pontico eiusque Leschis apud Suidam vol. II p. 70 haec litteris consignata reperiō: Ἡρακλείδης Ποντικός, ἀπὸ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, γραμματικός. ὅστις Διδύμῳ τῷ πάνυ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων ἐφοίτησεν. οὗτος ἐπειδὴ ἤκουσεν Ἄπερος¹), τοῦ Ἀριστάρχου μαθητοῦ, εὐδοκιμοῦντος κατὰ τὴν Ῥώμην, πολλά τε τὸν Δίδυμον διασύροντος, ἔγραψε μέτρον Σαπφικῷ ἢτοι Φαλαικείῳ βιβλία γ' δυσσεμήνευτα καὶ πολλὴν τὴν ἀπορίαν ἔχοντα προβαλλομένων ζητήσεων, ἅτινα Ἀέσχας ἐκάλεσεν. εἰς Ῥώμην δὲ κομίσας καὶ τοῦ Ἄπε-

1) Ἄπερος pro usitatiorē Ἄπρον habes item in titulo apud Boeckh. C. I. No. 1999 ubi editor comparat *Κλιβερος* ex tit. 1778. Similiter Ἰσοσυβρες dicitur et Ἰσοσυβροι. Ceterum de Apro grammatico, Aristarchi discipulo, mihi quidem aliunde nil comper-
tum est.

ρος καταφανείς (?) κατέμεινε σχολάζων ἐν αὐτῇ ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Νέρωνος. ἔγραψε δὲ καὶ ποιήματα ἐπικὰ πολλά. Itaque Heraclides, Didymi Alexandrini auditor, quum praeceptorem suum et magistrum ab Apro, Aristarchi quondam discipulo, Romae tum litteras docente graviter perstringi audivisset, metro Phalaeceo seu Sapphico¹⁾ hendecasyllabo carmen condidit tribus libris comprehensum et Lescharum titulo inscriptum. Cuius operis quae forma et descriptio fuerit erui posse credo ex his Athenaei XIV p. 649 c: ἐπὶ τούτῳ ἐλεγχθεῖς ὁ Σύρος καὶ δηχθεῖς σφόδρα, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ψιτάκια· ἄπερ ἦν εἰπῆς παρὰ τίνι κεῖται, δώσω σοι οὐ χρυσέους δέκα στατήρας κατὰ τὸν Ποντικὸν λεσχηνευτήν, ἀλλὰ τοῦτὶ ἔκπωμα. Nemo monitus dubitabit quin hic integer lateat versus hendecasyllabus Phalaeceus

δώσω σοι χρυσέους δέκα στατήρας.

Quo ipso metri genere Heraclidis librum compositum fuisse ex Suida intelleximus. Rectissime enim in χρύσεος primam syllabam corripere hodie pervulgatum est, et corripuit in eodem metri genere poeta ignotus Antholog. Pal. XIII, 18: Παρμένων χρυσέης κύρησε τιμῆς. Ad sententiam autem illi versui subiectam attendenti eumque cum indice libri comparanti non obscurum erit, rem ita ab Heraclide fuisse institutam, ut doctorum hominum syssitium esse fingeret, qui nodosae de rebus grammaticis et historicis quaestiones alter alteri proponerent et propositas solverent. Fuit igi-

1) Recte Suidas hoc metrum Sapphicum vocavit, quam hac hendecasyllaborum forma frequenter usam esse docet Terent. Maur. 2545 sqq.

tur Heraclidis liber ex genere τῶν προτατικῶν καὶ λυτικῶν, de quibus disseruit Lehrsius Arist. p. 200 sqq. Quod autem carmine tale argumentum persequutus est Heraclides, vix quisquam idem antea ausus est: at percommode eam in rem usus est versibus Phalaeceis, quod metri genus quum proxime ad communis sermonis usum accedat, huiuscemodi argumento explicando inprimis accommodatum est. Simul etiam patescit, quod absque Suida ignoraremus, latinos poetas, qui eadem metri specie ad longiora carmina usi sunt, e. c. P. Papiñium Statium, ne hoc quidem sine graecorum poetarum exemplo fecisse. Porro ex Suidae verbis intelligimus, Heraclidem Leschas illas suas eo maxime consilio scripsisse, ut iniuriam magno suo magistro illatam ulcisceretur; itaque coniiicere licet, ipsum Aprum in illo doctorum hominum consessu haud exiguas sustinuisse partes, sed ita, ut a ceteris inscitiae argueretur et identidem risui exponeretur. Neque a veri similitudine abhorret, ipsum illum versum ab uno convivorum ad Aprum fuisse dictum, in hunc ferme modum:

ἦν εἴπης παρ' ὄτῳ [τὸ δεῖνα] κεῖται,
 δῶσοι σοι χρυσέους δέκα στατηῆρας.

Dixi supra quaestiones in leschis propositas et grammaticas fuisse et historicas; neque sine ratione dixi: historiam autem intelligo fabulosam. Huius rei locupletem testem habemus Artemidorum Onir. IV, 63: εἰσὶ γὰρ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῇ Ἀλεξάνδρου καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς Λέσχαις καὶ παρὰ Παρθενίῳ ἐν ἐλεγείαις καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς ἱστορίαι ξέναι καὶ ἄτριπτοι. Sed exemplum quoque eius rei servatum est in Etymol. Gud. p. 297, 49 ex

quo etiam commentaria in Leschas scripta fuisse intelligitur: *ιστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκῳ ἀνηρῆσθαι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι ἀλέσχης Ἡρακλείδου*. Ita enim verissime codicis lectionem (*ἐν ὑπομνήματι ἀλεσχης Ἡρακλείδου*) correxit I. G. Schneiderus ad Marcellum Sidet. p. 117 et post Schneiderum Ritscheliuss Dissert. de Oro p. 77. Iure autem hanc de Canobi obitu narrationem *ξένην καὶ ἄτριπτον* vocaveris; vulgo enim creditum est serpentis ictu Canobum occidisse. Quamquam altera illa, qua disci ictu interfectus esse ferebatur, quo spectet haud obscurum est. Nota sunt quae de Hyacintho traduntur, qui patria Amyclaeus corporis venustate praestabat et disci ictu occubuit. Quae eadem cadunt omnia in Canobum, qui et venustate excelluit, v. Conon. apud Phot. Bibl. 186 p. 132, 25 et patriam Amyclas habuisse dicitur a Dionysio Perieg. 13 *τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου*. Grammaticarum quaestionum in Leschis propositarum specimen habemus apud Bekkerum Anecd. graec. p. 1196: *σπανία ἐστὶν ἡ χρῆσις τῆς βοῦς εὐθείας, μᾶλλον δὲ οἱ βόες εὐρηται. ἐπὶ δὲ τῆς ὁμοφρονούσης αὐτῇ αἰτιατικῆς, λέγω δὲ τῇ τὰς βοῦς, πλατεῖά ἐστιν ἡ χρῆσις, ὡς ἐν Κόλαξιν Εὐπόλιδος, θὲς νῦν ἀγρούς καὶ πρόβατα καὶ βοῦς. καὶ παρὰ τῷ Ἡρακλείδῳ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέσχης*. In quibus fortasse τῆς ἀ (vel δ') λέσχης scribendum est. Ad eundem auctorem referebam haec apud Stephanum Byz. v. *Μοσποπία* p. 567: *ὁ πολίτης Μοσπόπειος διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. καὶ Μοσποπιεύς. Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν πρώτῳ Μοσποπίτης φησί, καὶ ἔδει Μοσποπιώτης, ἴσως δὲ καθ' ἕφεσιν τοῦ ω. Quo loco quum in Aldina et Florent. post ἐν πρώτῳ lacunam indicatam esse*

comperissem, diu est quod *Λεσχῶν* titulum excidisse suspicatus sum. Postea non sine voluptate vidi coniecturam meam confirmari scriptura cod. Rehd. in quo Passovio teste scriptum est *ἐν πρώτῳ λέξει*. Scribendum igitur *ἐν πρώτῃ λέξει*. Iam etiam hoc mihi indubitabile videtur, ad eundem eiusdem auctoris librum revocanda esse quae idem Stephanus habet s. v. *Μακεδονία* p. 535: *λέγεται καὶ Μακέτης ἄρσενιζόν, καὶ Μακέτις γυνή, καὶ Μάκεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης*. Praeterea Heraclidis Leschae a nemine quantum scimus commemorantur, nisi quod Diogenes Laert. V, 88 idem opus sub nomine *φλυαριῶν* laudare putatur: *δεύτερος Ἡρακλείδης πολίτης αὐτοῦ* (vetustioris Heraclidae, Aristotelis auditoris notissimi) *Πυρρίχας καὶ Φλυαρίας συντεταγμένος*.

XI. De Heliodoro poeta.

Iohannes Stobaeus inter alios poetas, quorum vix nomina ad nostram memoriam pervenere, etiam Heliodorum quendam commemorat. De quo poeta quum apud alios nihil me legere meminerim, meam hoc loco qualemcunque sententiam exponere constitui, quum ipsum illud quod Stobaeus servavit *ἀποσπασμάτιον*, sive sermonis elegantiam sive numerorum concinnitatem spectes, non indignum videatur, quod ex latebrarum obscuritate, in quibus ad hunc diem absconditum latuit, in lucem protrahatur. Legitur in Floril. C, 6 cum lemmate *ἐξ τῶν Ἡλιοδώρου Ἰταλικῶν Θεαμάτων*.

*Ἰταλῆς οὐ πολλὸν ὑπερστείχοντι κολώνην
Γαυρείην χώραν τις ὀδιτάων ἐπὶ λαία
κέκλιται ἀργήεσσα χιῶν ὡς· ἐκ δὲ οἱ ὕδωρ*

αἴσσει μάλα πιχρὸν ἀναπνεῦσαι πιέειν τε.

- 5 κείνο πολυστάφυλοι περιναίεται ἀνέρες ὕδωρ
 ὄσσων ἄλλαχ' ἔχουσιν. ὁ μὲν λοετροῖο χατίζων
 αὐτως ὄφρα κε μοῦνον ἐν ὕδατι γυῖα καθήρη,
 ὀφθαλμοὺς βλεφάροισι λίην ἀραρῶσι καλύψας
 δύεται, ὡς μή οἱ τι παραδράμη ἔρκεος εἴσω
 10 ὕγρὸν ἐπὶ γλήνης· τὸ γὰρ ἄλγεος αἴτιον εἶη·
 ὅς δέ κε λημηρῇ νεφέλῃ λελιπασμένος ὄσσε
 ἀσγάλλῃ ὀδύναις, κεροειδέα δ' ἀμφὶ χιτῶνα
 οἶδος πιαλέοισι περιβριθῇ πελάνοισι,
 κείνω καιρίον ἐστὶ καὶ ἀσφαλὲς ὄμμα διῆναι
 15 ἀμπετές ἀκλήϊστον, ἄφαρ δ' ἀπὸ πᾶσα τελέσθη
 θυμοδακῆς ὀδύνη, ῥέα δ' ἐκίεται ὕδατι νοῦσος.

Apparet e primis fragmenti versibus describi Campaniae partem eam, quae inter Lucrinum lacum et Puteolos haud adeo longo tractu extenditur; docet hoc vel Gaurei sive ut aliis scriptoribus appellatur Gaurani montis commemoratio. Eo igitur loco fontem fuisse poeta memorat oculorum morbis sanandis saluberrimum, quem eundem fuisse, qui prope ad Ciceronis villam Puteolanam sive Academiam scaturisse dicitur, non est quod dubites. Sed de hoc postea videbimus. Quod autem versu tertio totus ille locorum tractus nivis candorem ostendisse dicitur, id nihil mirationis habet, quandoquidem ἅπαν τὸ χωρίον ἐκεῖ θείου πληρῆς ἐστὶ καὶ πυρρὸς καὶ θερμῶν ὑδάτων Strabo Lib. V p. 245. Alm., nec aliam his nostris diebus tractus illius esse faciem, unanimi consensu testantur quibuscunque loca illa suis oculis spectare licuit. Quod versu quinto legitur πολυστάφυλοι περιναίεται, ad vineta referendum quibus Gauranum montem abundasse constat. Vs. 8 legebatur ἀραρῶσι, quae Gaisfordo interpretatio esse

videtur verae lectionis, quae interciderit. Sed apertum est scribendum esse ἀραρῶσι. Recte dicitur ἀρᾶρῶτες, non recte diceretur ἀρᾶρῶτες. Vs. 10 αἴτιον addidit Gesnerus. Vs. 11 in libris ita scriptus est, ὃς δὲ ζηνμηρῆ νεφέλη λελυμένος ὄσσε, nisi quod Ars. habet κελμηρῆ. Grotius ex Scaligeri coniectura edidit ὃς δὲ κε Κιμμεριῆ νεφέλη κεκλεισμένος ὄσσε, quod probavit Ruhuk. ad Timaei Lex. p. 118, nisi quod pro λελυμένος scripsit λελυγασμένος. Id quam ab caussam ferri non possit monui Delect. poet. Anth. gr. p. 125. Hactenus magis placeret vel Scaligeri κεκλεισμένος vel quod Gesnerus coniecit κεκαλυμμένος. Sed Κιμμεριῆ nullo modo probari potest; non de caecitate enim, sed de hebetudine oculorum ex gramiae sordibus collecta poetam dicere apertum est ex versu decimo tertio. Itaque scripsi ὃς δὲ κε λημηρῆ νεφέλη λελιπασμένος ὄσσε. In quibus λελιπασμένος item versus decimus tertius tuetur. Ceterum cfr. Foesium Oecon. Hipp. s. v. λίμη p. 383. Denique versu ultimo scribendum videtur ῥέα δ' εἴκαθεν ὕδατι νοῦσος.

Iam si quaeras, quis sit ille cui versus hos tribuit Stobaeus Heliodorus et quando vixerit, equidem gaudebo si quis ad haec probabiliter responderit. Interim docere liceat, quando non vixerit. Vidimus carmen nostrum versari totum in Gauranarum aquarum salubritate oculorum hebetudine laborantibus commendanda. Iam vero Gauranos fontes, quos prope ab Ciceronis villa abfuisse monuimus, mortuo demum Cicerone erupisse testatur Plinius H. N. XXXI, 3 huius (villae Puteolanae) *in parte prima exiguo post obitum ipsius* (Ciceronis), *Antistio Vetere possidente, eruperunt fontes calidi perquam salubres oculis.* Idem

testatur Tullius Laurea in elegantissimo epigrammate ibidem apud Plinium servato, quod recepit Wernsdorfius Poet. Min. vol. V, P. 3 p. 1370.

Quo tua, Romanae vindex clarissime linguae,
 Silva loco melius surgere iussa viret:
 Atque Academiae celebratam nomine villam
 Nunc reparat cultu sub potiore Vetus:
 Hic etiam apparent Lymphae non ante repertae,
 Languida quae infuso lumina rore levant:
 Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
 Hoc dedit, hac fontes quum patefecit ope;
 Ut quoniam totum legitur sine fine per orbem,
 Sint plures oculis quae medeantur aquae.

Ex his igitur hoc certe intelligitur, Heliodorum nostrum Ciceronis aetate fuisse inferiorem. Qui num idem fuerit cum eo cuius Protesilaum, epicum carmen, laudat Stephanus Byz. s. v. *Φυλάκη*, in medio relinquo. Alius item Heliodorus Atheniensis, quem et tragoediarum poetam¹⁾ et epici carminis de medicamentis lethalibus auctorem fuisse docet Galenus de Antid. II p. 77 b. Ald: *καίπερ πολλῶν ἐπιχειρησάντων ταῖς τούτων (θανασίμων φαρμάκων) συγγραφαῖς, ὧν ἐστὶν Ὅρφεὺς ὁ ἐπικληθεὶς θεολόγος, καὶ Ὡρος ὁ Μενδήσιος ὁ νεώτερος καὶ Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, τραγωδιῶν ποιητής, καὶ Ἄρατος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν τοιούτων συγγραφεῖς.* Et paucis interiectis: *οἱ γοῦν τῶν καλῶν τούτων ποιημάτων συγγραφεῖς τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐλαβούμενοι καταδρομὴν ἐναρχόμενοι τῆς τούτων παραδόσεως τοὺς ἐντευξομένους πείθειν ἐπιχειροῦσιν, ὡς οὐκ ἂν εἶψαν φαῦλοι τὸ ἦθος οὐδὲ τῶν τοιούτων φθορο-*
 ποι-

1) Praetermisit hunc Welckerus.

ποιῶν διδάσκαλοι, ὡσπερ καὶ Ἡλιόδωρον ἐν τοῖς πρὸς Νικόμαχον ἀπολυτικοῖς ἐναρχόμενον ἔστιν εὐρεῖν οὕτω γράφοντα·

Οὐ μὰ τὸν ἐν Τρίκῃ προῖν θεόν, οὐ μὰ τὸν ἠεροῦ
Ἥλιον σπείροντα θεοῖς φασίμβροτον αἴγλην,
οὐ μὰ θεῶν σκηπτοῦχον, ὑπερμενέα Κρονίωνα,
οὔτε μέ τις δάροισι παρήγαγεν, οὔτ' ὑπ' ἀνάγκης
οὔτε χάριν φίλης ἐτέρῳ κακὰ νεῖμαι ὑπέστην,
ἀλλ' ὀσίας μὲν χεῖρας ἐς ἠέρα λαμπρὸν αἰέρω,
καὶ κακίης ἀμόλυντον ἔχω διὰ πάντα λογισμόν.

Haec Galeni verba eam quoque ob causam integra adscripsi, quoniam ex eis mihi quidem ignorata Orphei et Arati carmina de letalium medicamentorum compositione cognoscimus; nec de Horo iuniore quidquam inaudiveram.

XII. De Cercida Megalopolitano poeta et legislatore¹⁾.

Megalopolis Arcadicae historiam perlustrantes Cercidae nomine duos omnino cives Megalopolitanos commemoratos invenimus, alterum Arati Sicyonii aequalem²⁾, alterum aetate superiorem illiusque fortasse cognatum, qui a Demosthene *περὶ στεφάνου* p. 324. Rsk. cum Hieronymo et Eucampida Megalopolitanis inter eos numeratur, qui sordidissimo lucro ducti patriam Philippo, imperioso Macedonum regi, prodiderint. Quod quando factum sit etsi Demosthenes perspicue non indicaverit, tamen si rationem reputamus, qua Megalo-

1) Ex Comment. Acad. Boruss. 1831 p. 91 sqq.

2) V. Polybium II, 48 sqq. 50, 3. 65, 3.

politani illi cum aliis civitatibus Peloponnesiacis componuntur, neque praetermittimus quod idem dixit orator, Graecos ab istis proditoribus Philippo in servitutum traditos esse eo tempore, ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου καὶ κομιδῆ μικρά, iure opinor Demosthenem de ea aetate loqui statuemus, qua Spartani Thebanorum principatum perosi, post Epaminondae mortem Peloponnesi civitates multiplicibus certaminibus illigaverant, Philippus autem deploranda illa rerum omnium perturbatione ita studuit uti, ut Peloponnesiorum rebus publicis se immiscendo supremus earum paulatim arbiter evaderet atque perpetuam summamque inter istas gentes adipisceretur vim et auctoritatem. Itaque non dubitamus prodicionem illam, cuius Demosthenes Cercidam insimulat, in priorem partem Ol. 109 referre, quanquam ex loco quodam Diogenis Laertii, qui infra afferetur, apparet Cercidam etiam Diogeni Sinopensi superfuisse, ita ut ad Ol. usque 115 et ultra vixisse videatur. Sed redeamus ad crimen illud prodicionis, propter quod Demosthenes tam acerbe in Cercidam invehitur et videamus, quid rei sit. Ac primum quidem Polybius cum Demosthene plane dissentit. Is enim Demosthenis iudicium de Cercida non solum graviter vituperat utpote iusto cupidius prolatum, sed tuetur etiam et defendit omni modo Cercidae amicorumque eius agendi rationem. Quin eos diserte dicit eo ipso quod ad Macedonum partes se applicaverint, Arcades et Messenios a molesta Lacedaemoniorum dominatione liberasse et de sua ipsorum patria optime esse meritos¹).

1) Polyb. lib. XVII, 14: Δημοσθένην κατὰ πολλά τις ἂν ἐπαινεύσας ἐν τούτῳ μέμψαιτο, διότι μικρότατον ὄνειδος τοῖς ἐπιφανέ-

Hoc vero quod Polybius de Cercida eiusque sociis fecit iudicium tanto minus in dubium vocare licebit, quo magis eum in patriae urbis historiam accurate inquisivisse et in expendendis diiudicandisque aliorum facinoribus sine ira et studio versatum esse constat. Itaque totum hoc crimen perfidiae eo redit, ut Cercidas iustissimo Lacedaemoniorum odio ductus foederatarum Peloponnesi civitatum salutem a ceterorum Graecorum rationibus seiunxerit. Sed memorantur etiam alia quaedam, ex quibus egregiam viri indolem summumque patriae amorem facile cognoscas. Fertur enim Cercidas non tantum praeclaras patriae urbi leges condidisse, sed emicat etiam ex dictis eius et carminum reliquiis sapientia haud vulgaris et bono viro dignissima. Iam eorum quae legibus sancivit etsi nihil paene memoriae proditum est, unum tamen traditur memoratu haudquaquam indignum. Homerum enim, ut Eustathius ad Il. II p. 263, 35 ex Porphyrio narrat, in patriae suae scholas introduxit et imprimis *κατάλογον νεῶν* in tanto honore habuit, ut a pueris eum memoriae infigi iuberet: *νόμους τινὲς ἐξέθεντο ἀποστοματίζειν τοὺς παιδευομένους τὸν Ὅμηρου κατάλογον, ὡς καὶ ὁ Κερδίας ὁ νομοθετῶν τῇ πατρίδι*, ubi corruptum nomen *Κερδίας* iam a Perizonio ad Aelian. V. H. 13, 20 et ante Perizonium a Cupero Apoth. Hom. p. 130 in *Κερ-*

στάτοις τῶν Ἑλλήνων εἰκῆ καὶ ἀκριβῶς προσέγραψε φήσας ἐν μὲν Ἀρχαδίᾳ τοὺς περὶ Κερκιδῶν καὶ Τερώνιον καὶ Εὐκαρπίδαν προδότας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος, οὗ Φιλίππῳ συνεμάχουν. Et in fine capituli: διὰ δὲ τοὺς προειρημένους ἄνδρας κοινῇ μὲν Ἀρχαίσι καὶ Μεσσηνίοις ἀπὸ Λακεδαιμονίων ἀσφάλεια καὶ ἠσυχία, κατ' ἰδίαν δὲ ταῖς αὐτῶν πατρίδι πολλὰ καὶ λυσσιελή ἀνεξεγκολούθηται.

κίδας vel potius in *Κερκιδᾶς*²⁾ mutatum est. Eundem Homeri amorem confirmant, quae a Ptolemaeo apud Photium Bibl. p. 151 *a* traduntur, ubi Cercidam Arcadum legislatorem duas priores Iliadis rhapsodias una secum in sepulcro condi iussisse legimus. Neque indigna memoratu sunt quae Aelianus V. H. 13, 20 memoriae prodidit, Cercidam hilari et tranquillo animo mortem expectasse dicens, quia speraverit fore ut mortuus cum Pythagora Homero aliisque antiqui aevi sapientibus consociaretur.

Poetae nomen Cercidas maxime propter *Μελιάμβους* quos scripsit meruisse videtur. Quod genus melicae poesis quamquam raro commemoratur, tamen quum propter nomen tum propter fragmentum, quod servavit Diogen. Laert. lib. 6, 76, dubitari non potest. quin satiricum potissimum fuerit. Idem poema Helladio apud Photium Bibl. p. 533 *b* Cercidam *μελοποιὸν* dicenti obversatum esse videtur. Neque minus certum est etiam apud Stobaeum in Floril. LVI p. 375 Gesn. *Κερκίδα μελιάμβων* scribendum esse pro eo quod mi-

1) *Κερκιδας* scribendumne sit an *Κερκιδᾶς* dubitatum est, ac ne inter grammaticos quidem hac de re constitit. *Κερκιδᾶς* probatur Theodosio Can. p. 977, 5. Anonymo in Bekkeri Anecd. gr. p. 1159 et Choerobosco apud Cramer. Anecd. Oxon. II p. 270, 32. *Κερκιδας* contra Herodiano *περὶ μονήρου λέξεως* p. 10, 30: *εἴρηται δὲ καὶ Ποτιδας* (pro *Ποσειδῶν*) *ὡς Κερκιδας*, nisi forte et hoc loco restituendum *Ποτιδᾶς* et *Κερκιδᾶς*. Cfr. Fragm. Com. II, p. 483. Adde quod Arcadius p. 21, 18 scripsit: *τὸ μέντοι Θευδᾶς περισπᾶται, Μητῶς, Ζηνᾶς, Πυθᾶς. τὸ δὲ Κερκιδᾶς ἀπὸ συναλοιφῆς*. Ex quo intelligitur primitivam nominis formam fuisse *Κερκιδέας*, ut *Ἀνδρέας*, *Πυθέας* et similia. Falluntur igitur qui hoc nomen ad *κέρκος* revocant, quum potius ad *κερκίς*, radius textorius, revocandum sit.

nime cum subiectis versibus convenit ἡμιάμβων. Hoc enim nomine longe aliud metrum notatur diversumque ab eo, quo lyrici Cercidae versus apud Stobaeum compositi sunt. Hemiambi enim sunt dimetri catalectici, qui labentis demum poesis graecae temporibus ad carminum perpetuitatem coniungebantur. Documento est notissimum Pauli Silentiarum carmen in thermas Pythicas compositum, cuius haec est in cod. Palat. epigraphe: εἰς τὰ ἐν Ἰλυθίοις ἡμιάμβοι. Neque Alexandrini poetae hoc metri genus defugerunt. V. Callimachi Epigr. XXXVIII et Herodem, Callimachi ut videtur aequalem¹⁾, apud scholiasten ad Nicandri Ther. 377. quae talium hemiamborum fortasse antiquissima exempla sunt²⁾. Quod enim in Theocriteis est carmen Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη cet. et alia Anacreontica eisdem numeris composita ad multo posteriora tempora referenda sunt. Promathidas denique Heracleota, cuius Hemiambos Athenaeus VII, p. 296 b. laudat, vixit post Dionysium Thracem ut ex eodem Athenaeo constat XI p. 489 b. Haec omnia si perpendimus, non aliis insuper argumentis opus esse intelligitur, ut apud Stobaeum ἡμιάμβοι recte in μελίαμβοι commutatum esse demonstretur. Verumtamen non silentio praetermittendum est Grotium et Gaisfordum e cod. A. in Stobaei lemmate μιμιάμβων

1) His verbis correxi errorem meum in Curis crit. p. 48, quod praeter Bergkium ad Anacr. p. 229 ignoravit I. H. Knochius de Choliamb. auct. p. 9.

2) Paulo festinantius Hesychii editores vol. II p. 7 et vel Casaubonus ἡμιάμβων apud Pollucem IV, 83 memorari sibi persuaserunt: καὶ μνητάμβοι γε καὶ παρμαμβλίδες νόμοι καθαρῶνισμοί, οἷς καὶ προσήλουν. Scribendum καὶ μὴν ἄμβοι γε, ell. Athenaeo XIV p. 638 a.

edidisse pro *ἡμιάμβων*. Sane etiam a Stephano Byzantio v. *Μεγάλη πόλις* p. 542 Cercidas dicitur *ἄριστος νομοθέτης καὶ μιμιάμβων ποιητής*, sed iniuria hoc ad Stobaeum transtuleris. Nam *μιμιάμβοι* non dicebantur mimi ex iambis compositi, sed choliambi potius vel carmina ex choliambis composita. V. Gellius N. Att. 20, 9 et Plinius Epist. 6, 21. Iam quamquam Cercidam etiam choliambos scripsisse Athenaeo auctore XII p. 554 a scimus eumque verisimile est propter hoc potissimum carminum genus a Stephano, si verba eius sana sunt, mimiamborum poetam nuncupatum esse: non tamen ideo apud Stobaeum quoque restituendum *μιμιάμβοι*, quoniam quos is versus Cercidae attulit, ut iam dixi, non choliambi sunt sed ex lyricis numeris compositi. Denique dubitari potest num Stephani verba incorrupta sint. Namque in omnibus quidem editionibus inde a Xylandri (1568) usque ad recentissimas legitur *μιμιάμβων ποιητής*, sed in antiquissimis exemplis h. e. in Aldina anni 1502 et in Iuntina a. 1521, quae Xylandri editionem proxime praecedunt, scriptum reperio *μηλιάμβων*, a quo non multum abscedit cod. Rehdig. in quo *μηλιάμβων* legitur, quod in *μελιάμβων* commutare eo minus dubitamus, quo certius Cercidam Meliambis potissimum poetae nomen et gloriam sibi peperisse supra demonstrasse nobis videmur.

Haec fere de Cercidae persona eiusque carminibus traduntur. Superest ut paucas quae servatae sunt carminum reliquias afferam. Quo in negotio non dubito quin operae pretium facturus sim, quoniam quum propter sermonem et poesis indolem tum quod sani iudicii cordatique hominis speciem prae se ferunt, haudquaquam spernendae sunt.

Ac primum quidem fragmentum est apud Diogenem Laertium VI, 76, ubi varios de moriendi genere Diogenis Sinopensis rumores recenset et aliorum sententiis allatis ita pergit: οἱ δὲ (φασὶ τελευτῆσαι αὐτὸν) τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα, ὧν ἐστὶ καὶ Κερκιδᾶς (libri Κερκίδας) ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρής¹⁾ λέγων ἐν τοῖς Μελιάμβοις οὕτως·

Οὐ μὰν ὁ πάρος γ' ἔα Σιωπεύς

τῆνος ὁ βακτροφόρος, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας.

ἀλλ' ἀνέβα χεῖλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας

καὶ τὸ πνεῦμα συνδακῶν·

ἦς γὰρ ἀλαθέως.

Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιος τε κίων.

In editionibus Diogenis hi versus male dispersiti sunt. nec scriptura ubivis certa est. Versu primo aliquid corruptelae latere videtur. Vs. 2 non necesse est scribatur αἰθεροβόσκας. Cfr. Lobeckius ad Phryn. p. 686. Vs. 3 pro ἀνέβα scripserim ἀπέβα, nisi Diogenem ad superos adscendisse dicit. Vs. 5 doricum ἦς pro ἦν restitui e cod. Florentino. Divinum canem, οὐράνιον κίνα, Diogenem appellat Cercidae fortasse exemplo Antipater Anth. Pal. XI, 158, 6.

Alterum fragmentum, quod supra ad Meliambos rettuli, in Stobaei Flor. legitur LVIII, 10. Κερκίδα Μιμιάμβων·

Τὸ τᾶς ῥιζνᾶς χελώνας ἀμνάμονα·

οἷζος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

Haec Grotius vertit: *Oblitus illud providae testudinis: Suas cuique lar amicus optimus.* In his codd. Pa-

1) Dubitatum est igitur de Cercidae patria; vix enim placeat cuiquam Bocharti commentum *Μαρκᾶς* pro ἢ Κρής scribentis.

risini pro τὸ habent ὁ et pro ἀμνάμονα iidem ἀμναμονεῦ. Fortasse scripsit poeta:

τὸ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας

μναμόνευ' οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος,
ita ut ἀλαθέως, pro quo libri ἀλλὰ θεὸς praebent,
trissyllabum sit. Gaisfordius scripsit: ὁ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας ἀμναμονεῦ. Aesopi fabula, quam respexit poeta, est apud Schneiderum p. 56. Eandem significat oraculum delphicum apud Eustathium ad Iliad. 4, 221 ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος. Cfr. Philoxenus apud Suid. T. II p. 35 et quos affert Schottus ad Append. Proverb. IV, 15.

Ex iisdem porro meliambis sumpti sunt haud dubie hi versus, quos idem Stobaeus Serm. 4, 43 servavit:

Νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει.

πῶς κεν ἴδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἔστακνῖαν
ἄνδρες, ὧν τὸ κέαρ

παλῶ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί.

Priora, si recte cum sequentibus iunguntur, ex notissimo Epicharmi versu, νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει, τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά, derivavit Cercidas. Quamquam videndum ne recte Grotius, quem Gaisfordus sequutus est, haec priora a reliquis separaverit, praescripto nomine Epicharmi. Longe diversam rationem Bergkii Comment. de Ant. Com. p. 146 sequutus est, qui Cercidae fragmentum intercidissee totumque illud in hunc modum scriptum Epicharmo tribuendum esse censet:

Νοῦς ὀρῆ καὶ νοῦς ἀκούει· τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

πῶς κεν ἴδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἔστακνῖαν ἄνδρες,
ὧν τὸ κέαρ παλῶ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί.

Sed Epicharmus neque dactylo frequenter et spondeo nunquam in imparibus trochaeorum sedibus usus est.

Ut ego locum distinxi, priores versus sunt dactylici, tertius iambicus. Primus tamen versus, in quo *κεν ἴδοιεν* pro *ἐνίδοιεν* scribendum esse iam olim monui, paullo numerosior evaderet, si *ἴδοιεν* in finem versus transponere liceret. Ad postrema verba, quae Gaisfordus Bentleio praeunte Epist. ad Millium p. 14 ita scripsit: *παλῶ σέσακται καὶ δυσενκνίπτω τρυγός*, comparandus est Diogenes apud Clement. Alex. Strom. II p. 177 Sylb. οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης | τρυγῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ. Ubi scribendum ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες.

Meliamborum quartum fragmentum affero *μαγίς* vocem ex Helladii Chrestomathia in Photii Bibl. p. 533b: *καὶ ἡ μαγίς δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσιμον. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Λωριεύς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σοφοκλῆς.* In his quum Cercidas dicatur *μελοποιός*, non videtur dubitandum esse, quin vocem *μαγίς* Helladius ex Meliambis attulerit. Minus certa aliorum fragmentorum sedes est, quorum unum affert Athenaeus VIII p. 347 e: *οὔτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανὸς κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπολίτην Κερκιδᾶν μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρῶν προσηκόντων*, ex quo apparet edacem parasitum a Cercida *λεβητοχάρωνα* dictum esse. Alterum huiusmodi fragmentum a Polluce III, 27 servatum vocabulo *ἐπιπάτωρ* constat, quod Cercidas pro *πατρῶος* de vitrico dixerat. Denique huc pertinet Galemi locus, ex quo intelligitur a Cercida hominem stupidum *χοῦμνον* nuncupatum esse. V. Therap. Method. VI, vol. 10 p. 506. Lips.: *Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ σομισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος ἐν χριστομύξοις ἀν-*

δράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησιν, εὐδοκιμήσει. Sed haec omnia pari iure ad choliambica Cercidae carmina retuleris. Nam in hoc quoque poesis genere eum elaborasse Athenaeo auctore XII p. 554 d. scimus, ubi de certamine duarum mulierum Syracusiarum loquitur, quae Veneri καλλιπύγῳ templum dedicabant: καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων·
 Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

XIII. De Anthologiae graecae supplemento nuper edito.

Pergrato nuper munere Anthologiae graecae amatores donavit I. A. Cramerus publicata in Anecd. Oxon. IV p. 366 — 388 carminum graecorum sylloge, quorum maiorem partem quum iam ex Anthologia Palatina editam habeamus, insunt tamen etiam inedita quaedam, ex integriore Anthologiae codice derivata. Eorum nonnulla, quum medicam manum requirant, huc transcribam.

I p. 376, 7.

Εὐόδοις δὴ μύροις καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι
 καὶ Βρομίῳ παῦσον φροντίδας ἀργαλέας.
 δὸς πῖειν, ἵνα Βάκχος ἀποσκεδάσειε μερίμνας
 ἅψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

Si integrum carmen est, versu primo scribendum εὐ-
 ὄδοισι μύροις. Sed vereor ne initium exciderit, poeta
 autem scripserit εὐόδοις δὲ μύροις. Alterum disti-
 chon a priore seiungendum videtur.

II p. 383, 25.

*Εἰ μὲν αἰεὶ θάλλεις, τήρει, φίλος, εἰ δὲ μαραίνῃ,
τί φθονεῖς ποῦ τῷ σὲ θέλοντι γίσει;*

Horum alterum versum ita corrige *τί φθονεῖς τούτου τῷ σε θέλοντι κύσει*. Videtur Stratonis carmen esse, cui etiam III, IV, V, VI — VIII et alia quaedam in Sylloge Par. tribuenda esse suspicor.

III p. 384, 17.

*Κοῦρε τί μοι λεπτός, θαλεραὶ δ' οὐχ ὥς ποτε σάρκες,
οὐδὲ τὸ πρὶν ἐραταῖς ἐν λαγόνεσσι γάνος;
ποῖαί σευ καλὸν ἄνθος ἀποσμύχουσι μέριμναι;
μή τι τὸ Ναρκίσσου νᾶμα κατωπτρίσαιο;*

Ita haec correxi quae in codice sic scripta sunt: *θαλεραὶ δ' οὐχ ὥς ποτε σα . . . οὐδὲ τὸ πρὶν ἐρασταῖς ἐν λαγόνεσσι γάνος. ποῖαι σεῦ κάλαμον ἄνθος ἀποσμύχου μέριμν . . .*

IV p. 385, 23.

*Αὐτοῦ μοι, Κλεόβουλε, παρὰ στροφάλιγγα θυρᾶ
κλεπτομένην χάρισαι Κύπριδος εὐφροσύνην.
β . . . ἔρωσ οὐκ οἶδε ποθούμενος· ἢ γὰρ ἀνάγκης
μῆξις προστίμοις ἐνδέχεται πάθεισιν.
καὶ γὰρ Ζεὺς θεὸς ἦν, ἀλλ' ἠνίκα καιρὸν ἔκλεπτεν,
αἰετός ἢ δάμαλις ἢ κύκνος ἐβλέπετο.*

Versu primo *θυραῖαν* potius scribendum videtur quam quod Cramerus voluit *θυράων*. Versum tertium non expedio; pro *ποθούμενος* sententia forsitan requirit *πόθου μένος*. Ultimo versu scribendum *δαμάλης*, cuius formae, de qua dixit L. Dindorfius ad Stephani Thes. s. v. *δάμαλις* et *δαμάλης*, iam novum exemplum habemus. Cfr. Doricius apud Athen. X p. 412 f.

V p. 386, 4.

Τηρῶ σου τὸ φίλημα τὸ χρούσειον, ὡς ἀπὸ σίμβλου
 κηρίον, ὡς μήλου πνεῦμα πεπαινόμενον.
 τηρῶ καὶ συνεχῶς τοῖς χεῖλεσι, κῆν προσίη τις
 „χαῖρε“ λέγων, εὐθὺς τοῦτον ἀποστρέφομαι.
 τοῦτο καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ κακὸν μέγα συμβάλλειν
 ἐστὶ τὸ σὸν τούτῳ τῷ πυρὶ πῦρ ἕτερον.

Postremum distichon, cuius emendationem frustra tentavi, quo vinculo cum prioribus coniunctum sit non intelligo. Forsan ex alio carmine huc irrepsit, quod etiam aliis locis factum est, ut p. 385, 17, quae quomodo expedienda sint docet Anthol. Pal. Versu secundo ineptum est, si quid video, μήλου πνεῦμα πεπαινόμενον. Poeta scripserat opinor μήλου χναῦμα πεπαινομένου. De vocabulo χναῦμα vide ad Fragm. Com. graec. III p. 571. Versu tertio scribendum τηρῶ καὶ συνέχω τοῖς χεῖλεσιν.

VI p. 386, 10.

Ἕπνε τί μ' ἐξ ὕπνου φρενοθελγέος ἐξεσβήσας;
 τίπτε δ' ὄνειροπόλου νόσφισας ἀμβροσίης;
 αὐτόθι γ' ἂν γλυκεροῖς περιπλέγμασι παιδὸς ἐχρώμην
 ἐγγὺς ἔχων τὸν ἐμὸν καὶ φιλέων ἕταρον.
 ἐξ οἴης μ' ἀπάτης ἀπενόσφισας; Ἕπνε, σὺ πᾶσιν
 ὦν βαρύς, εἰς ἐμὲ νῦν ὠκυπέτης ἐγένου.

Versu primo, in quo forsan etiam aliud quid corruptum est, legendum haud dubie ἐξεσβήσας et tertio αὐτόθι γὰρ γλυκεροῖς. Nec ἐχρώμην a poeta scriptum credo, pro quo magis placeret ἔχαιρον. Versu quarto mire dictum est ἐγγὺς ἔχων, pro quo scribendum suspicor ἀγκὰς ἔχων.

VII p. 386, 16.

Σκέψαι νάρκισσον, καὶ μηκέτι γαῦρα φρονήσης.
 τοῦθ' ὑπερηφανίης ἄνθος ἔφυσεν ἔρωσ.
 τίνα τὸν στέργοντα παλίστροφα ἔργα δεδορκῶς
 πειράθῃτι φρονεῖν μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
 τοῦθ' ὃ βλέπεις στέφανωμα παρὰ κρήνην ἐστὶν ἐρασθέν,
 ἔκλαυσεν μορφῆς εἰκόνας ἀντιτύπουσ.

Versum tertium ita sanandum puto, τίμα τὸν στέργοντα, παλίστροφα δ' ἔργα δεδορκῶς etc. Versu quinto scribendum videtur τοῦθ' ὃ βλέπεις στεφάνωμα παρὰ κρήνησι μαρανθίν.

VIII p. 386, 22.

Ἵπνώοις ἐπὶ πουλύν, Ἔρωσ, χρόνον, ἄχοι γὰρ ἄν
 εὔδης, εἰρήνην σῶν ἔχομεν βελέων.
 ἦν δέ σ' ὁ λυσιμελής προφύγη κόπος, οἰζυρὸς ἐκεῖνος,
 ὃς πρῶτος σὸν ἴδοι κάνθον ἀνοιγόμενον.

Primus versus non videtur commodius suppleri posse quam addito pronomine σύ, quod ante εὔδης facile excidere potuit. Versu quarto malim ἴδη.

Dixi adhuc de ineditis; at etiam editis Parisina sylloge profutura est. Alcaei Messenii epigramma quod ex Anth. Pal. XII, 29 edidi in Delect. poet. p. 71.

Πρώταρχος καλὸς ἐστὶ καὶ οὐ θέλει, ἀλλὰ θελήσει
 ὕστερον· ἢ δ' ὄρη λαμπάδ' ἔχουσα τρέχει,
 ex Cram. p. 385, 5 duobus his versibus augeri potest,
 καὶ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον, εἰ δὲ παρέλθῃ,
 ζητῶν εὐρήσεις οὐ ῥόδον ἀλλὰ βάτον.

Quos versus Anthol. Palat. XI, 53 tanquam anonymi poetæ epigramma habet. In Stratonis carmine Anthol. Pal. XII p. 209:

Μήτε λίην στῆγνός παρακέχλισο μήτε κατηφής,
 Δίφιλε, μήτ' εἴης παιδίον ἐξ ἀγέλης.
 ἔστω που προῦνεια φιλήματα, καὶ τὰ πρὸ ἔργων
 παίγνια, πληκτισμοί, κνίσμα, φίλημα, λόγος.

in hoc igitur carmine quantopere criticos tertius versus exercuerit, docet Iacobsii adnotatio. In eo codex Pal. habet ἔστω που πορνικὰ φιλήματα. At Sylloge Paris. ἔστω προῦνεια πρῶτα φιλήματα, quod proxime a vero abest. Scribendum enim ἔστω πορνικὰ πρῶτα φιλήματα. Haec enim huius adiectivi genuina est scriptura, non προῦνεικος vel πορνεικός, de cuius etymo neque veteres grammatici, quos nominat Cyrillus apud Cramerum Anecd. Paris. IV p. 189, neque Sylburgius ad Clenardi Inst. p. 457 recte statuunt. Nec Salmasius ad Script. H. A. vol. I p. 146 recte interpretatur προῦνεια φιλήματα, oscula prae-cursoria. Sunt potius ἀκόλαστα, lasciva. Pro φιλήματα autem optime Iacobsius θιγήματα. Pro κνίσμα Syll. Par. κνήσμα, quod vide ne alteri praestet. Eiusdem Stratonis epigramma in Anth. Pal. XII, 223 ita legitur:

Τερπνὸν ὄλωσ τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ,
 οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω·
 οὕτω γὰρ καὶ ἄγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
 ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὀπισθόδομον.

Mirum est interpretes non haesisse in versu primo, in quo nec τερπνὸν probabile τοῦ προσώπου epitheton est, nec προσιόντος habet quo referatur. Hinc in ea semper sententia fui, ut in verbis τερπνὸν ὄλωσ pueri nomen latere crederem. In quo me plane confirmavit Sylloge Par. p. 387, 17. quae illorum loco Περπούρου

habet, in quo *Τερπούρου* vel *Κερκούρου* latere videtur, quod pueri meritorii non magis ineptum nomen est, quam *Κερκούριον* meretricis apud Athenaeum. Quod in Anth. Pal. XII, 196 legitur Stratonis carmen,

Ὅφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις, θεόμορφε *Λιχῖνε*,
 μᾶλλον δ' ἀκτῖνας, δέσποτα, πυρσοβόλους·
 ἀντωπὸς βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σοι·
 οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις,

in eo Syll. Par. p. 388 in vs. 1 habet *ὄφθαλμοῖσιν θῆρας*, in quo latet forsan *ὄφθαλμοῖς σπινθῆρας*. Eadem vs. 3 habet *δύναμαί σε*, et vs. 4 *πῦρ γὰρ ἀστράπτεις*, quod verum est, modo *ἀπαστράπτεις* scribas. Antipatri carmen legitur in Anth. Plan. ed. Iac. IV, 197 hoc:

Τίς δισσᾶς παλάμας πρὸς γίονα δῆσεν ἀγύκτοις
 ἄμμασι; τίς πρὸ πῦρ καὶ δόλον εἴλε δόλω;

In his semper mihi absonum visum est illud *δισσᾶς παλάμας*, pro quo scribebam *τίς δὴ σᾶς παλάμας*. Confirmat nunc Syll. Par. p. 379, 17 ubi legitur *τίς δήσας παλάμας*. In Stratonis carmine Anth. Pal. XII, 185:

τοὺς σοβαροὺς τούτους καὶ τοὺς περιπορφηροσήμεους
 παῖδας, ὅσους ἡμεῖς οὐ προσαφικόμεθα,
 ὥσπερ σῦκα πέτραισιν ἐπ' ἀγρολόφοισι πέπειρα
 ἔσθουσιν γῦπες, Δίφιλε, καὶ κόρακες,

mirabar barbaram formam *προσαφικόμεθα*, quum videbam eam Brunckii esse coniecturam, codice Palatino *προσαφειόμεθα* praebente i. e. *προσεφικόμεθα*. Atque ita in sylloge Paris. legitur p. 387, 6. Aliis tamen in locis eadem cum cod. Palat. in depravata lectione consentit, velut p. 387, 3 in carmine quod Stratonis tribuit Anth. Pal. XII, 181:

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
αἱ Χάριτες, τρισσαὶ δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχομενόν·
πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περισχιζοῦσι πρόσωπα,
τοξοβόλοι ψυχῶν ἄρπαγες ἄλλοτρίων.

In his ἀγαθαὶ Χάριτες non bene opponuntur ταῖς ψυ-
χῶν ἄρπαξιν ἄλλοτρίων. Scribendum sine dubio ἀγα-
ναί, mansuetae, mites. Pro ψευδέα Syll. Par. ψευδέες.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 10, 11. Simonidem Magnesium num recte epicum poetam dixerim nunc dubito. Suidas, *Σιμωνίδης, Μάγνης Σιπύλου, γέγονεν ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου (voluit τοῦ πρώτου) κληθέντος καὶ γέγραφε τὰς Ἀντιόχου πράξεις καὶ τὴν πρὸς Γαλάτας μάχην, ὅτε τὴν ἵππον αὐτῶν ἔφθειρεν.* Itaque rectius Simonidem dicemus historicum fuisse. Postrema Suidae verba adscripsi ex emendatione Cuperi Observ. IV, 11 et Wernsdorffii de Republ. Galat. I, 18. Vulgo *τὴν ἵππον αὐτοῦ ἔφθειραν.* Pro *Σιπύλου*, licet hoc viri nomen non sine exemplo sit, forsitan tamen praestat ἀπὸ *Σιπύλου*, ut Cicero ad Attic. II, 2 dixit *Magnetes ab Sipylo* alii-que apud intpp. ad Taciti Ann. II, 47. Nisi malis *Σιπυλεύς* cl. Hegesia apud Dionys. de Comp. verb. ed. Schaef. p. 8 ἀπὸ *Μαγνησίας Σιπυλεύς*.

P. 16, 5 a fin. scribe „discipulus“ pro „discipulum“.

P. 28, 31 scribendum erat „sed Ἴσθμιακά“ pro „sed aut Ἴσθμιακά, aut περὶ Ἴσθμιακῶν“.

P. 39. Fragmentum Anii, *ἴκτο μὲν ἐς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφῆτιν*, fortasse hoc versu, quem Iu-

lianus Orat. IV. p. 149 B. omisso auctoris nomine affert, augendum est: ἵκετο δ' ἐς Πυθῶν (leg. Πυθῶνα) καὶ ἐς Γλανκῶπα Προνοίην.

P. 54. In Euphorionis Fragm. XIX, 3 Φυγαδείαν tuetur Welckerus ad Philostr. p. 367 Oropium fontem a fuga equorum Amphiarai ita dictum fuisse statuens. Welckerum sequutus est Ungerus Parad. Theb. I p. 412.

P. 59, 2 corrige ἐσίδης πρῶτον, pro ἐσίδης, πρῶτον. Ad Inachum Euphorionis Ungerus Parad. Theb. I. p. 237 refert fragmentum, quod ego inter dubia exhibui III p. 166, ubi probat Reinesii emendationem *Εὐφορίωνα*.

P. 62, 10 corrige ἐνέπουσι pro ἐνέπουσιν.

P. 73. In Euphorionis Fragm. XXXIX, 2 genitivum ἀσπαίροντος pro ἀσπαίροντες ex mea, non ex Valckenarii coniectura scripsi. De ἄδην quod eodem versu reposui vide p. 114.

P. 75, 5. In loco Etymol. M. pro *Ειλενία* legendum videtur *Ειλεσία*, de quo cognomine Minervae v. Ruhnkenium ad Vellei. Pat. p. 3 cll. Wesselingo ad Hieroclis Itin. p. 490.

P. 97, 25. Non minus insolenter *Πληγάδες* pro *Συμπληγάδες* dixit incertus poeta Alexandrinus apud Cramerum Anecd. Par. IV p. 16. cuius locum neque Ruhnkenius Epist. crit. II p. 279 neque Gerhardus Lectt. Apoll. p. 70 persanavit. Scribendum videtur:

οὐδ' ἵπποι ὀρθρινὰ κατὰ κλισίας χρεμέθεσκον,
οὐδὲ βόες πλήρεσσι κατηνάζοντο κάπησιν,
νησι δὲ πρηκτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης
Πληγάδας ἀξείνους καὶ ὄπου Φινῆια δόρπα
Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνεύεσκον.

Loquitur poeta de gente quadam, quae neque equos neque armenta alebat, sed navibus totum mare inde a Chelidonio promontorio usque ad Symplegadas pervagabatur. Si Apollonii Rhodii locus est, cui quartum versum tribuit Tzetzes ad Lycophr. 1285, ex carmine quod de Cauni originibus condidit petatum esse et de Caribus agi suspiceris. Post vs. 3 Ruhnkenius unum versum excidisse existimat, credo propter accusativos *Πληγάδας ἀξείνους*, quos nescio an tueri liceat exemplo Dionysii in Bassaricis apud Stephanum Byz. v. *Γάζος*. ἤῶθεν κνίφας ἄκρον ἐπειγόμενος ποσὶν οἴσιν. Vs. 1 ὀρθρινὰ scripsi pro ὀρθρινὰ cll. Theodoto apud Cramer. Anecd. Par. IV p. 349, 34: ὀρθρινὰ δ' ἐν θαλάμοις προσφθέγγεται ἤτε κοίρη. Vs. 2 cod. *κατηνάζουσαι*, et ἀλλὰ pro οὐδέ, quae passim permutantur. V. Delect. poet. Anth. graec. p. 190. Ceteros codicis errores correxit Ruhnkenius.

P. 98. Munitum non Acamantis sed Demophontis filium dicit Plutarch. V. Thes. 34 τὴν περὶ Μουνύχου (recte corrigunt *Μουνίτου*) μυθολογίαν, ὃν ἐκ Δημοφῶντος Λαοδίκης κρύφα τεκούσης ἐν Ἰλίῳ συνεκθρέψαι τὴν Αἴθραν λέγουσιν.

P. 112, 24 corrige *Ἀχαιίδας* et *Ἀχαιίδας* pro *Ἀχαιίδες* et *Ἀχαιίδες*.

P. 124 ult. corrige *βύριον* pro *βυρίον*.

P. 126, 11 corrige *δριμείας* pro *δριμεῖς*.

P. 137, 4 corrige *ἔκτορας πλημμυρίδος*. Sunt verba Lycophronis Alex. 100.

P. 162. In primo Euphorionei epigrammatis versu Osannus coniecit οὐ τὸ τρηχὺν σέλινον.

P. 165, 8. Callimachi locum ex Aetiis respexit Tzetzes ad Lycophr. 1141. *χιλίων* δὲ ἐτῶν παρελθόν-

των ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας — μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλιμάχος. Quae non recte inter incerti loci fragmenta (no. XCDVI) relata sunt. Omnino Aetiorum fragmenta adhuc neque plene collecta nec iusto ordine disposita sunt. Pauca de multis ut afferam, addendum iis esse Fragm. CLIV docet Ioannes Lyd. de Mens. IV p. 56. ex quo pro *Νεστορίδη* legendum *Τελεστορίδην*. Fallitur Buttmannus Mythol. II p. 126. Nominis *Τελέστωρ* exemplum latet apud Philostephanum Herodiani Dict. solit. p. 11, 28. cuius verba supra emendavi p. 365. Ex eodem carmine Fragm. CVII derivatum suspicor propter Fragm. XI. Ad prooemium operis spectare videntur quae leguntur apud Strab. IX p. 633. Sed haec omnia ea, qua res digna est, cura explicatum iri speramus ab Adolpho Heckero, cuius Commentationes Callimachiae hunc virum dignissimum esse ostendunt qui Naekii partes suscipiat.

P. 168, 4 a fin. pro *ζέρας* scribendum *ζεράς*. Callimachi hunc versum esse ex Hecale vidit etiam Adolphus Heckerus l. l. p. 113.

P. 178, 26 corrige „libycae“ pro „libycas“.

P. 192, 15 corrige „discrimini“ pro „discrimine“.

P. 194, 20 corrige *ἀνήγεται* pro *ἀγήγεται*.

P. 208. In epigrammate IV, 3 cod. non *ῥοδόεσσι* habet, sed *ῥοδέεσσι*, et vs. 6 non *ἀνθερίξαν*, sed *ἀθερίξαν*. — P. 218, 6 excidit numerus 25.

P. 219. Codicis Pal. varietatem in Alexandri Aetoli carmine Apollinis nomine inscripto quum nunc demum inspecto codice ipse cognoverim, potiora hic indicabo. Vs. 4 cod. *ἐλισσομένη*. — Vs. 5 cod. *Ἄσσηρου*. correxit Galeus. — Vs. 8 cod. *Πετρῆνης*. *Πει-*

ρήνης Valesius. — Vs. 11 ἐπὶ (ἐπι) Heynius. Ib. corrige typhothetae errorem ὶ pro ῶ. — Vs. 12 cod. ἔρων, non ἔρω vel ἔρον, quod edidit Galeus. Itaque illud revocandum. Cfr. Jacobs, ad Anth. Pal. p. 459. Eandem formam restituendam suspicor Meleagro Anth. Pal. XII, 57 ubi legitur τὸν τριπύανουρογον Ἐρωτ' ἐπλασεν ἐν ζοαδίᾳ. Nunquam Meleager mediam pentametri syllabam elisit. Cod. Vat. ἔρωσ. Itaque Ἐρων scribendum. — Vs. 13 cod. καθαραμένης. Correxerit Legrandius. — Vs. 19 ἐξαπαροῦσα Passovius. Cod. ἐξαπίγουσα. — Vs. 21 cod. καλόνηριζενούσον. κακόν, quod cum quadam imprecatione dictum est, etiam nunc teneo. — Vs. 23 καὶ παισὶν probat Peerlkamp Bibl. crit. nov. II p. 216 apte comparans Hom. Od. ζ' 300 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάϊς ἠγήσαιο νήπιος. Non credo tamen aliquid mutandum esse.

P. 223, 28 corrige Ἀρχελαΐδας pro Ἀρχεσαΐδας.

P. 224, 20 corrige Ἐλλαμενή pro Ἐλλαμενή.

P. 225, 24 pro Κεγχρείῳ corrige Κεγχρίῳ. Idem vitium p. 229, 13.

P. 246, 4. In verbis Arcadii Πυλῆς non tentandum. Eius nominis exemplum habes apud Athenaeum IV p. 411 a. In loco Plinii, quem ibidem attuli, pro *Pyreicus* possis etiam *Pyres Cius* coniecere.

P. 256, 4. In cod. Pal. Parthenii liber inscribitur Παρθενίου περὶ ἐρωτικῶν παιδημάτων, omisso Νικαέως.

P. 272, 6 post „originationem“ exciderunt haec „praeter schol. Euripid. Hippol. 1190 καὶ ἔμεινε (Scylla) συρομένη ἐν τῇ θαλάσση. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ πελαγος Σαρωνικόν“.

P. 308, 19. Fortasse immerito offendi in pro-

thystero, quod in narrationis ordine (*συγκατακλίνει καὶ ἐπυνθάνετο*) inesse mihi videbatur. — P. 309, 1 pro *ποτε* forsan *τότε* scribendum.

P. 318, 20, *ἀμφιέπουσα* coniecit etiam Peerlkamp *Bibl. crit. nov.* II p. 218. sed vitiose scripsit *ἀμφι-ποῦσα*.

P. 325, 5 pro *τηλίκον Ὑψίπυλον* Hermannus, quem de hoc loco consului, scribendum coniecit *Τήλεμον ὑψιπύλου*, ut Telemus sponsi Teledicae nomen fuerit. *Ibid.* vs. 17 *ἐν* pro *ἐν* etiam Peerlkamp *l. l.* p. 219. sed minus recte scripsit *ἐνί*.

P. 330, 15 *τέ* delendum esse vidit etiam Peerlkamp *l. l.* p. 220. Praeterea autem nihil novandum est.

P. 334. Philottum e Xantho Lydio memorat etiam schol. Euripidis Phoen. 159 *Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλόττου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾠκεῖ ἐν Σιπύλῳ*, ubi addenda sunt ex ex cod. Flor. *καὶ ἀνηρέθη ἐν κωνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρχτου*, quae itidem Xanthum tradidisse ex Parthenio intelligitur.

P. 337, 6 *μαλακιζόμενος* corruptum esse monuit etiam Peerlkamp *l. l.* p. 220. cuius coniecturam, *μάλα κακιζόμενος*, ei quam ipse proposui praeferre non dubito. — *Ibid.* 15 lege *ἀλωμένη*.

P. 345. Euphronii nomen in Strabonis loco quum G. Kramerii codices ad unum tueantur omnes, forsan non Strabo ex Hephaestione, sed ex Strabone Hephaestio emendandus est. Nam Appuleii de Euphorione minore testimonium, nisi mentitus est homo fallacissimus, etiam in eam partem accipi potest ut Euphorio intelligatur Chalcidensis. Cfr. supra p. 167.

P. 394, 12 corrige „Paris.“ pro „Oxon.“

I N D I C E S.

INDEX

I. INDEX GRAECUS AD FRAGMENTA
ALEXANDRI EUPHORIONIS RHIANI ET
PARTHENII *).

Ἀβοήθητοι E. 101.	ἄηδονίδων P. 285.
Ἀγαθοκλῆος A. 230.	Ἀζώρεια Rh. 206.
ἄγκος A. 220.	Ἀθηνέων E. 126.
ἄγλατην A. 230.	Ἀθήνην Rh. 199.
Ἄγναγόρα Rh. 194.	ἄθλοις E. 80.
ἄγρώσσοντα E. 97.	Ἀθύραο E. 109.
Ἀγύλλιον Rh. 203.	αἴα E. 96.
ἄγγύλοις E. 80.	αἰάζουσιν P. 285.
ἄγγιλλον E. 117.	Αἰακίδαο E. 69.
ἄγγιγαμος P. 277.	Αἰακόν E. 101.
ἄδακρον E. 101.	Αἴας E. 123.
ἄδην E. 73. 113.	Αἰγαί E. 59. 144.
Ἄδμητος Rh. 180.	αἰγανέην P. 263.
ἄδύτων P. 277.	Αἰγέως E. 48.
Ἄδωνιν E. 72.	Αἰγαλήων E. 115.
ἄεικές A. 220.	Αἰγίδοκος E. 144.
ἄειχλώροισιν E. 105.	Αἴγως E. 138.
ἄελλόποδος E. 158.	Ἄϊδην A. 220.
Ἀζανία E. 159.	ἄϊδνηεῖα E. 102.

*) Litera A. Alexandrum, E. Euphorionem, Rh. Rhianum, P. Parthenium significat. Ex epigrammatis nonnisi nomina propria recepta sunt.

- Ἄιδουῆος E. 90.
 αἰθαυύτας E. 159.
 αἰθυιαί E. 121.
 Αἰθυσοεῖς Rh. 178.
 Αἰμορτή Rh. 186.
 Αἰμων Rh. 186.
 Αἶνος E. 153.
 Αἰόλιον P. 268.
 αἰπῆς E. 119.
 αἶπος E. 120.
 Αἶτην E. 102.
 Ἄαμαντίς P. 262.
 Ἄάμας E. 97.
 Ἄατιος E. 48.
 ἀκάτω A. 241.
 ἀκάτω E. 117.
 ἀκάχοιτο E. 101.
 ἄκοιτιν Rh. 194.
 ἀκόνιτον E. 64.
 ἄκριτα E. 90.
 Ἄκτιῆς E. 62.
 Ἄκτιος E. 48.
 ἄλα A. 220.
 Ἄλαϊος Ἄπόλλων E. 75.
 Ἄλεξάνδρου A. 234.
 Ἄλάστωρ E. 56.
 ἀλεξίκακον E. 127.
 Ἄλήσιον E. 128.
 Ἄλκιμάν A. 234.
 Ἄλκμήνη Rh. 177.
 ἄλλιξ E. 137.
 ἄλλοστοιο E. 90.
 ἄλμη E. 73.
 Ἄλπωρος E. 138.
 Ἄλυβηίδα E. 43.
 ἄλφειόβοιον A. 219.
 ἀμάθοισι E. 69.
 ἀμαλλοφόρος E. 134.
 ἀμαυρίνοισι Rh. 199.
 ἀμαυρωτῶσι Rh. 199.
 ἀμενοόμενος E. 109.
 ἀμήσης E. 91.
 ἀμπέλων E. 150.
 ἀμπελος E. 144.
 ἀμπλακίσιον Rh. 200.
 Ἄμυθαονία Rh. 186.
 Ἄμυθῶν Rh. 186.
 Ἄμυμνοι Rh. 188.
 ἀμύμονας Rh. 187.
 Ἄμύνται Rh. 188.
 ἀμυσχρόν P. 261.
 Ἄμυμῆσιον E. 108.
 Ἄμυλοχος E. 90.
 Ἄμυκλῦσοιο E. 44.
 Ἄμυκλῶν A. 251.
 Ἄνακρέων E. 67.
 ἄνακτα E. 110.
 ἀνακτορήν P. 277.
 Ἄναξαγόρου A. 247.
 ἀναψαμένη P. 277.
 Ἄνδανία Rh. 195.
 Ἄνδάνιος Rh. 195.
 ἀνήγετο Rh. 194.
 ἀνθερωῶνας E. 91.
 Ἄνθεύς A. 219. 220.
 ἀνθηροῦ A. 230.
 ἀντή A. 238.
 ἀνιοχεύων A. 240.
 ἀνιοχει Rh. 199.
 ἄννεμε P. 259.
 ἄνταρ E. 138.
 ἀντεβόησαν E. 95.
 ἀντέλλειν E. 69.
 Ἄντιβη Rh. 177.
 Ἄντιόπη E. 153.
 ἀνώιστος Rh. 200.

- ἄξορες E. 42.
 αἰοιδῶν E. 69.
 ἀπαλοῖσι Rh. 199.
 ἄπαιστος E. 98.
 ἀπεθήκατο E. 88.
 ἀπήγχα E. 43.
 Ἀπιδανῆας Rh. 183.
 Ἀπίην Rh. 183.
 Ἄπις Rh. 183.
 ἀποήφυσας E. 110.
 ἀποκοπήναι E. 59.
 Ἀπόλλων Rh. 180. A. 249. P. 266.
 Ἀπόλλων Ἰλαῖος E. 75.
 Ἀπόλλωνος E. 142.
 ἀπόπρο E. 130.
 ἀποτυμπανισθῆναι E. 59.
 Ἀπριάτη E. 57.
 ἀπροτίμαστος E. 104.
 ἀράξας P. 278.
 Ἀράγειαν P. 269.
 Ἀργανθόνιον E. 120.
 Ἀργαμίτης P. 282.
 Ἀργειμόντης P. 286.
 ἄργεννοῖο Rh. 193.
 ἀργῆτα E. 93.
 ἀργιλώδεσιν E. 44.
 ἀρίθμιος Rh. 199.
 Ἀρίσθη E. 152.
 Ἀρκιᾶνες Rh. 187.
 Ἄρνη E. 88.
 ἀρότρω E. 148.
 Ἀρπαλύκη E. 53.
 Ἄρπυς P. 267.
 Ἄρτεμις E. 144. 150.
 Ἀρτεμίτη Rh. 189.
 Ἀρχελάιδος P. 261.
 Ἀρχῆρε Rh. 211.
 Ἀρβώτιοι E. 54.
 Ἀσέληνα Rh. 178.
 Ἀσίδα E. 62.
 Ἀσκαρίας A. 233.
 Ἀσκαρίοιο E. 125.
 Ἀσκάριον E. 75.
 Ἀσκαρίων A. 233.
 Ἀσκληπιάδω Rh. 211.
 ἀσπαιφοντος E. 73.
 Ἀσσηροῦ A. 219.
 ἀστέρβακτον E. 131.
 Ἀστειροπαίου E. 102.
 Ἀσσοποῦ E. 80.
 Αἰάβυρον Rh. 197.
 Αἰάγαυτες Rh. 181.
 αἰάγαυκτον E. 130.
 Ἄιλαντες Rh. 181.
 ἀτέλεστα A. 220.
 Ἄτη Rh. 199.
 ἀτλζει Rh. 199.
 ἀτραπιτόν Rh. 199.
 ἀτρεά E. 126.
 ἄτρυτοι A. 238.
 Ἄτρυτώνης E. 156.
 ἀνδηθῆναι E. 62.
 ἀνδῆρ Rh. 198.
 Ἀῦλον E. 123.
 Ἀῦλις E. 108.
 ἀνροσχάδα P. 273.
 ἀχένος Rh. 202.
 ἀχήμεντες Rh. 188.
 ἄφαντος Rh. 200.
 ἀφαμένειν E. 106.
 Ἀφίας E. 148.
 ἀφραδέϊ Rh. 199.
 Ἀχαιίδας E. 112.
 Ἀχαρηθῆναι E. 164.
 Ἀχιλέα E. 98.
 Ἀχιλῆος E. 95

ἄχρηα E. 73.
 ἄχρισ E. 72.
 Ἀχρὺλις Rh. 210.
 Ἀψῶς P. 279.
 Βακχιάδαις A. 219.
 Βάκχον E. 49.
 βαλήν E. 142.
 βάρβυτος E. 67.
 βάρωμος E. 67.
 Βέβρυκα E. 130.
 βέθρον E. 147.
 Βεληδονίων P. 265.
 Βεμβνήτης Rh. 203.
 βείδευα P. 285.
 βήσεται A. 220.
 βήσσης P. 285.
 βησαιμένω E. 103.
 βλαπίφρονα E. 45.
 βλήτειραν A. 225.
 βλιχῶδες E. 62.
 Βιωτοῖο E. 88.
 Βιωτόν E. 88.
 Βιωτοῦ A. 230.
 Βολάνη Rh. 181.
 Βόσπορος E. 167.
 βοτάνης A. 238.
 βοτῆρες E. 89.
 βότρυα E. 157.
 βότρυν P. 273.
 βουκολέων E. 119.
 βουπληθέος E. 117.
 Βουστροφιδόν E. 42.
 Βραυρῶνα E. 117.
 Βριάρεω E. 157.
 Βριαρεῶο P. 278.
 βριαροῖς A. 219.
 βρομέει Rh. 199.

Βόνης E. 123.
 βῶν E. 63.
 Γαδείρα P. 278.
 Γαζήται E. 68.
 Γαλλήσιον P. 260.
 γαμέτην E. 88.
 γάμον E. 40. P. 277.
 γανλός A. 220.
 γεγραμμένα E. 69.
 γείνατο E. 111.
 Γενειάδες P. 287.
 γενετειροῦ E. 80.
 Γενοαῖος Rh. 187.
 Γερανείης E. 124.
 Γετηροί Rh. 205.
 Γλαῦκος A. 238.
 Γλαύκω P. 285.
 γλανκῶπις E. 148.
 Γρησίοχος E. 151.
 Γόργος Rh. 211.
 Γόρτυνα Rh. 184.
 γούρων A. 220.
 γραίησι Rh. 200.
 Γραικοῖσι A. 225.
 γρηῦς Rh. 200.
 Γρύνειος P. 266.
 Γρύνιον E. 78.
 Γύγεω A. 234.
 Γύγης E. 65.
 δαιμόνιος E. 130.
 δαίμονος E. 44. 45.
 δαίμων E. 76.
 δάκρυα E. 123.
 δαμασσαμένη E. 88.
 Δάμις A. 236.
 δάρος E. 123.

- Δασκύλειω* A. 234.
δασπλήτες E. 93.
Δάφνης A. 250.
Δάφνουσα E. 138.
δεδουπότος E. 69.
δείκλον P. 284.
δέλφρα E. 68.
δειρήν A. 220. P. 285.
Δελφίδες E. 95.
Δελφίνιος Rh. 211.
δελγῖνος E. 142.
δέμοντες E. 101.
Δεξιότικος Rh. 209.
Δευκαλιώνος Rh. 186.
δέχνησο P. 262.
δῆρον E. 89.
δηρινθέντες E. 90.
διήρικεν E. 72.
δικαιολογεῖσθαι E. 59.
Δίκη Rh. 200.
δικτάμνοισιν E. 114.
δινήεντος E. 109.
Δίομος Rh. 177.
δῖον E. 49.
Διονύσιος E. 60.
Διόνυσος κεχηρός E. 140.
Διός E. 39.
Διόσκουροι E. 58.
Δίφρον E. 118.
Διωνύφω E. 48.
δολιχῆς E. 163.
Δολίων A. 233.
Δολοπιονίδαο E. 73.
δούρειος ἵππος E. 139.
Δρακάνοιο E. 163.
δροῖτη A. 250. P. 290.
δρυμόν Rh. 199.
Δρυόπων E. 163.
δρύφρα P. 283.
Δρυαίης E. 107.
Δρυαίταις E. 76.
Δρυραχίτης E. 110.
Δωδῶνα E. 39.
Δωνετιῶνοι R. 187. 189.
δωμογόροι E. 110.
Δωτηῖδι Rh. 198.
ἐβάλοντο E. 49. 80.
ἐδάη E. 45.
ἐδοῦσι Rh. 199.
ἐθείραις E. 54.
Ἐθρόνται Rh. 187.
εἰαμενῆς E. 129.
εἶαρος E. 69.
εἴκοσι Rh. 193.
ἔκτιο E. 113.
ελλαπινάζη Rh. 199.
Ελλείθια E. 114.
εἶμα A. 220.
εἰναλίην P. 269.
εἰσαῖτουσιν Rh. 202.
εἰσάμενος Rh. 198.
εἰσόκε P. 277.
Ἐκάβη E. 152.
ἐκάλυψε E. 73.
ἐκβαλε E. 73.
Ἐκηβόλε E. 164.
ἐκταεν E. 97.
ἐκτελέσωσιν A. 238.
ἐκτίσατο E. 89.
Ἐκτιω E. 123. 142. A. 249.
ἐλατα E. 148.
Ἐλαιόν Rh. 199.
ελαχέλι E. 44.
Ἐλένη E. 102.
ελεῖκαινον E. 154.

- Ἐλεφαντίδα P. 288.
 ἐλήϊατο P. 266.
 Ἐλινοί Rh. 188.
 ἐλισσομένης A. 219.
 ἔλκεα E. 72.
 Ἐλλαμένη A. 220.
 Ἐλληρίδας A. 234.
 ἐλλιπέες E. 162.
 Ἐλλοί A. 250.
 Ἐλπας E. 140.
 Ἐμπεδοκλῆς Rh. 207.
 ἐναύλιον E. 102.
 ἐνδέδεται E. 155.
 ἐνεθήκατο P. 285.
 ἐνέπουσι E. 62.
 ἐνιτρέφεται E. 44.
 ἐννήχοι E. 102.
 ἐνοσιχοῦσι E. 148.
 ἐνύπνια E. 135.
 ἔξαπαφοῖσα A. 220.
 ἔξότε E. 80.
 ἔξυσερ P. 263.
 ἐπάτησε E. 113.
 ἐπέβαλλον Rh. 189.
 ἐπεμαίνεται P. 277.
 ἐπημήναντο E. 101.
 ἐπιβωσάμενος A. 219.
 Ἐπιδάμνειος P. 288.
 ἐπιδευής Rh. 199.
 ἐπίζεφύροιο E. 107.
 ἐπίηρα Rh. 200.
 ἐπιθύουσι E. 63.
 Ἐπικάστη E. 55.
 ἐπιλήθεται Rh. 199.
 ἐπιστεῖβει Rh. 199.
 ἐπιστεφές E. 93.
 ἐπισχομένη E. 91.
 ἐπιτέλλεται Rh. 202.
 ἐπιτρέζονοι E. 113.
 ἐποφόμενος E. 54.
 ἔπος A. 230.
 ἐπόνυμον E. 62.
 ἐρισχῆλοις P. 275.
 ἔρκεσι E. 47.
 Ἐρκονίδος P. 276.
 Ἐρμεῖη A. 219.
 Ἐρμῆς E. 68. A. 251.
 ἐρρηξαντο P. 285.
 ἐρριγώς Rh. 199.
 Ἐρρθείης E. 117.
 ἐρρομένου E. 91.
 ἔρων A. 220. v. Add.
 Ἐρως Rh. 209.
 Ἐσπερίδες E. 135.
 ἔσπερης P. 276.
 ἔσποντο Rh. 188.
 ἔσαντο E. 128.
 ἐστραμμένη E. 142.
 ἐστρατόωντο Rh. 193.
 ἐτερόρροπα Rh. 199.
 ἐτετεύχει A. 247.
 Εὐάροχοι E. 120.
 Εὐβόλη E. 118.
 Εὐβόλω A. 230.
 εὐβύριον E. 124.
 εὐδείλος E. 96.
 Εὐδοξος E. 164.
 εὐκνήμιδος Rh. 190.
 Εὐμαιος E. 149.
 Εὐμενίδες E. 93.
 εὐοχθῆσι Rh. 199.
 εὐπατέρεια Rh. 176.
 εὐπηχυν Rh. 199.
 εὐρυνώσα E. 121.
 Εὐρυνλόχοιο E. 95.
 Εὐρυμέδορτα E. 107.

- Εὐρυμέδων E. 50. 145 sq.
 Εὐρυοθεύς Rh. 177.
 εὐχάων Rh. 176.
 εὐωροι E. 129.
 ἐφάτιξε Rh. 183.
 ἐφημέριος E. 144
 ἐφίσταται Rh. 200.
 ἐφόρησα E. 91.
 ἐφρυδιάδας A. 220.
 ἐχεκτέανοι Rh. 199.
 ἐχθομένη E. 40.
 Ἐχίονος Rh. 204.
 ἔψισα E. 91.

 Ζάψ E. 40.
 Ζεφύρου E. 127.
 Ζῆνα ξέλιον A. 220.
 Ζηνί Rh. 200.
 Ζηρός E. 76.
 ζώνη E. 73.
 ζώνη E. 91.
 Ζωστήρ E. 121.

 ἦ E. 45.
 ἦ ἄρα δῆ Rh. 199.
 ἦεισε E. 40.
 ἦελους E. 91.
 Ἡελίω A. 238.
 ἦλ E. 130.
 ἦλάκιστα A. 219.
 ἦλέκτορα E. 111.
 ἦπεδανόν E. 113.
 Ἡραϊαν Rh. 184.
 Ἡρακλεία E. 64.
 Ἡρακλῆς E. 117.
 Ἡρη 145.
 ἦρικεν A. 220.
 ἦρίον A. 220.

 ἰσθίαιον E. 115.
 ἰσοαμεν E. 112.
 ἰσθιάζωτο E. 76
 ἰῆτι E. 113.
 ἰχίενια E. 89.

 Θαλεροῖσι E. 111.
 Θαμινώτερον P. 285.
 Θαρσαλέος Rh. 199.
 Θάρξ Rh. 194.
 Θεῆς A. 225.
 Θεοάνδροιο A. 225.
 Θεροίτης E. 144.
 Θεόδωρος Rh. 207.
 θέσθαι δῆρον E. 89.
 Θεσσαλίην Rh. 186.
 Θεσσαλόν Rh. 186.
 Θήβη E. 87.
 Θήραγρος E. 55.
 Θημοσόνην P. 279.
 Θησεῖ E. 103.
 Θησεώς A. 249.
 Θιβρήν E. 127.
 Θρηνηνξ E. 69.
 Θρυγατριδέαι E. 93.
 Θυέων E. 129.
 Θύμβριος E. 153.
 Θυμηρέα A. 238.
 Θυμοίτης E. 152.
 Θώρηκα E. 72.

 ἰάπτει Rh. 199.
 Ἰαολων E. 111.
 Ἰάσων E. 135.
 ἰαύεσχοι E. 105.
 Ἰβηροίτη P. 267.
 Ἰδας E. 55.
 ἰδμονα A. 225.

- ἰήϊον E. 95.
 ἰητῆρος E. 102.
 ἰθαγενέων A. 219.
 ἰθύσας A. 220.
 Ἰκάριον E. 163.
 Ἰκαριωνίης P. 273.
 ἰκτο E. 39.
 ἰλάσιο E. 45.
 ἰλαος P. 262. 286.
 Ἰναχίδαο Rh. 183.
 ἰνδάλλετο E. 96.
 ἰνίου E. 72.
 Ἰνώω P. 285.
 ἰξύς Rh. 202.
 Ἰπποδάμειαν E. 159.
 ἵπποι E. 54.
 Ἰπποκλήης A. 219.
 Ἰπποκοωτιάδαι E. 58.
 Ἰπποκράτης Rh. 211.
 Ἰππόλυτος P. 290.
 Ἰρά Rh. 192.
 ἰσα Rh. 199.
 Ἰσσίας P. 275.
 Ἰτώνης Rh. 190.
 ἰφι E. 102.
 Ἰφιγένειαν E. 103. A. 249.
 Ἰφιγενείης E. 117.
 Ἰφιγόνης P. 284.
 ἰχνος E. 47.
 καθαφαμένη A. 220.
 κακοδαμονίη A. 230.
 κακοφράδες E. 89.
 κακύνει E. 40.
 κακώτερε E. 154.
 καλεοίετο E. 110.
 Καλλιζώντος E. 154.
 Κάλχας E. 78.
 καλύπτειν E. 88.
 Κάλχας E. 78.
 Κανωπίτης P. 287.
 κάπνον E. 102.
 κάπροι E. 63.
 Κάρανος E. 59.
 Κᾶρες Rh. 189.
 καρφόμενα E. 96.
 καταβήσεται A. 220.
 καταμήσατο E. 84.
 κατήϊε E. 98.
 κατηγείη Rh. 199.
 κάτθεσαν E. 80.
 κατόπιονθεν A. 240.
 καύηρες E. 121.
 κεβληγόνου E. 156.
 Κεγχρόω A. 225.
 κεδόνιστο E. 118.
 Κέλαιθοι Rh. 187.
 κελέβη E. 110.
 κελέβην E. 43.
 κενήριον E. 117.
 Κεραῖνες Rh. 187.
 Κέρβερος E. 64.
 κέρνας A. 234.
 Κεστρίνοι E. 188.
 κεφαλήν Rh. 199.
 κερηνώς E. 140.
 κηπουρός E. 135.
 Κητώ E. 121.
 κικλήσκεσθαι E. 62.
 Κιλίκων P. 277.
 κλατοντες 80.
 κλαύσειεν E. 101.
 Κλείτωρ A. 236.
 Κλεόνικε Rh. 208.
 κλέος E. 120. 131.
 κληΐδας E. 107.

- κληρονόμος E. 59.
 κλιολήσι E. 102.
 κλῦθι Rh. 176.
 Κλύμενος E. 55.
 κνημοῖσιν E. 97.
 κνώσσοντι E. 120.
 κοθόρῳ E. 113.
 κοῖλον A. 220.
 κόπροις E. 88.
 κοιμισαλέρισιν E. 54.
 Κόροιβος E. 153.
 κορυνήταις P. 275.
 κορώνη E. 105.
 κοτέσσα E. 48.
 κραναήν Rh. 189. 194.
 Κρανίδες P. 267.
 κρεῖον E. 145.
 κρέλοντι Rh. 200.
 κρεξ E. 40.
 κρήδεμνα E. 101.
 Κρηθεύς Rh. 186.
 κρήνης E. 282.
 Κρηστώνιοι Rh. 204.
 Κροῖσαν E. 95.
 Κρονίδης E. 87.
 Κρόνου στῆλαι E. 157.
 κροτάφων E. 80.
 κρυεροί E. 121.
 κρώξειε E. 105.
 Κυνάνιππος P. 291.
 Κυβέλης Rh. 210.
 κύβους Rh. 202.
 Κύδνω P. 277.
 Κυζίκου E. 40.
 κυνηλατέων E. 105.
 Κύπριδος P. 277.
 Κύπριν A. 234.
 κύρβεις E. 42.
 κύσσατο E. 121.
 κύστιν E. 139.
 Κυτηγιάς E. 45.
 Κυχρεία Rh. 206.
 Κυχρεῖος E. 52.
 κωκίνοισιν E. 69.
 Κωκυτός E. 72.
 Κωρινκίων P. 279.
 Κώρυνκος P. 272.
 λᾶαν A. 220.
 λαβή E. 84.
 Λάμπεια P. 268.
 Λαοδίκη E. 77. 97.
 Λαοκόων E. 153.
 Λαπέρσα Rh. 184.
 Λάρισα E. 41.
 λαρόν E. 91.
 λάσαι A. 230.
 Λασιώνιος E. 139.
 Λασύρτας E. 139.
 Δελεγήϊον A. 220.
 λέξεις Rh. 202.
 Λεπτίνεω Rh. 207.
 Λεσβόθεμις E. 67.
 Λέσβος P. 275.
 Λέων E. 107.
 Λητοῖδος A. 225.
 λιγνύν E. 102.
 λίες E. 63.
 Λιθήσιος Rh. 184.
 λιθόλευστος A. 220.
 λίθος Rh. 203.
 λιλαιόμενον E. 73.
 λιρά A. 220.
 λιτή A. 238.
 λοετρά E. 108.
 Λυδός E. 151.

- λύθρον E. 96.
 Λύκαφος E. 48.
 Λύκου Rh. 199.
 Λυκώνη E. 53.
 Λυκωρός E. 95.
 λυχνεῖον E. 60.

 Μαγνησίς P. 288.
 μαινάς A. 220.
 μακέλας A. 234.
 Μάκριες Rh. 178.
 Μαλλόν E. 89.
 μαντείοιτο E. 88.
 Μαρσύας E. 68. A. 250.
 Μαρνανδυνοί E. 151.
 μαστόν E. 91.
 μέγας Rh. 203.
 μεθ' ὕδατος 73.
 μεῖζον νηάδων βοῶν E. 60.
 μέλαθρον E. 40.
 Μελαινάς Rh. 184.
 μέλας Rh. 203.
 μεμορμένον A. 220.
 Μελέαγρος E. 144.
 μέλεος A. 220.
 Μελίης A. 233.
 Μελικέρτης E. 80. P. 285.
 Μελίσσω A. 219.
 μέλιτος A. 247.
 Μερεκράτεος Rh. 207.
 μεσσηγύς A. 238.
 μεταπρωχῶσα Rh. 199.
 μετεφημιζαντο Rh. 186.
 μετροητής E. 76. 77.
 μέτρια E. 101.
 Μήδη E. 45.
 μῆλον E. 44.
 Μήνης E. 84.

 μήτηρ θεῶν E. 150.
 μητιόεντα A. 220.
 μιῆς Rh. 202.
 Μίλων A. 249.
 Μιμνέριμον A. 230.
 Μιλησιδῆς P. 285.
 μισόγελως A. 247.
 μιῆς P. 277.
 μήτηρ P. 285.
 μινός E. 147.
 Μοῖραι E. 101.
 μολοθούροις E. 105.
 Μολυκρία E. 162.
 μονοκάλαμος E. 68.
 μουναῖς E. 90.
 Μοῦνιτον E. 97.
 Μοῦσαι E. 104.
 Μούσας A. 234.
 Μόφος E. 78. 90.
 μυλακρίδα A. 220.
 μυρλον P. 285.
 Μυρμηκία P. 288.
 Μυρμιδόνες E. 98.
 Μυσοῖο E. 125.
 Μυτωνίδες P. 288.
 μυχάτου A. 220.
 μῶνται E. 134.
 Μωριεῖς E. 161.

 ναβλισταί E. 67.
 ναιετάουσαν A. 238.
 νάξαι E. 138.
 Νάξος E. 138.
 νάουσαν E. 54.
 ναρκίσσον E. 93.
 ναναγός E. 135.
 Ναναίθιοι E. 75.
 Νανπλιάδαο E. 132.

- Νεδέη* E. 139.
Νεδεήσιος E. 139.
Νειληΐάδαο A. 219.
Νειλίδας A. 220.
νεκκηδόν E. 154.
Νέμαισος P. 289.
νεοτμήτω E. 105.
νεῶν E. 40.
νηάδες E. 60.
Νηρέϊ P. 285.
Νιόβη E. 146.
Νικοτελείη Rh. 198.
νιψάμεναι P. 282.
νίψεν E. 72.
νίψεται A. 220.
νοεῦσα A. 220.
νομήης E. 88.
*νυμφαγν*** E. 158.
νύμφας A. 220.
νύμφης P. 277.
νυμφιδίου E. 88.
νῦν ὅτε A. 220.
Νωνακρίς Rh. 184.

Ξείραρχος E. 77.
ξόανον E. 150.
ξυνεῶνα A. 220.

Ὄγκαϊται πύλαι E. 57. Rh. 202.
ὀδόντας E. 73.
Ὄδυσσεύς E. 142.
ὄθι τε Rh. 199.
ὄθνεϊον E. 107.
Ὄθρυονεῖς A. 217.
ὀϊζύς Rh. 199.
οἰκία E. 95.
οἶμον E. 93. A. 220

Οἰνόης E. 144.
Οἰωνοῦται P. 276.
Οἰωνός E. 58.
ὀκκότε E. 80.
ὀκλάσσαινο E. 47.
ὀλέτειρα E. 40.
Ὄλινθου E. 97.
Ὀμηρέην A. 230.
ὀμηρέης A. 219.
Ὀμηρος E. 65. 101.
ὄμμα E. 130.
Ὄμφαλιῆας Rh. 187.
Ὄνθρυεῖς Rh. 189.
Ὄξέησι Rh. 189.
ὀπλοτέρηοι Rh. 200.
ὀπλοτέρου E. 95.
ὀπωπήσασθαι E. 88.
ὄρκους E. 115.
ὄρχηθέντα E. 106.
ὄρχιλος E. 40.
Ὄρχομενόν E. 106.
ὄτρηροί Rh. 187.
οὐλμπόνδε Rh. 199.
Οὐπίς E. 134.
οὔρεος Rh. 193.
οὔσον A. 220.
ὀφειλομένην E. 93.
ὄφης E. 135.
ὄχθαις E. 44.
ὄχθηρῆς E. 124.

παιδομανεῖ A. 230.
Παλλάς A. 234.
πάμπαν E. 98. 101.
Πάν E. 158.
παιδουρισται E. 67.
Πανθεία E. 149.
Παρί Rh. 210.

- παρακλίνασα E. 88.
 Παράναιοι Rh. 187.
 Πάρθοι E. 67.
 παροίτερα E. 62.
 πάσας Rh. 193.
 πατρώησι E. 88.
 Παφλαγών E. 151.
 Πειρήνης A. 219.
 Πελασγός Rh. 186.
 Πέλοψ E. 151.
 πελώριος E. 97.
 πέμφιγες E. 113.
 πεπρωμένα E. 87.
 Περικλύμενος E. 113.
 περιέρουτος E. 155.
 περισσά P. 287.
 περιχεύετε P. 268.
 Περσεφονείη E. 87.
 Πέρσης E. 107.
 πεσσά E. 132.
 πεφορινῶσθαι E. 149.
 πηδαλίω A. 240.
 πήχεες E. 73.
 Πίασος E. 41.
 Πίγρης A. 236.
 πισσύγγους A. 230.
 πίνταντο E. 102.
 πιτύεσσι E. 80.
 Πλάτωνος E. 142.
 πλευρά E. 72.
 πλεύσει P. 267.
 πλοκαμῖδας E. 93.
 πλομένω E. 97.
 Πλοῦτος E. 111.
 ποίας Rh. 193.
 ποίην E. 96.
 ποιήσαντο E. 104.
 ποικίλον E. 40.
 ποιύξαντος E. 127.
 πόλιν E. 50.
 πολιτείαν E. 142.
 πολυκοιρανίην Rh. 199.
 Ποντιάδος P. 283.
 ποτί E. 40.
 Πολύαινος Rh. 210.
 Πολύδαμνα E. 45.
 πολυδρῖμους Rh. 184.
 πολυτρίποδος A. 234.
 πολίτροφα E. 123.
 Πολίφημος E. 149. 152.
 πομπίλος A. 240.
 πόποις E. 128.
 πόρῃ E. 87.
 πορθήσαντι E. 95.
 πορφυρέη E. 69.
 πορφυρόειν E. 44.
 Ποσειδῶν E. 101.
 Ποσειδάωνι E. 88.
 Ποσειδάωνος E. 62. 149.
 Ποσειδῶν E. 154.
 πρέπεν E. 130.
 πρηνέζειν E. 50.
 Πρίαμος E. 152.
 πρόβατον E. 141.
 προγόνων A. 230.
 προλίπη A. 225.
 προμάντιες E. 76.
 Προμηθεύς E. 146.
 πρόπρη E. 92.
 πρόσωπα E. 154.
 προσηῆτιν E. 39.
 Πρωταεῖον E. 60.
 πρωθήβης A. 219.
 Πρωτεύς E. 113.
 πτύχας Rh. 193.
 πτώκες E. 105.

- πυκνά E. 80.
 πύκτην E. 130.
 πυληγενέεσσω E. 102.
 Πύραμον E. 89.
 πυρί E. 49. 96.
 πυρκαϊήν P. 262.
 Πυρραία Rh. 186.
 Πίρρης Rh. 186.
 πυρσόν P. 277.

 ῥάμνον E. 127.
 ῥέα E. 150.
 ῥέεθρον E. 120.
 ῥειώνη E. 147.
 ῥηϊδίην A. 220.
 ῥήσσω A. 234.
 ῥίξης P. 283.
 ῥουιέλης E. 69.
 ῥοῶν A. 233.
 ῥωμαῖοι E. 59.
 ῥωνάκης E. 68.
 ῥώσαντο E. 54.

 Σαλαμίνη E. 52.
 σαμβύκη E. 67.
 σαμβυκισταί E. 67.
 Σάμιοι E. 141.
 Σάμος E. 60.
 Σαπρώ E. 67.
 Σάρδιες A. 234.
 Σάρων E. 148.
 σαρωνίδος P. 285.
 Σαρωνικός πόντος P. 271.
 Σεληροῦ A. 233.
 Σειρήνων A. 247.
 Σέλευκος E. 77.
 σέλινα E. 80.
 Σεμίραμις E. 127.

 Σεύθης E. 68.
 σεύμενος P. 279.
 ούγλων A. 225.
 Σιδόειρι E. 44.
 Σιδουῶς R. 178.
 Σιθονίη E. 97.
 Σιθονίω P. 285.
 Σιληνός E. 68.
 Σιμόεντος E. 112.
 Σῆμος E. 66.
 Σιμύλεω Rh. 210.
 Σιμωνίδης E. 66.
 Σίπυλος E. 146.
 Σκολιεύς Rh. 181.
 Σκύλλα P. 270.
 Σόλοι E. 38.
 Σόλων E. 38.
 Σπάρτας A. 234.
 σπείροιο E. 88.
 σπιλάδεσσι E. 40.
 στεψαμένη E. 114.
 στομίου A. 220.
 στρυφνός A. 247.
 στρωφᾶται Rh. 199.
 Στυγός P. 264.
 στυφέλοιο P. 285.
 Συλλογες Rh. 188.
 συνήντειο E. 114.
 σῦριξ E. 68.
 σφετέρην Rh. 199.

 ταθέντες E. 73.
 τάλαντα E. 87.
 Ταυαγραῖοι E. 115.
 Ταυαντίοι E. 60.
 Ταυλαντίων E. 110.
 ταυροκέρωτι E. 48.
 Ταυχέριος P. 291.

- τεκμαίρεται Rh. 199.
 τελαμῶνι E. 105.
 τέφρη E. 96.
 Τηθύν P. 264.
 Τήλεφος P. 286.
 τηλίτων P. 265.
 Τιμόθεον A. 225.
 Τίμων Rh. 211.
 Τίτορμος A. 249.
 Τιτυός E. 149.
 τούνεκα E. 98.
 Τρύμβηλος E. 57.
 τρηχῆια E. 80.
 τρηχῆϊαν E. 118.
 Τρηχινίδα E. 119.
 τρηχύν Rh. 199.
 τρηκοσίους E. 91.
 Τρικόρυνθον E. 138.
 Τριπολίσιοι Rh. 190.
 Τροϊζήν Rh. 207.
 τροφίμος A. 247.
 Τρωγλοδύται E. 67.
 τύμπανα A. 234.
 Τυμφρηστοῦ E. 119.
 Τυφάου E. 121.
 Τυφρήστιον P. 289.
 τωθάξειν A. 247.
 Ὑάκινθε E. 69.
 ἕδατόεντα P. 277.
 ἕδρος E. 97.
 ἑετόμαντις E. 105.
 Ὑῆ E. 48.
 ἑιάσι E. 88.
 Ὑλας E. 152.
 ἕμέες P. 268.
 Ὑμέναιε P. 286.
 Ὑπαιλόχοιο Rh. 188.
 ὑπάτιοιο Rh. 202.
 ὑπεγείνατο E. 103.
 ὑπέραυχον Rh. 199.
 ἑπεροπλήν 199.
 ὑπερπλάζων E. 73.
 ὑπερφαίνοντο E. 73.
 ὑποκνδέος E. 129.
 ὑποφορῖσσοιτες E. 110.
 Ὑριεύς E. 133.
 ὑστάτιοι E. 54.
 φαέθοντι A. 238.
 Φαιστός Rh. 181.
 Φάληρον Rh. 190.
 Φαλώρην Rh. 190.
 φάος E. 91.
 φάρμακα E. 45.
 Φαρσαλός E. 66.
 φέρειν κλέος E. 120.
 φηγοῖο E. 39.
 φημίζαντο E. 98.
 φῆμις E. 69.
 Φθίην E. 98.
 φθιμένω E. 101.
 φιάλης E. 49.
 Φιγάλειαν Rh. 194.
 Φιλοκλήος Rh. 207.
 φιλοπλοκάμοις E. 76.
 Φινέα Rh. 205.
 φλεγεθούατο E. 158.
 Φλεγύαι E. 154.
 φλοίσβου E. 54.
 φλίων A. 230.
 φοβερός E. 91.
 Φοβίος A. 219. 220.
 Φοῖβος E. 101.
 Φοῖβου E. 95. 121.
 φοιταλέος E. 113.
 φορέονται E. 80.

- Φορωνεύς Rh. 183.
 φορῆσαι E. 91.
 Φόρκυος E. 93.
 φρασθεῖς A. 220.
 φρεΐατος A. 220.
 φύει E. 127.
 φύει E. 96. A. 238.
 Φύλλον Rh. 189.
 φῦναι Rh. 205.
 Φυσιάδειαν E. 54.
 Φυσκέες Rh. 205.
 φυτόν E. 95.
 φωνηθείσης E. 62.
 φῶρας A. 230.
- χαιοῦ A. 247.
 χαμαιεῦναι E. 143.
 Χανονίοιο E. 76.
 Χάριτες Rh. 207. 208. 209.
 Χαρίτεσσιν E. 106.
 χάριονα E. 80. 85.
 Χαῦνοι Rh. 188.
 χεῖλεσι E. 91. A. 233.
 χεῖματα Rh. 193.
 χελιδόνια P. 283.
 χεῦεν E. 45.
 χθιζόν E. 120.
- χιλιάδα A. 225.
 χιλοῖο E. 98.
 χλοῖνην A. 230.
 χλωριά P. 283.
 χριμψαλατο E. 96.
 χρύσειος A. 220.
 χρυσογορεῖντες E. 68.
 χρυσοφόρος A. 234.
- ψαφαρῆ E. 52. 96.
 Ψίλιν E. 75.
 ψῖσαι E. 91.
 ψόγον Rh. 199.
 ψολόεσσα E. 102.
- ¹Ω ξιμέ P. 287.
²Ωγενίης P. 264.
 ὀδῖνας E. 91.
³Ωκεανός E. 155.
⁴Ωπιν A. 225.
⁵Ωραι Rh. 207.
 ὄριον E. 44.
⁶Ωρίων E. 133.
⁷Ωρυχίοισιν E. 97.
 ὄρω E. 47.
⁸Ωρωπός E. 108.
 ὠχαρνήθεν E. 164.

II. INDEX RERUM ET SCRIPTORUM.

A

- Abobas a Pergaeis dicebatur Adonis 281.
Acamantis Veneris cognomen 262.
Acamas Cypri promontorium 262.
accusativi usus quidam insolentior 403.
Achaei tragici locus apud schol. Euripidis emendatus 162.
Achilles. eius nominis originatio 98.
Achilles Tattius emendatus 357.
Aconae locus a quo aconitum nomen traxit 64.
Acrotatus Spartanus, Arei filius 327.
Ἀχιτιος i. q. *Ἀττικός* 48.
Ἀχιτίου πέτρα 64.
Actor rex Lemni, a quo Actoris urbs apud Ovidium 74.
ἄδην, continuo 114.
Adonis variis nominibus a Cypriis cultus 281.
Adonis fluvius in Phoenicia 280.
ἄδονίς i. q. *ἄηδονίς* Parthenio ex coniectura restitutum 285.
ἀεὶζῶος βοτάνη, qua Glauco immortalitas impertita est 238.
ἄήρ de tenebris infernis dictum 156.
αιατο in optativis singul. pro *αιτο* 158.
Αἰακίδης i. e. Ajax 70.
αἰβετός pro *αιετός* ut *Ἀβώβας* pro *Ἀώας* 382.

- ἄιδνήεις* pro *ἄιδνός* vel *ἄιδνής* 103.
Ἄιδωνεύς et *Ἄιδονεύς* 91.
Διγαλεῖς i. q. *Ἀχαιοί* 116.
 Aelianus in Hist. Anim. emendatus 61.
αἰνεῖν cum genitivo rei coniunctum 211.
αἰνεῖν Κύπριν et similia 232.
αἰνετός et *αἰνητός* 244.
Αιολιδοῦς de Aeoli filio dictum 370.
 Aeolium urbs 268.
αἶπος et *ἔπος* confusa 289.
 Aeschylus emendatus 52. 364. vindicatus 99.
 Aesopi fabula 392.
 Alcaei fragmentum 125.
 Alciphron emendatus 265.
 Alesius campus in Epiro 129.
 Alexander Cotyaenis 16.
 Alexander Crateri filius, rex Euboeae 8.
 Alexander Ephesius poeta cognomine Lychnus 371 sqq.
 Alexander Magnésius poeta 236.
 Alexandrinarum phylarum nomina 347.
 Amymni et Amymones populi nomen 188.
ἀμυσχρός et *ἀμυχρός* 261.
Ἀμφιάρης pro *Ἀμφιάραιος* 109.
 Anacreon qui Phaenomena scripsit diversus a lyrico 243.
 ancora in Seleuci sigillo 77.
Ἄνδρογεῶος et *Βριαρεῶος* genitivi anomali 279.
Ἄνδρομάχεια pro *Ἄνδρομάχη* Leschae restitutum 46.
 Anecdota Bekkeri emendata 111.
Ἄνσιος, non *Ἄνσιος* scribendum ex praecepto grammatic. 16. 17.
 Anius, Apollinis filius. de eo fabulae 16.
 Anonymus in Vita Arati emendatus 216.
ἀνθερεῶν de gutture feminarum a grammaticis improbatum 93.
 Anthologia graeca emendatur 8. 394 — 400.

- Aous fluvius Cypri Ciliciae et aliarum terrarum 280.
ἄπαστος i. q. *ἄγευστος* 98.
 apicea corona in ludis Irthmicis 87.
ἀφικέσθαι, *evenire* 302.
 apium victoriae indicium 82. cippis ornandis adhibi-
 tum 82.
 Apollas scriptor 66.
 Apollonius Rhodius emendatus 47. 130. 184. eiusdem
 carmen de Cauni urbis originibus 403.
 Apollodorus in Chronicis emendatus 108.
Ἀπόλλων et *Ἥλιος* permutata 184.
Ἄπερος genitivus pro *Ἄπρον*, ut *Κίμβερος* pro *Κίμ-
 βρον* 377.
ἀραρώς. *ἀραρότος* et *ἀραρῶτος* 383.
 Arati carmen de medicamentis letalibus 385.
 Arcadius emendatus 230. 405.
 Archebulus Theraeus poeta 7. metrum Archebuleum 7.
 Archytas Amphissenis poeta Euphorionis aequalis 353.
ἄρδειν cum genitivo coniunctum 112.
ἀργειφόντης quam ob causam Telephus dictus sit 286.
ἀργιλώδης scribendum, non *ἀργιλλώδης* 44.
 Aristophanes tentatus 118.
ἀρίθμιος 202.
 articulus a substantivo interposito verbo diremtus 227.
Ἄρπυς, *Amor* 266.
 Arrianus poeta epicus Virgilii Georgica latine con-
 vertit 370.
 Arsenius emendatus 133.
 Artemidorus emendatus 230.
 Aseleni montis apud Trachinem 179.
 Asinii Quadrati *χιλιὰς ῥωμαϊκή* 228.
 asteismi, figurae rhetoricae, exemplum 358.
Ἄστερόπης et *Ἄστεροπαῖος* num pro *Στερόπης* dictum
 sit 103.
ἀστρολογιστής vox falso formata 217.

Athenaei locus disceptatus 378.

Atoeae, regis Scytharum, nomen varie scriptum 112.

ἀτρῆς et similia adiective usurpata 126.

Ἀύλις et Ἀύλις 143.

B

bachantes gypso faciem illinebant 155.

Bacchus κεχηνώς 141. Bacchus μελπόμενος ibid.

βακέλας num pro βάκηλος dictum sit 235.

βαλήν vox Phrygia 142.

βάν i. q. βῆναι 130.

Bene et Lebene Cretae oppidum 172.

Βέμβινα rectius scribitur quam Βεμβίνα 203.

βότρνα pro βότρυν et similia 157.

Brauron. de situ eius 117.

Briarei columnae eadem quae postea Herculis 157.

Βριαρεύς pro Βριάρεως rarum 279.

Byblis fons apud Miletum 315.

βύριον vel βαύριον 124.

καὶ πάντες et similia 223.

C K X

Caeratus (Καίρατος) Gnosi urbis nomen apud poetas 172.

Callicoon Mileti proditor 154.

Callimachus 63. 107. 129. 160. 168. 224. 227. Callimachi Αἴτια 401.

Caryatidum sultationes Bacchicis similes 361.

Caryatidum saltantium sigilla 363.

Καλλιστόος pro Καλλιστοῦς forma non graeca 313.

Canobus et Hyacinthus non diversi 380.

Caranus regni Macedonici conditor 59. 60.

καταλέκτρια i. q. νυμφεύτρια 123.

Κάνια λοῦτρα quae dici videantur a Nicaeneto 314.

Cedrasa num urbis nomen 279.

- Cenchrus Ephesiae dittonis fluvius 229.
Κεραϊνες gens ignota 187.
Κερκιδας et *Κερκιδας* 388.
 Cercidas Megalopolitanus, legum conditor et poeta
 386 sqq.
 Cereatae in Creta insula 173.
 Chalcidensium amor puerorum 7.
Χαός Parthenii Chii cognomen 270.
χαός vel *χαιός* 270.
χάρων leo 84. 85.
Χελωνίς et *Χελιδονίς* 326. 338.
Χερρονησιώτης et *Χερρονησίτης* 341.
χιλιάς i. e. *χιλιετηρίς* 228.
 Choeroboscus emendatus 63.
χρίμπτεσθαι cum dativo iunctum 97.
χρύσεος prima syllaba correpta 378.
 Ciceronis villa Puteolana 383.
 cinaedica carmina Sotadis aliorumque 244 sqq.
 Cirphis mons 96.
Κίσσος et *Κεῖσος* 346.
 Clearchus i. q. Learchus 81.
κληδοῦχοι θεοί 108.
 Clemens Alexandrius emendatus 32. 290.
 Cleon poeta elegiacus ap. Polluc. emendatus 124.
 Cleonymus Spartanus Pyrrhum contra patriam advo-
 cat 327.
 Clitae et Cyzici amores 41.
 cor hirsutum 195.
Κοροίβου nomen saepe corruptum 153.
Κόρυς eadem quae *Γόρυς* 184.
 Craterus minor historicus 9.
κρεῖον de carne dixit Euphorio 145.
κτάν i. q. *κτάναι* 131.
 Cychreus heros Salaminus divinis honoribus cultus 53.
 Cydnus fluvius pellucidae aquae 277.

Κυθήρη pro *Κυθηρόθεν* 46. *Κυθήρηθεν* pro *Κυθη-
ρόθεν* 46.
κύων ούρανιος dictus est Diogenes Sinopensis 391.

D

δαμάλης proba forma pro *δάμαλις* 395.
Δαυλάντιοι i. q. *Ταυλάντιοι* 110.
δείκελον et *δείκηλον* 284.
δέχνησο 263.
Delon insulam canes adire nefas 17.
Demosthenes Bithynus 21.
deorum statuæ quibus ex lignis fabricatæ fuerint 150.
Dianæ Ephesiæ templum restauratum 226.
dictamni vis quædam singularis 115.
Diogenes Laertius emendatus 10. 223. 391.
Diogenes, tragicus poeta, emendatus 393.
Dionysius maior ἀλάστωρ Σικελίας dictus 356.
Diomus Herculis vel filius vel amasius 177.
Dionysii maioris pœsis 136.
*Dionysius Halicarnassensis in libro de C. V. interpo-
latus* 344.
Dirphys mons Eubœæ 118.
Doliche Icariae insulæ nomen 163.
Δωδών, ὄνος 39. 40.
Δύμη et *Δυμαία*. de mensura huius nominis 108.
Δύσμαιναι et *Δύμαιναι* 360.
δυσράχιος adiective forsân usus est Alexander Ephe-
sius 374.

E H

Echinus an Acarnaniæ urbs 204.
Είλεσία Minervæ cognomen in Italia apud Metapontum 402.
εἰσφορεῖσθαι τροφήν pro *ἐμφορεῖσθαι τροφήν* 311.
ἤλ i. q. *ἤλος* 130.

^γΗλ i. q. Βῆλ 130.

Ἐλαιὸς locus in Messenia et apud Calydonem 199.

ἐλεῖν κατὰ πτερύγων 209.

Ἐλιδία i. q. Ἠλεία 318.

Ἐηλιόδωρος et Ἀπολλόδωρος permutata 184.

ἠλιτενής i. q. ἠλίβατος Nicaeneto restitutum 314.

ἦ μάλα δὴ apud Alexandrinos 200.

ἐναύλιον, *habitaculum* 103.

ἐξάμετρα ποιήματα 175.

Ephorus iunior neque Corinthiaca neque de Aleuadis scripsit 27.

Epicharmus emendatus 134.

Epiroticae salinae 129.

ἐπομφάλιον num de utero dici possit 336.

Ἐρακλειάς pro Ἠράκλεια 176.

Eratosthenis carmen de Erigone 274. eiusdem Mercurius 354 sq.

Eratosthenes Rhiani aequalis 174.

ἐριώλη ab ἔριον derivatum 136.

ἔρω pro ἔρωτα 222. ἔρων pro ἔρωτα 405.

Etymol. M. emend. 16. 23. 53. 103. 124. 139. 148. 168. 178. 179. 184. 279. 282. 290. 352. 361. Gudian. 380.

Euarchus fluvius apud Sinopen 120.

Eudocia emendata 17.

Eugaeon scriptor Samius 61.

Euphorio Priapeiorum carminum auctor 341 sqq.

Euphorionis cantores apud Ciceronem 24.

εὐρέος χθονός et similia 208.

εὐρυνκόωσα et similia 121.

Eurylochus Larissaeus Crisaeos expugnat 95.

Eurymedon Persei nomen 50.

Eustathius ad Homerum emendatus 184. 352. ad Dionysium 376.

Eutelidas Arcas 166.

G

Γαιζήται i. e. *Γαλιάται* 69.

Galenus emendatus 96. eiusdem locus de scriptoribus medicamentorum letalium 384 sq.

Gallesius mons 260.

Gallus C. Corn. Euphorionis imitator 21. 79.

Γαύας Adonidis nomen apud Cyprios 382.

Gaurani fontis salubritas lippitudinis malo laborantibus 383.

γά particula non utitur Parthenius in Eroticis nisi in *είγε* et *ήγε* 302. nec Longus et Nonnus nisi in *όγε* 337. nunquam Xenophon Ephesius 337.

γέλω pro *γέλωτα* 222.

γενέτης filius et *γενέτειρα* filia 87.

γέρων Glauci cognomen apud Iberios 239.

γλανκῶπις *ελαία* 148.

Glaucus Anthedonius 238.

γοργοφόνος Persei cognomen 124.

Graecorum iusiurandum ante Troicam expeditionem 115.

Gratiae ab Orchomeniis cultae 106.

Gryneum nemus 79.

Γύγης. de mensura huius nominis 236.

H

Hedylus poeta tentatus 119.

Hegesianax Phaenomenorum auctor 243.

Heliodorus poeta epicus et tragicus 384.

Hemiambi quale versuum genus fuisse videatur 389.

Hephaestio 341 sqq. 406.

Heraclidis Pontici *λέσσαι* 377 — 381.

Herculis columnae quae antea Briarei 157.

Hermogenes emendatus 126.

Herodes, poeta choliambographus, quando vixerit 389.

Herodianus de dict. solit. emendatus 149. 151.

- Herodori Heracleotae liber de Hercule 65.
 Hesiodus vindicatus 71.
 Hesychius emendatus 51. 116. 129. 134. 183. 248.
 261. 263. 264. 267. 271. 280. 364.
 Homeri locus in Odyssea 185.
 Horatius 261. in arte poetica Neoptolemum sequutus
 360.
 Hyacinthus et Canobus non diversi 380.
 Hyginus emendatus 74. 243.
 Hyperides emendatus 122.

I

- ιακός* et *ἀπτικός* permutata 263.
 Icarii fabula 273 sqq.
 Ἰκαριώνη 273.
ιδρίτης penultima correpta 237.
 Iohannes Siceliota tentatus 246.
 ionici genitivi in nominibus secundae declinationis 210.
 ionismorum exempla apud Parthenium 322.
 Iphigenia Helenae et Thesei filia 104.
 Ἰφιδένη pro Ἰφιδένεια forma vitiosa 284.
 Iulianus fortasse Euphorionis versu usus 401.
 Iupiter Azanius 159.

L

- Lacydes Cyrenaeus 5. num duo eius nominis philo-
 sopher fuerint 5. 6.
λάλα τύπανα, *strepentia tympana* 235.
Λαοδάμη et *Λαοδάμεια* 46.
 Laodice ex Acamante peperit Munitum 98. secundum
 Plutarchum ex Demophonte 403.
 Larissa, Piasi filia, a patre amata 41. 42.
 Learchus Inonis filius dicitur etiam Clearchus 81.
λημηρός adiectivum Heliodoro restitutum 383.
 Lesches emendatus 46.

Αητοΐδης mammonymicum de Aesculapio 71.

Αιθήςσιος *Ἀπόλλων* in Creta 185.

λίθος de mole lapidea dictum 185.

Locri *Διακίς* scelus expiantes 165.

Lydorum de Niobe traditiones 334.

Αυκωρεύς i. e. *Δελφικός* 96.

λυχνίς, flos amatorius 25.

M

Macar et *Macareus* 276.

Macho apud Athenaeum emendatus 313.

Macynus *Macynium* *Macinia*, *Locrorum* *Ozolarum* oppidum 354.

Μαιρώ *Oenopionis* filiae nomen fuisse videtur, non *Αιρώ* 323.

Μαλέας, ό, de promontorio *Laconicae* 185.

Maleas *Tyrrhenorum* *Pelasgicorum* dux 185.

Mammutina ossa apud veteres 60.

Μαντίνη pro *Μαντίνεια* 46.

Μήδη pro *Μήδεια* 46.

μεϊζον βοᾶν τῶν νηάδων proverbium 61.

μέλισσαι sacerdotes feminae dictae 361.

Menelaus poeta epicus 246.

Menophilus apud *Stobaeum* vindicatus 114.

μενθήρη i. e. *μέριμνα* *Panyasidi* restitutum 365.

Metamorphoseon scriptores graeci 269.

μεταρίθμιος *tnesi* disiunctum 202.

mimiambi quale metri genus fuerit 389 sq.

Mopsopia *Atticae* nomen 12. 13.

Mopsus 12.

Moschus emendatus 125.

μῶσθαί. *μῶσο* imperativus apud *Epicharmum* et *Hesychium* 134.

Munitus *Laodicae* et *Acamantis* filius 97 sq. *Plutarcho* *Demophontis* filius 403.

N

- ναιετᾶν* i. q. *ὑπάρχειν* 239.
narcissus *Amoris στέμμα* et *Parcarum* 94.
ναυαγός, navis ductor 135.
Ναύαιθος *fluvius Italiae* 76.
νηάδες in *insula Samo* 61.
Νειλείδης et *Νηλείδης* 221.
νεκυηδόν 155.
Neoptolemus Parianus poeta et grammaticus 357.
Nestor scripsit Metamorphoses 270. Cfr. *Walzii Rhet.*
 IX. 254.
Nicaea Alexandri uxor Euphorionis amoribus indul-
sit 8. 9.
Nicaea Bithyniaca quando a Romanis expugnata 256 sq.
Nicander emendatus 45. 46. 198. 232. *Nicandri Ae-*
tolica 174.
Nicotelea Aristomenis mater 198.
Niobe. de ea Lydorum traditiones 334.
Nonnus emendatus 110. 119.
νῦν ὅτε i. q. *νῦν* 223.

O Ω

- ὠγένιος* i. q. *ὠγύγιος* 264.
ὄγκοῦν ἠρίον 224 sq.
οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος *proverbium* 392.
Ὀϊλιάδης Οἰκιάδης et *similia* 224.
Oenotropae Anii filiae 17.
οἶός τ' εἰμί, volo 322.
ὠκεανός de *horizonte* 156.
olea prodigiosa apud Athenienses aliosque 144.
ὠλύγιος pro διωλύγιος 97.
ὀμογενής activa potestate non dicitur 314.
ὀμολεχής Sophocli restitutum 314.
ὄφρῦς et *ὄφρῦεις* 129.
Orchomenus ab ὀρχεῖσθαι derivatum 107.

- Orionis fabula 133.
 Orphei carmen de medicamentorum letalium compositione 385.
 Ὅρρα i. q. Ἐρώνς 267.
 ὀρθρινά adverbialiter dictum 403.
 Orus Mendesius iunior 385.
 Ovidius emendatus 74.

Ρ Π Φ

- παλαιστρας φίλαξ 174.
 Pan a Nymphis educatus 159. Penelopes filius ib.
 Panyasis emendatus 363 — 370.
 parponymicorum exempla 70. 71.
 Parbasia pro Parrhasia 161.
 Parthax Ἰταλικῶν scriptor 139.
 Parthenius Callimachi imitator 277. sq.
 Parthenius Phocaenus 264.
 Parthenius Chius genus ab Homero deducens 270.
 Parthenius grammaticus Dionysii discipulus 293.
 Πηλουσιακὸν τέλμα 343.
 πείσασθαι pro πεισθῆναι 89.
 Phalacrus Aeoli filius apud Mylenses pro heroe cultus 370.
 Phalaeceis hendasyllabis longiora carmina composita 378.
 φατίξω. futurum φατίξω 183.
 Φήμη Helladii carminis titulus 176.
 Philetæ Coi Mercurius 348 sq. num Naxiaca scripserit 351. eius Ἐρμηνεία 348.
 Philostephanus apud scholiasten Homeri 370.
 Philostrati locus ex Homero expressus 185 sq.
 Philottus Niobæ maritus 406. et Add. ad h. l.
 Philoxeni Cytherii hymnus in Dianam 226.
 Philteas Calactianus historicus, Naxiacorum auctor 352.
 Φοβίος, non Φόβιος 220.

- Photius emendatus 111. 356.
 Physadea an Phygadea fons Argivus 54. 55. 405.
 φύσις et θέσις opposita 4.
 piceae coronae usus in Isthmiis 87.
 πλεύσω pro πλευσοῦμαι 267.
 Πληγάδες pro Συμπληγάδες dixit incertus poeta Alexandrinus 402.
 Plinius in Hist. Nat. emendatus 246. 405.
 Plutarchus vindicatus 50. correctus 338. 354. 369.
 πλόμενος i. q. περιπλόμενος 97.
 ποιά de aestate et de toto anno 193.
 poeta epicus apud Etymol. M. emendatus 50. alius apud Cramerum in Anecd. Par. 402.
 poeta tragicus apud Hesychium 51. apud Plutarchum 369.
 Pollux emendatus 389.
 πολυκοιρανίη de amplo imperio nove dixit Rhianus 200.
 πολὺς genere feminino 208.
 pompilus piscis 241.
 πόμπιμος passive dictum 241.
 ποντιάς ῥίζα forsan eadem quae alias ῥίζα Κιρκαία 283.
 πόποι de diis dictum a poetis Alexandrinis 128.
 Posidonia Atticae nomen 62.
 Pratinae fabula Δύμαιναι an Δύσμαιναι inscripta 360.
 προηνίξαι πόλιν grammaticis improbatum 51.
 Probus ad Virgilium emendatus 251.
 προμηθεύς, prudentia 99.
 πρόσωπα pro πρόσωπον 155.
 προύνικος, προύνεικος, προυνεικός, προυνικός 398.
 Prytanis philosophus Academicus 6.
 ψῖσαι i. q. ποτίσαι 93.
 Ptolemachus grammaticus 145.
 Ptolemaeus Philopator novus Dionysus dictus 342.
 πυληγενεῖς νῆες et similia 102.
 Πυλῆς, Πύλητος, viri nomen 405.

Pyres cinaediorum carminum auctor 245.

Πυρρῆς et *Πύρρος* diversae eiusdem nominis formae 245.

Pyrrhaea de tota Thessalia dictum 186.

Q

Quintus Smyrnaeus emend. 91. vindicatus 114.

R

Ῥειώνη Iuno 146.

ῥήσσειν τύπανα, *rumpere tympana* 235.

Rhiani recensio carminum Homericorum 200.

S

Sapphicus versus hendecasyllabus 378.

Saronicum mare a *σάρασσαί* 272. cf. Addenda ad h. l.
p. 405.

Satrachus vel Setrachus Cypri fluvius Adonidis cultu
nobilis 280.

Saturni insula 239.

Satyri locus de phylis et demis Alexandrinis emenda-
tus 346 sq.

Scholiastes Aeschinis emendatus 355 sq.

Scholiastes Apollonii Rhodii emendatus 42. 85. 129.
136. 167.

Scholiastes Aristophanis emendatus 178.

Scholiastes Clementis Alex. emendatus 59.

Scholiastes Dionysii Perieg. emendatus 160. 314.

Scholiastes Euripidis emendatus 160. 406.

Scholiastes Homeri emendatus 56. 145. 217. 221. 232.
263. 334. 367. 370.

Scholiastes Nicandri emendatus 64. 369.

Scholiastes Theocriti emendatus 250.

Scyllae fabula 270 sq.

Sebaste urbs ante aetatem Augusteam appellari non
potuit 375.

- Servius ad Virgilium emendatus 4.
σικχαινέσθαι fastidire 101.
 Simonides emendatus 66.
 Simonides Magnesius, historiarum scriptor 401.
 Sipylyus mons lacrimantis malieris formam referens 146.
 Socrates scriptor Argivus 149. Socrates Cous 150.
 Soli in Cilicia a quo conditi 38.
 Solo Myndius 39.
 Sophocles tentatus 166. emendatus 314. locus ex Antigone apud Clement. Alex. 373.
 Sophocleus trimeter apud Parthenium latens 301.
 Sophoclis fragmenta quaedam a Dindorfio omissa 288.
 Sophoclis Palamedes 132.
 Sotadis carmina cinaedica 246.
 spondiaci exitus plurimum deinceps hexametrorum 62.
 Stephanus Byzantius emendatus 17. 48. 85. 107. 108. 122. 124. 141. 172. 182. 187. 188. 197. 203 — 206. 260. 262. 268. 288. 289. 292. 361. 368. 371. 374 — 376. 380. 381. 390.
 Strabo tentatus 12. 13. 53. 119. 345.
 substantiva verbalia in *υς* Aeolibus propria 263.
 Suetonius de ludis Graecorum scripsit 132.
 Suidas emendatus 61. 76. 109. 149. 150. 270. 370 sq. 377. 401.
συνουσία de *convivio* dictum 328.

T ⊖

- Tanagraei non participes expeditionis Troicae 115 sq.
 Telephus *ἀργειφόντης* 286.
Τελέστωρ et *Τελεστορίδης* 404.
τελέτης i. q. *τελεστής* 343.
τηλίτης suspectum 265.
τέτευχα 248.
 Thebani non participes expeditionis Troicae 116.
 Theodotus auctor carminis de vere Praef. VII.

- Theodorus Metamorphoseon auctor 269.
θεομήτωρ pro *θεομήτωρ* Alexandro Ephesio redditum 374.
 Theophilus ad Autolyicum emendatus 336.
 Theodoridas poeta 18.
 Thersander tibicen forsan Timothei poetae lyrici frater 227.
 Thersander pater Timothei poetae 227.
 Thesci lyra 243.
θέσθαι δῆριν et similia, non *θεῖναι* 91.
θέσις et *φύσις* opposita 4.
θημοσύνη vocabulum rarissimum Parthenio restitutum 278.
θηῖρες i. e. *λέοντες* 86.
θηῖσαι (a *θάω*) pro *θητεῦσαι* 364.
θιβρός et *θιμβρός* 128.
θίδραξ pro *θρίδαξ* et similia 119.
 Timaei historici locus de somnio Himeracae 355.
 Timarchus grammaticus, Eratosthenis commentator 11.
 Timotheus ab Ephesiis arcessitus ut Dianam carmine lyrico celebraret 226.
 Titormus Aetolus athleta 249.
 Trambelus et Strambelus 57.
τράφος pro *τάφος* et similia 118.
Τρέμιλος an *Τρεμίλης* 368.
θυγάτηρ num pro puella dicatur 368.
τυγγάνω. τετευχέναι 248.
 Typhrestus urbs et mons 289 sq.
 Tyrimmas. eius nominis plures 300.

X Ξ

- Xanthii Lydii locus apud schol. Euripidis 406.
 Xenius. *Ξένιος* non *Ξενίος* 23.
 Xenophon Ephesius nunquam usus est particula *γέ* 337.

U V γ

- ὑετόμαντις* Iridis et cornicis cognomen 106.
Ὑης vel *Ὑῆς* Bacchus 49.
 Virgilio Georgica ab Arriano poeta graece conversa
 370.
 vitis prodigiosa apud Aegenses 144.
 Ulixis in clypeo insigne delphinus 142.
ὑλογενής activa potestate non dicitur 314.
ὑπέραυχος Rhiano restitutum 201.
ὑποκυδής 129.

Z

- Zoilus Cedasensis 279.
 Zosteria Minerva 122.
 Zosterius Apollo 122.

The first part of the paper
 is devoted to a general
 introduction of the subject
 and a statement of the
 objects of the present
 investigation. The second
 part contains a detailed
 account of the experiments
 which have been made
 and the results which
 have been obtained. The
 third part is devoted to
 a discussion of the
 results and to a
 comparison of the
 present results with
 those of other
 investigators. The
 fourth part contains
 some concluding
 remarks and a
 list of references.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: July 2006

PreservationTechnologies

A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 003 049 583 4